

Giới thiệu Nữ Phụ Không Lăn Vào

Thể loại: ngôn tình, nữ phụ hệ thống, nữ cường,...

Thường các bạn sẽ thấy tác giả sẽ viết về nữ chính rồi cuộc tình lâm li bi nát v...v thì trong câu chuyện này tác giả lại viết về nữ phụ. Mà nữ phụ này có tên là Lâm Đạm và cô bị buộc định với một hệ thống phụ trợ, phải trải qua tất cả các thể giới để làm nhiệm vụ hỗ trợ bảo vệ kịch bản, nói trắng ra là làm nữ phụ hoặc pháo hôi, dùng sự hèn mọn của mình nâng đỡ cho sự lớn lao vĩ đại của người khác.

Mê màng, cố chấp, điên cuồng, muốn yêu mà không thể, hi vọng mà không có được, Lâm Đạm trải qua quá nhiều thất bại và đau khổ. Khi cô triệt để hiểu ra và quyết định giải trừ buộc định để về với thế giới ban đầu, trên đường truyền tống bị hack, tiếp tục gây gổ tại ba ngân thế giới.

Mặc dù mắt đi trí nhớ, Lâm Đạm cũng không mê mẩn nữa, cô quyết định đi con đường của mình, vì vậy rút cuộc phát hiện -- chỉ có khi nào bạn nghiêm túc yêu thương bản thân, mới có thể có được tình yêu của người khác; chỉ cần sống vì chính mình, cho dù bấy giờ chỉ bé nhỏ không đáng kể, một ngày nào đó bạn cũng có thể trở thành nhân vật chính, phá kén thành con bướm xinh đẹp nhất từ trước đến nay.

Cột thu lôi:

1, Có thể giới không CP, có thể giới nam chính nam phụ đều mê luyện vai chính, còn có yêu đương hay không thì tùy vào tâm tình của vai chính.

2, Trong mỗi thể giới, vai chính chỉ chuyên chú sự nghiệp, có tố có sáng có nghịch tập, có lẽ còn có lỗi.

3, Khi nào nghĩ ra sẽ bổ sung sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết tử

Trong bầu trời tràn ngập sấm sét màu tím, ngân vạn tia chớp không ngừng gầm thét, một nữ tu tóc dài pháp phối đầm trắng thanh lợi kiếm vào bụng một nam tu, nam tu miệng phun máu tươi, hai mắt trợn tròn, tựa hồ không thể tin nổi, mà nữ tu chỉ hơi rũ mắt, biểu tình lãnh đạm nhìn hắn, sau đó chậm rãi rút lưỡi kiếm ra.

Sấm sét đầy trời chiếu sáng màn đêm rõ như ban ngày, khuôn mặt nam tu dưới ánh chớp lập lờ lộ ra sắc tái nhợt, "Lâm Đạm, là ta..."

Con người không chút nào gọn sóng của nữ tu hơi lơ lửng trong chớp mắt, tiếp đó cô thấp giọng ní non: "Người... không phải ảo giác của ta sao?"

Đúng vậy, nữ tu đang độ kiếp, vốn tưởng rằng nam tu là ảo ảnh do tâm ma của mình sinh ra, không ngờ hắn là thật. Nữ tu, cũng chính là Lâm Đạm, rút cuộc ngừng đầu lên nhìn về phía sấm sét giăng đầy trời, trông thấy đám tu sĩ hoặc đang ngự kiếm hoặc đang huyền phù cách đó không xa, lúc này mới nhớ tới hôm nay là đại điển kết lễ của mình, nam tu trước mắt là đạo侣 mình đã theo đuổi mấy ngàn năm, làm bạn mấy ngàn năm.

Nhưng thế thì đã làm sao? Cô cố chấp tiếp tục chờ đợi, điên cuồng tiếp tục theo đuổi, tiếp tục bầu bạn lâu dài đi chẳng nữa, cũng không thể sánh bằng một cái liếc mắt vô tình của yêu nữ nọ. Cho dù thời khắc kỷ niệm ước sấp tới, chỉ cần yêu nữ nọ vừa xuất hiện, nhẹ nhàng phun ra một âm tiết như khóc như cười từ bờ môi mỏng đỏ thắm, là cô thế lập tức lấy đi lý trí của người đàn ông trước mặt.

Thời gian trở lại một giờ trước:

Mắt thấy đạo侣 chậm chạp không muốn cắn rách đầu ngón tay lấy máu thề nguyện với mình, Lâm Đạm còn có gì không hiểu? Một khắc kia, nhìn thật sâu vào ánh mắt tràn đầy giữa và hồi tiếc của đạo侣, Lâm Đạm bỗng nhiên hiểu ra tất cả, cô tháo bỏ hồng sa trên người, lấy xuống đồng đồ trang sức hoa lệ, không chút do dự xoay người rời đi.

Khách khứa tới dự lễ còn chưa kịp xôn xao, trường bối hai bên còn chưa kịp la mắng, bầu trời đầy sao thỉnh linh bị tầng tầng sấm sét kéo đến che phủ, cuồng phong gào thét, uy áp khủng bố của Thiên Đạo bên trong sấm sét giống như đao sắc quất lên mặt các tu sĩ, khiến bọn họ đồng loạt rung mình. Đây là kiếp vận và kiếp lỗi, vào giờ phút này, vào trường hợp đặc biệt thế này, lại có người sắp độ kiếp?

Người sắp độ kiếp không phải ai khác, mà chính là Lâm Đạm. Có tu luyện Vô Cực Đạo của Vô Cực Tiên Tông. Đạo pháp có ba ngàn loại, vô cùng ảo diệu, Vô Cực Đạo vừa vận là đạo pháp khổ cực nhất trong số đó, chú trọng "Đạo pháp vô cùng, đạo tâm vô cầu, đạo thể vô dục", chỉ có làm được ba điều này, mới có thể bước lên con đường chân chính.

Trong lòng Lâm Đạm từ đầu đến cuối luôn có một người giữ không được, bỏ không xong, làm sao có thể vô dục vô cầu? Chính vì điều này, dù có sở hữu thân thể Cửu Âm, lại có Thiên linh căn đơn hệ, được gọi là thiên tài tuyệt thế của giới Tu Chân, cũng bị vây ở Độ Kiếp kỷ suốt hơn sáu trăm năm.

Nhưng có một chút cũng không luống cuống. Cầu thẳng thiên tài tại thế giới này không biết có gì bị hủy, cho dù thuận lợi độ kiếp, cuối cùng sẽ tiêu tan trong trời đất, phi thăng và chết đi cơ hồ là hằng số. Cô không gấp không phải vì sợ chết, mà là sợ mình không thể tiếp tục bầu bạn với người nọ nữa.

Cô biết trong lòng người nọ cất giấu thật sâu một người khác, nhưng không sao cả, khi hắn gặp phải kiếp nạn có từ đầu đến cuối không hề rời khỏi, khi hắn rơi vào vực sâu có lúc nào cũng ở bên, nếu trái tim của hắn là huyền băng ngàn năm không đối, vậy cô chính là cứu dương liệt hỏa, thế phải hòa tan được hắn.

Có một mực tin chắc bản thân mình có thể lấy được ánh mắt và tấm lòng yêu mến của hắn, cho đến giờ phút này...

Vì vậy cái gì cũng đã thay đổi, cái gì cũng đã phai nhạt rồi.

Nắm thật chặt trong tay, nhưng dùng sức thế nào cũng không bắt được đồ vật đã buông tay rồi, mắt đi chẳng qua là chấp niệm và tâm ma, thứ có được lại là trời cao biển rộng. Lâm Đạm trả đạo侣 cho yêu nữ vội vã chạy tới nọ, sau đó từng bước từng bước bước ra khỏi đại điện, đi tới dưới đám lối vẫn đen nhánh. Ài tình mấy trăm năm không thể bước qua, trong phút chốc bị phá vỡ, có phải độ kiếp phi thăng.

Tâm ma đang gây gổ, huyền hóa ra rất nhiều hình ảnh ngọt ngào nhưng cũng chứa độc được, định ngăn cản bước chân Lâm Đạm, tất cả bị cô từng kiếm chặt đứt. Cầu thẳng thiên đã bị hủy, cô độ kiếp thất bại sẽ chết, độ kiếp thành công cũng sẽ chết, cuối cùng chạy không thoát khỏi kết cục ấy. Nhưng vậy thì đã sao? Cô không muốn dây dưa với những người này nữa, trần thế quá đục, Thiên Đạo quá rộng, dù cho hóa thành luồng gió mát, cô cũng muốn ngao du nơi chân trời.

Nhưng cô không hiểu nỗi đau rồi rút cuộc nghĩ gì, lại tùy tiện xông vào lời kiếp, tiến vào ảo cảnh, đưa mình lên trước mũi kiếm của cô. Phải biết đối phương cũng là đại năng Độ Kiếp kỷ, còn là kiếm khách đệ nhất của đại lục Nam Hoa, không có chuyện không tránh được công kích của mình.

"Lâm Đạm" Nam tu không hề ý bụng mình đâm đĩa máu tươi, cảm thật chặt mũi kiếm của Lâm Đạm, cầu khẩn nói: "Đừng đi."

"Không đi," Lâm Đâm chậm rãi rút kiếm ra khỏi lòng bàn tay hắn, giọng nói phiêu phiêu, "Ta còn có thể đi đâu?" Đúng vậy, không đi ta còn có thể đi đâu? Lại giống như quá khứ liều mạng đuổi theo bước chân người, bóng lưng người sao? Ta đi theo người xông pha mấy ngàn năm, cho tới giờ mới phát hiện, hóa ra, người nào vẫn phải đi con đường của người ấy.

Ngẩng tới đây, Lâm Đạm ngay cả kiếm trong tay cũng không cần nữa, tiến tay ném sang một bên rồi đi về phía cầu thẳng thiên đã gãy lìa. Nam tu vội vàng đuổi theo, nhưng do vết thương quá nặng nên chậm một bước, chỉ thấy bầu trời mở ra một lỗ hổng to, nuốt cả Lâm Đạm và kiếp lỗi vào trong, đợi đến khi hắn đuổi tới nơi cái gì cũng không còn nữa, kiếp vận, kiếp lỗi, ánh điện, giai nhân, giống như bọt biển vậy, tiêu tán không còn chút nào.

"Lâm Đạm!" Tiếng kêu khàn giọng của nam tu vang vọng trong bóng đêm mênh mông, thật lâu thật lâu không biết mất...

...

"Chúc mừng kỷ chủ trở về." Lâm Đạm vừa mới mở mắt ra, bên tai truyền đến âm thanh máy móc, "Kỷ chủ tiến vào thế giới cấp S thành công nhận được vật phẩm đặc biệt Vô Cực Đạo Tâm, xin hỏi kỷ chủ có muốn đổi thành điểm tích lũy hay không?"

"Đổi, sau đó mở không gian cá nhân." Lâm Đạm từ từ nói.

Thời gian một nháy mắt, cô liền tiến vào một không gian trắng phau, bốn phía là vách tường kim loại bóng loáng, ở trung tâm có một cái giường, ngoài ra không còn vật nào khác.

"Kỷ chủ, nhiệm vụ lần này có đạt được tổng cộng 9990000 điểm tích lũy, tôi rất vinh dự báo cho cô biết, điểm tích lũy của cô đã đạt tới giới hạn, hệ thống có hai mục để cô lựa chọn: Một, giải trừ buộc định và trở về thế giới ban đầu; hai, giải trừ buộc định và đi dần tới thế giới cấp cao; xin hỏi ý của cô là?" Âm thanh máy móc lạnh như băng vang lên trong đầu Lâm Đạm.

Lâm Đạm sau khi chết không hiểu sao bị buộc định với một hệ thống phụ trợ, bị buộc trần trọc tại vô số thế giới nhỏ làm nhiệm vụ, trừ phi đạt được điểm tích lũy nhất định để giải trừ buộc định, mới có thể tự do lựa chọn nơi đến. Lâm Đạm trước đây đã vạch xong kế hoạch, lúc này lại chần chờ. Cô nhận này suy nghĩ trong chốc lát, trầm ngâm nói: "Nếu đi dần..."

"Thật xin lỗi kỷ chủ", hệ thống cất ngang lời cô, "Người đề cử lên thế giới cấp cao của cô đã hủy bỏ lời đề cử, nếu cô muốn đi dần, cần tìm một người đề cử khác."

Quả nhiên hủy bỏ... Lâm Đạm lắc đầu một cái, nụ cười tràn đầy tự giễu.

Nếu muốn đi dần tới thế giới cấp cao, được hệ thống phê chuẩn là chưa đủ, còn phải tìm một người ở thế giới cấp cao đề cử cho mình. Người đề cử của Lâm Đạm không phải ai khác, chính là nam tu bị cô đâm xuyên qua bụng kia. Đối phương họ Thập tên Thủy (thậm thủy: là ai?), bối cảnh thế nào, Lâm Đạm một mực không biết, chỉ biết hắn đến từ thế giới cấp cao, quyền hạn cao hơn nhiều so với hệ thống, thậm chí là chủ hệ thống.

Không ngừng qua lại giữa các thế giới nhỏ, có thể bắt từ bắt diệt, đối với người khác mà nói là chuyện cực kỳ may mắn, nhưng chỉ có Lâm Dạm mới biết, đó là hành trình đau khổ và tuyệt vọng tới nhường nào. Trải qua càng nhiều, vô số trí nhớ trong đầu giống như đồ bán tay đang kéo cổ xuống vực sâu. Quả nhiều yêu hận, quá nhiều biệt ly, quá nhiều chuyện không biết làm sao, tức giận, thống khổ, tuyệt vọng... tràn ngập trái tim, khiến cô dần dần mất đi chính mình.

Có một thời gian rất dài, cô hoàn toàn không rõ mình là ai, mình tới từ nơi nào. Khi cô cận kề tan vỡ là lúc, cô gặp người đàn ông họ tại thế giới nhiệm vụ, đối phương cứu cô ra khỏi ngục sâu tối đen không có ánh mặt trời, dạy cô làm thế nào thoát khỏi khổ cảnh, làm thế nào để chiến thắng kẻ địch, làm thế nào để đạt được điểm tích lũy. Dưới sự giúp đỡ của hắn, Lâm Dạm dần dần tìm được bản thân, sau đó cam tâm tình nguyện trở thành người phụ thuộc vào hắn, không ngừng theo đuổi dấu chân của hắn khắp các thế giới nhỏ.

Lâm Dạm vốn tưởng rằng gặp được người đàn ông ấy là sự cứu rỗi, quay đầu lại phát hiện, đây chẳng qua là một lần giỡn giua tốn công vô ích nữa mà thôi. Cũng may sự dạy dỗ của người đàn ông kia cũng không phải không có tác dụng, chỉ ít cô đã học được kiên cường độc lập, tự tôn tự ái, học được lạnh nhạt với mọi thứ.

Đều nói yêu phải một người ưu tú, dù không có được đối phương, cuối cùng cũng có thể có một "tôi" tốt hơn. Lời này đối với Lâm Dạm mà nói không sai chút nào, cô không hối hận với sự nhẫn nại và hi sinh mình bỏ ra, bởi vì không có mấy ngàn năm theo đuổi, cũng sẽ không có hoa nở hoa tàn, nhẹ như gió thoảng hiện nay.

[Vô Cực Đạo Tâm] dù đổi thành điểm tích lũy, thế nhưng cảm ngộ về nó vẫn ở trong lòng cô như cũ. Cô cười một tiếng như trút được gánh nặng, lắc đầu nói, "Hắn chắc là muốn đề cử cho cô gái kia nhì?"

Cô gái kia cũng không phải người làm nhiệm vụ, nhưng lại có sức hấp dẫn siêu phàm, người đàn ông họ gặp cô ấy ở một thế giới nhỏ, từ đây không thể sửa chữa được nữa, truy đuổi cô ấy hết mấy thế giới giống như Lâm Dạm từng theo đuổi hắn vậy. Yêu nữ ở thế giới Tu Chân vừa rồi là một trong các kiếp của cô gái kia, cho nên người đàn ông họ mới có thể vì cô ấy mà rồi một rối gan, thần hồn điên đảo, thậm chí không tiếc thành dịch của toàn bộ giới Tu Chân.

Bất kể cô gái kia có tới nơi nào, người đàn ông họ luôn có thể dùng năng lực bản lĩnh cao cường của mình tìm được đối phương, sau đó bảo vệ cô ấy. Nói cho cùng, người đàn ông họ cũng như Lâm Dạm, chẳng qua là một kẻ theo đuổi hèn mọn, cho dù có cô gái kia khi chuyển thế hoàn toàn không nhớ gì đi chăng nữa, người đàn ông họ cũng đồng ý giúp cô ấy gánh vác tất cả, mang cô ấy tới thế giới của mình.

Lâm Dạm rất hâm mộ cô gái kia, thậm chí có chút ghen tị, nhưng bây giờ nhớ lại, một chút cảm giác cũng không có.

Âm điệu của hệ thống thấp nửa độ, nghe vào có chút cảm giác u buồn: "Nếu như ký chủ muốn biết, tôi có thể giúp ký chủ điều tra, nhưng quyền hạn của đối phương cao hơn tôi, tôi không chắc có tra được không. Thật xin lỗi ký chủ, tôi chỉ là một hệ thống phụ trợ, ban bổ nhiệm vụ trợ giúp, những năm này để cô chịu khổ rồi."

Hệ thống phụ trợ chỉ phụ trách thúc đẩy sự phát triển và sửa BUG của các thế giới nhỏ, mà ký chủ chúng lựa chọn cũng chỉ là công cụ mà thôi, đến thời điểm quan trọng có thể hi sinh. Lấy một ví dụ không dễ nghe mà nói, một cái nôi bị thùng một lỗ, cần dùng khối sắt vụn để lấp vào, vậy Lâm Dạm chính là khối sắt vụn kia, ngoại trừ đưa mình vào biển lửa hỏa tan, cũng không còn tác dụng nào khác.

Rất nhiều nhiệm vụ cô nhận được toàn là hại mình hại người, thậm chí bất chấp lý lẽ, nhưng vậy thì thế nào? Một khi nhiệm vụ thất bại, cô sẽ bị hệ thống xóa bỏ. Phạm là người làm nhiệm vụ do hệ thống lựa chọn thì tám chín phần mười không chịu được đến cuối cùng, không phải giữa đường tự sát thì là hóa điên, người có thể hoàn thành tất cả nhiệm vụ và có được điểm tích lũy khổng lồ như Lâm Dạm có thể nói là lông phượng sừng lân. Tuy công lớn thuộc về sự trợ giúp của người đàn ông họ, nhưng không thể bỏ qua tâm tính kiên cường bền bỉ của Lâm Dạm được.

Bây giờ Lâm Dạm đã lạnh nhạt hết thảy, vô dụng vô cầu, đi nơi nào cũng không có vấn đề gì. Cô mở ra bảng nhiệm vụ, quả quyết nói, "Không cần tra nữa, hủy bỏ yêu cầu đi dân đi, đưa tôi về thế giới ban đầu."

"Được, ký chủ. Còn một tin tức tốt nữa muốn báo cho ký chủ, bởi vì cô là người đầu tiên đạt được điểm tích lũy cao nhất trong nhiệm vụ phụ trợ tôi này, cho nên chủ hệ thống quyết định thưởng cho cô một trăm triệu điểm tích lũy, một trăm triệu điểm tích lũy này có thể đổi thành tiền ở thế giới ban đầu của cô với tỉ lệ 1:1, xin hỏi ký chủ có đổi không?"

"Đổi." Lâm Dạm không chút do dự gật đầu, tiếp đó cười tự giễu. Cái gì mà "người làm nhiệm vụ phụ trợ", nói cho cùng chẳng qua là vai phụ có cũng được không có cũng chẳng sao mà thôi. Nhưng sau này sẽ không thế nữa, cô phải làm chính mình, sống làm sao thật xuất sắc.

"Ký chủ, hệ thống đang quy đổi giúp cô, xin hãy đợi một lát."

Dùng ước chừng một tiếng để đổi điểm tích lũy của ký chủ thành tiền gửi ngân hàng, hệ thống giải trừ buộc định mở ra trang bị truyền tống, chuẩn bị đưa Lâm Dạm trở về thế giới ban đầu. Lâm Dạm vốn tưởng rằng lần này có thể an tâm về hưu, ai dè một luồng năng lượng lớn bỗng nhiên đụng phải khoáng truyền tống, làm rối loạn không - thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nữ đầu bếp (1)

Hiện tại Lâm Dạm có chút mờ mịt, theo bản năng kêu một tiếng hệ thống trong đầu, sau đó ngẩng ngẩn —— hệ thống là cái gì? Có cảm trong tay một thìa canh, trong thìa là nước canh màu trắng sữa nhàn nhạt, ngửi mùi thơm xông vào mũi, trong miệng còn sót lại mùi vị, hiển nhiên vừa rồi cô có uống một hợp. Nhưng vấn đề là, Lâm Dạm căn bản không rõ mình là ai, đang làm gì, tại sao không thể hiểu nổi xuất hiện tại nơi này.

Cô nhìn chăm chăm hai bàn tay gầy nhỏ, mọc đầy vết chai, cảm thấy đôi tay này là của mình, nhưng hình như cũng không phải, cô đứng ở đây, nhưng rõ ràng không thuộc về nơi đây, giống như một vị khách đột nhiên xông vào thế giới xa lạ, xa lạ với hết thảy mọi thứ xung quanh. Cô thậm chí còn không hiểu bây giờ là tình huống gì.

Nhưng người chung quanh không hề phát hiện Lâm Dạm hiện tại đã không còn là Lâm Dạm trước kia nữa, một người trong đó chỉ măm thức ăn trước mặt cô mà nói: "Hình như vẫn kém một ít mùi vị." Nhưng rốt cuộc là mùi vị gì, cậu cũng không nói được rõ ràng, đầu sao cậu không phải đầu bếp chuyên nghiệp, chỉ là vị gác nhảy bén hơn người bình thường mà thôi.

Lâm Dạm được câu nói này làm bưng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại mới phát hiện đối phương là một thiếu niên mặc đồ bông lùa xám. Cậu vốc người gầy nhỏ, da thịt trắng nõn, mi mắt tuấn tú, nếu không phải mở miệng nói chuyện, nhìn qua y như một tiểu cô nương. Cậu cũng giống Lâm Dạm, cảm trong tay một thìa canh thượng thức, chân mày hơi nhíu, vẻ mặt tỏ vẻ nghiêm túc.

"Đúng là thiếu một chút trình độ." Lại có một người từ từ nói.

Lâm Dạm quay đầu nhìn xem, phát hiện người nói chuyện lần này là một ông lão râu hoa râm. Ông đang không ngừng mím mím bờ môi, tựa hồ đang phân biệt mùi vị trong nước canh.

Lâm Dạm rất nhanh dõi tầm mắt nhìn xung quanh, dù trong lòng cái gì cũng không biết, trên mặt lại không biểu lộ chút hốt hoảng nào. Cô hình như đã quen xử lý tình huống bột phát thế này rồi.

"Cái gì gọi là thiếu một chút trình độ? Ta thấy cũng không sai biệt lắm, không có gì khác nhau." Người nói chuyện lần này là một người đàn ông trung niên tướng mạo uy nghiêm, trên người mặc bộ áo bảo thủ đầy tường vân và kỳ lân màu lam, đặt vị thân phận hình như không thấp, bởi vì hắn vừa dứt lời, người đứng xung quanh bắt đầu gật đầu phụ họa, nụ cười trên mặt hơi có vẻ nịnh hót.

Nhưng Lâm Dạm cũng không đặt sự chú ý lên người hắn, mà quay đầu nhìn một bên khác. Cách đó khoảng bảy tám thước có một tiểu cô nương đang đứng, chỉ mười ba mười bốn tuổi, trước người cô bé có bảy một cái bàn vuông, trên bàn cũng có một mâm thức ăn, chỉ nhìn sắc, hương, vị, không khác lắm với mâm thức ăn dưới mắt Lâm Dạm.

Tổng hợp lại hoàn cảnh, nhân vật, tin tức qua cuộc nói chuyện vừa rồi, Lâm Dạm rất nhanh có kết luận —— mình tựa hồ đang so tài nấu nướng với người ta.

Tiểu cô nương kia nghe được lời của thiếu niên và ông lão râu bạc, trên mặt lộ ra nụ cười, lại thấy người đàn ông trung niên không ủng hộ mình, lông mày lập tức nhíu lên, tỏ vẻ quyết cường: "Xin Hài gia hãy cẩn thận ném thử một chút."

Hài gia? Lâm Dạm đang cố gộp nhất tin tức nhanh chóng liếc người đàn ông trung niên một cái.

Người đàn ông trung niên đang chuẩn bị nói chuyện, thiếu niên tuấn tú đã nhện không được nói: "Thức ăn tốt hay xấu chính người không ném ra sao, vậy còn làm đầu bếp thế nào?" Lời này hiển nhiên là nói với Lâm Dạm, bởi vì đôi mắt trắng đen rõ ràng của cậu đang nhìn Lâm Dạm chăm chăm. Tiểu cô nương lúc này mới vui vẻ, cúi đầu xuống, vênh mũi, cười một tiếng ngượng ngùng.

Trước đó Lâm Dạm đã ném thử một miếng đồ ăn mình làm, cũng không chịu thua, nói rằng "không chịu thua" thì không thích hợp cho lắm, phải nói là cô bé hoàn toàn không ném ra được thức ăn của mình kém ở chỗ nào, thiếu sót mùi vị gì, mà thiếu niên cho rằng cô bé đã thua rất khó chịu với chuyện này.

Vừa biết rõ tình trạng, Lâm Dạm lấy bất biến ứng vạn biến, cô phải dựa theo phản ứng của người bình thường diễn xong vở kịch này, vì vậy đưa thìa canh vào miệng yên lặng đánh giá một hồi, lại tới bên người tiểu cô nương đang gần đỡ bát bình, múc nước canh trong bát của cô bé kia.

Hai bát canh đều là canh gạch của vài rau cải, nhìn qua chỉ là mấy lá rau cải nấu chín, nhưng nếu muốn hoàn thành phải phí công phí sức một phen. Đạo nấu nướng cũng như vậy, càng là món ăn đơn giản làm càng khó.

Lâm Dạm vốn chỉ định tùy tiện ăn hai miếng rồi chủ động nhận thua, như vậy mới có thể giúp mình nhanh chóng thoát thân, sau đó tìm một chỗ yên lặng tiêu hóa tình trạng hiện nay. Nhưng khi thực sự thưởng thức hai món ăn, vị giác và đầu óc của cô đã tự cho ra phán đoán. Có lúc này mới kinh dị phát hiện, vị giác của mình dường như nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, chút khác biệt rất nhỏ dưới đầu lưỡi của cô phóng đại gấp mấy lần, mà đây vừa vặn là điều Lâm Dạm trước kia thiếu sót nhất.

"Ta thua." Sau khi đặt thìa canh xuống, cô thật lòng thật dạ nói "Gạch của của ta hơi đắng." Vị đắng này người bình thường căn bản cảm không ra, chỉ có người vị giác cực kỳ nhạy bén mới phát hiện được.

Ông lão râu bạc nhìn có một cái thất sủng, chỉ điểm, "Vậy thì đúng rồi, thời điểm người cho thêm bột sừng vào canh không đợi gạch của hoàn toàn chín muối, điều này làm cho thời gian hâm nóng của tính bột kéo dài, dễ dàng khết tạo vị đắng, khẩu vị cũng không thực sự sáng hoạt (nhót, tron, nhẵn). Mà tính túy của gạch của chính là ở hai chữ này, một là tươi sống, hai là sáng hoạt. Món này của người nhìn ra hình ra dạng, nhưng vẫn kém vài phần mùi vị.

Lâm Dạm gật đầu một cái, nói lần nữa: "Ta thua."

Thấy vẻ mặt cô bình thản an nhiên, cũng không hề oán trách giấu dừ vì thua cuộc, ông lão râu bạc mới gạt đầu một cái. Người đàn ông trung niên mới xúc động thờ dài, mặt lộ vẻ không đành lòng, một người phụ nữ đứng ẩn đằng sau che ngực ngả xuống, dọa mọi người giật mình.

"Không tốt, Tề thị tệ xui! Lâm Đạm mau đến xem mẹ người đi!" Lập tức có hai cô gái đỡ lấy người phụ nữ kia, liên tục gọi Lâm Đạm.

Lâm Đạm nhanh chóng thu được thêm tin tức về thân phận mình qua câu nói kia không chút do dự chạy tới, cao giọng nói: "Lâm phiền mọi người giúp ta tìm một thầy thuốc, ta đưa mẹ ta về trước." Dứt lời cực kỳ tự nhiên đỡ lấy người phụ nữ nọ từ tay cô gái kia. Cô gái vừa rảnh tay không hề phát hiện ra chút khác thường nào, vội vội vàng vàng đi trước dẫn đường, rất nhanh mang Lâm Đạm về nhà của cô.

Bận bịu một phen thầy thuốc cũng đã tới, nói người phụ nữ không có bệnh gì nhiều, chỉ là lo lắng quá độ dẫn đến ngất xỉu, uống chút thuốc an thần là sẽ tốt lên.

Lâm Đạm sau khi nhận lấy tua thuốc liền tháo xuống một cây trầm hương trên đầu mình tra tiền khám bệnh. Cô không biết người phụ nữ kia cất tiền ở đâu, dù biết tiền ở đâu thì hộp đựng chắc đã khóa, người phụ nữ nọ lại đang ngất xỉu, không có cách nào hỏi bà chìa khóa chỗ nào, chỉ có thể làm vậy.

Thầy thuốc dùng ánh mắt thương hại nhìn cô một cái, ôn hòa nói: "Tiền xem bệnh Hầu gia đã trả, cây trầm này người giữ lại đi. Phương thuốc này người cũng giao cho ta, ta để sai vật ở Hầu phủ đi bốc giùm cho, mẹ người đang ngất xỉu, không thể không có người trông. Aiz..."

Nhìn thấy thuốc một bên bắc đầu một bên từ từ đi xa, Lâm Đạm ý thức được buổi so tài nấu nướng trước đó hình như rất quan trọng với cô, nếu không mọi người cũng không có lòng đồng tình lớn đến vậy với cô, mà mẹ cô cũng không vì cô nhận thua mà tệ xui. Nhưng thua chính là thua, đây là sự thật không thể chối cãi, cho nên Lâm Đạm không hề hối tiếc về hành vi của mình.

Thấy mặt người phụ nữ dần mở hồi lạnh, cô bụng chầu đồng lên ra ngoài rót nước, lại thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đi tới, nhỏ giọng nói: "Lâm Đạm, ta giúp người bốc thuốc rồi, lấy một bọc thuốc và ba chén nước đun sôi bằng lửa to, rồi dùng lửa nhỏ nấu cho còn một bát, bà thuốc dự lại dừng đó đi, có thể dùng để nấu thuốc hai lần nữa, một ngày ba lần, uống đủ bảy ngày là hết."

Lâm Đạm vội vàng nói cảm ơn, tiễn đối phương đi rồi tới phòng bếp nấu thuốc, vô luận là bữa cái dốt bếp hay rót nước vào thùng, thân thể này đều hoàn thành theo bản năng. Thuốc thang đã đun sôi, đang nổi bọt khí ừng ực, Lâm Đạm rút ra một ít củi khô, đối thành lửa nhỏ đun chậm, sau đó dọn ra một cái ghế nhỏ, ngồi cạnh bếp sửa sang lại trí nhớ.

Cô hình như đã hình thành thói quen làm vậy, vì vậy rất nhanh đã hiểu tình cảnh của mình. Cha cô là đầu bếp Lâm Bảo Điền ở phủ Vĩnh Định Hầu. Bởi vì Vĩnh Định Hầu là một người tham ăn, cực kỳ chú trọng phương diện thức ăn, cho nên Lâm Bảo Điền có kỹ thuật nấu nướng tuyệt vời rất được đối phương coi trọng, thậm chí hành quân đánh giặc cũng phải mang theo, địa vị có thể thấy được. Cũng vì vậy, cuộc sống của Lâm Đạm và Tề thị ở Hầu phủ trôi qua vô cùng tốt, chẳng những có một viện độc lập để ở, còn có nha hoàn sai vặt phục vụ.

Nhưng hai tháng trước, Lâm Bảo Điền bỗng nhiên bạo bệnh mà chết, trước khi chết đem toàn bộ kinh nghiệm nấu nướng cả đời tổng kết được ghi lại và dao làm bếp truyền cho con gái duy nhất Lâm Đạm. Lâm Đạm ái mộ tiểu Hầu gia từ nhỏ, mà đối phương cũng giống hệt Bảo Hầu gia, cũng là người thích ăn, cho nên cô bé ngày nào cũng khổ luyện nấu nướng, chỉ vì để tiểu Hầu gia nhìn mình nhiều hơn.

Sau khi cha chết, cô bé tiếp nhận ý bất tiếp tục làm đầu bếp ở Hầu phủ, mặc dù mới mười hai mười ba tuổi, kỹ thuật đã hết sức thành thạo. Chợt có một ngày, báng hiệu đồ ăn cô bé khổ luyện ra bị hạch sách bởi nhọ, nghe tiểu Hầu gia nói món này có bé làm còn lâu mới ngon bằng tiểu nha hoàn trong viện cẩu.

Lâm Đạm trước giờ tâm cao khí ngạo, lúc này tìm tiểu nha hoàn kia so tài, lại không đoán ra tiểu nha hoàn kia cất giấu một bí mật động trời. Hóa ra tài nấu nướng và dao làm bếp của Lâm Bảo Điền là trộm được từ chỗ ông nội cô bé kia, Lâm Bảo Điền cần bản không phải truyền nhân của cái gì mà kim dao ngự trù, mà là hạng người khi sư diệt tổ.

Tiểu nha hoàn tên là Nghiêm Lăng Tinh, ông nội Nghiêm Bác là kim dao ngự trù của tiền triều, danh tiếng trong giới khá tốt, sau khi rời cung thu mấy người học trò, một người trong đó chính là cha Lâm Đạm Lâm Bảo Điền. Sau đó Nghiêm Bác bệnh nặng sắp chết, cha Nghiêm Lăng Tinh vừa vận đang ở ngoài, không thể kịp thời chạy về đưa tiền cha mình đoạn đường cuối cùng, Lâm Bảo Điền an táng cho Nghiêm Bác, nhân cơ hội trộm đi kim dao vua ban và công thức nấu ăn của nhà họ Nghiênm.

Cha của Nghiêm Lăng Tinh nghĩ việc này, mang vợ con đi khắp nơi khổ sở tìm kiếm, rốt cuộc tìm được Lâm Bảo Điền ở phủ Vĩnh Định Hầu, lại không đoán được đối phương đã chết, vì vậy để con gái lên vào Hầu phủ, tìm hiểu tình huống đời sau của kẻ địch, cũng tìm thời cơ khiêu chiến Lâm Đạm, tiền đặt cược là kim dao vua ban và công thức nấu ăn của nhà họ Nghiêm.

Lâm Đạm hết sức tranh cường háo thắng, làm sao có thể chịu mất thế diện trước mặt Hầu gia, lại vì bảo vệ danh dự của cha, lúc này đồng ý lời khiêu chiến... Sau đó có bé thua, về sau trở thành "Lâm Đạm" hiện tại. Thiếu niên tuân tú đảm nhận chức vị giám khảo chính là tiểu Hầu gia, còn người đàn ông trung niên biết Lâm Đạm không địch lại Nghiêm Lăng Tinh vẫn lên tiếng ủng hộ cô bé là lão Hầu gia.

Mặc dù cùng tên, nhưng Lâm Đạm có thể cảm nhận được rõ ràng, mình trước kia và mình bây giờ không phải cùng một người. Trước kia trong lòng Lâm Đạm chỉ có mỗi tiểu Hầu gia, có thể vì một nụ cười của cậu ta mừng rỡ như điên, cũng có thể vì một cái nhíu mày của cậu ta mà bản khoan đo dự, nhưng bây giờ, Lâm Đạm không có chút cảm xúc nào, khi nhớ tới đối phương giống như nhớ tới một người xa lạ.

Chuyện cần có giải quyết bây giờ không phải vấn đề về thân phận và trí nhớ, mà là nên làm gì tiếp theo. Thua hết mọi thứ, lại có mẹ ruột bệnh tật cần chăm sóc, sau này có nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nữ đầu bếp (2)

Khi Tề thị tỉnh lại thì trời đã tối, bà nhìn thấy Lâm Đạm liền bắt đầu rót nước mắt, nghĩ lại thấy không cam lòng, trong miệng không ngừng nhắc: "Con bảy tuổi đi theo cha học nấu nướng, tới hôm nay đã được năm sáu năm, nói là đầu bếp lão luyện cũng không quá, sao lại bại bởi nhà đầu nhà họ Nghiênm kia? Cũng không biết những người đó hôm nay xếp hàng ở ngoài nói cha con như thế nào, chúng ta không thể bảo vệ thanh danh cho hân, lại xuống tuổi vàng làm sao giao phó cho hân đây? Bảo Điền, thấp xin lỗi chàng..."

Nhìn Tề thị khóc lóc không ngừng, Lâm Đạm trầm nghĩ trong lòng: Nếu hôm nay Lâm Đạm còn ở đây, hẳn sẽ lòng đau như cắt tự trách bản thân. Nhưng người đã không còn, mà mình lại dùng thân phận của cô bé, có cần phải chống đỡ cái nhà này thay cho cô bé ấy.

Lâm Đạm vốn dĩ cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, vẻ người gầy gò, gương mặt non nớt, nhìn qua còn nhỏ hơn tuổi thật hai ba tuổi, nhưng sớm như vậy đã phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, thật không dễ dàng gì. Nếu như không phải có Lâm Đạm bỗng nhiên thay thế cô bé, cũng không biết bây giờ cô bé định làm gì.

Tề thị ước chừng cũng lo lắng vấn đề sinh hoạt sắp tới, tiếng khóc dần nhỏ đi, tiếng thở dài tiếp tiếng thở dài. Vừa vào lúc này, có hai tên sai vặt đi tới, nói là theo lời Hầu gia, để Tề thị và Lâm Đạm tiếp tục ở lại Hầu phủ, Hầu phủ không thiếu hai miếng ăn. Lâm Bảo Điền phục vụ Hầu gia mười mấy năm, ngay cả đi chiến trường cũng mang theo, tình cảm tuyệt không phải cười ngửa xem hoa, ông chết, Hầu gia sẽ không làm khó hậu nhân của ông.

Vĩnh Định Hầu là một kẻ sành ăn, đầu lười còn nhậy hơn hầu hết đầu bếp, làm sao không phân biệt được tốt xấu giữa hai bát canh cua? Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác nói hai bát canh không sai khác nhau lắm, đây là thiên vị Lâm Đạm, cũng là bảo vệ danh tiếng của Lâm Bảo Điền. Nhưng con trai hẳn là một đứa nhỏ sành ăn không kém, đầu lười còn nhậy hơn cả hân, tính cách lại ngay thẳng, lúc này mới buộc Lâm Đạm nhận thua.

Ngày từ này những kẻ sành ăn trong Kinh thành thì hơn một nửa, khách khứa không ít, danh tiếng tốt do Lâm Bảo Điền đánh liều nhiều năm coi như không giữ được. Hôm nay đã truyền khắp ra ngoài, mọi người đều mắng ông là đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, khi sư diệt tổ, nếu Tề thị và Lâm Đạm rời khỏi Hầu phủ, còn không phải bị bắt nạt tới chết?

Tề thị cũng sợ đôi mắt với lời ra tiếng vào, nghe nói có thể tiếp tục ở lại Hầu phủ, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Đạm là một người trầm ổn ít trí, vô cùng giỏi về nhận biết tình huống. Cô biết cũng Tề thị ở lại Hầu phủ là sự sắp xếp tối nhất, bất kể là có hay Lâm Đạm trước kia, đều không hiểu biết về thế giới bên ngoài Hầu phủ, tùy tiện đi ra ngoài đến bản thân còn không nuôi nổi, vậy chăm sóc Tề thị ốm yếu làm sao? Nhưng có một tục lệ giấc mộng liệt hơn nói cho cô, nếu thật sự ở lại Hầu phủ, sẽ có nhiều chuyện không hay xảy ra. Có mặc dù không nhớ rõ thân phận thật của mình và những gì mình đã trải qua, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng bản thân không chút do dự.

Chờ sai vặt Hầu phủ đi rồi, cô kiên định nói: "Mẹ, chúng ta vẫn nên rời đi thôi. Mẹ sợ bên ngoài lời ra tiếng vào, nhưng lời ra tiếng vào trong chính Hầu phủ mới là đáng sợ nhất, đầu sao mọi người đó con mắt với nhà ta đã lâu, hôm nay chúng ta gặp xui xẻo, không thể thiếu chén ép bắt nạt. Trước kia cha con được Hầu gia coi trọng, chúng ta ở trong phủ tự nhiên có mặt có mũi, nay lại như bùn trong lòng đất, ai cũng có thể giẫm một cái. Con bại bởi Nghiêm Lăng Tinh, không phải đầu bếp Hầu phủ nữa, muốn ở lại thì phải làm con ở, mẹ cũng vậy. Coi như Hầu gia không để cập tới chuyện này, liệu mẹ có mặt mũi nào ở lại đây với danh nghĩa khách nhân không?"

Đầu bếp Hầu phủ không giống nha hoàn sai vặt, khế ước họ ký không phải khế ước bán thân, mà là khế ước làm công, địa vị còn cao hơn một bậc so với quản gia Hầu phủ. Cũng vì vậy, Tề thị và Lâm Đạm lấy thân phận gia quyến ở lại Hầu phủ, coi như khách khứa. Tình huống hôm nay đã khác, không có Lâm Bảo Điền, hai người không thể giống khách ở lại Hầu phủ được nha hoàn sai vặt phục vụ như trước, cũng không thể vô công rồi nghề, kiểu gì cũng phải kiếm việc để làm.

Tề thị là một người tâm cao khí ngạo, nghe nói ở lại phải làm người hầu phục vụ, lập tức bắt đầu tự dọn hành lý. Bà thế nào cũng không thể luận lực tới mức phục vụ người từng phục vụ mình.

"Cha con có mua nhà ở bên ngoài, cùng Nhị thúc và Tam thúc của con mở một quán rượu, nghe nói làm ăn rất tốt. Chúng ta ra ngoài tự lập môn hộ, không đợi ở Hầu phủ nữa." Tề thị mở miệng tự dọn đồ đạc nữ trang, sầu khổ giữa mày nhặt hơn nhiều. Thua cũng thua rồi, bà không thể cứ trách mắng con gái, con gái hẳn mới là người thấy khó chịu nhất.

Lâm Đạm hơi thở phào, lúc này mới lòi một chiếc rương bằng gỗ từ đàn giấu dưới đáy giường ra, thấp giọng nói: "Vay con đem kim dao với công thức nấu ăn trả lại cho Nghiêm Lăng Tinh, thuận đường đi chào hỏi Hầu gia một câu."

Tề thị nhìn chằm chằm chiếc rương kia nghĩ người hồi lâu, cuối cùng không biết làm sao thở dài: "Đi đi."

Lâm Đạm cũng không mở rương đi thường thức kim dao vua ban khiến lòng người mê say cùng công thức nấu ăn của thực thần trong truyền thuyết, trực tiếp mang đến sân của tiểu Hầu gia. Hiện nay Nghiêm Lăng Tinh là nha hoàn thấp thân của tiểu Hầu gia, mang tới phòng bếp là vô ich.

Khi Lâm Đạm đến, Nghiêm Lăng Tinh đang khẩn cầu tiểu Hầu gia đi lấy kim dao và công thức nấu ăn cho mình, nàng lo Lâm Đạm không cam lòng, phá hủy kim dao và công thức nấu ăn. Kim dao bị hủy có thể sửa, công thức nấu ăn dùng một cây đuốc đốt đi, vậy nàng trăm phương ngàn kế vào Hầu phủ có ý nghĩa gì? Nếu không phải Tề thị tệ xui, Lâm Đạm nháy mắt không thấy tâm hơi đâu, nàng nhất định sẽ bắt họ giao đồ tại chỗ.

Tiểu Hầu gia hỏi hiểu tính cách Lâm Đạm, trong đầu nghĩ thủ đoạn tra thù ngọc đá cũng tan rảy có khi đối phương làm thật, vì vậy đồng ý ra mặt cho nàng ta. Hai người đang chuẩn bị tìm người, lại thấy một gã sai vặt khiêng một chiếc rương vào, nói là Lâm cô nương đưa, mở ra thì thấy đúng là kim đao và công thức nấu ăn, hai món đồ đều dùng vải đỏ bọc lại tỉ mỉ, giữ gìn hoàn hảo.

Tiểu Hầu gia theo bán nững nhìn về phía Nghiêm Lăng Tinh, Nghiêm Lăng Tinh đồ ửng gò má, mặt lộ khó chịu. Mấy lời phòng bị đã nói trước đó, nhìn lại đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hai người đi tới ngoài cửa, chỉ thấy một bóng người nhỏ gầy từ từ đi xa, bước chân ung dung.

...

Lâm Bảo Diên mặc dù rất được Hầu gia trọng dụng, lúc sinh thời cũng được ban thưởng nhiều, nhưng ông đều dùng để giúp đỡ anh em hoặc mua nguyên liệu nấu ăn trân quý, cũng không để lại bao nhiêu tiền bạc. Tề thị tìm khắp phòng cũng chỉ lấy được một trăm hai mươi lượng bạc, nhất thời có chút sững sờ. Cũng may bên ngoài phủ họ còn bắt động sản và cửa hàng, ngược lại không phải sầu lo về cuộc sống sau này.

Sự lạc quan của Tề thị không lấy sang Lâm Đạm. Trong trí nhớ của Lâm Đạm, hai người em trai của Lâm Bảo Diên cũng không phải đến cạn dầu, có chỗ khó xử thì đến tìm anh trai, có chỗ tốt thì lặng lẽ nuốt một mình, rất từ lợi. Bọn họ nói là thay Lâm Bảo Diên kinh doanh quán rượu, nhưng không thấy đem lợi nhuận hàng tháng đến, trừ phi chuyện làm ăn của quán rượu tụt dốc, cần món ăn mới, mới có thể ăn nói khép nép cầu tặn cửa. Hôm nay danh tiếng "truyền nhân của kim đao ngư trù" của Lâm Bảo Diên bị hủy, coi như gián tiếp phá hỏng việc làm ăn của quán rượu, bọn họ cam tâm mới là.

Đúng như dự đoán, khi Tề thị tìm thấy căn nhà phu quân mình mua để nghỉ ngơi là lúc, phát hiện nó đã sớm bị phòng hai phòng ba chiếm, nói cái gì cũng không cho họ vào cửa, còn cầm ra kẻ ước mua nhà ký tên lão Nhị và lão Tam, bắt họ rút mau.

Tề thị còn muốn lý luận mấy câu, em dâu hai phòng bần tiếng, một mực nói rằng bà nhạo sự, già bộ tởn bụng tuyên dương danh tiếng đã sớm bị hủy của anh cả. Tề thị ngại mặt mũi không dám làm ồn ào, lau nước mắt đi về phía quán rượu. Bà biết quán rượu có tám, chín phần là bị chú Hai chú Ba chiếm cả rồi, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy thì chưa bỏ ý định.

Lâm Đạm yên lặng đồ bỏ, cũng không phát biểu cảm tưởng. Chỉ trách Lâm Bảo Diên quá tin tưởng hai người em trai, mua sắm bất động sản, mở quán rượu kinh doanh cũng không hỏi tới chi tiết hoặc vật làm chứng, hôm nay coi như đến nhà môn kiện cũng không thể thắng. Huống chi sau khi ông chết thanh danh không còn, tất cả của ông bị phủ định, ai sẽ ra mặt cho người vợ góa cùng đứa con côi của ông cơ chứ?

Lâm Đạm một đường đi một đường chịu đựng sự chi trò của mọi người, trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Sau khi tới quán rượu quả nhiên bị chương quầy cản ngoài cửa không cho vào, còn rêu rao bắt cô phải lấy ra khế đất hoặc cổ phần làm chứng, nếu không sẽ đi báo quan.

Tề thị gần đến ánh mắt đỏ bừng, không tìm được câu nào phản bác. Lâm Đạm vượt vượt sống lưng không ngừng run rẩy của bà an ủi, ngừng đầu nhìn lại, phát hiện băng hiệu của quán rượu thay đổi, từ "quán rượu Lâm thị" đổi thành "quán ăn Nghiêm gia", băng đỏ chữ vàng to ra hết sức khi phải.

Lão Nhị nhà họ Lâm đi ra, chỉ bằng hiệu nói: "Đại tẩu, đại ca làm ra những chuyện xấu kia khiến bọn ta xấu hổ muốn tự vẫn! Hôm nay ta và Tam đệ làm chủ lấy cổ phần trên danh nghĩa trong di chúc của đại ca đưa cho nhà họ Nghiêm, coi như chuộc tội. Ngài tìm ta nhạo cũng vô ích thôi, người thì phải trả. Đại ca tạo nghiệt bọn ta thay hắn trả, coi như tích chút âm đức, để đại ca đổi sau đầu thai làm người tốt. Ngài nếu thật sợ lo nghĩ cho đại ca, lo nghĩ cho danh dự nhà họ Lâm ta, thì trước đừng đi đi." Dứt lời rất bất đắc dĩ thờ đả một cái.

Người đi đường nghe thấy lời này rồi rít vỗ tay khen ngợi, nói lão Nhị và lão Tam nhà họ Lâm khác hẳn với đại ca mình, có lương tâm, nói nhân nghĩa, hết sức đáng quý, ngày sau họ nhất định thường xuyên tới giúp đỡ việc làm ăn của quán com.

Tề thị sắc mặt trắng bệch, lao đảo muốn ngã, Lâm Đạm cúi đầu xuống nở nụ cười nhạt: Hai phòng nhà họ Lâm đúng là giới tính toán, bỏ mặc vợ góa con côi của anh cả, không chỉ kéo mình ra khỏi kết cục thân bại danh liệt, mà còn giữ được sinh ý của quán com. Nếu Lâm Bảo Diên có nửa phần khôn khéo của họ, cũng không đến nỗi để vợ con lưu lạc tới mức độ này.

Nhưng người đã chết, hôm nay nói gì cũng vô dụng, nghĩ biện pháp sống tiếp mới là chuyện nên làm. Lâm Đạm tâm niệm vừa động muốn mang Tề thị rời đi, lại thấy Nghiêm Lăng Tinh ngồi trên một cỗ xe tơi, còn có tiểu Hầu gia cười ngửa làm bạn bên cạnh, xếp hàng dài nhìn qua thật đáng dặc.

Lâm lão Nhị và Lâm lão Tam vội vàng nghiêng đón, cúi người khom lưng, thái độ nịnh hót.

Tiểu Hầu gia mặt không đổi sắc xuống ngựa, thuận tay vén rèm cho Nghiêm Lăng Tinh. Nghiêm Lăng Tinh gò má ửng đỏ, nụ cười ngượng ngừng, liếc thấy Lâm Đạm đứng một bên, không khỏi sững sờ.

Lâm Đạm cũng không thêm nhìn hai người, đỡ mẹ rồi khỏi. Chắc hẳn thái độ làm như không thấy của cô chọc phải Nghiêm Lăng Tinh, đối phương tính nét thẳng thừng, không chút nghĩ ngợi hề miệng nói: "Lâm Đạm, nếu người đã thua, vậy từ nay về sau xin người chớ có lấy danh hiệu truyền nhân của kim đao ngư trù, cũng chớ có làm việc thực ăn của nhà họ Nghiêm nữa."

Lâm Đạm tỉnh tỉnh rất nhạt, không có nghĩa cô sẽ đứng yên để bị đánh. Trước đó lựa chọn dân xếp úp thò ra vì cô biết tình huống bất lợi cho mình, tranh đoạt nữa cũng không làm nên cái gì, ngược lại nên tiết kiệm sức lực suy nghĩ xem sau này làm thế nào. Hiện tại Nghiêm Lăng Tinh muốn ép người vào đường cùng, cô không thể nhận được nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Văn còn rất gầy, mọi người nuôi cho mập rồi làm thịt.

Chủ yếu là văn nữ cường, nói yêu đương hay không còn nhìn tâm tính vai chính, không ngược.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại **[www.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nữ đầu bếp (3)

Lâm Đạm đỡ Tề thị ngồi xuống trước thêm cửa, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Nghiêm Lăng Tinh, ánh mắt hết sức sắc bén, "Nghiêm cô nương, quyền công thức nấu ăn ta trả lại cho người, người có xem qua chưa?"

"Tự nhiên đã xem." Nghiêm Lăng Tinh đứng trên cầu thang lên tầng hai, từ trên cao nhìn xuống đối phương, thái độ có chút khó hiểu, cũng có chút kiêu căng.

"Như vậy người hẳn có thể phát hiện, sáu mươi trang đầu của sách dạy nấu ăn nhà họ Nghiêm chất giấy cũ hơi ố vàng, chữ viết mờ đi, mà ba trăm tám mươi tám trang phía sau trắng tinh như mới, vết mực rõ ràng, đây là vì sao?"

Nghiêm Lăng Tinh thăm kêu không tốt, cũng không chặn được miệng Lâm Đạm. Lâm Đạm tiến lên một bước, cất giọng nói: "Đó là tất cả ba trăm tám mươi tám trang phía sau đều là những món ăn mới cha ta nghiên cứu chế tạo ra, bù vào phần còn thiếu của sách dạy nấu ăn nhà họ Nghiêm. Cha ta hành nghề mấy chục năm, món ăn mới làm ra tới mấy trăm, kỹ xảo mới cũng sáng tạo ra mấy chục loại, đều ghi chép trong công thức nấu ăn của nhà họ Nghiêm, hiện tại vài món ăn được hoan nghênh nhất trong quán rượu cũng do cha ta tạo ra. Tiểu Hầu gia, món thịt hươu xào kia do lão Hầu gia tự mình nghiên cứu với cha ta, trước sau hao phí mấy tháng thời gian, hươu cũng giết mấy chục con, ngài có còn nhớ không?"

Tiểu Hầu gia thận trọng nói, "Quả thật là vậy."

Bởi vì hôm nay quán rượu đổi băng hiệu, là chuyện vui lớn, Bão Nhị nhà họ Lâm mời tới khá nhiều người sành ăn có đồng, tổng đó có một người từng có giao hảo với Lâm Bảo Diên, không nhận được là lớn: "Còn có món vị cá om trứng, là món do ta và cha người cùng chế tạo, mất hơn nửa năm, đốt hết mấy xe vì cá lớn, mới có công thức nấu ăn nổi tiếng được đưa vào cung bấy giờ. Nhân phẩm của cha người tạm không nói đến, nhưng tài nấu nướng của cha người tuyệt không phải do trộm cướp, đó là công phu thật sự luyện từ lửa bếp mà ra!"

Lâm Đạm hết mực cung kính cúi đầu trước người kia, cảm kích nói, "Tạ Lưu thúc hết lời bệnh vực lệ phải. Nhân phẩm của cha ta rốt cuộc thế nào, bằng vào từng hành động cử chỉ mấy năm nay của người, trong lòng mọi người hẳn đều thấy rõ mới đúng." Dứt lời nhìn về phía Nghiêm Lăng Tinh: "Cha người là con ruột của sư công, sư công triển miên bên giường bệnh hết mấy tháng, cha ta nhiều lần nhờ người đưa tin cho cha người, hẳn còn không sắp xếp được mà về gặp sư công lần cuối, nguyên nhân trong đó ta không truy cứu, ta chỉ muốn nói —— cha ta dày công sắp xếp hậu sự thỏa đáng, còn thay con ruột làm quan tài, lập bia, điểm này các người không thể chối chứ?"

Nghiêm Lăng Tinh theo bản năng nhìn về phía Nghiêm phụ, Nghiêm phụ đang muốn há miệng phản bác, Lâm Đạm lại nói: "Năm đó người tham dự lễ tang không hề ít, thiết nghĩ tìm vài người làm chứng không khó."

Nghiêm phụ lúc này không dám nói tiếp nữa. Lễ tang kia đúng là được làm rất long trọng, bấy giờ vẫn còn không ít người nhớ rõ.

Lâm Đạm liếc nhìn ông ta một cái, từ từ nói: "Cha ta phục vụ sư công suốt quãng đời cuối cùng, còn dày công sắp xếp hậu sự, từng hành động cử chỉ không hề kém con ruột, sao lại thành hạng người khi sư diệt tổ? Năm đó người và cha ta cùng nhau theo sư công học nấu nướng, tới hôm nay người vẫn không có thành danh, cha ta đã vào nam ra bắc tới kinh đô, lập ra căn cơ cho món ăn nhà họ Nghiêm. Rốt cuộc là do cha ta trộm kim đao và công thức nấu ăn nhà người, làm ra chuyện xấu khi sư diệt tổ; hay là sư công trách người không ra hồn, chưa từng truyền thụ công phu đầy hòm, nội tình trong đó nào ai biết? Đứa con ruột ngay cả đưa tiễn phút làm chung cho cha mình cũng không như người, những thứ lòng vòng luận quần trong này ai có thể nói rõ, còn không phải do người há miệng ra?"

Nghiêm phụ trên trán đỏ mồ hôi lạnh, giờ tay lên muốn lau lại vội vàng bỏ xuống, bộ dáng có chút chột dạ chật vật. Vô luận ông ta nói để nghe thế nào đi nữa, không tiễn đưa cha phút làm chung là đại bất hiếu, thế nhân mỗi người ngum nước bọt cũng có thể đâm chết ông ta.

Lâm Đạm quay đầu nhìn Nghiêm Lăng Tinh, tiếp tục nói: "Người muốn τι thì tài nấu nướng với ta, ai mệnh người đó có thể lấy kim đao và công thức nấu ăn, ta cảm thấy có lý, cho nên đồng ý. Cuối cùng người thắng, ta đã trả lại kim đao và công thức, như vậy không phải nói —— chỉ người mệnh nhất mới có tư cách kế thừa danh hiệu "truyền nhân của kim đao ngư trù" hay sao? Phải chăng, năm đó cha người và cha ta cũng đã từng so tài một trận?"

Nghiêm phụ tựa hồ bị đâm trúng chỗ đau, lúc này âm ỉ nói: "So cái gì mà so? Ta là con ruột cha ta, đồ của hắn lẽ ra phải truyền cho ta, quan hệ gì tới cha người?"

Bên cạnh rốt cuộc có người không nhìn nói, bài xích nói: "Tài nấu nướng không thể nói có là có, có tài thật hay không nói lửa bếp lên một lần là biết, sao có thể làm giả? Danh tiếng "truyền nhân của ngư trù" không phải muốn cho ai thì cho, người phải gánh vác được nó! Làm đầu bếp quan trọng nhất là thanh danh và băng hiệu nhà mình, ai dám làm hỏng hai thứ này, thì con ruột cũng không được!"

Lời này vừa ra, rất nhiều người gật đầu phụ họa theo. Trong kinh đầu bếp hỏi nổi tiếng có ai không thu mười bảy mười tám học trò, nhưng người có thể được chọn để kế thừa y bát của họ có thể nói là ngàn người chọn một. Tại sao? Tại vì tay

nghề chân chính chi có truyền cho người có thiên phú mới có thể phát huy.

Có một số việc không nói ra thì dở, một khi nói toạc ra, điểm khả nghi lập tức nhỏ lên. Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn về phía cha con họ Nghiêm cũng thay đổi.

Lâm Dạm nhanh không chậm nói: "Phải, người là con ruột của sư công, người nói đương nhiên chiếm lý, cha ta đã chết, tất nhiên trăm cái miệng cũng không bảo chữa nổi. Hôm nay, ta có thể không theo suy luận của Nghiêm Lăng Tinh tới khiêu chiến người, ta thay cha ta, hoàn thành cuộc so tài năm đó không thể hoàn thành, người và ta mượn phòng bếp quán rượu làm mỗi người ba món, mời tất cả mọi người ở đây chứng kiến, người nào thắng người đó chính là chủ nhân của kim đao và sách dạy nấu ăn, vậy có được không?"

Nghiêm phụ sợ tới mức rùng môi run rẩy. Ông ta bối không chịu nổi sự khỗ cực khi học nấu ăn, từ nhỏ đã năn nỉ mẹ mình đưa mình ra ngoài học, có bao giờ nấu ăn? Ngược lại Nghiêm Lăng Tinh kế thừa thiên phú của Nghiêm Bác. Nếu không phải như vậy, ông ta cũng không xui con gái mình thi đấu với Lâm Dạm

Nhưng ông ta đánh chết cũng không nghĩ tới Lâm Dạm lại giao hoạt đến vậy, lấy mình ra khai đao, lần này nên làm gì đây? Dưới con mắt mọi người ông ta có nên đồng ý không? Không lẽ ông ta tỏ ra chột da khiếp đảm? đồng ý mà không thắng được, lúc đó còn mất mặt hơn!

Nghiêm Lăng Tinh chi lớn hơn Lâm Dạm một hai tuổi, hơi có chút lòng dạ, nhưng không sâu, lập tức đứng ra hô: "Lâm Dạm, nếu so thì so giữa ta và người, người so với cha ta làm gì."

"Ta đã so tài với người rồi, ngày hôm nay ta chỉ thay cha ta hoàn thành lần thi đấu năm đó thôi. Ta mấy năm nay được cha ta nắm tay dạy dỗ, coi như được nắm sâu phần tay nghề của người, thua ta nhận, thắng, xin các người hãy thu lại những lời bêu xấu cha ta. Như thế nào, so hay không so?"

Nghiêm phụ ngay cả cầm muỗng cũng không, lấy cái gì mà so, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống.

Mọi người thấy bộ dáng này của ông ta, tự nhiên đoán được tài nấu nướng của ông ta không tinh, vì vậy bắt đầu nghị luận: "Ngay cả tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi cũng không thắng được, còn không biết xấu hổ coi mình và Lâm Bảo Điền ngang nhau, nếu ta mà là Nghiêm ngư tử, ta cũng sẽ chọn Lâm Bảo Điền làm truyền nhân, mà không phải thẳng con trai không ra hồn này." Vốn hướng gió dư luận đang hết sức bất lợi với Lâm Bảo Điền, trước mắt đã hoàn toàn thay đổi, còn có vài người cổ vũ Nghiêm phụ đồng ý, muốn nhìn bộ dáng xấu xí của ông ta.

Lâm Dạm mặc dù thua Nghiêm Lăng Tinh, nhưng lần này có nói lời khiêu chiến thay người cha đã mất, mục đích là bảo vệ danh dự của cha, không ai có thể vạch lỗi của cô, còn phải thăm khen có một câu "người này có hiểu trên đời khó được" vẫn vẫn.

Ngay cả ông lão râu bạc ngày trước làm giáo khảo cũng nhìn Lâm Dạm gật đầu liên tục, biểu tình rất tán thưởng.

Nghiêm phụ cả người luống cuống, một bên lau mồ hôi một bên lùi về sau. Nghiêm Lăng Tinh quay đầu đứng thương nhìn về phía tiểu Hầu gia, dường như muốn nhờ đối phương giúp đỡ. Tiểu Hầu gia là chủ tử của Lâm Dạm, chi cần cậu ta lên tiếng, Lâm Dạm sẽ không làm khó cha nữa. Nhưng tiểu Hầu gia trước giờ có ta ước gì được này lần này mặt đầy nghiêm túc, không nói một lời.

Lâm Dạm liếc tiểu Hầu gia một cái, bắt đầu đi nói: "Thôi, sư công trên trời có linh thiêng, ta không dây dưa với các người nữa, chỉ có điều ta phải làm rõ: Cha ta tuyệt đối không phải kẻ vọng ạn phụ nghĩa, khi sư diệt tổ, tất cả những gì người có hôm nay đều do bản lĩnh thật sự mà nên. Năm đó ngư tử trong cung ra ngoài ăn lui không có mấy trăm cũng đến mấy chục, nhưng chân chính có thể có danh tiếng ở ngoài cung có mấy người? Ta dùng cả bàn tay đếm, không vượt qua con số năm. Nếu không có cha ta, ai sẽ biết đến kim đao ngư tử? Ai sẽ biết đến thức ăn nhà họ Nghiêm? Quyển công thức nấu ăn nhà họ Nghiêm vốn chỉ có sáu mươi trang, giờ qua tay cha ta tăng đến hơn bốn trăm trang, trong đó ngưng tụ bao nhiêu tâm huyết của người chứ?"

Lâm Dạm chính trực ngay thẳng nhìn Nghiêm Lăng Tinh: "Kim đao ta đã trả lại cho người, công thức nấu ăn cha ta soạn ra cũng trả lại cho người, coi như báo đáp công ơn dạy dỗ cha ta nhiều năm của sư công, mong rằng các người đừng hung hỏ dọa người nữa. Món ăn trong công thức ta có thể không làm, nhưng xin đừng chối bỏ tài năng và nhân phẩm của cha ta, càng chối bỏ công sức người bỏ ra vì món ăn nhà họ Nghiêm. Không có người, sẽ không có món ăn nhà họ Nghiêm được mọi người tôn xưng bấy giờ, người không phụ lòng sư công, không phụ lòng nhà họ Nghiêm, xuống hoàng tuyền cũng không sợ bị phán xét." Dứt lời đỡ lấy Tề thị lệ rồi đẩy mặt, từ từ đi xa.

Bóng dáng hai người vào biển mắt, tiếng nghị luận trong quán nổi lên, có người nói món ăn nhà họ Nghiêm có tiếng tăm như hôm nay, đích xác là nhờ Lâm Bảo Điền tạo ra, ông luôn tự cho mình là truyền nhân của nhà họ Nghiêm, đây là tri ân báo đáp, có chỗ nào vọng ạn phụ nghĩa? Lại nói, bậc cha chú nhà họ Nghiêm làm người khỏi phải bàn, không có Lâm Bảo Điền, sao có món ăn nhà họ Nghiêm hôm nay? Công thức nấu ăn nhà họ Nghiêm do Lâm Bảo Điền soạn lại lần nữa là tài sản quý giá nhường nào? Các người thì hay rồi, tất cả chiếm hết không nổi, còn không cho con gái ruột của người ta nấu những món ăn đó, người đang ép người ta vào đường cùng, thật không có lương tâm!

Trước đó mọi người có bao nhiêu đồng tình với nhà họ Nghiêm, hiện tại có bấy nhiêu hiểu ra —— hai người này một người nổi lảo luy danh dự người khác, một người lòng dạ cay nghiệt ác độc chặn đường lui của người, đúng là loại tiểu nhân. Nhìn lại có nương Lâm Dạm mà xem, quả nhiên rơi ròi vô cùng!

"Không ăn. Không có Lâm đầu bếp ở đây, thức ăn ở quán rượu này còn gì ngon để ăn!" Lúc này có nhiều thực khách phất tay áo rời đi, phòng khách nào nhiệt lập tức vắng tanh.

Lâm Dạm đỡ Tề thị lên xe ngựa, tìm một nhà trọ giá cả tiện nghi ở tạm. Một trăm hai mươi lượng bạc nghe qua có vẻ nhiều đấy, nhưng tiêu rất nhanh, dưới tình huống không có thu nhập phải tiết kiệm mới có thể đảm bảo cuộc sống sau này.

"Dạm Nhi, sao vừa rồi con không so tài với Nghiêm Ngật Khoan? Năm đó Bào ta ngay cả mớ nấp vung thế nào cũng không biết, chắc chắn không phải đối thủ của con." Tề thị nghi ngờ nói.

"Mẹ, mẹ không phát hiện tiểu Hầu gia rất bảo vệ Nghiêm Lăng Tinh sao? Có tiểu Hầu gia ở đó, chúng ta không nên trêu vào nhà họ Nghiêm mới phải." Lâm Dạm kéo chân móng ra để Tề thị nằm xuống nghỉ một lát. Nhưng chi có cô mới biết, không muốn trêu vào Nghiêm Lăng Tinh để tránh tiểu Hầu gia chi là một mặt, mặt khác, có chi kể thừa tri nhớ của Lâm Dạm, chứ không nắm giữ tài nấu nướng của cô bé, lời vừa rồi đúng để đe dọa Nghiêm phụ thôi, nào phải thật sự so tài. So tài rồi mình cũng bị bêu xấu, mà nếu không so, mọi người trong lòng nào bỏ mặt phen, chi biết Nghiêm phụ không ra gì. Đây mới là hậu quả có mong muốn.

"Con nói tiểu Hầu gia đối với Nghiêm Lăng Tinh..." Tề thị nhớ tới gương mặt tươi cười như hoa đào của Nghiêm Lăng Tinh, lại nghĩ tới tiểu Hầu gia bảo vệ cô ta đủ điều, nhất thời thở dài một tiếng. Cô nhi quả phụ bọn họ không nơi nương tựa, nào dám đối nghịch với người tiểu Hầu gia coi trọng, người cảm ân hoàng lên, không muốn cùng phải ăn.

Nào ngờ ngay khi họ rời đi, tiểu Hầu gia không nói một lời quay người rời khỏi, lưu lại Nghiêm Lăng Tinh khó chịu cực kỳ đứng trân trân tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí từng truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\).Net](http://Ebook_Full(cham).Net).

Chương 5: Nữ đầu bếp (4)

Lâm Dạm vừa mới sắp xếp ổn thỏa cho Tề thị, bên ngoài nhà trọ có một đám người tới, ồn ào là hét muốn tìm cô. Chương quầy sợ những người này gây chuyện sẽ phá hỏng mặt tiền của hàng nhà mình, sống chết ngăn không cho vào. Không vào được chẳng sao, mấy người này liền đứng ở ngoài cửa kêu khóc, khiến người qua đường rồi rít dừng chân nhìn xem.

Lâm Dạm mở một khe hở ở cửa sổ ra nhìn, phát hiện người dẫn đầu là một bà lão, mặc trên người bộ quần áo trắng toát, trên đầu không có lấy một cây trâm, bộ dạng hết sức chán nản. Nghiêm Ngật Khoan ở bên cạnh đỡ bà, liên tục gọi "mẹ", kêu cực kỳ thương tâm.

Đây hẳn là vợ của Nghiêm Bác, sư nương của Lâm Bảo Điền, theo lý mà nói Lâm Dạm phải gọi bà ta một tiếng sư cô. Nhưng tôn xưng này Lâm Dạm không gọi nổi ra miệng, bởi mỗi hành động cử chỉ bây giờ của bà ta, đủ để khiến thanh danh có vất và làm mất tẩy sạch được của Lâm Bảo Điền rơi xuống vực thẳm.

Chi thấy bà lão đảm ngực gào khóc nói: "Lâm Bảo Điền đáng chết, người bắt nạt vợ góa con côi nhà chúng ta thì thôi, còn đề con gái người tới bắt nạt chúng ta! Con gái người nói người thay chồng ta đưa tiền phứt làm chung, là người hiểu thuận, ta nhỏ! Lúc nói lời này các người có cần rút lương tâm không? Chồng ta nằm trên giường bệnh hết mấy tháng, Lâm Bảo Điền hẳn đứng nói là phục vụ, ngay cả bê ly nước cũng không, tất cả đều do ta trong trong ngoài ngoài đút lót. Ta bảo Lâm Bảo Điền đưa tin cho con trai ta, hẳn sợ con trai ta trở về tranh đoạt gia sản với hắn, ngoài mặt đồng ý, ra cửa liền hủy thư đi, làm lại con ta không thể trở về gặp mặt cha mình lần cuối, các người nói hẳn có độc ác hay không? Con ruột vốn nên kế thừa gia sản, hẳn có tư cách gì ngăn cản? Cha chết không cho con trai tiền đưa, hẳn lại dụng điểm yếu này uy hiếp người khác, khiến ta phải đưa tiền tài cho hắn, nếu không sẽ không hạ táng cho chồng ta. Ta không nơi nương tựa có thể làm gì? Quan tài chôn ta còn ở đó, ta không thể để chàng không chôn an tánh..."

Bộ dáng thương tâm muốn chết của bà lão khiến cho người đi đường rồi rít rời ròi. Cứ tiếp tục như vậy, thanh danh Lâm Dạm vừa tẩy trắng cho Lâm Bảo Điền sẽ lại bị bôi đen.

Tề thị thật vất vả mới chop mắt được gạt mình tình lại, bị phản nói: "Bà ta nói vậy! Bà ta toàn nói hươu nói vượn! Sư công con đồ bệnh, cha con lập tức đưa tin cho Nghiêm Ngật Khoan, là sư nương sống chết ngăn cản không cho đi, nói Nghiêm Ngật Khoan sắp thi khoa cử, không thể phân tâm. Bà ta làm sao biết bệnh tình sư công con nặng thêm nhanh đến vậy, mới nửa tháng mà người đã thần trí mơ hồ, tiểu tiện đại tiện cũng không thể tự lo, lúc này mới định liên lạc với Nghiêm Ngật Khoan, nhưng người ta đi ra ngoài học tập, căn bản không biết đang ở nơi nào. Cha con vì sư công con hầu hạ tiểu tiện đại tiện, phục vụ thuốc thang, xong rồi còn phải nuôi sống gia đình qua ngày, tất cả mọi người từ trong ra ngoài đều do cha con mới mình làm, sư cô con lại ngại vợ bản vụ mặt trắng xa. Thời điểm sư công con chết bà ta mới tiền bạc đều giao cho con trai bà ta đi học rồi, không có tiền thừa để tỏ chức tang lễ cho sư công con, khác kíc câu xin cha con nghĩ cách, cuối cùng cha con không chi mạng tất cả tích cóp trong nhà ra còn vay nợ người khác, lúc này mới có thể hạ táng cho sư công con. Vì trả nợ, cha con làm một hồi không nghỉ, vừa hạ táng xong liền ra ngoài kiếm tiền, vòng vo quanh co tới Kinh thành, những năm này gởi tiền về không gián đoạn, chi tiếc chàng không để lại bằng chứng, chúng ta trăm cái miệng cũng không nói rõ được!"

Tề thị mở bọc lấy ra hai khối bài vụn, khác lóc kể lể: "Cha con là người tốt, nhưng tại sao người tốt lại không được đền đáp?"

Bà cũng muốn chạy ra ngoài lý luận với bà già kia một phen, nhưng đối phương là sư nương Lâm Bảo Điền, nuôi ông từ nhỏ đến lớn, bồi phận và ân tình còn bấy ở đó, bà càng tranh cãi càng có vẻ không nghe lời tướng bối, chanh chua cay nghiệt, ngược lại thành hạng người kếm còi. Luận lý thế gian đúng là như vậy —— làm tướng bối thì muốn đánh chết vài bồi thế nào cũng được, vẫn bối không thể không vàng lời làm theo, mới chữ "hiếu" để chống có thể ép chết một người sống sở sớ. Và lại, bà không nỡm miệng lành lời, vừa nói không chừng không thì tốt hơn thì xấu, cuối cùng còn khiến người chống đã mất chịu oan.

So với đám người bên ngoài kia, Lâm Dạm tin tưởng Tề thị hơn. Hướng chỉ trong trí nhớ của cô, Lâm Bảo Điền đúng là một người tốt, bình sinh chưa từng làm ra chuyện gì trái krong tâm. Lâm Dạm nếu đã thành con gái của ông, tự nhiên phải giúp ông giữ danh dự. Nhưng tranh cãi lúc này là hạ sách, vô luận có biết ăn nói thế nào đi nữa, chi riêng bồi phận con cháu cũng đã thua một nửa. Gây gổ ồn ào với tướng bối không phải chuyện gì vinh quang.

"Mẹ, mẹ bọc lại quần áo đi, chúng ta rời Kinh thành." Lâm Dạm quyết tâm nói, "Mẹ đưa bài vụn cho con, con đi trả lại họ."

Tề thị không chút nghĩ ngợi đưa đồ ra. Bất trí bất giác, con gái sớm đã thành tâm phúc của bà.

Lâm Đạm dùng vải trắng gói bài vị kĩ lưỡng, dè dặt bụng trong ngực, đi xuống lầu.

"Đi ra, đi ra! Mẹ con nhà họ Lâm đi ra kia!" Có người nhận ra Lâm Đạm và Tề thị, vội vàng cao giọng hô to. Người qua đường vốn hứng thú với chuyện này cũng xúm lại hóng kết quả.

"Được lắm, các người rút cuộc chịu ra rồi!" Bà lão lau nước mắt xống lên trước, chuẩn bị nủ lấy hai người ly luyến, triệt để bôi xấu danh tiếng của cả hai. Bà ta là sư nương Lâm Bảo Điền, sư cô Lâm Đạm, cho nên bà ta nói gì chẳng chiếm lý, không sợ hai mẹ con nhà này làm gì.

Lâm Đạm gio bài vị lên ngăn cản, đợi bà lão kia giơng năm ngón tay túm lấy cổ áo mình, thuận thế nhét bài vị vào tay bà ta, sau đó quỳ xuống dập đầu ba cái, từ từ nói: "Sư cô, ta và mẹ ta chuẩn bị rời Kinh thành, ngài bảo trọng. Đây là bài vị của sư công, xin ngài thu hồi, và mẹ ta không còn tư cách xưng tụng lão nhân gia nữa."

Bà lão hận chết một nhà Lâm Bảo Điền, sao có thể cẩn thận nghe có nói gì, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng đập đồ trong tay xuống đất.

Tề thị kêu lên một tiếng vội vàng chạy ra đỡ, nhưng cuối cùng chậm một bước. Bài vị rơi xuống, tấm lụa trắng bọc kỹ bị lỏng ra, làm lộ chữ điều khắc phía trên. Mọi người rướn cổ lên nhìn thử, phát hiện quả nhiên là bài vị Nghiêm Bác, cái để bị hun đen hơn nửa, nhưng không hề bẩn, mà thắm ra lớp dầu bóng loáng, có thể thấy ngày thường có người cung phụng nhang đèn, còn có người dùng dầu tì nhì lau chùi.

Một tấm bài vị được bảo dưỡng tốt như vậy, bị bà lão này đập nứt ra một cái khe, đúng là tạo nghiệt mà!

Tức thì có người bên cạnh mắng: "Ngay cả bài vị người đã khuất cũng đập, không sợ trời giáng sét đánh sao?"

Bà lão nhìn thấy bài vị cả người mê mẩn, Nghiêm Ngật Khoan cũng có chút phản ứng không kịp. Tề thị trước một bước nâng bài vị lên dùng khăn tay không ngừng lau chùi, lúc lau tới khe nứt kia đầu ngón tay run rẩy, có thể thấy nội tâm không hề bình tĩnh.

Lâm Đạm từ đầu đến cuối một không cảm xúc rốt cuộc rơi lệ, động tác nhận lấy bài vị càng nhẹ hơn, thật thận trọng dùng tay áo lau một cái, sau đó cung cung kính kính đặt trước bậc thang, kéo mẹ mình dập đầu ba cái, ngay sau đó bước chân tập tễnh rời đi.

Trần hai người vội dập đầu mà chảy máu, lưu lại hai dấu đỏ ở chân bậc thang, khiến người ta thấy mà giật mình. Hai người nói câu cũng không nói, nhưng thắng được thiên ngôn vạn ngữ của bà lão. Người đi đường trước đó còn lòng dấy cảm phẫn trầm mặc, không hề nói những lời như giúp bà lão bắt hai mẹ con Lâm Đạm lại dạy dỗ một trận nữa. Trông đen đúng sai, ai thật ai giả, chỉ một tấm bài vị là có thể nhìn rõ.

"Lão, Bà đầu tử (1)!" Bà lão lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất. Nghiêm Ngật Khoan quý không được đứng cũng chẳng xong, gương mặt đỏ bừng ngaoan mục.

Ai cũng không phát hiện lão quân gia của phủ Vĩnh Định Hầu đang đứng ở ngoài nhìn, mà tiểu Hầu gia ngồi trong quán trà đối diện, trông thấy rõ ràng mọi việc. Nhìn chăm chăm phương hướng hai mẹ con Lâm Đạm đi xa, cậu ta thờ dãi một tiếng, cuối cùng lấy mấy tấm ngân phiếu đưa cho sai vặt, để gã đuổi theo.

Lâm Đạm tự nhiên từ chối khéo sự trợ giúp của tiểu Hầu gia. Trực giác của cô nói cho cô biết, chỉ có cách xa tiểu Hầu gia và Nghiêm Lăng Tinh, mới có thể an ổn mà sống.

Sai vặt mang ngân phiếu nguyên si không bị đụng đến trở về, tiểu Hầu gia nhất thời ngu vị tap trần. Cậu ta vốn tưởng mình hiểu rõ Lâm Đạm, nhưng tới bây giờ mới phát hiện, có lẽ ấy lại quật cường như vậy, quyết liệt như vậy, biết rõ con đường phía trước trải đầy chông gai cũng nhất quyết bước chân trần tiến tới.

Khi tiểu Hầu gia có vẻ không vui về đến nhà, lão quân gia đang một năm một mười báo cáo tình huống rõ ràng cho lão Hầu gia: "Thời điểm lão nô tới Chu thị đang nháo loạn, đưa đến rất nhiều người vây xem, từng xô nước bắn cứ thế hắt lên đầu Lâm đầu bếp, Lâm Đạm với Tề thị sợ tới mức không dám lộ mặt. Thấy bọn họ càng nói càng quá đáng, lão nô muốn tiến lên ngăn cản, Lâm Đạm và Tề thị đã bị buộc không còn cách nào khác phải đi ra, không nói lời giải thích nào, chỉ trả lại bài vị của Nghiêm ngư tử cho họ, lại dập đầu bài vị và Chu thị ba cái mới đi. Chu thị biết rõ đó là bài vị của Nghiêm ngư tử còn gio lên hang hăng đập xuống đất, làm nứt một cái khe..."

Thật ra thì Chu thị căn bản không biết đó là bài vị của Nghiêm Bác. Bà ta lúc đấy đang mắng hăng say, lại thêm Lâm Đạm có ý nói chậm lại, âm lượng nhỏ nhẹ, bà ta có thể nghe ra mới lạ. Chỉ tiếc người ngoài chú ý nhất là lời giải thích của Lâm Đạm, cho nên đều biết trong tấm vải trắng là bài vị Nghiêm Bác, tự nhiên nghĩ rằng Chu thị cũng biết.

Nghe đến chỗ này, lão Hầu gia thờ dãi nói: "Ngay cả bài vị của người chồng đã khuất cũng dám đập, có thể thấy trước sau Chu thị toàn nói bừa! Bà ta không có chút tình ý nào với Nghiêm ngư tử, có thể chăm sóc ông lúc ốm đau bệnh tật được không, đứng nói đến thẳng con trai bất hiếu của bà ta. Nếu không có Bảo Điền, nhà họ Nghiêm sao có ngày hôm nay. Nói tới nói lui đều do tiền tài gây họa, đám người này thấy tiền là sáng mắt, mất đi lương tâm."

Lão quân gia phụ họa: "Còn không phải sao! Không hút nước bắn cho Lâm đầu bếp, bọn họ sao có thể danh chính ngôn thuận cướp đoạt kim đao, công thức nấu ăn và quán rượu? Lâm đầu bếp vất vả lắm mới gây dựng được danh tiếng cho món ăn họ Nghiêm, bọn họ muốn nhét tiền nghi có sẵn, còn coi người ngoài là người ngu, không nhìn ra tính toán của họ! Vô luận họ có bêu xấu Lâm đầu bếp bất nhân bất nghĩa, bắt trung bất hiếu thế nào, chỉ cần một tấm bài vị được cung phụng hàng năm này đã khiến họ á khẩu không trả lời được! Nếu thật sự làm ra chuyện khi sư diệt tổ, Lâm đầu bếp dám đập bài vị của sư phụ ở nhà ngày ngày cúng bái sao? Ngược lại Chu thị với Nghiêm Ngật Khoan, vừa thấy bài vị đã sợ đến chân mềm nhũn, có thể thấy đã làm không ít chuyện trái lương tâm."

"Bảo Điền là dạng người gì bà Hầu hiểu rõ nhất, hần tuyệt đối không làm được những chuyện ác như thế. Thừa kế v bất không phải thừa kế gia tài, cho người chính là của người, có thể tùy tiện sử dụng, mà trước tiên người phải có thực lực đó đã. Truyền nhân của ngư tử không phải dễ làm, có tài thật hay không vào bếp là thấy rõ. Trừ phi Nghiêm ngư tử già cả lú lẫn mới có thể truyền ý bất cho Nghiêm Ngật Khoan nữa chứ không biết, làm thế khác nào tự đập báng hiệu nhà mình?" Lão Hầu gia càng nói càng thấy giận.

"Còn không phải sao! Nhà họ Nghiêm đây là nhìn trúng Lâm đầu bếp đã chết, không thể đổi chất với bọn họ. Đáng thương Lâm Đạm và Tề thị có trăm cái miệng cũng không bảo chữa được, chỉ có thể âm thầm rồi đi." Lão quân gia lắc đầu liên tục than thở.

"Người phải người gọi các năng về đi, cô nhi quả mẫu sống không dễ dàng." Lão Hầu gia không đánh, cuối cùng khoát tay nói.

Lão quân gia vội vàng đi, lão Hầu gia lúc này mới phát hiện con trai đứng ở cửa, nhưng mày một cái liền nói: "Người đuổi Nghiêm Lăng Tinh đi đi, Hầu phủ chúng ta không lưu được hạng người đức hạnh thế này. Đầu bếp tay nghề tốt bốn Hầu miễn bao nhiêu có bấy nhiêu, không thiếu một người là năng."

Tiểu Hầu gia gất đầu một cái, chấp tay, không nói một lời rồi đi.

Nghiêm Lăng Tinh đang chuẩn bị ở lại Hầu phủ biểu hiện tài năng nằm mơ cũng không nghĩ tới cha mình và bà nội đại náo một trận không những không vấn hồi được danh dự nhà họ Nghiêm, ngược lại khiến mọi chuyện tồi tệ hơn.

(1) Lão đầu tử: cách xưng hô của người vợ với người chồng già.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nữ đầu bếp (5)

Sau khi rời khỏi Kinh thành, Lâm Đạm và Tề thị tạm thời định cư tại một trấn nhỏ ở phụ cận, mấy lần Lão Hầu gia liên tục phái mấy nhóm người đến tìm, đều bị cô dùng lời lẽ dụ dỗ từ chối khéo.

Ngày hôm nay có lại tiền một đám người, Tề thị rút cuộc không kiềm chế được, lập bắp nói: "Đem Nhị, thật ra trở về Hầu phủ cũng không hẳn là không thể, chúng ta có nhi quả mẫu, dù sao cũng phải cần giúp đỡ. Nhà và quán rượu của cha con không thể bỏ lại, có Lão Hầu gia làm chỗ dựa, chúng ta có thể báo quan, đề Nhị thúc Tam thúc của con trả lại đó."

Lâm Đạm khoát tay, giọng ngưng trọng: "Mẹ, mẹ nghĩ đơn giản quá. Hôm nay chúng ta trừ một trăm hai mươi lượng bạc còn có gì? Không có kế ước mua bán nhà hay khế đất, lấy cái gì để báo quan? Lão Hầu gia lương thiện, nói chúng ta là khách của Hầu phủ, nhưng thực ra thân phận chúng ta là gì mẹ còn không rõ sao, chẳng qua hơn nô tài bán thân một chút thôi. Hiện tại việc phong phi của Đại tiểu thư rất quan trọng, từ trên xuống dưới phủ Vĩnh Định Hầu quân thúc nghiêm thế nào mẹ cũng biết mà, Cậu Ba gia (1) bởi vì phóng ngựa làm người khác bị thương còn đang ngồi trong tù đợi, Lão Hầu gia mặc kệ phu nhân khóc lóc thế nào cũng không quan, sao có thể quan vạ kiện của chúng ta nữa? Lão Hầu gia đồng ý cho chúng ta trở về vì ngài có thiện tâm, nhớ tới tình xưa, chúng ta không thể được voi đòi tiên, cầu không biết đủ, lãng phí tình cảm này."

Lâm Đạm thờ dãi một cái, lại nói: "Và lại, chỉ cần chúng ta vẫn xuất hiện cùng người nhà họ Nghiêm, vì ra vẻ mình danh chính ngôn thuận, họ nhất định còn nghĩ cách bôi nhọ danh tiếng của cha. Nhị thúc, Tam thúc vì lấy sạch gia sản của chúng ta cũng sẽ âm thầm ra tay. Chúng ta ngoài một ít bạc còn có gì? Hầu gia có thể bảo vệ chúng ta một chút, chứ không thể bảo vệ chúng ta một đời. Ở lại Kinh thành đồng nghĩa với vô văn rắc rối, không bằng dứt khoát ra đi, làm lại từ đầu. Mẹ, mẹ nói có đúng không?"

Tề thị được con gái khuyên bảo thì không cam lòng trong tâm dần phai nhạt, chỉ có thể rung rung gật đầu.

Lâm Đạm thuê một căn nhà nhỏ ở tạm thời, rảnh rỗi liền đi loanh quanh, trên gương mặt non nớt luôn mang thần sắc ngưng trọng. Ngày này, có đi khá xa, bắt tri bất giác đi tới quan đạo, trước một tòa dịch trạm (2). Trong dịch trạm có tiếng người ồn ào truyền tới, còn có tiếng ngựa hí, vô cùng náo nhiệt; bên ngoài dịch trạm có một gian nhà lá, một bà lão đang bận bịu bụng măm ra ngoài.

Cũng không biết trên mâm đặt thứ gì, từ xa đã ngửi thấy mùi hương nồng nàn. Lâm Đạm bị mùi thơm thu hút, đi nhanh tới, thương khách tới dịch trạm cũng rồi rít chạy đến xem thử.

"Đại nương, đậu hủ viên của ngài thật thơm, bao nhiêu tiền một bát?" Một người bốc vác lớn tiếng hỏi.

"Hai đồng tiền một bát." Bà lão cười híp mắt đáp.

"Được được, ngồi cho ta một bát." Người bốc vác lập tức ngồi xuống cạnh nhà lá, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chảo dầu.

Lâm Đạm đi lên đúng lúc dầu hồ viên đã rán gần xong, đang được bà lão đặt ở một bên cho ráo dầu, đợi hết dầu rồi lập tức thả vào bát nước trong, mức một thìa nước cốt tiếp tục hầm. Nước dùng tươi ngon có thêm bột tiêu, sau khi nấu sôi rồi hành thái nhỏ lên, món ăn đã xong. Dầu hồ viên vàng giòn óng ánh trong nước dùng trắng sệt đậm đà, đúng lúc điểm xuyết hành lá xanh biếc, trông rất đẹp mắt. Hương đậu, hương nước cốt, hương hành cùng chút hương tiêu hòa vào một chỗ, hình thành mùi vị hết sức kì diệu.

Lâm Đạm bước nhanh hai bước vào nhà lá, chỉ thấy người bốc vác đã không kịp đợi, gấp một miếng đậu hồ viên nóng hổi vào miệng, một bên hà hơi một bên nhai, cuối cùng giọng nói cái lên nói: "Đại nương, tay nghề của ngài thật tuyệt vời! Ta vào nam ra bắc, chưa bao giờ ăn món đậu hồ viên nào ngon thế này."

Lâm Đạm lúc này cũng gọi một bát, sau khi thổi nguội nếm thử một miếng nhỏ, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ thần phục. Sau khi cắn rách tầng da giòn xốp bên ngoài, đậu hồ bên trong vô cùng non mềm, còn xen lẫn chút vị thịt và bụn củ từ, đơn giản vào miệng là tan, ngon vô cùng. Hay hơn chính là, bên trong miếng đậu bị khoét một lỗ, bên trong rót đầy nước canh đậm đặc, như nước cốt dọc theo kẽ hở thẩm ra, lại tựa như vị thịt và củ từ sau khi đun nóng tiết nên, chỉ có cuốn vào đầu lưỡi thì mới thưởng thức mới biết, nước canh kia vừa có vị ngon của nước cốt, vừa có vị mặn của thịt, còn có vị ngọt từ thuốc, các loại mùi vị dung hợp hoàn mỹ với nhau, khiến cho người ta muốn ngừng không được.

Lâm Đạm ăn phá lệ cẩn thận, cuối cùng uống sạch sành sanh bát nước dùng, lúc này mới thỏa mãn vô cùng thở dài một cái. Người bốc vác kia đã ăn liên tiếp ba bát, đang gọi bát thứ tư, đồng bạn của hắn cũng bị mùi thơm dụ ra, ngồi đây ấp nhà lá nhỏ.

Lâm Đạm ăn xong đậu hồ viên cũng không đi, thấy thực khách càng ngày càng nhiều còn chủ động giúp bà lão rót củi rót nước, bưng bê rửa bát. Bà lão từ chối không được chỉ có thể kệ cô làm, đợi đến tối thu dọn liền đưa cô hai mươi đồng tiền làm tiền công.

"Đại nương, cháu không muốn tiền công của ngài." Lâm Đạm trả tiền lại, thành khẩn nói "Cháu có thể ngày nào cũng tới giúp ngài làm công, chỉ cầu ngài dạy cháu làm món đậu hồ viên này."

"Cháu muốn học nấu ăn với ta? Cái này có gì..." Bà lão còn chưa dứt lời, một nữ tử trẻ tuổi đi vào nhà lá, chanh chua nói: "Nha đầu quê mùa từ đâu tới, còn muốn chiếm tiện nghi nhà ta. Dạy người rồi, mẹ ta còn buồn bán thế nào được nữa? Nhanh lên một chút rồi cắt cho ta, nếu không ta cầm chổi đánh người bây giờ!" Vừa nói vừa kéo ngắn tú ra, nhét những đồng tiền bà lão cực khó kiếm được vào hà bao (3) của mình, trong mắt đầy vẻ tham lam.

"Con không phải cũng học nấu ăn với ta sao? Ta cũng chưa nói mình không dạy." Bà lão nhàu mày nói.

"Con là con dâu mẹ, người trong nhà, con nhóc này là thứ gì?" Nữ tử chống nạnh găm chân chỉ Lâm Đạm.

Lâm Đạm liền vội vàng giải thích: "Thím chớ giận, mỗi ngày cháu tới nhà ngài làm thợ, không cần tiền, học được cách nấu ăn rồi sẽ đi thật xa, tuyệt không mò tiệm ở chỗ này. Nhà cháu chỉ có hai người là cháu và mẹ cháu, thế lực đơn bạc, nếu có ngày mới người thầy cháu mở tiệm ở gần đây, muốn đánh mướn đập thì tùy."

Nữ tử đã sớm nghe ra khẩu âm nơi khác của Lâm Đạm, nghĩ đến cô không cần tiền thì chính là thuê thợ không trả lương, lại nghĩ đến nhà mình nhân số đông, rẽ sâu là tốt, không sợ một cô bé tới từ vùng khác lừa gạt, vì vậy liền đồng ý, nhưng sắc mặt vẫn không tốt như cũ, giống như bố thí vậy.

Bà lão lúc này mới kéo tay Lâm Đạm, ra đến sau nhà lá thì liền lút đưa cho cô một hà bao, thấp giọng nói: "Đưa bé ngoan, đây là tiền công ngày hôm nay, cháu lên cầm, chớ để lộ ra."

Lâm Đạm đang muốn trả hà bao lại, bà lão đã vội vội vàng vàng đi vào nhà lá, bên trong rất nhân truyền ra tiếng quát mắng của nữ tử nọ, hình như là mắng bà lão hôm nay kiếm được ít tiền hơn hôm qua. Tới nơi này học nấu ăn, chẳng bằng nói đến đây làm tô tổng.

Lâm Đạm lắc đầu một cái, trong lòng không biết cảm thụ gì.

Ban đêm, Lâm Đạm như cũ núp ở sau nhà luyện đao công, đầu ngón tay chông chắt vết thương tiếp xúc với nguyên liệu nấu ăn hoặc thân đao sẽ sinh ra cảm giác đau nhói, khiến cô liên tục cau mày. Thái xong một quả dưa chuột, cô nhặt lên lát cắt dày mỏng lớn nhỏ không đều nhìn một chút, cuối cùng không biết làm sao than thở.

"Đạm Nhi," Tề thị núp trong góc quan sát hồi lâu từ từ đi ra, ôn nhu nói: "Nấu ăn là một chuyện khiến người ta vui sướng, đừng đem nó thành gánh nặng trên lưng. Chúng ta không thái đồ ăn nữa, nghỉ một lát đã được không? Thua Nghiêm Lăng Tinh không phải lỗi của con, ai chẳng có lúc phát huy thất thường."

Lâm Đạm hơi sững sờ liền hiểu Tề thị nghĩ lệch hướng, cho rằng cô vì bại bởi Nghiêm Lăng Tinh mới tạo bóng ma trong lòng, từ đây không cách nào cầm đao thái đồ ăn nữa. Nhưng Lâm Đạm biết mọi chuyện không phải vậy, cô còn có thể luyện đao công, chẳng qua cần thời gian thôi.

"Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo lắng." Cô cũng không giải thích gì thêm, mà kiên định nói, "Một ngày nào đó con sẽ lấy lại tất cả những gì chúng ta đã mất. Thức ăn nhà họ Nghiêm không làm cũng thế, con sẽ học món khác, thiên hạ lớn như vậy, luôn có chốn cho chúng ta dung thân."

"Haiz, được được được, con có thể nghỉ thông suốt là tốt. Đừng thái đồ ăn nữa, mau đi ngủ đi." Tề thị xoa đầu con gái, mặt lộ vẻ yên tâm vui mừng. Con gái gần đây trở nên trầm mặc ít nói hơn, nhưng cũng kiên cường quá cảm hơn, tựa như gió thổi mưa rơi cũng không sợ.

"Dạ, mẹ cũng nghỉ sớm một chút." Lâm Đạm đưa Tề thị về phòng, mình thì đứng ở hành lang hồi lâu không nhúc nhích. Dưới màn đêm yên ắng mát lạnh, cô không tự chủ được lăm vào hồi ức, nhưng hồi ức này không thuộc về cô, mà thuộc về "Lâm Đạm" không biết đã đi nơi nào kia.

Đối phương để lại sự tức giận và không cam lòng sâu sắc, nhưng cũng để lại tình cảm ẩn sâu nơi đáy lòng. Cô bé vốn là một tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, thích chơi thích quậy, không thích khói bếp. Lâm Bảo Điền mấy lần để cô bé học nấu ăn, cô đều khóc lóc từ chối. Lại có một ngày, cô bé vô tình đụng phải Đại tiểu thư Hầu phủ đang đi dạo, thiếu chút nữa bị đánh, tiểu Hầu gia tình cờ đi ngang qua cứu cô bé. Nụ cười đầy ôn nhu của tiểu Hầu gia từ đây trở thành chấp niệm của cô.

Cô bé hỏi nhỏ tiểu Hầu gia thích gì, tiểu Hầu gia cười gợn nói: "Ta thích ăn." Vì thế ngày thứ hai, cô bé coi xuống xiêm áo xinh đẹp, mặc vào tạp dề xám màu, đi vào phòng bếp, học một lần chính là bảy năm. Cô bé cho tới giờ vẫn không thích xuống bếp, cô bé chỉ muốn tiểu Hầu gia nhìn mình nhiều hơn một cái thôi.

Lâm Đạm không đồng ý cách làm của cô bé ấy, ký thác cuộc đời mình trên người người khác, đây là chuyện đáng buồn nhất. Nếu người nọ rời đi hoặc vì chán ghét vứt bỏ mình, thì còn sót lại chỉ có vực sâu vạn trượng.

Chuyện Lâm Đạm hôm nay muốn làm chính là tạo ra con đường của riêng mình, ngã cũng được, bị thương cũng không sao, chỉ cần cố gắng, sớm muộn sẽ có ngày đi tới đích. Nguyên chủ là một đầu bếp, vậy cô tiếp tục làm đầu bếp, món ngon thiên hạ vô cùng vô tận, không lo không có chỗ học, chỉ lo không có thầy dạy.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Lâm Đạm liền đi theo bà lão học làm đậu hồ viên. Bà lão có ba con trai, con trai cả vô công rồi nghề, con trai thứ hai khi còn bé mắc bệnh mà chết, con trai thứ ba lớn tuổi mới có, tới nay vừa đủ bảy tuổi, đang độ tuổi giao khốc đời ăn. Vì mười hai con trai, bà lão dậy sớm bắc bếp làm đậu hồ viên đêm ban, cuộc sống khá cơ cực. Cũng may tay nghề của bà tuyệt vời, ngược lại không phải rầu rĩ vì kế sinh nhai.

Con dâu cả muốn học nấu ăn với bà, nhưng cứ mỗi giờ thổi lười biếng, vì vậy tất cả việc bán việc một trong tiệm đều rơi trên người Lâm Đạm. Dậy sớm nấu đậu, bóc da đậu, cắt đậu, đều là cô làm, hơn nữa còn phải gánh qua gánh lại hơn trăm cân nước, thiếu chút nữa bé cong cái eo nhỏ của cô. Nhưng cô cho tới giờ không than phiền lấy một câu, chỉ cần có thể học nấu ăn, khổ nữa một nữa cũng không sợ.

(1) Cừu lão gia: cậu em vợ.

(2) Dịch trạm: nơi ăn ở, thay ngựa cho quan viên trên đường truyền tin tình báo quân sự về cung đình cổ đại.

(3) Hà bao: túi nhỏ dùng để đựng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nữ đầu bếp (6)

Lâm Đạm là một người trầm mặc ít nói, nhưng khi làm việc vô cùng nghiêm túc, vô luận con dâu bà lão ném không biết bao nhiêu công việc bán thịt nặng nhọc cho cô, cô cũng yên lặng làm xong, không cất xén nguyên liệu chút nào. Lâu này, cô con dâu kia cũng yên lòng, không nhìn chăm chăm có từng giây từng phút nữa, bà lão thừa dịp con dâu chạy ra ngoài giờ thổi lười biếng dạy cô làm thế nào để làm ra miếng đậu hồ tron non ngon miệng nhất, làm thế nào để làm ra món đậu hồ viên thơm tho mới vị nhất.

Sau ba tháng, Lâm Đạm học được món ăn này, lưu luyến không thôi chào tạm biệt bà lão, mang Tề thị rời khỏi trấn nhỏ. Từ đó về sau, cô bốn ba khắp nơi báỉ sự học nghề, người khác không muốn dạy, cô liền làm việc trong tiệm hoặc trong nhà người ta, dùng thành ý đánh động đối phương, nếu đối phương vẫn không muốn, cô cũng không than phiền, yên lặng rời đi cho lành.

Cô ăn hết đủ loại món ăn ngon của Đại Sở, gặp qua đủ loại người muôn hình vạn trạng, trải nghiệm đủ loại cuộc sống muôn màu muôn vẻ, một chuyến này đi hết mười năm.

Mùa xuân mười năm sau, một đoàn xe đi dọc theo con đường nhỏ trên núi, trước sau đoàn xe có hộ vệ áp tải thân thế cường tráng, như là hộ tống gia đình giàu có đi cư. Đoàn xe tới lối rẽ thì chậm rãi dừng lại, một người đàn ông trung niên bụng phệ nhảy xuống từ cỗ xe xa hoa nhất, bước nhỏ chạy tới trước cỗ xe dưới chót, nhỏ giọng hỏi: "Lâm chương quấy, bệnh của ngài khá hơn chút chưa?"

"Khụ khụ..." Trong xe ngựa truyền tới giọng nói khàn khàn: "Tốt hơn nhiều, tạ Trầm lão bản đã chiếu cố đặc đường đi, hi vọng ngày sau còn gặp lại."

"Tốt hơn là tốt, chỗ của ta còn vài thang thuốc bồi bổ, ngồi cảm đi." Trầm lão bán tranh thì thời gian để gỡ sai vật mang lễ vật chuẩn bị đã lâu rồi, cuối cùng nghiêm mặt nói: "Gấp lại, khẳng định có thể gặp lại, nếu ngài muốn mở tiệm ở Kinh thành, ta cách xa vạn dặm cũng tới giúp đỡ ngài. Ngài bị bệnh một phen, hại ta ăn gì cũng không có mùi vị."

Nghe âm thanh, Lâm chương quỳ trong xe ngựa hẳn là một nữ tử, mà những lời này của Trầm lão bán có hiềm nghi đùa giỡn, nhưng hết lần này tới lần khác người trong xe ngoài xe đều không ý thức được có vấn đề gì, lại còn cùng bật cười.

Nhìn thấy một màn này, tên tráng hán canh giữ cạnh đoàn xe lộ ra biểu tình giễu cợt, lấy cớ chủ động đụng eo đồng bạn, dùng khẩu hình không tiếng động nói: Nhìn đi, đoàn xe nửa đường gặp nhau cũng có thể cấu kết, đàn bà thì không nên xuất đầu lộ diện ra bên ngoài.

Đồng bạn của gã yên lặng gật đầu, một lộ chế nhạo, lại nhìn thủ lĩnh, phát hiện vẫn vẫn ngồi trên ngựa, mắt phượng hẹp dài cánh gác dài cánh gác vạn phần nhìn chăm chăm các lối rẽ, không lộ ra tia buông lỏng nào. Trong lòng hai người run lên, lúc này mới thời.

Lâm chương quỳ như là lo lắng bệnh của mình sẽ lây cho người khác, chỉ kéo rèm xe lên một khe hở, đưa đôi tay ra đón hộp quà, cuối cùng phản phó: "Tiểu Trúc, đưa lễ vật ta đã chuẩn bị xong cho Trầm lão bán, những ngày qua may có Trầm lão bán giúp đỡ, nếu không chúng ta có thể không tới được Kinh thành."

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lập tức nhẩy xuống từ trong xe ngựa, trong ngực ôm một vỏ rượu. Nhìn thấy vỏ rượu, khuôn mặt vốn đỏ au của Trầm lão bán tựa hồ có thể sáng lên, mặc dù trong miệng liên tục chối từ, hai tay đã không kịp dời vòm tới, cuối cùng không thấy mặt đâu: "Ài nha, Lâm chương quỳ thật khách khí, ta đây cũng chỉ nhấc tay một cái thôi!" Vừa nói vừa dùng sức ngửi miếng vỏ, lộ ra biểu tình mê say.

"Vội ngài là một lần nhấc tay, với chúng ta là đại ân đại đức. Giờ không còn sớm, Trầm lão bán ngài mau lên đường đi, chúng ta tạm biệt từ đây, ngày sau có duyên gặp lại ở Kinh thành, ta nhất định mời ngài ăn cơm." Lâm chương quỳ giọng điệu thành khẩn.

Trầm lão bán càng thêm cười thấy rằng không thấy mặt, lập đi lập lại nhấn mạnh nói: "Lâm chương quỳ, vì phòng ngài quý nhân nhiều chuyện sẽ quên, bữa cơm này ta ghi nợ trước, ngày sau nhất định tới Kinh thành đòi nợ."

"Không quên được, hẹn gặp lại." Lâm chương quỳ bật cười.

Sau khi hai người từ biệt, đoàn xe thật dài chia làm hai, mười cỗ xe ngựa phía trước theo ngã ba tới Giao Châu, năm chiếc phía sau tiếp tục đi thẳng về phía trước, muốn tới Kinh thành. Đoàn hộ vệ cũng chia làm hai ngai, trong đó một phần tiếp tục đi theo Trầm lão bán, chỉ còn ba tráng hán rồi xe ngựa của Lâm chương quỳ, thúc ngựa từ từ đi.

Lâm chương quỳ tựa hồ xuyên qua rèm xe nhìn thấy ba người, liền phái một tên sai vật tới chào hỏi.

Tên sai vật trên mặt có hơi sợ sệt, nhưng vẫn lấy dũng khí hỏi: "Ba vị đại ca, các người có tới Kinh thành không?"

Một người trong đó cười như không cười nói: "Phải thì thế nào?"

"Chuyện là vậy, chương quỳ của bọn ta muốn thuê các người làm bảo tiêu. Chỉ cần có thể giúp chúng ta bình an tới Kinh thành, chương quỳ sẽ trả mỗi người mười lượng bạc, dọc đường đi bao ăn bao uống, như vậy được không?"

"Không được." Tráng hán cười ha ha, lời nói ra khỏi miệng lại có thể nghe chết người ta. Đồng bạn của hắn hừ nhẹ một tiếng, hình như rất coi thường mười lượng bạc.

Tên sai vật gần tới mức mặt đỏ rần, nhưng vẫn nhìn xuống nhấn mạnh: "Ba vị đại ca hãy suy nghĩ chút nữa, chúng ta có bao ăn bao uống. Đồ ăn của chúng ta thực sự rất ngon, không làm ngài thua thiệt đâu."

"Mười lượng bạc lâu từ còn coi thường, chẳng lẽ để ý thức ăn nhà người khác? Cút nhanh lên, đừng làm chậm trễ hành trình của bọn ta!" Tráng hán có chút không nhịn được, già bộ rút roi bên hông ra.

Nam tử dẫn đầu vẻ người cao lớn nhất, khí thế kinh người nhất. Hắn da ngâm đen, dung mạo khôi ngô, một vết sẹo dao nguy hiểm xẹt qua trán ấn vào tóc mai, làm hắn có nhiều thêm vài phần lễ khí. Tựa hồ ngài thuộc hạ phổ trương quá mức, hân hạnh lưng lểc một cái, hai tên tráng hán lập tức nghiêm túc lại, giải thích: "Chúng ta không có nhiều thời gian, sẽ đi đường tắt về kinh, không cách nào đồng hành cùng các người được."

Đi đường tắt phải leo núi, đường núi gấp gheh không bằng phẳng còn chật hẹp, chỉ có ngựa có thể lao qua, xe ngựa không thể qua được. Tên sai vật nghe lời này vội chấp tay cáo từ, trước khi đi liếc mắt nhìn nam tử dẫn đầu một cái thật nhanh, trong lòng nghĩ mình. Chỉ thấy nam tử cười trên lưng con ngựa cao lớn, đôi mắt phượng hẹp dài lạnh như tuyết băng sắc bén, vóc người khỏe mạnh bọc trong y phục đen nhánh, nhìn một cái là biết người này có luyện võ.

Người này lễ khí rất nặng, không phải thủ phi đẩy chứ? Nghĩ tới đây, tên sai vật chạy càng nhanh.

Lâm chương quỳ ngồi trong xe ngựa gần đó, tất nhiên nghe được những lời này, không hỏi thêm gì nữa. Đoàn người lặng yên đi đường, mắt thấy đã tới trưa, liền nghỉ ngơi ở một bãi đất trống. Hai tiểu nha đầu bụng bình gốm ra sông rót nước, ba tên sai vật dọn đá làm bếp, chuẩn bị nấu lửa nấu cơm ở đây.

Hai bên đường núi nở rộ hoa tường vi dài, lớp lớp cánh hoa được mưa phùn tắm táp, tò vè hết sức thích ý. Lâm chương quỳ yên rèm xe thường thức cảnh đẹp, uống một bát nước gừng, lúc này mới chậm rãi leo xuống xe, nói: "Đợi lâu trong xe, xương cốt ta cũng rã rồi, phải xuống hoạt động một chút mới được. Cơm trưa hôm nay ta làm, các người mang dụng cụ làm bếp của ta xuống đây."

"A, hay quá, hôm nay Lâm tỷ tử nấu cơm!" Hai tiểu nha đầu hớn hờ vui mừng hoan hô, mấy tên sai vật cũng lộ ra thần sắc vui vẻ.

Ba tên tráng hán theo đoàn xe một đường, vị Lâm chương quỳ này cũng bệnh suốt một đường, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, không khỏi ngưỡng cổ lên nhìn. Chỉ thấy đối phương khoảng hai mươi tuổi, chải phụ nhân kẻ (1), thân cao gầy, dung mạo xinh đẹp, lần da không phải trắng nõn, mà là màu mạch nhàn nhợt, có thể nói hoàn toàn không phù hợp với thắm mỹ đương thời. Nhưng giữa hai hàng lông mày nàng có một cỗ ánh khí, khiến người nhìn rất thoải mái.

Hóa ra đây chính là Lâm chương quỳ mà Trầm lão bán tìm cách lấy lòng, hoàn toàn khác với vợ vật hay gái nhân khuyển thành trong tưởng tượng. Hai tên tráng hán thất vọng mười phần, thủ lĩnh của họ lại nhìn chăm chăm đối phương hồi lâu.

Lâm chương quỳ, cũng chính là Lâm Dạm, lập tức phát hiện ánh mắt khác thường của nam tử nọ, quay đầu nhìn hắn. Tầm mắt hai người chạm nhau, một thì mặt lộ bùng tình, một thì cảm thấy nghi ngờ.

"Xin hỏi vị đại ca này, trước kia chúng ta từng gặp nhau chưa?" Lâm Dạm chấp tay tạo thế hỏi, tự nhiên hào phóng.

Nam tử chần chờ một lát rồi trầm giọng nói: "Chưa từng."

Lâm Dạm cẩn thận quan sát hắn, chắc chắn mình đúng thật là chưa từng gặp, liền không để ý nữa. Đối phương mặt mày khôi ngô, khí thế kinh người, nếu có gặp qua một lần chắc chắn sẽ không quên.

Chờ Lâm Dạm đi xa, một tráng hán đề thấp giọng hỏi: "Thủ lĩnh, người quen biết vị Lâm chương quỳ này sao?"

Nam tử không trả lời, chỉ yên lặng lấy ra lương khô và túi nước, khó khăn nuốt xuống. Một tráng hán khác xe bọc lương khô cứng rắn nhét vào miệng đồng bạn, trách mắng, "Ăn đồ của người đi, đừng có hỏi lung tung."

Tráng hán ba lẳng những khạc nhổ lương khô cứng rắn đấy ra, xì một tiếng, oán thán nói: "Mẹ, lương khô này để mấy ngày rồi? Còn cứng hơn cả đá! Ngày nào cũng ăn thứ này, miệng lâu từ nhạt rồi!"

"Ráng nhịn chút nữa, đến đoạn đường kế tiếp chúng ta có thể rẽ vào đường mòn tới Kinh thành, đến lúc đó ăn một bữa rượu thịt nọ say, về nhà ngủ một giấc thật ngon." Đồng bạn lộ ra thần sắc ước mơ.

"Ngã ba tiếp theo còn xa không?"

"Không xa, chắc sáng sớm ngày mai là có thể tới."

"Mẹ, sáng sớm ngày mai người còn nói không xa? Lão tử hận không thể chấp cánh bay về rồi!"

Hai người một bên gặm lương khô một bên nói chuyện, nam tử dẫn đầu thủy chung không nói một lời, chẳng qua thì thoáng lại ngược mắt nhìn Lâm chương quỳ một cái, tựa hồ có chút để ý tới cô.

Lâm Dạm đang bận chuẩn bị cơm trưa, hồn nhiên không có cảm giác gì với sự chú ý của nam tử. Cô lấy ra mấy miếng thịt muối thái đều đặt trên lửa nướng, đợi thật thắm hết mỡ, lòng hồ chưa từng được cạo sạch cũng bị ngon lửa liếm hết liền cho vào nước sông có rửa, dùng lưỡi dao gạt sạch chỗ cháy đen còn sót lại.

Hai tiểu nha đầu được cô phân phó, chạy vào rừng hái vài cây hành hoang, mấy gốc măng tre đợi dùng, mấy tên sai vật khác nôi lửa nấu cơm.

Lâm Dạm đem thịt đã rửa sạch cắt thành lát, bỏ vào nồi trộn xào, dội xào ra thật nhiều mỡ thì bỏ vào mấy nguyên liệu không biết là cái gì viên thành từng viên đồ nhặt, dùng nồi nhẹ nhàng khuấy khuấy. Một mùi hương chua chua hòa lẫn với vị thịt muối thơm nồng tràn ngập trong không khí, đưa đến ba tráng hán liền tục rướn cổ lên nhìn.

"Mẹ, đây là vị quý gì? Đã chua còn hỏi." Tráng hán ba lẳng những ngoài miệng thì chê, nước miếng đã chảy ba thước.

"Ta cũng không biết, cho tới giờ chưa thấy qua." Đồng bạn của hắn nhón chân lên, nhìn chăm chăm cái nồi Lâm Dạm đang xào nấu.

Mấy viên màu đỏ nhạt đã bị Lâm Dạm khuấy vỡ, biến thành bột nhỏ hòa vào cùng thịt muối, màu sắc thức ăn qua thực không tính đẹp mắt, nhưng mùi thơm cực kỳ đậm đà, vừa tới lỗ mũi, cũng không biết vì có gì, đã làm người ta thêm nhỏ dãi. Cái gọi là trong xấu xí có lẫn đặc sắc, ước chừng chính là như vậy.

Nam tử khỏi ngộ từ đầu tới cuối không nói một lời cuối cùng mở miệng: "Đó là bã đậu ướp, đặc sản của vùng An Khánh. Thừa dịp tiết trời quang đăng lấy đậu hũ nát, bóp vỡ, bỏ vào trong hũ, thêm chút muối ăn, hoa tiêu để dành. Nếu ngài mũi vị không đủ nồng, có thể dùng xương sườn đun lên làm nước cốt, đổ vào bã đậu rồi dùng lá sen ém miếng, đợi từ từ lên men. Sau khi lên men hoàn toàn thì bóp thành viên đem phơi khô thành món bã đậu ướp tiện mang theo, mùi vị chua cay mặn tế hết sức phong phú, trong mùi thịt còn kèm theo hương đậu, hết sức đặc biệt."

(1) phụ nhân kẻ: kiểu tóc dành cho phụ nữ có chồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nữ đầu bếp (7)

Bã đậu ướp là loại nguyên liệu nấu ăn đặc sản của nước Tống Tử. Nước Tống Tử là nước thiết lập bởi hai bộ lạc Hạ, Thương, an phận tại biên giới, mưu toan khôi phục ngai vàng, sau đó bị danh tướng tiền triều Từ Lỗ tiêu diệt, hiện nay mặc dù còn gọi là nước Tống Tử, thực ra chỉ là một huyện của Đại Sở mà thôi.

Lâm Đạm không nghĩ tới một chỗ vắng vẻ như vậy cũng có người biết, lại còn kẻ lệ cận kẻ chi tiết quá trình nấu món đặc sản, không khỏi nhĩn về phía nam từ khỏi ngõ. Nam tử và cô bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng củi đầu tiếp tục gặm lương khô.

Thịt muối trong nồi đầu bọc một lớp bã đậu ướp bên ngoài, dầu mỡ dư thừa không ngừng sôi sục tanh tách giòn tan, tỏa mùi thơm nức mũi ra ngoài. Lâm Đạm thu hồi ánh mắt, nói với tiểu nha đầu ngồi xõm bên cạnh mình: "Có thể rót nước."

Tiểu nha đầu vội vàng đổ nước từ bình gốm vào nồi, nước vừa chảy vào, màu sắc thức ăn vốn đã không dễ nhìn càng đục ngầu hơn, nhưng mùi giấm xông trắng vào mũi đã nhạt hơn nhiều, đẩy mùi vị thoang thoảng vốn có của thịt muối và đậu hũ ra ngoài.

Mùi hương thay đổi này lập tức được gió xuân lát phất thổi bay, truyền đi khắp nơi. Ba nam tử ngồi cách đó không xa nhin không được hít mũi một cái, miệng vốn khô khan nhất thời tiết ra nhiều nước miếng, không cần uống nước cũng có thể nuốt khối lương khô cứng rắn xuống. Nhưng hiện tại nhìn lương khô cứng rắn, bọn họ có loại cảm giác nuốt không trôi.

Lâm Đạm hoàn toàn không thêm đề ý cảm thụ của vài người này, tựa hồ cảm thấy thức ăn trong nồi còn chưa đủ ngon, lại chia ra đổ vào vài loại gia vị khác nhau, dùng muỗng chậm rãi khuấy. Nước canh đã sôi trào, đang ừng ục ừng ục nổi bọt, hơi nước màu trắng lờ cuồn mùi thơm bá đạo tán ra bốn phía, công kích khứu giác và vị giác của tất cả mọi người.

Tiểu nha đầu vừa nuốt nước miếng vừa nói: "Sư phụ, nước canh sôi lâu như vậy người mới rắc bột hoa tiêu, như vậy có đủ thấm vị hay không?"

Lâm Đạm từ từ nói: "Đây là đẳng tiêu (1), không phải hoa tiêu. Hoa tiêu vị tê tê, đẳng tiêu thì trong tê có chất, nấu quá lâu sẽ làm đồ ăn bị đắng, cho nên phải đợi chậm một chút mới cho vào. Vị tê của đẳng tiêu chính tổng hơn so với hoa tiêu, không cần dùng dầu xào lên, chỉ cần bỏ vào nước sôi đun một khắc đồng hồ là có thể kích ra mùi vị tê cay mát lạnh."

Tiểu nha đầu gắt đầu một cái bầy tỏ thụ giáo, Lâm Đạm bỏ muỗng thái sẵn vào nồi nấu trong chảo lát, cuối cùng lấy đũa ba cây hành đã rửa sạch cuốn thành cuốn, chuẩn bị bỏ vào nồi.

Tiểu nha đầu vội vàng kéo tay áo cô, nghi ngờ nói: "Sư phụ, ngài từng nói làm thức ăn kỹ nhất là trộn lẫn, vì sao món bã đậu ướp hầm thịt muối này của ngài lại nấu thế này? Món ăn này vốn vị đã nặng, ngài còn cho hành đại nức mũi này vào, không lấy được mùi vị kết hợp, không thể ăn! Ta cảm thấy mùi vị bây giờ rất tốt, không cần thêm gia vị khác."

Lâm Đạm cười nhạt liếc nàng, giải thích rõ: "Người từng nói cách thức nêm gia vị ta từng tặng người không? Thức ăn nặng miệng cần dùng phương pháp tăng vị, làm nổi bật sự đậm đà của nó; thức ăn nhạt miệng cần dùng phương pháp giảm vị, làm nổi bật mùi thơm vốn có; ngoài ra còn có phương pháp hỗn hợp, phương pháp chuyển vị lẫn lẫn. Hôm nay ta sử dụng phương pháp tăng vị, tăng thêm vị chua cay của bã đậu ướp cho vị mặn của thịt muối; hỗn hợp hai cái lại rồi tăng thêm vị tê cay của đẳng tiêu, ba vị chua cay tê hơi có vẻ pha tạp, lúc này lại thêm vào hành đại, tức thêm vào vị ngọt, chất và đắng nhẹ, mùi hương khác biệt của hành đại lẫn vào mùi hơi của bã đậu ướp, khiến cho tầng tầng xếp lên, tầng tầng tăng vị, lúc này mới thành một loại thức ăn ngon. Cái gọi là kỹ trộn lẫn, không phải nói gia vị càng ít càng tốt, mà là nói mùi vị càng rõ càng tốt, nặng ở cấp độ, mà không phải chùng loại. Giữa các gia vị có sự trợ giúp lẫn nhau, vị chua có thể làm giảm vị mặn, vị mặn lại có thể tăng thêm vị ngọt, hết sức kỳ diệu. Cho nên lúc ta xào món này chưa từng bỏ thịt muối vào nước sôi để ninh, bởi vì vị chua của bã đậu ướp sẽ làm yếu vị mặn của thịt muối, rưới nước lên vị sẽ nhạt đi, người sau này phải chú ý."

Lâm Đạm vừa nói vừa thả hành đại vào nồi nhè nhẹ khuấy, vốn bã đậu hỗn loạn thành một đoàn nhào trôi trắng trắng, đỏ đỏ, xanh xanh, màu sắc rõ nên cực kỳ đẹp mắt, một mùi thơm đậm đà khó có thể nói thành lời tràn ngập.

Tiểu nha đầu một bên nuốt nước miếng một bên kích động: "Sư phụ, ngài thật lợi hại! Sau khi cho thêm hành đại, mùi vị nồi canh quả nhiên khác hẳn! Một món ăn trước sau thay đổi ba vị khác nhau, nếu không phải có ngài nói, ta thật không nghĩ ra còn có cách làm này."

Lâm Đạm khẽ cười nói, "Vậy để ta kiểm tra người, tại sao lại bỏ muỗng tươi vào?"

"Măng tươi với thịt muối vốn nên nấu cùng nhau mà, mùi vị tốt hơn." Tiểu nha đầu vừa mới học nấu ăn, đang ở giai đoạn mơ hồ.

Lâm Đạm kiên nhẫn giải thích: "Bã đậu ướp và thịt muối đều là món ướp, mùi vị tuy tốt nhưng có một khuyết điểm lớn nhất, đó chính là thiếu vị tươi. Thêm măng là để có vị tươi mới, có thể bù vào chỗ món ăn còn thiếu. Các người nêm thử một chút, có phải sau khi cho thêm măng, đầu lưỡi có thêm vị tươi ngon không?"

Lâm Đạm dùng thìa múc canh, đưa tới bên miệng tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu tí mi nhấp một miếng, nhất thời giờ ngon tay cái: "Thật tươi ngon! Sư phụ, ngài sáng tạo món ăn này thật tuyệt!"

Lâm Đạm cười liếc đầu, lúc này mới hô mới những người làm sớm đã nước miếng đầy đất: "Được rồi, mọi người có thể ăn com."

"Ăn com ăn com! Mau mang bát đồ tới!" Đám người xúm lại từ sớm dung tốc độ nhanh nhất có thể xới com, múc đồ ăn, vội đưa ăn từng miếng lớn. Tiếng dũa bát va chạm loong coong vang lên, còn có tiếng đầu lưỡi cuộn thức ăn xỉ xụp và tiếng nuốt ừng ục, mọi người ăn vội ăn vàng cứ như nhịn đói mấy ngày vậy.

Tiểu nha đầu ăn đồ nóng đến cái trán đỏ mỗ hời, gò má đỏ bừng, không khỏi cảm thán nói: "Sư phụ, ngài bị bệnh một lần, làm chúng ta chưa lần nào ăn com no. Ăn quen đồ ngài làm rồi, sang thứ khác chẳng có mùi vị gì."

Lâm Đạm xoa xoa đầu nàng, mắt li về cung chiếu, bán thân tuy tiện ăn vài miếng rồi vào xe nằm. Bệnh của cô còn chưa hết, mới vừa rồi hít phải khói bụi, có họng bắt đầu phát đau.

Hai tráng hán ngồi cách đó không xa từ lúc Lâm Đạm bắt đầu nấu com đã nuốt không trôi lương khô rồi, rồi rít rốn có ngỗng trông nổi lớn, ngay cả thủ lĩnh tinh tinh lãnh đạm cũng có chút không kiềm chế được nhìn nhiều mấy lần, tốc độ nuốt lương khô càng ngày càng chậm. Khi Lâm Đạm bắt đầu kể rõ phương pháp nêm nêm gia vị cho món ăn, hán đã hoàn toàn không ăn lương khô nữa, dứt khoát ném túi nước vênh tai lắng nghe.

Lâm Đạm có giọng nói chậm rãi như hòa, cách dùng từ đặt câu hết sức hình tượng sinh động, dù nhìn không rõ nổi thức ăn, chỉ nghe có kẻ lệ, hít mùi thơm tỏa ra, liền có thể tưởng tượng mùi vị của nồi thịt muối hầm bã đậu ướp này tuyệt vời thế nào. Khi những người làm bắt đầu giành đồ ăn, tưởng tượng liền hóa thành sự thực, khiến ba người trong bụng đánh trống, miệng lưỡi thòm thèm, cảm giác đói bụng đánh ụp lại.

"Mẹ, ta sắp không chịu nổi!" Tráng hán ba lẳng nhặng dùng tay áo hung hăng xoa xoa nước miếng bên khóe miệng mình.

"Nồi thức ăn lớn như vậy, người nói họ có ăn hết không?" Một tên tráng hán khác cõi lòng chờ mong hỏi.

Nam tử khỏi ngõ không trả lời, một đôi mắt phương không chịu không chế nhìn chăm chăm nồi lớn, yết hầu rung động, tựa hồ đang nuốt nước bọt.

Ba người trầm mặc một hồi, mắt thấy người bên kia liên tục hạ đũa, gấp thịt muối gấp măng tươi gấp hành đại, cuối cùng cả canh bã đậu cũng múc ra trộn com, nhất thời có chút ngồi không yên.

"Triệu lão lục, người đi hỏi họ xem họ có thừa đồ ăn không, chúng ta cầm tiền mua." Đại hán ba lẳng nhặng dùng cùi chỏ chọc đồng bạn.

Triệu Lục thấp giọng mắng: "Người con mẹ nó tại sao không đi?"

"Ta vừa mới mắng tên sai vật kia còn gì? Ta cũng cần mũi nhìn người chứ!"

"La đầu sắt, người muốn lão tử vứt mặt mũi đấy à?" Vừa dứt lời, một trận gió thổi mùi thơm thức ăn tới, ba vị tê cay chua pha với vị mặn của thịt muối, chưa cần ăn vào miệng đã có cảm giác vui sướng tràn trề, đơn giản là câu hồn!

"Mẹ, lão tử dếch cần mặt mũi, lão tử phải qua chào hỏi một câu!" Triệu Lục lúc này bỏ mặt bỏ mũi, ôm hai lạng bạc chạy tới.

Tên sai vật lúc trước bị hai người vô tình từ chối giễu cợt mất sức chín trâu hai hổ mới thò mặt ra từ trong bát, trợn trắng mắt nói: "Một tí thức ăn như vậy, bọn ta có đến sáu người, sao ăn không hết?"

"Chúng ta bỏ tiền mua không được sao?" Triệu Lục móc ra hai lạng bạc, cười hết sức nịnh hót. Cùi lã vẫn cháy, nước canh vẫn sôi ừng ục, mùi thơm kia đúng là không có giới hạn! Hết tới gần nồi lớn rồi không nhúc nhích nói, nước miếng chảy ròng ròng.

"Không được." Tên sai vật vòng qua hán tới bên nồi, vớt mấy miếng thịt muối, lại vớt mấy miếng măng và hành đại, xỉ xà xỉ xụp nhét vào miệng, cắn bần không nói nổi nữa.

Triệu Lục nhìn chăm chăm bóng dáng của hán, biểu tình có chút đáng thương.

Tựa hồ cảm thấy thuộc hạ của mình thật mất mặt, nam tử tuấn vĩ trầm giọng ra lệnh: "Trở lại đi."

Triệu Lục nhìn bát com chan canh của tên sai vật, lại nhìn nồi lớn đang sôi sùng sục, lúc này mới không cam lòng trở lại. Ba người cùng chung chí hướng cầm túi lên rót nước, hi lý hồ đồ (2) uống mấy ngụm nước to, trong miệng càng không có vị gì. Ngồi chờ lát, mỗi người cũng đi tiểu tiện, nước vừa uống xong lập tức không còn, ba người càng đói bụng hơn, ánh mắt nhìn chăm chăm nồi lớn có chút xam ngắt.

Tên sai vật bị ánh mắt trừng lớn của mấy người làm cho sợ hãi, không khỏi thầm nghĩ: Ngày mai mỗi người một ngày rồi, buổi chiều và buổi tối có lẽ còn dụng phải đối phương, dứt khoát bỏ thí một chút đi, vì vậy dùng muối múc ra mấy miếng thịt và nước canh còn sót lại, để vào một bát lại, cất giọng nói: "Thức ăn vẫn còn một ít, các người có muốn ăn không?"

"Muốn muốn muốn, đa tạ vị tiểu huynh đệ này!" Triệu Lục đứng ngồi không yên dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, hai người khác tuy cực lực che giấu, yết hầu vẫn không nhịn được lên xuống.

Phản sau cùng mới là tinh hoa của nước canh, thịt muối sớm đã mềm nhừ, bã đậu đã nửa tan, nhìn hình thức không ra gì, mùi vị lại tuyệt vời nhất hạng, lấy lương khô ra cho vào bát hút no nước, sau đó cắn một miếng thật to, mùi vị khó cưỡng lặp

tức bị mùi thơm tế cay chua nặn mềm mại thay thế, khiến người ta hận không thể nuốt cả đầu lưỡi.

Ba nam từ cao lớn chụm đầu vào nhau, mỗi người một khối lương khô chấm nước canh, còn kẹp thịt muối giữa hai khối lương khô, từng ngum từng ngum ăn vội vàng. Cuối cùng dư lại chút cặn canh, nam tử khối ngô trông mắt phượng một cái, hai người khác liền không dám động, rưng rưng nhìn thủ lĩnh bé lương khô ném vào bát, húp không còn một mống.

Triệu Lạc lúc trà bát đã một đò bùng, không thể trách hân, cái bát này quá sạch sẽ, còn sáng bóng hơn cả dùng nước rửa qua.

(1) Đẳng tiêu: cây sên gai, một loài thực vật có hoa thuộc họ Cửu lý hương. Cây gỗ nhỏ cao 4m, thân to 20 cm; gai thẳng, đẹp. Lá có sống lá, có cánh rộng 2mm, mang 3-5(-7) lá chét thon, dài đến 13 cm, không lông, mép có răng nằm, mặt dưới có tuyến nhỏ và nâu lúc khô. Cụm hoa ở phần nhánh già, cao 4-7 cm; hoa trắng trắng, lá dài 5, hoa cái có nhị lép, bầu 2-5 lá noãn. Quả dài 1 hạt tròn, đỏ, có tuyến to, to 4-5mm; mảnh 2; hạt đen chói.

(2) Hí lí hồ đồ: câu thành ngữ dân gian xuất phát từ khu vực hạ lưu sông Hoàng Hà, nghĩa là mơ hồ tùy tiện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nữ đầu bếp (8)

Mọi người ăn uống no đủ rồi chop mắt trong chốc lát, lúc lên đường vào buổi chiều cảm giác phả lệ sung sức. Ba tên trắng hân vốn định vượt qua năm chiếc xe ngựa trước mặt để hồi kinh, nhưng rốt cuộc "bất người tay ngắn, cần người nặng mồm", trong đầu nghĩ nếu đã ăn của người ta một bữa cơm, bảo vệ họ một đường cũng không sao, đợi đến ngã rẽ tiếp theo mỗi người một ngã, vì vậy tiếp tục đi sau đoàn xe.

Lâm chương quỳ tựa hồ còn bệnh, thỉnh thoảng sẽ ho khan hai tiếng, khiến nam tử khối ngô liên tục nhìn xe ngựa, nhưng cách một kíp rēm che, cái gì cũng không nhìn thấy. Đi ước chừng hơn một giờ, thuộc hạ gọi La Thiết Thủ (đầu sắt) một bên đánh rúc một bên tiến tới gần nam tử, khẽ thấp giọng hỏi: "Thủ lĩnh, bao giờ chúng ta lại dừng chân? Ta đói."

Nam tử chỉ nhàn nhạt liếc gã mới cái, không trả lời, thuộc hạ tên Triệu Lạc liền chế nhạo: "Mới ăn cơm trưa không bao lâu, người đã đói rồi à?"

"Ta nắc lên quá thơm, nghe nghe lại bắt đầu đói, còn muốn ăn." La Thiết Thủ vừa dứt lời liền ợ một cái, trong họng nhất thời tràn đầy vị thịt muối. Đầu nổi thức ăn vào bụng không tới một khắc sẽ bốc mùi, cho nên nắc lên toàn mùi hôi, nhưng món này của Lâm chương quỳ thì khác, qua hai giờ rồi mùi thơm nồng nặc vẫn lưu trong bụng, thậm chí cả bộ quần áo lấy dính đầy mùi thơm của thức ăn, khiến cho người ngồi không chịu nổi.

Thật ra thì Triệu Lạc cũng đói, không khỏi nhìn về phía nam tử khối ngô.

"Tiếp tục đi đường, đừng nói nhảm." Nam tử mặt không đổi nói.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng loạt thở dài, lại qua một giờ, mắt thấy mặt trời sắp lặn, lúc này mới chạy lên trước đoàn xe, lớn tiếng đề nghị: "Nơi này không có khe núi nào để chúng ta hạ trại nghỉ ngơi, không bằng sắp xếp ở lại đây đi. Đi tiếp về phía trước là rừng rậm, trong rừng có nhiều dã thú, rất nguy hiểm."

"Vậy nghỉ ở đây một đêm đi." Sai vật tên Tiểu Trúc cũng không phải người không biết tốt xấu, vội vàng báo phu xe dừng lại.

"Tối nay ăn cái gì?" Không chờ xe ngựa dừng hẳn, La Thiết Thủ đã khẩn cấp hỏi thăm.

"Chúng ta ăn cái gì thì liên quan gì đến người?" Tiểu Trúc quai hàm phồng lên.

"Không phải," Triệu Lạc vòng tay phía sau ra, cười đùa nói: "Chúng ta vốn có thể đánh ngựa đi trước, nhưng vẫn ở lại bảo vệ các người một đường, cùng các người ăn chung một bữa tối không tính là quá đáng chứ?"

Tiểu Trúc đang chuẩn bị giữu cột, báo thủ lúc trước, liền nghe giọng nói khàn khản nhưng uyển chuyển ôn hòa truyền ra từ trong xe ngựa: "Đa tạ các vị đại ca bảo vệ dọc đường, mời các người ăn cơm là chuyện đương nhiên, sao lại quá đáng được?" Dứt lời, Lâm chương quỳ nhảy xuống xe, ừ mi buộc khăn che đầu lại, không để tóc mai tùy ý bay loạn.

"Vậy thì cảm ơn Lâm chương quỳ." Triệu Lạc và La Thiết Thủ nhất thời cười sang sảng. Vội Lâm chương quỳ này đối đãi với người khác hết sức lễ độ, khiến người ta thấy thoải mái.

Nam tử tuần vi cũng khum tay, nghiêm túc nói: "Đa tạ Lâm chương quỳ."

"Không có gì." Lâm Dạm mỉm cười nói, "Bữa tối không thích hợp ăn nhiều, khẩu vị không thể quá nặng, nếu không sẽ khiến cho dạ dày khó chịu, chúng ta tùy tiện ăn một chút bánh bột ngô thế nào?"

"Đĩ nhiên có thể, làm phiền Lâm chương quỳ." Nam tử khối ngô cũng không ý kiến, hai tên thuộc hạ của hắn lại thất vọng. Liên tục nhiều ngày ăn lương khô, họ sớm ngấy rồi, bánh cuốn và lương khô đều là thức ăn chay, khẩu vị không khác lắm, không thể ngon miệng như thịt muối được. Bọn họ đa dạ rất tốt, không khó chịu đầu mà. Nhưng nghĩ thì nghĩ, nhìn thấy thủ lĩnh đã nhận lời, hai người tự nhiên không dám ý kiến.

Lâm Dạm hơi gật đầu, sau đó dẫn hai tiểu nha đầu vào rừng hái rau cỏ dại. Vừa hôm trước trời đổ mưa xuân, đất bùn ẩm ướt, các loại rau cỏ dại xanh mơn mẫm thì nhau mọc lên, tràn đầy khắp núi. Ba tên sai vật ở lại xách nước, đun củi, bắc bếp, nấu lửa. Hai trắng hân vốn định nằm xuống nghỉ một lát, mặc kệ chương quỳ, bị thủ lĩnh nhà mình trông một cái, không thể không bỏ dậy hỗ trợ làm việc.

Mấy khắc sau, Lâm Dạm và hai tiểu nha đầu mỗi người cầm một cái giỏ trở lại, trong giỏ chất đầy rau củ dại, có măng tươi, rau cải, nấm, cây hương thung vẫn vẫn.

Ba tên sai vật bắc hai cái bếp, chia ra làm hai nồi lớn, nước trong nồi đã nấu sôi, ùng ục ùng ục nổi bọt. Lâm Dạm để tiểu nha đầu rửa rau, mình thì lấy ra một cái hộp nấu từ trong xe ngựa.

"Đây là thứ gì vậy?" La Thiết Thủ tiến tới hỏi dò, trên mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

"Đây là đậu phụ khô, đặc sản Ba Thục, dùng phương pháp giống như làm thịt muối mà thành, vị mặn nức mũi." Lâm Dạm từ từ giải thích.

La Thiết Thủ mở nắp vương lên nhìn một cái, quả nhiên có vị mặn, còn có mùi thơm của đậu, mùi vị hết sức đặc biệt.

"Người còn đi qua Ba Thục?" Nam tử khối ngô trước giờ trầm mặc ít lời lại chủ động mở miệng: "Nơi đó đường rất khó đi."

"Đường tới Thục khó khăn, còn khó hơn lên trời." Lâm Dạm khẽ cười, "Nhưng khi đi qua đoạn đường gập ghềnh đó người sẽ phát hiện, Ba Thục là một nơi không thể tốt hơn được nữa, non xanh, nước biếc, người đẹp, thức ăn càng ngon hơn." Với cỏ mà nói, nơi có đồ ăn ngon chính là kho trời, cho nên Ba Thục là đất nước kho báu của trời cao danh xứng với thực.

Nam tử khối ngô gật đầu một cái, trong con ngươi trong trẻo lừng lờn hiện ra nụ cười, "Thức ăn Ba Thục đúng là rất ngon."

"Xem ra người cũng là một kẻ sành ăn." Lâm Dạm xắn tay áo sơ chế nguyên liệu nấu ăn, nấu măng ra nước, rau cải chùng cho vào nước luộc qua, kể cả nấm, đậu phụ khô cũng cắt thành miếng, để một bên đợi dùng. Hai tiểu nha đầu phụ trách nhào bột, thỉnh thoảng hỏi Lâm Dạm có đủ nước hay không.

"Lại thêm chút nữa, bột quá đặc, bánh bột ngô nặn ra không đủ mỏng, không đủ ti mi sẽ ảnh hưởng khẩu vị." Lâm Dạm chỉ huy hai nha đầu nhào bột, sau đó lấy ra mỡ heo được cắt kỹ ra để xào thức ăn. Mỡ heo trong nồi tan ra, vang lên tiếng tanh tách giòn tan, một mùi thơm nồng xông vào mũi, khiến mọi người liên tục nuốt nước miếng.

"Mẹ ơi, sao mỡ heo này thơm đến vậy?" La Thiết Thủ hít hà hỏi.

Lâm Dạm dùng muỗng chạm rài khuấy mỡ heo đã tan, ôn thanh nói: "Làm đúng cách tự nhiên mỡ heo sẽ thơm. Lúc ta chế biến mỡ heo sẽ cho thêm nước trong, như vậy có thể phòng mỡ bị cháy khét hay bị đắng, cũng có thể nấu ra mỡ trắng hơn nóng hơn đặc hơn. Bỏ vào vò khuấy, cứ một cân mỡ lại thêm một muỗng đường, mấy viên hoa tiêu, có hiệu quả phòng lên men, ăn bốn năm tháng không thành vấn đề."

Trong khi nói chuyện, mỡ đã nóng già, Lâm Dạm trước sau cho vào măng tươi, đậu phụ khô, nấm, rau cải chờ sẵn, dùng muỗng khuấy đều, rài hạt mè và muối ăn.

"Buổi trưa ăn quá nặng miệng, buổi tối chúng ta ăn thanh đạm một chút." Có từ từ nói: "Tam tiên (1) phân thành địa tam tiên, thủy tam tiên, thụ tam tiên, món ăn này của chúng ta xuân tam tiên. Măng tươi, rau cải, nấm, đều là vật tươi ngon hạng nhất, chỉ cần dùng mỡ heo và muối xào nấu một hai, đã đủ thích miệng. Ngày xuân ăn gì các người có biết không?" Có quay đầu hỏi hai nha đầu Thục Dược, Đỗ Quyên.

Thục Dược, Đỗ Quyên gãi đầu cười ngáy ngơ. Các nàng chảy nước miếng không kìm, tâm trí đầu mà quan tâm cái khác.

Lâm Dạm đảo thức ăn, ôn nhu nói: "Ngày xuân ăn một chữ 'Tươi'. Đây là mùa vạn vật sống lại, hết thấy đều mới, hết thấy đều tươi, các người hãy ngửi mùi hoa trong không khí, có phải cũng thấy tươi hay không?"

"Tươi!" Hai tiểu nha đầu gật đầu cười hồn nhiên, ngay sau đó lại hỏi: "Thế mùa hè ăn gì ạ?"

"Mùa hè ăn một chữ 'Sảng' (Thoải mái). Thời tiết càng nóng bức, thức ăn càng phải nhẹ nhàng khoan khoái, như vậy tốt cho dạ dày. Buổi sáng một bát cháo đậu xanh thêm mấy miếng bánh ngọt bạc hà mát lạnh; buổi trưa dùng dầu trơn ột đồ và dưa leo, hành tây làm một bát mì nguội; chạng vạng tối uống một bầu rượu thêm rau trộn, đến đêm uống một bát canh ô mai chua, một ngày cứ như vậy thanh thanh sảng sảng đi qua, rất an nhàn đúng không nào?"

Hai tiểu nha đầu liếc mắt mỗi truy hỏi: "Vậy còn mùa thu?"

Lâm Dạm đã xào xong món ăn tam tiên đồ ra bát, tiếp tục nói: "Mùa thu ăn một chữ 'Bổ', buổi sáng một bát cháo đậu phộng, bỏ máu lợn khịt; buổi trưa hầm gà mái với hạt dẻ, vị ngọt mềm thấm vào thịt gà, lưu lại trong răng miệng thật lâu không tan; buổi tối chưng bí đỏ với cháo, hương vị ngọt ngào lan tận trong miệng. Mùa thu ăn ngọt, ăn bổ, lấy lại sức lực mùa hè đã mất, có một cơ thể tốt hơn cho mùa đông."

"Đây là ý của sát thu phiêu (2) sao?" Hai tiểu nha đầu búng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó lại hỏi: "Còn mùa đông à?"

"Mùa đông ăn một chữ "ấm"." Lâm Đạm đặt nắm cái cháo lớn bằng bàn tay lên lửa, dùng mõ hơ xoa đáy chảo, chậm rãi đổ bột vào, cô tay nhẹ nhàng chuyển một cái, không tới hai hơi thở đã xong một cái bánh, bánh trắng roi xuống, trắng bóc, từng miếng từng miếng xếp chung với nhau.

Cô tay Lâm Đạm thoăn thoắt, nắm cái chảo được trắng dầu, đổ bột, chỉ trong chớp lát đã làm xong loạt bánh mới, dây mỏng cơ hồ giống nhau như đúc. Cùng lúc đó, cô vẫn còn từ từ nói chuyện, "Mùa đông rét mướt, thức ăn vào miệng phải ấm áp, như vậy mới thoải mái. Lúc ăn Tết người nhà ngồi cùng nhau nặn sủi cào, cười cười nói nói, náo náo nhiệt nhiệt, vớt sủi cào từ nước sôi ra, nhân lúc nóng ăn một miếng, dạ dày ấm, lòng người cũng ấm. Chả thịt, giò heo kho, cá hấp, bốc hơi nóng nghi ngút, hương thơm ấy à..."

Lâm Đạm nghĩ tới cảnh tượng kia, mình cũng không nhịn cười được.

Hai tiểu nha đầu che miệng chạy ra, sợ nước miếng của mình chảy vào nồi.

Ba trắng hán chẳng biết xúm lại từ lúc nào, vừa nghe Lâm Đạm nói chuyện vừa nhìn cô nắn com. Lâm chương quầy không chỉ có tài nấu nướng giỏi, mà còn nói chuyện êm tai, há miệng ngậm miệng đều như quyền kinh về thức ăn ngon, khiến cho người nghe như đang được thưởng thức bữa tiệc lớn, trong lòng phá lệ sáng khoái, dĩ nhiên bụng cũng đói hơn.

Nam từ khỏi ngõ nhìn chăm chăm Lâm Đạm rất lâu, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp. Khi Lâm Đạm nhìn sang, hẳn lại làm như không có việc gì cúi đầu xuống.

Chốc lát, bánh bột ngô đã rán xong, Lâm Đạm rửa sạch hành đại cắt nhỏ, lấy ra tương ớt ngọt mình làm, tương tỏi, các loại tương thơm phức khác, dùng đĩa nhỏ bày từng cái vào, nói: "Được rồi, dọn com thôi."

Mọi người một mặt hoan hô một mặt chạy tới giành giật ăn. Bánh bột ngô lớn chừng bàn tay trắng phau, bao ngoài thức ăn nhét vào miệng, vị giác liền bị mùi thơm đậm đà lấp đầy. Măng tươi thanh thủy ngon miệng, đậu phụ khô mặn mà, rau cải và nấm kết hợp với nhau dưới lớp da bánh trong veo, xếp thành mùi hương tươi mới nồng郁. Nếu thấy mùi vị còn nhạt, có thể cho thêm chút hành đại cùng các loại tương nặn ngọt chua cay... Hết thấy tan ra nơi đầu lưỡi, thật giống như ngậm cả mùa xuân trong miệng vậy.

Ba trắng hán chỉ ăn một miếng liền ngừng ăn, sau đó thật nhanh nhét bánh bột ngô còn sót lại vào miệng, ngay sau đó một cái nữa, lại một cái nữa... Tay gấp thức ăn không ngừng nghỉ chút nào, có thể nói gió cuốn mây tan.

(1) Tam tiên: ba vị tươi, chia làm ba loại:

- Địa tam tiên: đậu tằm, rau cải, dưa leo (có chỗ nói là rau cải, lúa mì, đậu tằm; cũng có chỗ nói là rau cải, đậu tằm, tỏi).

- Thủy tam tiên: ốc biển, cá nóc, cá chấy (có chỗ nói là cá chấy, cá chim, cá hoa vàng; cũng có chỗ nói là cá chấy, cá bạc, cá đuối phượng).

- Thụ tam tiên: anh đào, son trà, hạnh (có chỗ nói là mơ, hạnh, anh đào; cũng có chỗ nói là mơ, anh đào, hương thung).

(2) Sát thu phiêu: Cứ đến ngày lập thu, dân gian lại làm một lần "sát thu phiêu". Ngày này mọi người đi đo cân nặng, xem cân nặng của mình so với lúc lập hạ gầy đi hay mập lên, người nào giảm cân gọi là "khô hạ". Khi đó mọi người sẽ có đánh giá về sức khỏe, lấy béo gầy làm tiêu chuẩn. Gây thí cần "bổ", biện pháp bồi bổ chính là "sát thu phiêu", ăn các món ngon vị đậm, lựa chọn hàng đầu là thịt, gọi là "lấy thịt sát phiêu". Nhà dân chúng bình thường vào ngày này ăn thịt chưng, chủ trọng các món như thịt luộc, thịt kho, sủi cào thịt, gà vịt hầm các loại. Mà hôm nay, phái nữ trẻ tuổi thường lo lắng bị sát thu phiêu, hi vọng có thể gầy hơn. (theo baaidu)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nữ đầu bếp (9)

Mặc dù Lâm Đạm cố ý làm bữa tối nhiều hơn, nhưng mọi người vẫn như cũ ăn không no, chủ yếu do khẩu phần của ba trắng hán quá lớn, tốc độ ăn bánh quá nhanh, người ta mới ăn xong một cái, họ đã ăn xong ba cái, nhìn mà tức điên người.

Lâm Đạm vẫn như cũ ăn rất ít, vừa vào đêm, chứng ho khan của cô lại tăng thêm, sau khi uống thuốc liền chui vào trong xe ngựa ngủ, mọi người cũng tự gác nhẹ tay nhẹ chân, sợ làm phiền cô.

Ba tên trắng hán tìm một nơi tầm mắt rộng rãi ngồi xuống, thay đoán xe gác đêm. Bọn họ tựa hồ sớm đã quen với cuộc sống màn trời chiếu đất, người trong đoàn xe đều không nhận được muốn ngủ, họ vẫn còn rất tỉnh táo.

"Khó trách Trầm lão đầu trước khi đi còn nói luyên tặc Lâm chương quầy, còn bảo khi Lâm chương quầy bệnh, lão ăn gì cũng không ngon, hóa ra vì lý do này." La Thiết Thủ nằm thẳng dưới đất, cái được cái không vỗ bụng: "Bánh bột ngô xuân tam tiên vừa ăn quá cmn ngon, đáng tiếc chỉ có tí, ta không làm sao no được."

"Người lại đói đấy phòng?" Triệu Lục cảm thanh cúi to khơi đồng lửa.

"Đói." La Thiết Thủ trở mình, vừa che miệng vừa nỉ non: "Không biết sáng sớm ngày mai sẽ ăn món gì, ta còn muốn ăn bánh bột ngô."

Nghĩ đến mùi vị bánh bột ngô, Triệu Lục lên liền nuốt nước miếng một cái. Gã cũng muốn ăn bánh bột ngô, bánh tươi mới thơm ngon như vậy, ăn ba tháng cũng không chán.

"Đừng nói nữa, các người đi ngủ, ta gác đêm." Nam từ khỏi ngõ trầm giọng mở miệng.

Thủ lĩnh từ trước tới nay nói một không hai, Triệu Lục và La Thiết Thủ cũng không từ chối, rất nhanh liền ngủ. Chốc lát, trong bóng đêm vang lên tiếng bụng kêu nhẹ, may mắn mọi người đều ngủ say, không ai biết.

Hôm sau, bệnh của Lâm Đạm tốt hơn hôm qua nhiều, trời chưa sáng đã thức dậy làm điểm tâm cho mọi người. Chương quầy đã dậy, tiểu nhị không thể lười biếng, lục tục bỏ dậy rót nước, đốt lửa.

"Người trông một đêm?" Nhìn thấy nam từ khỏi ngõ ngồi bên đồng lửa, Lâm Đạm hơi có chút bất ngờ.

Nam từ gạt đầu một cái, há mồm định nói, nhưng không lên tiếng.

Lâm Đạm nhìn ra hẳn muốn nói lại thôi, chủ động hỏi: "Người có chuyện?"

"Không có gì." Nam từ chần chờ trong chốc lát, cuối cùng không nhận được hỏi, "Sáng sớm hôm nay chúng ta ăn gì?"

Lâm Đạm không khỏi mỉm cười, "Sáng nay ta nấu một nồi cháo trắng với ít mì sợi, cộng thêm vài món ăn khác. Các người muốn uống cháo thì uống cháo, muốn ăn mì thì ăn mì, tùy ý."

Nam từ gạt đầu một cái không nói thêm gì. Hai trắng hán nằm bên cạnh hẳn đã tỉnh lại, lầu bầu nói: "Lâm chương quầy, tại sao không ăn bánh bột ngô? Cháo trắng mì sợi sao ngon bằng bánh bột ngô được."

Lâm Đạm cười lắc đầu, "Đồ ăn ngon nữa cũng không thể ăn liên tù tì, mỗi bữa phải đổi một khẩu vị chứ."

Thục Được đi tới, cười hi hi nói: "Sư phụ, mì sợi đã xong, cháo cũng nấu rồi, ngài đi xào rau đi." Cuối cùng nhìn về phía Triệu Lục và La Thiết Thủ, giọng mang chế nhạo: "Hai vị đại ca thân ở trong phúc mà không biết, sư phụ ta có thể lên tục mấy trăm ngày không lặp món, chúng ta ăn còn chưa hết, các vị còn chê."

"Không chê không chê, Lâm chương quầy làm gì chúng ta ăn đó." Bị thủ lĩnh trừng mắt cái, hai tên trắng hán không dám phát biểu ý kiến nữa, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương bánh bột ngô tối hôm qua. Cháo hoa với mì sao có thể ăn ngon như xuân tam tiên được cơ chứ?

Nhưng rất nhanh, Lâm chương quầy đã dùng hành động thực tế nói cho bọn họ, chỉ cần có tài nấu nướng, dù là cháo hoa đơn giản nhất cũng thành món ngon thượng hạng. Cô lấy tốp mõ cắt trong vò ra băm, bỏ vào nồi xào nấu, lại thái cây hương thung thành hạt lựu, đổ vào nồi tốp mỡ. Nước cây hương thung và tốp mỡ thấm lẫn vào nhau, hóa thành nồi canh thơm nồng, đi đôi với từng bột khi đang sôi trào, là từng cô mùi thơm ki diệu tuôn ra. Dội tốp mỡ mềm dẽo, mùi thơm của cây hương thung đã hoàn toàn được kích thích, Lâm Đạm nhanh chóng cho vào nước tương, muối, hồ tiêu các loại gia vị, trộn vào mấy lần, bắc nổi ra.

"Thơm quá thơm quá!" Thục Được và Đỗ Quyền mang bình thịt thái đi, vừa bung vào hít hà.

Triệu Lục và La Thiết Thủ vốn không muốn ăn, vào lúc này cũng sắp không ngăn được nước miếng trong miệng.

Lâm Đạm còn thấy chưa đủ, xào xong lại chưng một bát cá mặn, lấy ra bát rau trộn hoa Mã Lan, còn có một ít thức ăn ướp sẵn bày ra bàn, lúc này mới bắt đầu cán bột mì. Mì sợi cán xong, cháo trắng đã chín, tất cả mọi người vội vội vàng vàng cầm bát đĩa của mình ra, chờ dọn com.

"Được rồi, ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta còn lên đường." Lâm Đạm rửa sạch hai tay, ung dung thong thả buông ống tay áo.

Ba trắng hán không hổ là người luyện võ, trong chớp mắt đã chén xong ba bát mì sợi nóng hổi, trợn dáo với thái thái, sột sột ăn vào miệng. Hương thung và tốp mỡ đều là nguyên liệu nấu ăn có mùi thơm đậm đà, hai cái hòa làm một, càng tỏa hương thơm ki diệu. Mì sợi cũng cực kỳ dẻo dai, mỗi sợi đều hút no nước thật thái, hút một miếng, khẩu vị mùa mềm vừa giòn lại mặn mà trong nháy mắt chinh phục vị giác cả ba người.

Ăn ngon, ăn quá ngon! Ba người đồng loạt sáng mắt lên, tốc độ ăn nỉ không khỏi tăng nhanh. Bọn họ nhanh, người khác tự nhiên không dám chậm, quanh trại nhất thời chỉ còn lại tiếng ăn.

Lâm Đạm vẫn còn đang bệnh, khẩu vị không tốt, chỉ uống một chén cháo đã dừng tay.

Nam từ khỏi ngõ ngẩng đầu nhìn cô, giọng mang quan tâm, "Lâm chương quỳnh, thân thể ngươi vẫn khó chịu?"

"Thân thể tôi đã tốt, chẳng qua vẫn hơi yếu, chắc phải vào xe ngựa nằm nghỉ một lát. Mọi người cứ ăn đi, không cần để ý tới ta."

Nam từ cẩn thận quan sát cô, thấy cô sắc mặt ửng hồng, trông mắt sáng rõ, trông không giống bệnh tình nặng thêm, lúc này mới yên tâm. Triệu Lạc và La Thiết Thủ ăn được ba bát mì rồi mới giảm tốc độ ăn, mặc dù đã no bảy phần, nhưng vẫn mức một bát cháo ăn cho thanh dạ dày.

Cháo trắng quả nhiên chỉ là cháo trắng, không có mùi vị gì đặc biệt, ăn vào trong miệng rất nhạt. Hai người thuận thế gấp rau cái vào, ăn cùng với cháo, nhất thời kinh sợ như gặp phải thần tiên (1). Rau muối này là dùng rau cần nước cắt nát làm nguyên liệu, bên trong có trộn thêm rượu đắng, hạt vừng và đại hồi tạo cảm giác giòn, chua, mặn, có vẻ đậm đà hơn nhưng nếu ăn với cháo hoa nhạt, ngọt. Hương vị lập tức cân bằng, hương thơm lại bay vào mũi. Uống một hơi là lỗ chân lông cũng cảm thấy thông thuận, dạ dày cũng thoải mái hơn.

Còn một món nữa là cá mặn chưng chao, không biết Lâm chương quỳnh dùng bí pháp gì để xào nấu, cá mặn vốn cứng rắn bị cô làm cho vừa mềm vừa thơm, nước cốt từ trong thịt chậm rãi chảy ra, hòa cùng một chỗ với mùi thơm của chao, làm người ta nước miếng chảy ba thước. Không khỏi quá mềm rồi, ngay cả xương cá cũng mềm, gấp lên có thể trực tiếp cho vào miệng nhai, càng nhai càng có mùi vị.

Cá mặn vị nồng, cháo trắng vị đậm, cắn một miếng cá mặn ăn một miếng cháo trắng, thức ăn trong miệng vừa có cái ngọt từ gạo, vừa có cái mặn từ cá, rất phù hợp.

Triệu Lạc và La Thiết Thủ ăn một lần là không dừng lại được, ăn hai bát cháo mới thỏa mãn lau miệng. Nhìn thấy hành động điên cuồng cướp đồ ăn của họ, nam tử khỏi ngõ tự nhiên sẽ không bỏ qua thức ăn ngon, nhìn như ưu nhã, thực ra rất nhanh mức một bát cháo, gấp các loại thức ăn, giết sạch số cá mặn còn sót lại, ăn xong còn thấy chưa đủ, rót nước cá mặn chưng chao vào mì sợi, húp sạch không còn một giọt.

Tiểu Trúc đã sớm nhìn ngấy người, vạn không ngờ tới ba người này một người so với một người còn ăn khỏe hơn, may mà họ không đồng ý ở lại làm bảo tiêu, nếu không nhất định sẽ ăn nghèo đoán xe nhà mình mất.

"Má ơi, cuộc sống gia đình thế này quá sướng!" Ăn điểm tâm xong, Triệu Lạc và La Thiết Thủ nằm trên một tảng đá lớn xoa bụng, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

"Nghỉ một lát chúng ta sẽ lên đường, tranh thủ ngày mai đến được Kinh thành." Nam tử khỏi ngõ đứng nghiêm như cũ, vòng eo gầy bình thường thần nhiên, cứ như chưa ăn cái gì vậy.

"Được rồi." Hai trạng hân còn lại tròn miệng đồng ý, chỉ thấy một sai vật của Lâm chương quỳnh xách hai con thỏ hoang cùng một con gà rừng từ trong rừng chạy đến, hết sức phấn khởi nói: "Chương quỳnh, bấy lâu tới hôm qua chúng ta đặt bát được một con thỏ hoang, bữa trưa lần này có đồ ăn ngon rồi."

"Bắt được con gì?" Lâm Đạm vén rèm lên nhìn một cái, nhất thời cười khê: "Được, buổi trưa chúng ta ăn thịt thỏ kho và gà rang. Thịt gà rừng tron nhẵn, được tên gọi đẹp là "thịt rồng trên trời", bất luận dùng cách gì để nấu cũng ngon vô cùng. Cho gà rừng, gừng non, tiêu ngâm đã băm nhuyễn, bỏ vào chảo xào lăn, cho thêm nửa chén nước vào đun như một lát là ăn được. Dùng phương pháp này xào chế gà rừng, sẽ có cảm giác tươi non, tùy trong xương sẽ chảy ra ngoài, hòa với nước dùng chau cay, không cần thêm thêm bộ canh vào thì cũng vô cùng ngon miệng, trộn thêm com trắng là có thể ăn một bữa thỏa thích."

Đi đôi với lời tự thuật của Lâm Đạm, mọi người vừa ăn com no không được bao lâu lại bắt đầu nuốt nước miếng, hận không thể làm thời gian nhanh hơn một chút, một khắc sau là trưa.

"Giảm thỏ hoang với gà rừng vào đi, chúng ta lên đường." Lâm Đạm nhìn về phía ba trắng hân, ôn thanh nói, "Ba vị đại ca, chúng ta từ biệt từ đây, cảm ơn các người giúp đỡ chúng ta suốt dọc đường"

"Lâm chương quỳnh khách sáo." Triệu Lạc vội vàng nuốt nước bọt, nụ cười ngượng ngùng.

"Cáo từ." Nam tử khỏi ngõ lên ngựa, hơi chấp tay một cái.

La Thiết Thủ cúi gậy xuống kiểm tra, hình như bên trong có đá vụn rơi vào, khóc mắt gian xảo nhìn chằm chằm thỏ hoang và gà rừng, không biết đang có ý gì.

Lâm Đạm chào tạm biệt xong mới chậm rãi rời đi.

La Thiết Thủ cẩn thận mang gậy vào, nháy lên tuần mã, rồi rí nói, "Thủ lĩnh, hay là chúng ta hộ tống Lâm chương quỳnh đoạn đường đi? Rừng rậm phía trước trái rộng, địa hình hiểm yếu, nói không chừng sẽ có thổ phi. Những người làm của nàng đều là người phương nam, vóc người thấp bé gầy yếu, sao bảo vệ được nằm xe hàng hóa lớn như thế."

"Thiết Thủ nói đúng. Lâm chương quỳnh làm người vô cùng tốt, lại là cô nương yếu đuối, chúng ta dù sao đã hoàn thành nhiệm vụ, đưa nặng đi một đoạn đường cũng không sao." Triệu Lạc vội vàng phụ họa.

Nam tử khỏi ngõ quay đầu ngựa nhìn đoàn xe, một lát sau gõ nhịp nói, "Vây thì đuổi theo."

Ba người giờ roi thúc ngựa, đuổi theo rất nhanh, cách màn xe nói rõ ý định của mình với Lâm chương quỳnh. Lâm chương quỳnh tất nhiên rất cảm kích, Tiểu Trúc thì trừng lớn mắt như muốn lời ra. Ba thùng com này thấy họ bắt được thỏ hoang với gà rừng, lại muốn tới ăn com chùa chứ gì?

(1) Nguyên văn "Kinh vì thiên nhân": chỉ trạng thái vô cùng kinh ngạc sợ hãi khi thấy một người nào đó, cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể đạt tới trình độ của họ. Đối tượng như vậy có hai loại: một là dung mạo không tầm thường, chim sa cá lặn, bề nguyệt tu hoa; hai là tay nghề khéo léo tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nữ đầu bếp (10)

Buổi trưa, tất cả mọi người quả nhiên được ăn gà rang với thịt khò kho, tổng cộng chín người, vốn là không đủ ăn, nhưng tay nghề của Lâm chương quỳnh quá tuyệt vời, hai món ăn làm hết sức thơm ngon, một gấp thức ăn một miếng com là vừa đủ. Ăn com xong, trong nồi còn sót lại nước sốt đỏ au, La Thiết Thủ và Triệu Lạc vội vàng lôi lương khô của mình ra, chấm hết sạch.

"Thoái mái, quá thoái mái!" La Thiết Thủ nằm trên cỏ xoa bụng. Nếu sau này làm nhiệm vụ có thể mang theo Lâm chương quỳnh, gã nguyện ý một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều chạy ở ngoài cũng được. Đó không phải gọi là bôn ba, mà gọi là hưởng phúc.

"Một con gà rừng có hơi thiếu, không đủ ăn, không bằng chờ lát nữa chúng ta lại đi săn vài con về, buổi tối để Lâm chương quỳnh làm tiếp?" Triệu Lạc đề thấp âm lượng nói.

"Ta thấy được đấy, bắt đã bắt rồi, Lâm chương quỳnh có không thích ăn lập món cũng phải làm. Thủ hoang vừa bắt xong liền giết, tươi ngon phải biết." La Thiết Thủ không ngừng lau miệng, vẫn thấy trong miệng dư vị bữa trưa vừa rồi.

Nam tử khỏi ngõ liếc mắt nhìn gà một cái, cũng không nói lời nào, hiền nhiên ngậm chấp nhận.

Nghĩ ngon nửa giờ, đoán xe tiếp tục lên đường, tới bãi rừng. Triệu Lạc và La Thiết Thủ nghe trong bụi có có tiếng động vật nhỏ chạy qua, lập tức giương cung đuổi theo. Bọn họ sớm đã quyết định phải bắt thật nhiều thỏ hoang, buổi tối ăn một bữa no nê.

Nam tử khỏi ngõ chỉ quay đầu nhìn một cái, không đi cùng bọn họ. Lại đi một hồi, hân cảm thấy hình như có chút không đúng, đang chuẩn bị nhắc phu xe đi chậm lại, một mũi tên đã bắn trúng xe ngựa, khiến đám ngựa hoảng sợ, chúng cất vó hí vang liên hồi, nhất thời loạn thành một đoàn. Cũng may phu xe kịp thời níu lại dây cương, trấn an con ngựa đang sợ hãi, nếu không Lâm chương quỳnh sẽ bị thiệt hại lớn.

Nhưng hàng hóa không bị thiệt hại không có nghĩa là tình huống tốt hơn, chỉ thấy mười mấy tên đại hán vạm vỡ chui ra từ rừng cây rậm rạp, trong tay cầm dao phay và cung tên, nhìn một cái có thể đoán ngay ra chúng là bọn cướp bóc chuyên nghiệp.

Nam tử khỏi ngõ trước tiên tiến đến gần xe ngựa của Lâm chương quỳnh, đề thấp giọng nói: "Đừng phản kháng, đi theo bọn họ trước đã. Triệu Lạc và Thiết Thủ còn ở phía sau, bọn họ sẽ nghĩ cách tới cứu chúng ta." Hân mặc dù vô công cao cường, thu thập mười mấy thổ phi không thành vấn đề, nhưng đoán xe còn nhiều người khác, hân bảo vệ không hết.

Lâm Đạm cong ngón tay gõ gỗ vào thành xe, tỏ ý mình đã biết.

Đoàn người kẻ ca xe ngựa bị thổ phi kéo lên núi, trong núi xây một sơn trại loại nhỏ, năm sáu ngôi nhà đất dùng hàng rào bằng gỗ bao quanh, nhìn qua có chút đơn sơ. Rõ ràng chúng mới được xây nên bởi bọn thổ phi chạy trốn bốn phía, chưa có quy mô lớn, nhưng nếu không có người sửa trị, ba năm năm sau tất thành chỗ gây họa.

Lâm Đạm hai tay bị dây thừng buộc chặt, lao đảo đi về phía trước, vừa đi vừa tính toán số lượng thổ phi. Năm sáu căn nhà đất này không chứa được nhiều người, cộng thêm những người thấy được đường, xem ra ở cướp này tầm hai ba chục tên, ngoài ra còn một ít phụ nữ đang làm lụng, trên mặt đầy vẻ chết lặng. Sau khi bị giải vào căn nhà đất lớn nhất, một đại hán tướng mạo hung ác lập tức đi tới, lớn tiếng hỏi, "Lần này có hàng ngon không?"

"Mẹ, tất cả toàn là thức ăn, rau khô, không đáng giá một văn tiền!" Một tên thổ phi phun một cái, chặc lưỡi nói, "May mắn cướp được ba tiểu kiều nương (1), các huynh đệ tới nay thật có phúc."

Thủ lĩnh thổ phi nhìn thất vọng, khi nhìn thấy ba người Lâm Đạm, nhất thời cười lên thổ bì, "Được được được, đa nhất dù không đủ trắng, nhưng đáng người này đúng là thích phê!"

Lâm Đạm hàng năm bôn ba bên người, vóc người rất nhiên hết sức khỏe đẹp, vòng eo nhỏ nhắn được vải siết chặt, càng khiến vòng ngực thêm đầy đặn hơn, bờ mông cong cong, đáng người có lỗi có lỗi. Hoàn toàn khác với trào kru bấy giờ, nhưng mê người theo cách riêng. Cô thường thấy sóng to gió lớn, lúc này ngược lại vẫn trấn định, còn người làm của cô thì tức giận la mắng, vì vậy rất nhanh bị chặn miệng, đập trên đất.

Nam tử khỏi ngõ ngẩng đầu nhìn thủ lĩnh thổ phi, trong mắt rất nhanh lóe ra ánh sáng tối tăm

Lâm Đạm cho mọi người một ánh mắt an ủi, cuối cùng từ từ nói, "Thủ lĩnh có lẽ không biết, tổ tiên ta từng làm ngự trù, ta đi theo cha ta học được ít tay nghề. Chỉ cần thủ lĩnh có thể bỏ qua cho người làm của ta, ta nguyện ở lại nấu com cho các huynh đệ."

Cô đương nhiên không hi vọng xa vời mấy kẻ cùng hung cực ác này sẽ tha người, sở dĩ nói vậy là muốn dời sự chú ý của chúng. Đối với dân thường mà nói, ngự trù là nhân vật cả đời không thể tiếp xúc, nếu tình cờ gặp phải người thật, có thể không tò mò sao? Chỉ cần bọn họ tò mò, Lâm Đạm có thể giúp mọi người tranh thủ càng nhiều thời gian, có thời gian sẽ có cơ hội chạy trốn.

"Người là ngự trù?" Thủ lĩnh thổ phỉ quả nhiên thu lại nụ cười thâm tà, kinh dị quan sát cô.

"Sự công ta là ngự trù, cha ta còn từng làm đầu bếp ở phủ Vĩnh Định Hầu." Lâm Đạm giải thích.

Người của gia đình này vừa từng phục vụ Hoàng thượng, vừa từng phục vụ Vĩnh Định Hầu, hai vị kia là nhân vật người khác nằm mơ cũng không thấy! Ánh mắt nhìn Lâm Đạm của thủ lĩnh thổ phỉ dần dần khác hẳn, sau khi suy nghĩ một lát nói, "Ta làm sao biết người nói thật hay nói dối? Cũng đúng dịp, trong trại mới bắt được hai con trâu, người giết trâu làm com tối cho chúng ta, chỉ cần tất cả mọi người hài lòng, ta có thể cân nhắc thả người của người."

"Vấn xin cam on thủ lĩnh trước." Lâm Đạm chấp tay nói, "Giết trâu tốn khá nhiều công sức, xin thủ lĩnh thả hai nha đầu của ta ra, để các nàng giúp ta làm việc." Nếu để lại Thuộc Dược và Đỗ Quyên, cũng không biết liệu có tên thổ phỉ nào không kiềm chế được khi để các nàng hay không, Lâm Đạm làm sao có thể yên tâm

Gắt một con trâu còn sống là việc vừa bản vừa mặt, bọn thổ phỉ tự nhiên không muốn làm, hơn nữa Thuộc Dược và Đỗ Quyên mới mười hai mười ba, tuổi nhỏ, vóc người không cao, không có tính uy hiếp gì, vì vậy rất nhanh được thả. Mấy người còn lại bị trói gó ném vào phòng chứa củi.

Chờ thổ phỉ đi, Tiểu Trúc bỏ giống như con sâu tới chỗ nam tử khôi ngô, nhỏ giọng hỏi: "Vị đại ca này, Triệu Lục và Thiết Thủ người nói có thể phát hiện tung tích của chúng ta không? Bọn họ lúc nào mới có thể tới?"

Nam tử lặng yên nằm trên đất, mí mắt hơi khép, giọng trầm thấp, "Có thể phát hiện, chờ đêm xuống."

Tiểu Trúc vẫn hơi hoảng trong lòng, ngược cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm, "Không biết Lâm chừng quấy các nàng giờ sao rồi."

Lâm Đạm bây giờ đang rất tốt, ngồi chồm hổm dưới đất tỉ mỉ mài dao nhọn, ngón tay sờ sờ dò xét độ sắc của lưỡi dao, biểu tình rất nghiêm túc. Hai tên thổ phỉ vốn nhìn cô chằm chằm, thấy cô chỉ lo nỏ lửa, nấu nước, mài dao, không nói chuyện với hai nha đầu một câu nào, cũng không thấy tỉ mỉ dò xét địa hình xung quanh, từ từ buông lỏng cảnh giác, nghĩ một bên tán gẫu với nhau.

Hai con trâu đáng đáp khỏe mạnh, da lông được chăm sóc rất khá, hiển nhiên là trâu nuôi cướp được dưới núi.

Lâm Đạm mài dao xong, vòng quanh hai con trâu mấy vòng, nhìn từ trên xuống dưới vài lần, hình như đang chọn chỗ tốt để ra tay. Hai tên thổ phỉ thấy cô cuối cùng cũng chuẩn bị làm thịt trâu, vội vội vàng vàng xúm lại xem trò vui. Giết trâu là việc làm rất cần kỹ thuật, ba năm nam tử thân thể tráng kiện thường cũng không giải quyết được, huống chi một nữ tử?

Hai tên thổ phỉ không hề muốn hỗ trợ, chỉ đứng một bên cười nhạt, trong mắt tràn đầy ác ý.

Nhưng rất nhanh, hành động của Lâm Đạm khiến chúng lạnh cả người. Chỉ thấy cô sau khi chọn trúng một con trâu và để hai nha đầu dắt con còn lại đi, dùng vải che mắt nó lại, tránh cho nó bị thương mà nổi điên, sau đó một dao đâm xuống cổ trâu, cắt đứt động mạch cảnh, ngay sau đó rút ra, máu một giỏ nước, ung dung thông thả rửa mũi dao nhuộm máu.

Ở nơi cách có năm thước, con trâu cường tráng đã chậm rãi ngã xuống, ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, từ cổ chảy ra lượng lớn máu tươi, rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất.

Hai tên thổ phỉ đầu choáng mắt hoa, Lâm Đạm lại không nghỉ ngơi, chờ máu dùng chảy tiền dùng nước sôi rưới lên cạo lông, cuối cùng còn một chút lông chưa cạo sạch, để hai nha đầu lấy gậy sắt nung đỏ đi cạo, mùi khét da thịt đi đôi với tiếng vang lách cách, làm da đầu tê dại.

Sau khi hoàn toàn làm sạch lông trâu, Lâm Đạm thọc dao vào bụng con trâu, dứt khoát rạch ra, lòng mỡ bên trong nháy mắt rơi ra đầy đất, được cô phân biệt bỏ vào chậu sứ, lại luồn dao vào khớp xương, vải bìa nhát tách rời trâu ra. Một con trâu hơn ba trăm cân, cô chỉ dùng chưa đến một giờ để xử lý, hạ thủ vừa ác vừa chuẩn.

Hai tên thổ phỉ hoàn toàn không dám khinh thị cô nữa, rút tay rút chân đứng vững bên ngoài vũng máu, trong lòng không hạn thăm nghĩ. Loại đàn bà này nên để làm đầu bếp đi thôi, không thể đem lên giường, nếu không có ngày bị nó lau cổ lúc nào không biết.

"Hai vị đại ca, trong trại các người có bao nhiêu người?" Lâm Đạm bỏ khối thịt trâu cuối cùng vào chậu, lo lắng hỏi.

"Người hỏi cái này làm gì?" Hai tên thổ phỉ sợ hãi trong lòng, tự nhiên càng đề phòng cô hơn.

"Phải biết có bao nhiêu người ta mới có thể nấu com, nếu không nấu ít sợ mọi người không đủ ăn." Lâm Đạm dùng khăn lau sạch vết máu trên mặt, biểu tình hết sức bình tĩnh.

Lý do này vô cùng đầy đủ, hai tên thổ phỉ đếm đếm trong lòng, đáp, "Có tám hai ba chục miệng ăn, người nấu nhiều một chút."

Lâm Đạm gắt đầu một cái, không hỏi thêm gì nữa, cùng hai tiểu nha đầu mang thịt trâu vào phòng bếp, cắt thành từng tảng khoảng hai tấc, dùng các loại gia vị như nước tương, liêu tửu (2), muối để ướp, lại tiếp tục xử lý móng trâu, xương ức, xương sườn, để dự bị.

"Sự phụ, chúng ta chạy thế nào bây giờ?" Hai tiểu nha đầu không nhịn nổi, tiến tới bên tai cô nhỏ giọng hỏi.

"Làm xong bữa com này đã." Lâm Đạm nghiêm túc béc tới, biểu tình trầm ổn.

Hai tiểu nha đầu có hoảng hốt thế nào đi nữa cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là cam chịu số phận đi rửa thức ăn.

Một lúc lâu sau, thịt trâu đã tẩm ướp xong, Lâm Đạm rót nửa bình dầu cái vào nồi lớn, đốt nóng tới tám phần thì từ từ thả thịt trâu vào, dùng xẻng đảo đảo, đảo đến khi thịt chín tái thì bỏ ra một bên chờ, đổ sạch dầu còn sót lại đi, rửa nồi, thêm một lượt dầu mới, cho vào gừng lát, hành tây xào thơm, lại cho tiếp thịt trâu chín tái, nước tương và cây hồi hương cho một lát, tiếp tục đảo, một khắc đồng hồ sau thêm nước hàng, chờ nước nấu sôi thì rút củi thừa khỏi bếp, dùng lửa nhỏ ninh nhừ.

Công tác chuẩn bị thịt trâu hầm đã xong, cô lại rửa sạch móng trâu, cắt thành khúc, cho vào nồi luộc, dự định làm món móng trâu kho. Hai tiểu nha đầu phục sát đất, vạn không ngờ tới sự phụ vào ổ cướp còn không quên nấu ăn, không biết nàng nghĩ thế nào nữa, rốt cuộc mạng quan trọng hay nấu com quan trọng?

(1) Tiểu kiều nương: chỉ đàn bà con gái yếu đuối xinh đẹp dễ nhìn.

(2) Liêu tửu: loại rượu chuyên dùng làm gia vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 12: Nữ đầu bếp (11)

Khi thịt trâu hầm được một nửa, trong nồi đã tỏa ra mùi thơm nồng, hun cho hai tên thổ phỉ trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, thỉnh thoảng thêm nhỏ dãi đi loanh quanh gần bếp, vội vàng hỏi: "Món này đã hầm một khắc đồng hồ, đã ăn được chưa?"

"Vẫn còn sớm, thịt ít nhất phải hầm nửa giờ mới có thể mềm." Lâm Đạm cảm侃侃 tay, "Hai vị đại ca có thể mang ta tới chỗ xe ngựa không? Ta muốn lấy thêm gia vị."

Hai tên thổ phỉ lập tức cảnh giác, chỉ chai chai li lợ trong bếp mắng, "Chớ con mẹ nó nhiều chuyện, gia vị nơi này cái gì cần có đều có cả, người vẫn thấy chưa đủ dùng à?"

Lâm Đạm cũng không hoảng hốt, ôn hòa giải thích rõ: "Phải, món thịt trâu hầm này của ta còn thiếu một loại gia vị mới có thể hoàn thành. Hai vị áp giải ta đi, áp giải ta về, ta là một cô nương yếu đuối, chẳng lẽ đủ sức chạy dưới mắt các người sao? Nếu có loại gia vị này, nói thịt trâu hầm có thể ngon hơn gấp mấy lần."

Hai tên thổ phỉ nghĩ mùi thơm nức mũi trong không khí, thăm nghĩ còn ăn ngon hơn hiện tại, vậy còn ngon tới mức nào, tay nghề của ngự trù đúng là không thể so sánh với người thường, lại nhớ tới thủ đoạn làm thịt trâu của Lâm Đạm, có chút khiếp hãi.

Lâm Đạm chủ động đưa ra một đoạn dây thừng, quấn quanh cổ tay mình. Hai tên thổ phỉ lúc mới bắt đắc đi gắt đầu, trước khi đi còn khóa cửa phòng bếp lại, để phòng Thuộc Dược và Đỗ Quyên chạy ra ngoài. Ba người tới chỗ sâu nhất trong sơn trại, loanh quanh vòng vào tìm được một hang núi, bên ngoài hang núi mọc đầy dây mây, nếu như không có người chỉ, không ai phát hiện ra chỗ này.

Hai tên thổ phỉ gỡ dây mây ra, nghiêm nghị nói, "Tự người vào tìm, động tác nhanh lên một chút!"

Lâm Đạm mượn cây đuốc của hai người đi vào trong nhìn, quả thấy năm cổ xe ngựa của mình để trong hang, ngoài ra còn có mấy rương lớn bị khóa, đều là tang vật. Cô chỉ vội và liếc một cái liền đi vào, leo lên một cổ xe ngựa trong đó, lấy một vỏ lớn có đất đóng kín lại, dùng thìa đào một lỗ nhỏ, đổ vào một bình nhỏ, rồi dùng giấy da trâu bịt miệng, buộc dây chặt thật nhanh.

Mặc dù động tác của cô cực nhanh, chỉ tốn mấy hơi thở đã đóng kín vỏ rượu, nhưng hai tên thổ phỉ vẫn nghĩ thấy mùi rượu thơm khó có thể diễn tả kia, nhất thời có chút mơ màng.

"Đây là rượu gì, sao mà thơm đến thế?" Hai người thềm thảng.

"Chỉ là rượu lắm thường thôi, ta ừ chơi, không đáng giá lắm." Lâm Dạm thần sắc hơi cứng lại, ánh mắt tránh né.

Hai tên thổ phỉ nhìn cô một cái thật sâu, lúc này mới mang cô đi. Sau khi trở lại phòng bếp, Lâm Dạm rót rượu trong bình vào thớt trâu hầm, dùng xẻng từ từ khuấy. Nước sốt vốn mùi phần đậm đà qua động tác khuấy của cô càng thêm đặc sệt, mùi vị càng thêm nồng, mỗi một khối thịt trâu hầm đều được bao quanh bởi nước sốt sánh mịn, một mùi thơm kỳ lạ tràn ngập khắp nơi. Mùi thơm ấy như thanh vũ khí sắc bén, xuyên qua cửa sổ phòng bếp, bay lượn khắp bầu trời son trại, làm người ta thần hồn điên đảo.

"Mau mau mau, cho hai ta một ít thịt trâu nhanh lên." Hai tên thổ phỉ phụ trách trông giữ Lâm Dạm không khỏi gõ chén thúc giục.

"Hai vị đại ca, thịt còn chưa hầm đủ nhừ, còn phải đợi thêm lát nữa." Lâm Dạm tốt bụng giải thích.

"Mặc kệ nó mềm hay không, chỉ cần chín là được, bảo người lấy thớt lấy đi, nói nhiều quá!" Hai tên thổ phỉ gấp tới độ hai mắt đỏ lên, bị mùi thơm kia kích thích, hận không thể ghim mình vào nồi ăn cho thống khoái. Các thổ phỉ còn lại đều theo mùi chạy tới, nói gì cũng phải nếm thử thịt trong nồi, cũng may thủ lĩnh thổ phỉ dễ xuống được, nếu không phòng bếp đã bị cướp sạch.

"À đàn bà kia rót rượu gì vào trong nồi mà thơm đến thế?" Thủ lĩnh thổ phỉ sau khi rời khỏi phòng bếp lập tức nín lấy thuốc hạ vận hơi, không ngừng hít hít cái mũi, ngửi ngửi mùi thơm trong không khí.

"Lão đại, ta mang ngài đi xem nhé." Hai tên thổ phỉ như hiển bầy vật nói: "Còn một lát nữa mới có thể ăn, không bằng lấy rượu ra cho các huynh đệ uống trước?"

"Tốt lắm, mang rượu ra ngoài đi." Mấy người đem bình rượu đến gần chính trước, xé lớp da trâu dày kín xem thử, nhất thời có chút choáng váng. Không thể trách bọn chúng, rượu này quá thơm, nếu mở rộng ra để ngửi, còn mạnh hơn cả Thiêu Dao Tử (1), tinh khiết hơn cả ngũ cốc (?), chưa uống vào, nước miếng đã chảy đầy đất.

"Mau rót cho ta một chén, mau mau!" Thủ lĩnh thổ phỉ cầm chén lớn gấp gáp gọi, sau khi ứng ục ứng ục uống sạch đầu tiên là sừng sốt một hồi, sau đó ha ha cười lớn, miệng liên tục khen rượu ngon. Mấy người còn lại cũng không kiềm chế được, mỗi người một chén uống thỏa thuê, mùi rượu nồng nặc tràn ngập trong không khí, dự thêm rất nhiều người khác tới...

Tiểu Trúc vốn còn cùng mọi người tùm tùm lại bàn cách nên trốn thế nào, cứu chương quầy ra làm sao, bỗng nhiên ngửi được mùi thịt đậm đà không thể nói rõ, nhất thời an tĩnh lại, ngay sau đó nói chắc chắn, "Chương quầy đang làm thịt trâu hầm rượu!"

"Ta đói!" Một sai vặt liếm môi nỉ non.

Mấy người còn lại ta nhìn người người nhìn ta, trong bụng đồng loạt phát ra tiếng kêu gào. Chỉ cần chương quầy nấu ăn, người không đói cũng sẽ lập tức thấy đói ngay. Ngay cả nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mờ mắt ra, nhìn sang hướng phòng bếp, yết hầu không khống chế được bắt đầu lên xuống.

Mọi người an tĩnh trong chốc lát lại bắt đầu bàn, không ngờ một mùi rượu cực kỳ bá đạo từ bốn phương tám hướng xộc tới, khiến họ choáng váng. Tiểu Trúc bị bắt, bị đánh, bị nhốt cũng chưa từng mất không chế hung hăng nhờ một bãi nước bọt, mắng "Mẹ nó, dám xúc sinh trời đánh này, lại dám uống trộm rượu của chúng ta!"

Nam tử khỏi ngô từ đầu đến cuối giữ im lặng đột nhiên hỏi, "Đây là rượu gì?"

Tiểu Trúc cắn răng nói: "Ồ quận Trung Sơn có một truyền thuyết không biết các người đã nghe qua chưa —— ngày xưa Huyền Thạch ử rượu tại một quán rượu có độc trong núi..."

Nam tử học thức uyên bác, lập tức tiếp lời nói, "Huyền Thạch say rượu, Thiên Nhật Tửu?"

Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn hần một cái, vuốt cằm nói: "Không sai, rượu này chính là Thiên Nhật Tửu trong truyền thuyết. Lâm chương quầy du lịch ở quận Trung Sơn ba năm, vất vả đủ điều, rốt cuộc khôi phục được phương pháp ủ Thiên Nhật Tửu, sau khi cất thành công chôn xuống đất bảy năm, gần đây mới moi ra, chuẩn bị mang đến Kinh thành bán với giá cao. Thời điểm mở vỏ rượu ra, trong vỏ còn nuôi ra một con sâu rượu, rượu vỏ cùng thuần, cực thơm, tuy không đến nỗi khiến cho người ta chìm đắm thiên nhật (ngần ngày), nhưng có thể say ba ngày ba đêm."

"Huyền Thạch say rượu" là điển cổ lưu truyền mấy trăm năm, nghe nói trong quận Trung Sơn có một người tên là Dịch Hi, tay nghề chưng cất rượu đạt tới đỉnh cao, ngày nọ có tên một rượu gọi là Lư Huyền Thạch tới cửa mua rượu. Dịch Hi bán cho hần một vỏ, nhưng quên nói cho hần loại rượu này tác dụng rất chậm, phải tiết chế, nếu uống say có thể khiến người ta bất tỉnh một ngàn ngày. Lư Huyền Thạch uống rượu thỏa thuê trở về nhà, say như chết, người nhà cho rằng hần đã qua đời, vì vậy đem đi mai táng. Qua ngàn ngày, Dịch Hi đột nhiên nhớ ra chuyện này, vội vàng đi tìm, người nhà họ Lư lúc này mới đảo quan tại chôn Huyền Thạch ra, vừa vận thấy hần tỉnh lại, trên người vẫn thấm mùi rượu nồng đậm, người chung quanh vào người cũng chìm đắm ba tháng mới tỉnh.

Truyền tới đời sau, loại rượu này được đặt tên là Thiên Nhật Tửu, có thể nói là rượu tiền thật sự.

Chộp mũi thấm nhấm mùi rượu, bên tai là tiếng thổ phỉ uống rượu ồn ào huyền ảo, nam tử khỏi ngô liếm bờ môi khô khốc, cắn răng nghiền lợi nói: "Quả nhiên là một lũ súc sinh!" Vừa dứt lời liền căng đứt dây thừng, mặt đen như mực đứng lên. Hần vốn đợi đến khuya mới ra tay, hiện tại không nhịn được nữa.

"Người người người, người làm sao cắt đứt dây thừng được thế?" Đám người Tiểu Trúc há hốc mồm cứng lưỡi nhìn hần.

"Các người trước đợi tại chỗ này, ta đi cứu Lâm chương quầy, khi nào nghe thấy tiếng cười các người hãy đi ra hội hợp với ta." Sợ mấy người qua loa chạy trốn sẽ kinh động thổ phỉ bên ngoài, nam tử khỏi ngô sau khi cời trời cho họ đặc biệt dặn dò, rồi sau đó tay không kéo đứt xích sắt chốt cửa, hơi làm giả nhìn như còn nguyên, men theo hương mùi thịt nồng nhất lên đi.

Lâm Dạm đang xào gân bò, Thục Dục và Đỗ Quyền đang nặn thịt trâu băm như thành viên, bò vào trong nồi nước xương trâu đun sôi. Nhìn thấy nam tử đẩy cửa vào, ba người đều hơi sửng sốt, Lâm Dạm phản ứng nhanh nhất, lập tức kéo đối phương vào trong, trở tay chốt cửa phòng lại.

"Sao người lại tới đây, bọn Tiểu Trúc đâu?" Có thấp giọng hỏi.

"Ta tới cứu các người." Vũ khí của nam tử đã bị thổ phỉ đoạt lại, lúc này đang chọn dao phay trong bếp, giọng hét sức trầm ổn, "Ta đưa các người rời son trại trước, lúc vào rừng ngàn vạn lần đừng chạy loạn, đi dọc theo dòng suối nhỏ, tới chỗ đất trống dưới chân núi chờ ta, ta và mấy người Tiểu Trúc sẽ tới sau." Tình cảnh tiếp theo sẽ có chút máu tanh, không thích hợp để có nường nhìn, mấy người Tiểu Trúc cứu cuối cùng không sao, còn có thể giúp hần dọn dẹp thi thể.

Vừa nghĩ, nam tử liền kéo cô tay Lâm Dạm, lại bị cô nhẹ nhàng đẩy ra, "Trong trại có ba mươi mấy tên thổ phỉ hung hãn, người chỉ có một người, đối phó hết thế nào được? Người cứ ngồi lại đây ăn chút gì đi, tí nữa chúng ta có thể xuống núi sau." Vừa nói vừa bụng tới một miếng thịt trâu, lại nhét bát đĩa vào tay đối phương.

Nam tử theo bản năng nhận lấy chén đĩa, lang thôn hổ yết (2) ăn mấy ngụm, trong mắt lóe lên ánh sáng hưởng thụ, rồi bỗng dưng cứng đờ lại, giọng hơi có vẻ lúng túng: "Bây giờ không phải lúc ăn cơm, các người mau đi theo ta!"

"Đi cái gì mà đi, ngồi ăn!" Lâm Dạm nhẹ nhàng đẩy bàn tay đưa ra của nam tử, giọng mang ý cười nhè nhẹ.

Nam tử nhìn mui bàn tay ngựa ngựa của mình, lại nhìn gương mặt tươi cười như hoa của Lâm Dạm, bất tri bất giác trầm mặc xuống, mi mắt rũ thấp.

Thục Dục và Đỗ Quyền nhìn chần chờ thịt trâu hầm bị mức vô ích trong nồi, oán trách nói: "Đã bảo bọn họ thịt còn chưa hầm nhừ, bọn họ càng muốn móc ra ăn, quá làm nhục đồ ăn!"

"Chỉ làm nhục đồ ăn chứ không phải làm nhục người đã là may mắn rồi." Lâm Dạm hóng tai nghe ngóng, nụ cười trong mắt đậm hơn, "Không còn tiếng ồn ào nữa, chúng ta đi xem chút đi."

Nam tử lập tức buống chén đĩa đứng lên, lại bị Lâm Dạm đè bả vào trở về, "Người ngồi đi, chúng ta đi là được." Dứt lời cùng hai tiểu nha đầu mỗi người bế một mâm thức ăn nóng hổi, không nhanh không chậm đi ra ngoài. Cho dù gặp phải thổ phỉ, các nàng cũng có thể mượn món ăn tới che giấu, hoàn toàn không sợ.

Nam tử sờ bả vai một cái, biểu tình có chút cổ quái, ngay sau đó theo sát. Ba người thuận lợi đi đến gian chính, chỉ thấy trên đất nằm đầy thổ phỉ, còn có mấy người gục xuống bàn, ngáy vang như sấm. Trong không khí tràn ngập mùi rượu xua không tan, dây cửa một cái là phá thẳng vào mắt, khiến người ta không nhúc nhích nổi. Trên nóc nhà cũng truyền tới tiếng ngáy, có thể thấy lũ thổ phỉ này cuối cùng không đỡ nổi Thiên Nhật Tửu, đều say như chết.

Thục Dục và Đỗ Quyền nhón chân lên nhìn bình rượu đặt giữa gian chính, cắn răng nghiền lợi nói: "Một bình rượu ngon bị bọn họ phá hỏng hết!"

Lâm Dạm xoa đầu hai tiểu nha đầu, vẫn câu nói kia: "Không gieo họa cho người là tốt rồi, chúng ta thu dọn đồ đạc đi thôi."

Nam tử nhìn thổ phỉ say đầy đất, biểu tình kinh ngạc, vạn không ngờ tới không tốn một bình một tốt, Lâm chương quầy đã giải quyết xong mọi chuyện, cần bản không cần người ngoài tới cứu.

Lâm Dạm vòng qua nam tử, từ từ nói: "Ồ chỗ này của ta, không có chuyện gì một bữa cơm không giải quyết được." Vừa dứt lời, ngoài son trại truyền tới tiếng vỗ ngựa, mơ hồ có rất nhiều cây đuốc đang tiến gần tới nơi này, cũng không biết có biến cố gì xảy ra.

(1) Thiêu Dao Tử: loại rượu mạnh bậc nhất chủ yếu lưu hành ở khu vực Liêu Đông cổ (nay là phía đông Liêu Ninh, phía đông nam Cát Lâm), được gọi là vua rượu mạnh, để lại dấu chân huy hoàng trong lịch sử văn hóa rượu của Trung Quốc.

(2) Lang thôn hổ yết: ngấu nga ngấu nghiêng, ăn như hổ đói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nữ đầu bếp (12)

Nghe tiếng vang, nam tử lập tức trấn an nói: "Các người tìm chỗ trốn đi, ta ra xem một chút. Tiếng vỗ ngựa đều nhịp, hẳn là binh lính đã qua huấn luyện, nơi này cách đại doanh Thương Sơn không xa, qua lại mất nửa giờ, chắc Triệu Lục và Thiết Thủ không tìm thấy chúng ta nên đi tìm cứu viện."

Lâm Đạm gật đầu, đưa mắt nhìn hẳn đi ra ngoài, vì đề phòng bất trắc, cùng hai tiểu nha đầu tìm nơi ẩn khuất nấp kĩ. Chỉ chốc lát sau, cửa sơn trại từ từ mở ra, nam tử cùng một tướng lĩnh thân hình cao lớn, râu xồm xoàm đi tới, Triệu Lục và Thiết Thủ theo sau.

"Mẹ. Con mẹ nó, hơn nửa đêm bị các người lỏi đi núi hoang rừng rậm cứu người, kết quả đi một chuyến tay không! Ta mang theo toàn là thần binh, mất một người trong lòng ta đau như dao cắt, tuy hôm nay không đánh nhau, nhưng bọn ta cũng đã chuẩn bị quyết chiến rồi, các người nhớ phần ân tình này đây!" Tướng lĩnh râu quai nón bưng đầy tức giận than phiền.

"Tướng quân, mấy người này được chúng ta cứu ra từ phòng chứa củi, không bị thương." Một hàng binh lính chạy tới bẩm báo tình huống, đi theo sau là đám người Tiểu Trúc đang cầm tay rồi rít.

"Chường quầy đâu? Các người không phải nói có một Lâm chường quầy nhất định phải cứu sao?" Râu quai nón kiểm tra xung quanh, biểu tình không kiên nhẫn.

"Ta ở chỗ này, đa tạ các vị tướng sĩ tới cứu viện, Lâm mỗ xin bái tạ!" Lâm Đạm lập tức từ chỗ tối đi ra, cúi người chào thật sâu, Thục Dược và Đỗ Quyên cũng hết sức lo sợ chấp tay.

Râu quai nón quan sát Lâm Đạm, phát hiện có chẳng qua đáng người thương tha, chứ không có tư sắc, nhất thời mất hứng. Hắn còn tưởng Lâm chường quầy được Triệu Lục và La Thiết Thủ dẫn dò đi dạo dò lại, nói nhất định phải cứu được toàn vẹn phải là giải nhân nghiêng nước nghiêng thành, hóa ra chỉ đến thế mà thôi.

"Bỏ đi bỏ đi, đứng lên." Râu quai nón không nhận được, "Các huynh đệ ban ngày khổ cực thao luyện, hơn nửa đêm lại lặn lội tới, ngày mai chẳng biết sẽ nằm xuống mấy người. Sớm biết một ổ thổ phi nhỏ như vậy, chúng ta cần bản sẽ không tới!"

Triệu Lục và La Thiết Thủ lộ ra thần sắc ngượng ngùng. Nếu sớm biết lũ thổ phi này còn chưa lớn mạnh, bọn họ cũng sẽ không khẩn cấp chạy tới dưới núi gọi cứu binh. Thủ lĩnh võ công cao cường, nhất định có thể tự vệ, nhưng Lâm chường quầy và hai nha đầu không chịu được. Thổ phi từ trước đến giờ không có nhân tính, cướp được đàn bà liền làm nhục, cướp được đàn ông thì cần lưỡi đem đi Tây Sơn bán, bọn họ nào dám chậm trễ, lập tức tìm người ngựa giết lên.

"Thổ phi đâu, bị người giải quyết hết?" Râu quai nón nhìn về phía nam tử khỏi ngõ, không hề nghi ngờ về việc hắn có năng lực này.

"Đều bị Lâm chường quầy giải quyết." Nam tử chỉ chỉ phòng khách. Đoàn người vội vàng đi vào kiểm tra, sau đó kinh sợ.

"Cái địch," Râu quai nón vòng tới vòng lui quanh đồng người vài vòng, lại chạy tới bên bình rượu đang mở dùng sức ngửi ngửi, sắc mặt càng ngày càng đen, "Đây là rượu gì, quá con mẹ nó thối!"

Tiểu Trúc kêu ngoạc đáp, "Đây là Thiên Nhật Tửu, do chường quầy của chúng ta ủ."

"Thiên Nhật Tửu? Là Thiên Nhật Tửu mà Lưu Huyền Thạch đã uống?" Râu quai nón cất cao giọng, biểu tình khiếp sợ, sau đó không ngại bản, cầm một ly rượu thổ phi đã dùng qua, rót hết số rượu còn bên trong vào miệng, không ngừng nhấp lưỡi, phát ra âm thanh chắc chắn khoa khoa.

"Rượu ngon, quá là rượu ngon khó gặp, đủ thơm, đủ thuần, đủ mạnh, vào cổ mát lạnh, vào bụng nóng bỏng, trong cay có ngọt, dư vị kéo dài... Đây là rượu tốt nhất bao từ từng uống, không hổ là Thiên Nhật Tửu trong truyền thuyết!" Râu quai nón một bên ca thán một bên gật đầu chen rượu còn trên bàn lên uống cạn, ngay cả một hai giọt cuối cùng cũng không buông tha.

Thần binh hẳn mang tới phần lớn đồ giống hần quý rượu như mạng, rồi rít kiểm tra bình rượu, hi vọng có thể tìm được chút rượu thừa. Chỉ tiếc thổ phi từ trước tới giờ tính tình tham lam, thứ đầu tiên bị họ phá hoại không còn một mống, còn dư thế nào được?

"Không có, mẹ, lại không có, uống ít một chút các người sẽ chết sao?" Râu quai nón tìm không thấy rượu, chỉ có thể đánh li thỏ phi say như chết cho hả giận, bỗng nhiên nghĩ tới đây là rượu Lâm chường quầy ủ, vội vàng quay đầu tìm đối phương, con mắt to như chuông đồng sáng hơn cả đuốc.

Lâm Đạm tiếc nuối chấp tay, "Hồi tướng quân, rượu này rất khó ủ, ta hao phí ba năm chỉ ủ được một vò, không còn thừa nữa."

Ánh sáng trong mắt râu quai nón rất nhanh tắt lịm, tiện tay cầm bình lớn lên, dùng sức quơ quơ, sau đó vui vẻ nói: "Bên trong còn có một chút rượu thừa, mau mau, mau cầm cho ta một cái bình nhỏ thôi!"

Nam tử khỏi ngõ lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng nhanh chóng cầm cho hắn một bình rượu loại nhỏ. Râu quai nón rót cạn, rượu vẫn chỉ có một tí tẹo, cái bình lớn bằng lòng bàn tay còn không đổ đầy, thật là ít tới đáng thương.

Râu quai nón nhìn cái bình nhỏ trong lòng bàn tay mình, lại nhìn cái bình lớn vốn đầy ắp, nhìn tiếp đến đám thổ phi uống vui vẻ tràn trề rồi lăn ra say như chết, nhất thời giận không chỗ phát tiết, đến bên cạnh một tên hung hăng đập, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Đem mị, cướp bóc đến tận địa bàn lão tử! Chờ các người tỉnh, xem lão tử có chính chết các người không!"

Thổ phi kia bị hắn đập tới mức học máu, nhưng vẫn không tỉnh, có thể thấy men rượu lớn tới mức nào.

Lâm Đạm đứng lúc chấp tay an ủi khuyên can: "Đa tạ các vị quân gia đêm khuya chạy tới cứu trợ bọn ta, trong phòng bếp còn một chút thức ăn, ta bưng lên để mọi người lót dạ nhé? Một đường bôn ba nhất định mệt mỏi, các vị vừa vận cần nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực."

Triệu Lục và La Thiết Thủ nhìn thẳng tắp vào đám đồ ăn thừa chày nước miếng, nghe lời này ánh mắt sáng ngời, ngay cả nam tử khỏi ngõ cũng lạng lẽ nuốt nước miếng một cái. Râu quai nón chưa từng thưởng thức tay nghề của Lâm chường quầy, phản ứng chỉ thường thường, binh lính hẳn mang tới cũng người được người không gật đầu, ngay sau đó lấy dây thừng ra, trói bọn thổ phi lại.

Lâm Đạm cười nhạt một tiếng, dẫn hai tiểu nha đầu tới phòng bếp. Bọn thổ phi chỉ lo uống rượu, vẫn chưa ăn bao nhiêu, bếp hãy còn đang nóng đầu.

Tức khắc, đồ ăn được bày biện lên, một bát to lớn thịt trâu hầm rượu, một bát to lớn canh thịt trâu viên, một đĩa gân trâu xào, một đĩa thịt trâu nổ hành, còn có một thùng cơm trắng, đều rất nặng, dù cho hai ba chục người ăn. Thức ăn đều đang nóng, tỏa ra hương thơm trắng, mùi thịt lẫn với mùi rượu thơm nồng đậm đã không thể nói rõ từ từ tán ra.

Ừng ực, râu quai nón dùng sức nuốt một ngụm nước miếng.

Ừng ực, ừng ực... Thần binh hẳn mang tới đứng lên, một bên nuốt nước miếng một bên chực bụng, chỉ cảm thấy trong bụng mọc đầy con sâu thêm ăn, điên cuồng khuấy động.

"Khó cực các vị quân gia tới cứu trợ chúng ta, Lâm mỗ không có vật gì quý giá, chỉ có tay nghề còn khá, hôm nay mượn bữa cơm này cảm ơn, mong các vị quân gia không chê." Lâm Đạm cảm ơn lần nữa, giọng điệu chân thành. Người làm của cô đã bày biện bát đĩa sạch sẽ, xới cơm.

Râu quai nón rụt cổ, dùng sức nuốt một ngụm nước miếng to, ngay sau đó khoát tay lia lịa, "Không ngại, không ngại, được, được." Vừa nói vừa cười, nơi nào còn có nửa phần buồn rầu lúc trước. Thần binh của hắn cũng đều xúm lại, rục rịch.

"Ăn đi." Nam tử tuân vế cầm đũa gấp trước, mọi người cũng vội vội vàng vàng cầm bát đũa lên.

"Thịt này dùng Thiên Nhật Tửu để hầm sao?" Râu quai nón ăn một miếng thịt hầm, con mắt to như chuông đồng lúc này còn trừng lớn hơn, ngay sau đó tăng thêm tốc độ, gió cuốn mây tan gấp thức ăn vào bát mình. Mọi người không yếu thể chút nào, một người hai người đều miệng đầy dầu mỡ, trên mặt đầy vẻ thần phục.

Các món thịt dùng năm loại thịt trâu làm ra, thịt nạc xen lẫn mỡ trắng như tuyết, mềm dẻo như kẹo, vào miệng là tan; thịt viên dùng óc và cổ làm ra, lấy gậy gõ nên nhiều lần cho nhuyễn rồi nặn thành hình, sau khi nấu chín khâu vị tron nhân, trong viên thịt còn xuất hiện một xoang rỗng, hút nỏ mỡ trâu và nước cốt, răng nhẹ nhàng cắn rách sẽ tràn ra chất lỏng đậm đà, mùi vị làm người ta phải vỗ bàn kêu tuyệt; gân trâu đầu tiên dùng dầu nổ, chưng một khúc đồng hồ, cuối cùng bỏ vào nồi xào, nước sốt đỏ sánh bao quanh mỗi một miếng gân trâu, cắn vào trong miệng đầu tiên thấy mềm nhũn, nhai một lúc nếm được chút cơ gân, khâu vị ngon không thể tả.

Một bàn thức ăn này, thơm vô cùng thơm, mềm vô cùng mềm, đặc vô cùng đặc, tươi vô cùng tươi, tất cả mùi vị qua tay Lâm chường quầy làm ra quá tuyệt! Chuyến này đi đáng giá, quá đáng giá!

Lâm Đạm biết họ chưa ăn no, liền mang xương trâu để không hai giờ ra gỡ bỏ, làm một nồi nước cốt xương trâu. Hầm như tủy ần sâu trong xương, dùng miệng nhẹ nhàng hút một cái, mùi vị tươi đẹp vô cùng, chẳng những rửa trôi vị giác, tựa hồ ngay cả lỗ chân lông cũng được rửa sạch.

Râu quai nón hay tay nâng khúc xương trâu to vật, hút sồn sột sồn sột vô cùng vui sướng, hết sức ăn cần nói: "Lâm chường quầy, tài nấu nướng của người sao lại tuyệt đến thế? Nghe bọn Triệu Lục nói người định vào Kinh mở tiệm? Khi nào tiệm chính thức mở rồi, người nhất định phải nói cho ta một tiếng, ta gọi các huynh đệ tới cổ động cho người."

Lâm Đạm thay nam tử khỏi ngõ mở một muỗng canh, khiêm nhường đáp, "Tay nghề của ta nào xứng với lời này, tướng quân khen sai rồi. Ngày sau nếu các ngài tới Kinh thành, đến chỗ ta..."

Không đợi Lâm Đạm nói hết lời, nam tử trầm giọng nói: "Cổ động là cổ động, tiền cơm vẫn phải trả, Lâm chường quầy mở tiệm không để gì." Dứt lời lạnh lùng quét râu quai nón một cái. Râu quai nón không tự chủ được rung mình, liên tục nói nhất định sẽ trả tiền, một phần cũng không thiếu.

Lâm Đạm nhìn ra hành vi ngầm giữa hai người, trong lòng biết thần phận nam tử khẳng định không đơn giản, nhưng cũng không hỏi nhiều. Ra ngoài kì nhất là nói nhiều, nhìn nhiều, làm nhiều, rất dễ chọc phải rắc rối, dù sao vào Kinh họ sẽ không đi cùng nhau nữa, không cần tìm tới nghiền cứu làm gì.

Chờ mọi người com nước xong, Lâm Đạm dẫn họ đi tìm xe ngựa của mình, thuận tiện lấy tang vật của thổ phi. Nam tử khỏi ngõ không biết có dùng phương pháp gì để biết chỗ giấu tang vật, nhưng có thêm một tầng hiểu biết về sự thông minh của cô.

Thời điểm râu quai nón giúp Lâm Đạm sửa sang lại hàng hóa có tí mi kiểm tra một lần, chắc chắn cô thật sự không có rượu thừa, lúc này mới lòng đầy tiếc nuối trở về doanh, đem đồ liền mang bình Thiên Nhật Tửu kia vào Kinh, đi tìm cấp trên của mình Uy Viễn Hầu. Nếu nói quý rượu như mạng, râu quai nón còn xa mới theo kịp vị Hầu gia này, đối phương và Vĩnh Định Hầu một trấn thủ đông nam, một trấn thủ tây bắc, đều là nhân vật có thực quyền bậc nhất của nước Đại Sở, chỉ cần một câu nói của hắn, một bước lên mây nằm trong tầm tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\).Net](http://Ebook_Full(cham).Net).

Chương 14: Nữ đầu bếp (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói tới việc Uy Viễn Hầu quý rượu như mạng, cả nước Đại Sở không người không biết, không người không hiểu, mỗi ngày ba bữa phải có rượu hân mới ăn cơm, đêm tuyết say rượu tí nữa thì bị đóng đá chết ở ngoài trời, tình lại chuyển đầu tiên làm là uống rượu, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hân có chiến công hiển hách, từng ba lần cứu mạng tiền hoàng, hiện nay dù đang đường bệnh ở Kinh thành, chẳng biết lúc nào sẽ về tới đông nam, nhưng cũng là nhân vật không ai dám trêu chọc. Trong tay hân có một cái roi vàng, do tiền hoàng trước lúc làm chung ban tặng, có thể trên danh vua dưới giết gian thần, quyền thế cực lớn.

Đề có khởi đầu tốt, mỗi người đến cửa thăm hỏi đều mang tới một vò rượu ngon cho hân, uống rượu mà thông khoái, hân nói chuyện cũng thông khoái, nếu rượu chất lượng kém, hân có thể sẽ đuổi người ta khỏi cửa. Phương pháp bám lên Uy Viễn Hầu nhìn như đơn giản, thực ra không phải vậy. Hân tám tuổi theo cha xuất chinh, chín tuổi lần đầu tiên giết người, đêm đó uống được loại rượu mạnh nhất trên đời, say lớn một lần, từ đây đắm ra nghiện rượu, tới nay đã hơn ba mươi năm, có thể nói duyệt rượu vô số.

Vì vậy đa số rượu ngon hân đã nhìn không vừa mắt, còn từng uống không ít loại rượu thượng hạng (1), muốn thỏa mãn dạ dày của hân khó như lên trời.

Râu quai nón vì lấy lòng Uy Viễn Hầu, tiền tón không biết bao nhiêu vàng bạc đi mua rượu, nhưng vẫn không có hiệu quả, không ngờ gặp được Lâm chương quỳ tay nghề kinh người, ù được Thiên Nhật Tửu trong truyền thuyết, trong lòng không nên được thấy mừng như điên. Hân khẩn cấp rời đi (2), ba ngày sau tới Kinh thành, cũng không tìm nhà trọ sửa sang một hai, lập tức đến phủ Uy Viễn Hầu thăm hỏi.

Người đưa rượu tới Hầu phủ mỗi ngày không phải mấy trăm cũng có mấy chục, quán gia sao có thể để họ đi vào, chỉ tiếp bình rượu rồi đuổi râu quai nón đi. Râu quai nón dận đi dận lại, nói đây là Thiên Nhật Tửu, hết sức hiếm thấy, xin quán gia hãy đưa tận tay Hầu gia, quán gia ngoài miệng đồng ý, quay đầu liền nhét bình rượu vào kho chuyển dùng để bảo quản rượu.

Cái bình vốn chỉ lớn bằng bàn tay, rượu còn không đủ đầy, ôm trong tay nhẹ bẫng, đúng là tự làm xấu mặt! Quà tặng mang tới càng nguy càng không ra gì! Ra phòng kho, quán gia phi nhỏ râu quai nón trong lòng một phen, quay đầu liền quan sạch sành sanh, vì vậy bình rượu để yên tĩnh trên giá u tối, không người nào thăm.

Một bên khác, đoàn xe của Lâm Đạm tiếp tục đi theo quan đạo về phía trước, ba tráng hán vì phòng ngừa chuyển bất ngờ xảy ra lần nữa, đi theo hộ vệ từ đầu đến cuối. Bọn họ ăn bữa sáng xong muốn ăn trưa, ăn trưa xong mới chờ bữa tối, ăn tối xong lại chạy đi hỏi Lâm chương quỳ có đồ ăn đêm không, cuộc sống quá nhàn hạ thoải mái. Nhiệm vụ lần này họ phải làm lần này rất hung hiểm, chạy đi chạy lại mấy tháng, ba người mệt mỏi gầy đi vài cân, hiện tại đứng dịp gặp được Lâm chương quỳ nên bù lại được hết, sắc mặt một người so với một người càng hồng hào khỏe khoắn.

Bốn ngày sau, đoàn xe tới lối rẽ vào Kinh, đi thêm nửa ngày đường là có thể vào bằng cửa Tây của thành. Lâm Đạm dừng lại ở một trấn nhỏ, tạm biệt mấy vị tráng hán. Ba người không muốn đi, nói đã giúp thì phải giúp cho trót, nhất định phải đưa Lâm chương quỳ hoàn hảo không thiếu một sợi tóc tới Kinh thành mới thôi, thực ra là vì không nỡ tay nghề nấu nướng của cô, giờ trò vô lại.

Lâm Đạm giờ khóc giờ cười, lại không từ chối được, không thể làm gì khác hơn ngoài cho họ lưu lại.

"Mẹ ơi, con về rồi à!" Cô dẫn một đám người tới một căn nhà nông nhỏ, trong sân trồng ít rau cải, nuôi một bảy vịt, còn nở đầy nguyệt quý hai màu đỏ trắng, nhìn qua hết sức ấm áp.

"Đạm Nhi, con trở lại rồi đấy à!" Tề thị đã già hơn nhiều từ trong nhà chạy ra, hốc mắt uom ướt. Vài năm trước bà còn có thể theo con gái đi khắp nơi học nghề, sau đó thân thể không còn khỏe nữa nên bị đuổi về Kinh thành nghỉ ngơi. Kinh thành tuy lớn, nhưng người nên gặp cuối cùng cũng sẽ gặp lại, chợt có một ngày, bà gặp một nhà lão Nhị ở đầu đường, lão Nhị lại báo cho Chu thị và Nghiêm Thủ Nghiệp, hai người thuê đám lưu manh ngày nào cũng tới gây rắc rối, ép bà thiếu chút nữa nhảy sông.

Bà không tài nào hiểu nổi, đám người này đã cướp hết đồ của chồng bà, vì sao còn phải bức tử hai mẹ con bà mới chịu yên, cái xấu trong lòng người không thể áng chừng, bà không còn cách nào khác chỉ có thể tới chỗ này định cư, thế mới có mấy năm sống bình yên.

"Mẹ, mẹ dọn dẹp đồ đạc đi ạ, chúng ta nghỉ ở đây mấy ngày, sau đó sẽ quay lại Kinh thành." Lâm Đạm cảm gạo lên mức nước cho mọi người uống.

"Quay trở lại Kinh thành?" Tề thị có chút khiếp đảm, bà bị Chu thị và Nghiêm Thủ Nghiệp dọa sợ, không có dũng khí đoạt lại gia sản năm đó nữa.

"Về chứ, dĩ nhiên phải về." Lâm Đạm giọng nhàn nhạt, về mặt lại vô cùng kiên định. Cô đã từng thề, nhất định phải giúp nguyên chủ chống đỡ nhà họ Lâm, rửa sạch danh dự cho Lâm Bảo Diên, sao có thể không thực hiện? Trải qua mười năm du lịch, nơi này đã thành nhà của cô, cuộc đời của nguyên chủ cũng là cuộc đời của cô, trách nhiệm của nguyên chủ tự nhiên cũng là trách nhiệm cô phải gánh.

"Được được, vậy mẹ đi thu dọn đồ đạc, đám gà vịt bên ngoài mẹ đã nuôi hơn hai tháng, các con muốn ăn thì cứ bắt." Tề thị xoay người trở về phòng ngủ, Lâm Đạm vén tay áo lên nói: "Trưa hôm nay chúng ta ăn gà rang Đông An (3) và tiết vịt Vinh Châu (4)."

Mọi người tất nhiên nhiệt liệt hưởng ứng, sau đó bận rộn chuẩn bị.

Lâm Đạm bỏ gà vịt vào trong thùng nước sôi, thuận lợi nhô lông. Nam tử khỏi ngõ đứng bên người cô, cúi đầu hỏi: "Người và mẹ người cứ phiêu bạt bên ngoài bao năm vậy sao?"

"Đúng vậy." Lâm Đạm nhún hết lông gà lông vịt bỏ vào giỏ trúc cất đi. Lông gà có thể dùng làm chổi lông gà, lông vịt nhỏ lại to có thể nhét vào quần áo giữ ấm, cũng là đồ tốt.

Nam tử nhìn chằm chằm phụ nhân kể của cô hồi lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Vậy phu quân người đâu, sao hân không ở cạnh người?"

Lâm Đạm kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ tới nam tử sẽ hỏi tới vấn đề riêng tư của mình. Hân thoát nhìn là người trầm mặc ít nói và lạnh nhạt biết kiểm chế, hân sẽ không hứng thú với chuyện riêng của người ngoài mới đúng, tuy nhiên chẳng có gì hay ho để giấu cả, vì vậy cô thẳng thắn nói: "Ta chưa xuất giá, lấy đầu ra phu quân, vì tiện ra cửa ta mới búi phụ nhân kể. Người cũng thấy đấy, ta chỉ có mẹ ruột là người thân, nếu gả ra ngoài, bà nương tựa vào đâu? Huống chi ta hàng năm học nghề bên ngoài, sống lang bạt không có chỗ ở cố định, kén rể cũng không có chỗ kén."

Dứt lời cô nhẹ nhàng cười cười, thái độ rộng rãi: "Rủi bảy giờ rất tốt, cuộc sống khó khăn nhất cũng chịu đựng được, ngày sau còn sợ gì? Chỉ cần dạy ra vài người đồ đệ giỏi giang, nửa đời sau của ta không lo không ai đường lão." Nói tới đây cô dường như nhớ tới chuyện gì không tốt, ánh sáng trong mắt dần nhạt đi, cuối cùng buồn bã thờ dài.

Nam tử chân mày nhàu chặt, hình như vẫn còn chuyện muốn nói, nhưng không biết nói về miệng thế nào. Hân nhận lấy gà vịt, ti mi nhỏ lông, thấy Lâm Đạm không có chuyện gì làm muốn đi nói lời, lập tức trầm giọng nói: "Người vào trong nhà nghỉ ngơi, trở chuyển với mẹ người đi, chuyện ở bên ngoài cứ để chúng ta làm."

Lâm Đạm nhìn vào trong nhà một cái, phát hiện Tề thị đang tha thiết nhìn mình, liền cười đồng ý. Người này nhìn qua rất lạnh lùng, thực ra lòng dạ mềm mại, là người tốt.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Đạm đưa Tề thị về phòng nghỉ ngơi, mình thì xách một hộp quà nhỏ ra cửa thăm khách. Nam tử khỏi ngõ sợ cô gặp nguy hiểm lập tức đi theo.

Lâm Đạm nghe tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, không khỏi cười to.

Nam tử nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô, ánh mắt lóe lên bất định.

Hai người một đường không nói lời nào, cũng không cảm thấy ngột ngạt lúng túng, ngược lại cực kỳ ung dung tự tại. Vòng qua mấy đoạn đường quanh co, quẹo vào một quan đạo, chỉ thấy bên đường có một khu dịch trạm, bên ngoài dịch trạm có một căn nhà lá, bên trong có một phụ nữ trung niên đang làm lung, tiếng la to tướng đứng ở xa cũng nghe thấy.

Lâm Đạm đi tới phụ cận, chấp tay chào hỏi: "Vương đại tâu, lâu rồi không thấy ngài có khỏe không? Vương đại nương sao không ở trong tiệm?"

"Người là ai?" Người phụ nữ trung niên sùng sốt một hồi mới nói: "A, ta nhớ ra rồi, người là tiểu nha đầu năm đó làm không công cho nhà ta phải không! Mười năm không thấy người đã lớn tướng rồi!" Năm đó Lâm Đạm là một cô bé đáng người nhỏ gầy, lại hết sức chịu thương chịu khó, từ đầu gần một trăm cân (5) còn khiêng được, để lại ấn tượng sâu sắc cho người phụ nữ trung niên.

Lâm Đạm liên tục nói là ta, lại kiên nhẫn hỏi thăm tình huống của bà lão. Người phụ nữ trung niên liếc mắt, như là rất kinh thường mẹ chồng mình, bất kể Lâm Đạm hỏi cái gì cũng không đáp, Lâm Đạm không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mua hai bát đậu hủ viên, lại trả thừa năm văn tiền, lúc này mới hỏi thăm được bà lão bản thức ăn ở phía trước cách đó không xa, đi hai khắc đồng hồ là đến.

Mùi vị của đậu hủ viên cho thấy người phụ nữ trung niên này dùng mười năm đã học được tài nấu nướng của bà lão, nhưng chẳng biết tay sao, lại chia ra mở tiệm với mẹ chồng.

Lâm Đạm một đường vừa đi vừa hỏi thăm người xung quanh xem chuyện thế nào, trong lòng khó chịu khó nói. Vương đại nương đối đãi con dâu thật lòng, con dâu lại trở mặt không nhận người, sau khi học được tay nghề của bà liền tách ra, chẳng những bắt bà và người em trai vị thành niên ra ở riêng, còn cướp đi mặt tiền cửa hàng mưu sinh của bà.

Món ăn của Vương đại nương sớm đã có danh tiếng, lại mở ngay cạnh dịch trạm, mỗi ngày đều có khách tới, việc làm ăn tự nhiên rất tốt. Hiện tại bà mở tiệm mới, địa phương hẻo lánh, giá tiền mùi vị giống nhau, khách đương nhiên sẽ chọn nơi quen tới, dần dà, năng đầu kia hoàn toàn thay thế bà.

Bà thu nhập ít ỏi, con trai nhỏ mấy năm trước bị ngã gãy xương đùi không có tiền chữa trị, bị tàn tật, cuộc sống thực sự rất khó khăn. Lâm Đạm khi đến chỉ thấy Vương đại nương đang đun nước, con trai bà tập tễnh đi ra đón, miễn gánh đòn gánh nặng nề lên vai, bị bà la cằn lại. Hai người con tranh mẹ đoạt ăn áo, hốc mắt đều có chút ửng đỏ, trong mắt đều là yêu thương và đau đớn cho nhau.

Thấy tình cảnh này, Lâm Đạm không khỏi ảm trong lòng, không nói hai lời đi tới, cướp đòn gánh, mức nước, sai bước vào trong tiệm. Nam tử khỏi ngõ sùng sốt một hồi mới bước nhanh tiến tới, bưng thùng nước nặng nề lên, đổ vào giếng nước, lại đoạt lấy đòn gánh, thấp giọng nói: "Nguồn nước ở đâu, ta đi lấy, ngại ngại ngại."

"Ngay tại dưới chân ngọn núi kia, theo đường mòn là tới." Lâm Đạm ở chỗ này suốt ba tháng, mỗi ngày đều phải gánh chĩnh trăm cân nước, tự nhiên biết nguồn nước ở đâu.

Nam từ gật đầu một cái, không nói tiếng nào rồi đi. Vương đại nương ngày người lúc lâu mới hồi hồn, giọng mang ngạc nhiên mừng rỡ: "Cháu là Tiểu Đạm? Đưa bé ngoan, mấy năm nay cháu chạy đi đâu, ta đi khắp nơi tìm cháu mà không thấy!"

- (1) Nguyên văn "Quỳnh tương ngọc dịch": Một loại chất lỏng đậm đặc do mỹ ngọc chế thành, xuất hiện trong thần thoại Trung Quốc cổ đại, nghe nói uống nó vào có thể thành tiên. Bây giờ dùng để chỉ rượu ngon hoặc chất lỏng đậm đặc thơm ngọt. (theo baidu)
- (2) Nguyên văn "Khẩn cần mạn cần": Không ngừng làm việc hoặc đuổi theo một cách gấp rút.
- (3) Gà rang Đông An:

- (4) Tiết vịt Vinh Châu: món này thực ra không phải chỉ có tiết vịt, mà là thịt vịt xào có bao tiết vịt bên ngoài.

- (5) Một cân Trung Quốc = 0,5 kg.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 15: Nữ đầu bếp (14)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cổ nhân gặp lại tất nhiên vô cùng vui vẻ, Vương đại nương kéo tay Lâm Đạm một lúc lâu. Lâm Đạm về tới đây như về tới nhà vậy, buộc khăn che đầu, xắn ống tay áo, làm việc vô cùng tự nhiên. Nam tử khỏi ngỡ ánh mắt tình nước trở về thì thấy cô ngồi ở sau bếp nấu sủi đậu nành, Vương đại nương đang thêm củi vào bếp, trong miệng lại nhai kể lại chuyện xảy ra mấy năm nay, "Đúng là dạy học trò sư phụ chết đối, nếu ta sớm biết hai người họ không có lương tâm đến thế, tuyệt không truyền tay nghề cho họ làm gì."

"Cũng không phải tất cả đều vậy, không phải có câu thế này ả? "Sư phụ dạy hay, học trò tới dưỡng lão", tay nghề làm đậu hủ của cháu do đại nương dạy, hôm nay cháu đến dưỡng lão cho ngài." Lâm Đạm khẽ cười nói

Vương đại nương vội vàng khoát tay: "Đừng nói thế, ta chỉ dạy cháu ba tháng, cháu ngày nào cũng làm việc cho ta. Cứ sống như vậy, coi như ta chiếm tiện nghi, sao có thể để cháu tới dưỡng lão được! Ta còn sống với con út, không nên làm phiền cháu mới phải!" Vừa nói hốc mắt liền đỏ. Con trai cả ruột thịt kệ bà, ngược lại tiêu cô nương chỉ học của bà một món ăn lại đối xử với bà như người thân, chuyện này bảo sao bà chịu nổi!

Con út mất đồ đi rồi, nói giọng khàn khàn: "Lâm tỷ tỷ, đa tạ hảo ý của tỷ, trước đó ta có đến làm con ở ở nhà Chu viên ngoại, ngày ngày cho gia súc ăn, có thể nuôi mẹ ta, cũng không khổ cực, tỷ cứ yên tâm."

Lâm Đạm khoát tay nói: "Cháu nói dưỡng không phải kiểu dưỡng đó, hai người hiểu lầm rồi. Đại nương, năm đó ngài dạy cháu một món ăn, hôm nay cháu dạy ngài ba món, học được có thể mời chào thực khách, mang cuộc sống ấm no đây đủ trước kia trở lại, ngài nói xem có tốt không?" Cô vừa nói vừa bỏ sủi đậu nành dùng vải thưa lọc đi lọc lại vào nồi lớn.

Nam tử khỏi ngỡ không ngồi một lúc, nhưng đã sớm nhận việc lọc sủi đậu nành, ánh mắt chớp lát không rời nhìn Lâm Đạm trò chuyện.

Lâm Đạm đem rau thơm, hành lá, cải bẹ kết hợp với rau cải cắt hạt lựu, lại cho hạt mè, đậu phộng dùng dầu xào thơm vào bát, đặt một bên đợi dùng, từ từ nói: "Ngài suốt một năm chỉ bán một món, khách ăn lâu sẽ không thấy mới mẻ nữa, sinh ý tự nhiên vắng vẻ. Tay nghề làm đậu hủ của ngài tốt vô cùng, sao không làm thêm mấy món đậu hủ nữa? Món ăn bây giờ cháu định dạy là cháu học được ở huyện Phú Thuận, gọi là tào phớ, là bán thành phẩm của đậu hủ, mùi vị không hề kém hơn đậu hủ chút nào, có hai loại vị mặn và ngọt. Tiệm này của ngài sát quan đạo, khách từ bắc tới ngài mời họ ăn mặn, khách từ nam ra ngài mời họ ăn ngọt, ba quý xuân thu đông ăn nóng, mùa hè để trong nước giếng trong ướp lạnh. Đậu hủ vốn không có vị gì, có vị hoàn toàn nhờ nước tương, tương cũng có nhiều loại phong phú, tương mặn có vị tê cay, vị thơm cay, vị chua cay vân vân, tương ngọt có vị đường mía, vị đường đỏ, vị lúa mạch vân vân. Một bát đậu hủ phối hợp với hai muỗng tương, chỉ có một món, ngài có thể làm ra trăm ngàn loại vị khác nhau, thỏa mãn bất kỳ nhu cầu nào của khách, tốt hơn nhiều so với chỉ bán đậu hủ viên chứ ả? Huống chi tào phớ làm đơn giản hơn hẳn, bán xong không cần đến ba khách là có thể làm một thùng lớn nữa, vừa bán vừa làm, khách đến lúc nào cũng có món ăn tươi mới, há lại không thích?"

Nhắc tới thức ăn, Lâm Đạm sẽ thao thao bất tuyệt, bất tri bất giác đã làm xong hai bát đậu hủ, một bát vị tê cay, một bát vị quất đường đỏ, màu đỏ rực phát sáng, nhìn qua hết sức ngon miệng.

Nam tử khỏi ngỡ âm thầm gấp một miếng đậu hủ mặn lên ăn, mùi vị tươi non tới tận cùng lưỡi tức chinh phục vị giác của hắn, hương đậu nồng đậm đi đối với nước tương tê cay cuốn cuộn trong miệng, thuận thế trượt vào cổ họng, mùi vị tuyệt không thể tả. Hắn ánh mắt hơi sáng lên, lập tức gấp một miếng đậu hủ ngọt, đậu hủ vừa ngọt vừa non hòa tan nơi đầu lưỡi, khi cắn phải miếng quất nếm được chút xú chất, cứ như thần tới làm vậy. Khẩu vị non mềm như vậy, mùi vị biến hóa nhiều như vậy, hẳn vừa ăn một miếng là không thể dừng lại được.

Vương đại nương cùng Vương tiểu đệ bán tin ban nghi nếm thử một miếng, nhất thời sợ hãi tưởng thần tiên ra tay.

Lâm Đạm làm xong đậu hủ lại làm một đĩa đậu hủ cắt tường (1), cũng có hai loại tương, ngọt hay mặn đều có, nếu khách cảm thấy không hài lòng, tự mình pha tương cũng có thể. Cuối cùng có hơi cái tiền món đậu hủ viên gia truyền của Vương đại nương, làm thành viên đậu hủ chiên, lúc vào nồi luộc đặc, lúc vớt ra thành rỗng ruột, lấy tay捏 nhằng dây ra lóp vỏ khô bên ngoài, bên trong còn có sủi đậu nành đậm đặc ngọt bùi, khi ăn trong giòn có mềm, trong khô có ướt, cảm giác hết sức kì diệu, lại dùng hồ bột tiêu, tỏi đông, hành đại chế biến nước chấm, rồi vào khoang rỗng trong viên đậu hủ trộn mà ăn, bên ngoài giòn bên trong non, mùi thơm tê cay, vị không thể tốt hơn nữa! Nếu không ăn được cay, có thể đổi nước chấm thành hạt mè hoặc đậu phộng, mùi vị có thể nói tuyệt vời ông mặt trời.

Ba món ăn đầu linh hoạt dễ thay đổi, chỉ cần khách thích, ăn khẩu vị gì cũng được, một khi bắt chước xong, đời này không cần lo lắng. Vương đại nương và Vương tiểu đệ đều không phải kẻ ngốc, nếm món ăn, nghe giải thích, trong lòng vừa cao hứng vừa xấu hổ, không biết có nên nhận phần đại lễ này không.

Lâm Dạm cho tới giờ chưa từng nói suông, chỉ điểm xong ba loại thức ăn lại truyền thụ một ít bí quyết nấu nướng: "Ba quý xuân thu đông hai người có thể miễn phí trà nóng cho khách gần xa, mùa hè chuẩn bị ít đá tùy thời ướp lạnh thức ăn, sau đó treo một ít còi, viết "cung cấp nước trà miễn phí", tự nhiên sẽ có khách mệt một chút dừng lại uống, hai người thuận thể hỏi họ có muốn ăn thứ gì không, việc làm ăn tự nhiên thành. Người biết chữ dù sao cũng là số ít, tiêu đề có thể ngồi ở ven đường chờ, nhìn thấy thương đội tới thì gần giọng hỏi hai tiếng, mời chào khách hàng. Tay nghề của Vương đại nương bày ra đó, không sợ khách không hài lòng, khách hài lòng, danh tiếng sẽ có, cuộc sống sẽ ấm no hơn, hai người nói có đúng không?"

"Phải phải phải!" Vương đại nương và Vương tiểu đệ gật đầu không ngừng, hốc mắt ướt đầm. Bọn họ nhìn ra được, Lâm Dạm thật lòng muốn giúp họ, nếu không sẽ không nói nhiều như vậy. Vạn không ngờ tới năm đó chẳng qua chỉ thiện tâm giúp đỡ chút ít, hôm nay lại có phúc báo lớn đến vậy, cõi đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.

Bận rộn một lần liền bận tới tận tối, Lâm Dạm nhìn ảnh sao trên đỉnh đầu, tự do tự tại đi trên quan đạo, trong lòng chỉ cảm thấy sáng sủa sự rộng rãi. Là của cô, cô sẽ lấy lại hết, thiếu người khác, cô sẽ trả lại cả, sống thì phải sống cho vô tư.

Nam từ khỏi ngõ yên lặng theo sau lưng cô, ánh mắt nhìn có vẻ cùng phức tạp.

Ba món ăn không phải một sớm một chiều là có thể học được, Lâm Dạm bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là nán lại trấn nhỏ mấy ngày, mỗi ngày đều tới tiệm của Vương đại nương giúp đỡ. Lâm tiểu đệ nấu xong trà nóng ngồi ở ven đường hò hạo, quả nhiên đưa tới rất nhiều thương đội và người đi đường. Bọn họ vốn định uống chén trà miễn phí rồi phui mòng đi, lại bị hương thơm nồng nàn từ phòng bếp truyền tới giữ chân, vì vậy gọi mấy bát đậu hủ cắt tương, thử một lần là không dừng lại được, ăn một bát không coi vào đâu, có người sức ăn lớn ăn bốn năm bát vẫn chưa đã thèm, khách nam khách bắc chưa từng có người không thích.

Tiệm ăn nhỏ của Vương đại nương từ vắng vẻ có thể gắng lui tới bắt chìm đến khách qua lại như mây, chỉ mất ba ngày mà thôi. Ba ngày sau, Lâm Dạm rời đi, Vương đại nương tự mình điều chế một ít vị mới đem bán, phản ứng cũng rất tốt. Lâu ngày, căn nhà là đồ nát dột thành phòng đất vũng chầy, qua mấy năm thành một căn nhà gỗ, cuối cùng phát triển thành một quán cơm chuyên bán đậu hủ, có thể nói nổi danh gần xa. Mà cô con dâu kia của Vương đại nương bị ép cho không làm ăn được, mặt dày trở lại đập đầu nhận sai, lại bị đuổi ra ngoài, biến thành trò cười cho bà con lối xóm.

Những chuyện về sau này, Lâm Dạm không hề hay biết, cô đưa mẹ trở lại Kinh thành, sắp xếp ở tại viện nhỏ sớm đã mua xong từ trước, không kịp nơi nghỉ liền đi khu tây thành kiểm tra cửa hàng. Chuyện về Kinh mở tiệm có đã chuẩn bị trước hai năm, có thể nói "hết thảy đều xong chỉ thiếu gió đông".

Kinh thành có câu "Đông phủ Tây đất, Bắc nam Bắc tiền". Khu tây thành phần lớn là quyền quý ở; khu đông thành ở phần nhiều là nhà giàu; khu bắc thành người nghèo ngụ cư; khu nam thành đều là lưu dân từ ngoài tới, dựa vào khổ lực kiếm sống, cho nên đề tiện.

Lâm Bảo Điền giỏi làm món ăn nước Lỗ, những năm này Lâm Dạm đối với món ăn nước Lỗ rất có nghiên cứu, trở lại mở tiệm nghiêm nhiên vẫn tiếp tục làm món ăn nước Lỗ rồi. Mà giới đầu bếp có câu thể này —— thức ăn nước Lỗ là thức ăn của quan, thức ăn nước Việt là thức ăn của nhà buồn, thức ăn Tứ Xuyên là thức ăn của dân, thức ăn Hoài Dương là thức ăn của văn nhân. Làm thức ăn của quan, tự nhiên phải mở tiệm ở tây thành, như vậy mới có khách hàng.

Lâm Dạm sớm đã phái người về Kinh tìm cửa hàng, tìm suốt ba tháng quả nhiên tìm được một tiệm tạp hóa làm ăn thua lỗ chuẩn bị chuyển nhượng, đúng lúc đối diện với nó là quán cơm Nghiêm gia.

Theo lý mà nói, Lâm Dạm đã an toàn tới Kinh thành, nam từ khỏi ngõ kia nên rời đi, nhưng hần hết lần này tới lần khác không đi, cũng không nói lý do, chỉ yên lặng theo sau lưng Lâm Dạm, giống như người bảo vệ. Cảm giác được hần không có ác ý, Lâm Dạm cũng không để ý tới hần, đi thẳng tới tiệm tạp hóa ra giá với ông chủ.

Nam từ khỏi ngõ đứng ngoài cửa đợi, ánh mắt chuyển hướng quán ăn Nghiêm gia đối diện, biểu tình có chút vi diệu.

"Ngài muốn mở một quán rượu, làm món ăn nước Lỗ?" Ông chủ tiệm tạp hóa con người vòng vo xoay chuyển, sửa lời nói, "Làm chướng quày, không phải ta có ý làm khó ngài, thật sự trong nhà ta xảy ra biến cố, cần lượng tiền lớn. Giá tiền ngài đưa ra mặc dù thích hợp, nhưng không tính là cao, mà những ngày qua đã có liên tiếp vài nhóm người tìm tới cửa, giá tiền cũng hợp hơn ngài. Người trả giá cao thì được, đây là quy củ làm ăn, ngài hiểu chứ?"

Lâm Dạm nhủ thầm, "Lão bản, ngài muốn giá nào không bằng nói cho ta, ta xem có được hay không, thích hợp thì ta lấy, không thích hợp thì thôi vậy."

Ông chủ tiệm tạp hóa báo ra một giá, hoàn toàn không phải Lâm Dạm có thể gánh nổi. Cô hơi cân nhắc trong lòng, quả quyết nói: "Lão bản, ngài chờ ta một ngày, ngày mai ta mang bạc tới, ngài chuẩn bị xong giấy sang tên nhà đi."

Nói xong, cô cho người làm đi về lấy hàng, còn mình thì đi bộ ở ngõ Thanh Vân mấy vòng, tìm hiểu tình hình.

"Ba trăm sáu mươi lượng bạc, giá tiền này đủ mua hai gian cửa hàng như vậy, ngoại thua thiệt." Nam từ khỏi ngõ đập khuôn đi theo sau lưng cô, giọng nói trầm trầm.

"Người không hiểu, ta nhất định cần cửa hàng đó." Lâm Dạm ngẩng khí kiên định khoát tay.

Nam từ khỏi ngõ quay đầu lại, nhìn quán cơm Nghiêm gia làm ăn thịnh vượng, khách tới như mây, nhìn sang tiệm tạp hóa phía đối diện, không khỏi than thầm trong bụng: Lâm Dạm đang chuẩn bị đánh lòi dài với quán cơm Nghiêm gia sao?

Tác giả có lời muốn nói: Món viên đậu hủ chiên thơm kháo cuốn sách 《Mùi vị xuân thu 》 của thầy Lưu Kiến Vi

(1) đậu hủ cắt tương:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 16: Nữ đầu bếp (15)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không sai, lần này Lâm Dạm hỏi kinh dịch thực là định ghim chặt quán ăn Nghiêm gia. Chuyện bại bởi Nghiêm Lăng Tĩnh cô không có gì không cam lòng, nhưng trước quán ăn Nghiêm gia là quán rượu Lâm thị, do Lâm Bảo Điền một tay sáng lập, mỗi một món ăn trong quán rượu đều là tâm huyết của ông, đến cuối lại bị phồng hai phòng ba cùng nhà họ Nghiêm đoạt mất, thiên hạ có chuyện dễ dàng vậy sao?

Nhà họ Nghiêm không cảm thấy thua thiệt, Lâm Dạm kể thừa đi chỉ của nguyên chủ thùy chung để chuyện này vào lòng. Vẫn câu nói kia, là của cô, cô phải cảm về, không phải của cô, cô tặng cô cũng không cần.

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng", nếu muốn đánh lòi dài với quán cơm Nghiêm gia, Lâm Dạm phải đi nếm thử các món của họ một chút, xem khẩu vị thế nào. Nhưng ngũ quan của cô những năm này không thay đổi gì nhiều, nếu người phồng hai phòng ba thấy chắc chắn nhận ra, nhất định gây chuyện xấu với cô, chỉ có thể nhờ nam từ khỏi ngõ đi mua mấy món ăn chiều bái, mang đi nơi khác ăn thử.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi trong quán trà nói chuyện. Nam từ khỏi ngõ thấp giọng hỏi: "Món ăn nhà họ Nghiêm thế nào?"

"Tay nghề rất tốt, không hổ là ngự thiện thế gia." Lâm Dạm đứng trọng tâm đánh giá.

"So với người thì sao?" Nam từ khỏi ngõ còn chưa ăn qua món ăn nước Lỗ do Lâm Dạm làm, vô cùng muốn nếm thử.

"Chờ ta mở tiệm, ngoại liền biết." Lâm Dạm cười nói một tiếng, đẩy cửa rời đi. Cô dù chưa trả lời thẳng, nhưng thái độ vẫn đậm phong kinh đã nói rõ lòng tự tin của cô.

Nam từ khỏi ngõ nhìn chăm chăm bóng lưng cao ngất của cô, mỉm cười.

Hai người tiếp tục đi loanh quanh tại ngõ Thanh Vân, tới một khúc rẽ, nhìn thấy một nhà cũng làm món ăn nước Lỗ, Lâm Dạm ngoác tay nói: "Vào xem thử một chút." Muốn mở tiệm, tự nhiên phải hỏi thăm rõ ràng các quán ăn phụ cận, không phải để đoạt mỗi làm ăn, mà là tránh nặng tìm nhẹ.

Quán ăn nhà này tên là tiệm ăn Kiều Viên, so với quán com Nghiêm gia lớn gấp hai lần, nội thất sang trọng, bên trong vừa có đỉnh dài lâu các vừa có cầu nhỏ nước chảy, hoàn cảnh hết sức lịch sự tao nhã. Quý nhân quan lại ra khỏi nhà cũng chú trọng phở trương, tiệm ăn Kiều Viên phở trương hơn quán com Nghiêm gia nhiều lắm, theo lý mà nói việc làm ăn sẽ không kém, nhưng Lâm Dạm và nam từ ngồi trong phòng khách hồi lâu cũng chỉ tới năm sáu bàn khách, so với quán com Nghiêm gia khách tới như máy đứng là kém xa.

Chờ ăn rồi, Lâm Dạm mới tìm ra nguyên nhân, không thể trách, tay nghề của đầu bếp tiệm ăn này không được, món ăn nước Lỗ ở đây vị không thể tả.

"Ăn món ăn nhà họ Nghiêm rồi lại tới nhà này ăn, khẩu vị kém đến một hai bậc, bảo sao không nín chân khách được." Lâm Dạm để đĩa xuống cảm thán.

Nam từ khỏi ngộ không đáp lời, chỉ ngoắc tiểu nhị tới tính tiền. Lâm Dạm vừa mở hà bao ra đã bị hấn ần lại, cổ tay lộn một cái, hai thời bạc vụn lập tức rơi vào lòng bàn tay tiểu nhị, tốc độ trả tiền muốn nhanh bao nhiêu liền nhanh bấy nhiêu. Tiểu nhị của quán còn chưa kịp bĩy bạc thì món đồ chơi này đã không hiểu tại sao xuất hiện, vô đầu bứt tai không hiểu gì cả.

Lâm Dạm bị chọc cười, cong cong khóe môi, bắt lời với tiểu nhị: "Tiệm ăn của người có cần trái cây khô không, đồ của ta đều là thượng phẩm tới từ Nam Dương, có bảo ngư, tổ yến, hải sâm, ngọc dao vân vân. Nguyên liệu trên núi chỗ ta cũng có, chúng loại rất nhiều, có thể cung cấp nguồn hàng hóa ổn định lâu dài."

Vì nuôi sống gia đình qua ngày, Lâm Dạm ngoài học nghề còn đồng thời làm chút buôn bán lẻ, lâu ngày thành lập được một thương đội, đặc biệt mua đi bán lại trái cây khô, mang hải sản vùng duyên hải vào đất liền, mang đặc sản núi rừng ra bờ biển, cũng kiếm được kha khá.

Trong tiệm chuyên tiếp khách quý, nguyên liệu nấu ăn dĩ nhiên phải chọn mua thượng phẩm. Tiểu nhị không dám làm chủ, vội vàng mời chương quầy ra. Có thể thêm một nguồn hàng hóa ổn định, chương quầy tự nhiên tình nguyện, Lâm Dạm liền cho người làm mang hàng đến để chủ quán kiểm tra thực hư.

Chương quầy không quá hiểu biết về sự tốt xấu của nguyên liệu nấu ăn, đành phải gọi đầu bếp tới. Vị đầu bếp này vừa tròn hai mươi, tướng mạo trắng nõn tuấn tú, nhìn còn rất non. Tay nghề của hắn mặc dù không được, bù lại nhân lực rất tốt, chẳng định nói: "Bảo ngư đều là bảo ngư hai đầu (1), tổ yến đều là tổ yến vào mùa mưa, vì cá có vị cá mập báo, vì là đầu điều (2), vì thiên cửu sa (3), đều là trân phẩm.. Mọc nhí cũng không phải loại mọc nhí thông thường, mà là nham nhí hái từ trên vách núi dựng đứng, có thể nói trạng nguyên của trân bảo vùng núi, toàn là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, không thể làm giả."

Dứt lời hắn thờ phào nhẹ nhõm, như thả được hòn đá lớn trong lòng. Có nhóm trái cây khô cùng nguyên liệu cực phẩm thế này, không lo không làm được món ăn nước Lỗ hương vị tuyệt hảo. Hắn vốn mới hành nghề hai năm, cha hắn đã bạo bệnh mà qua đời, tiệm ăn là tâm huyết của cha, không thể không cố gắng kinh doanh thật tốt. Nhưng tay nghề của hắn vẫn chưa đạt tới trình độ cần thiết, từ lúc làm bếp trưởng tới nay, việc buôn bán của tiệm càng ngày càng kém, có dấu hiệu không thể chống đỡ được. Nếu không phải hắn vừa là đầu bếp vừa là chủ tiệm, chương quầy đã sớm đuổi hắn đi rồi.

"Nhóm hàng này chúng ta muốn, Lâm chương quầy ngài ra giá đi." Đầu bếp quả quyết nói.

Lâm Dạm cho một cái giá trung bình, không quá đắt cũng không quá rẻ, thấy đối phương sáng khoái lấy ngân phiếu, thái độ cũng dễ dàng hơn, "Gần chỗ này còn quán com nào khác không, các người chỉ điểm cho ta một chút, đỡ cho ta đi nhăm đường phố công. Các người yên tâm, trong tay ta đã không còn hàng thượng đẳng nữa, sót lại chút hàng thủ phẩm thôi, tiêu cho nhà khác không ảnh hưởng gì đến nhà người." Bán hết số hàng tích trữ trong tay, tiền vốn bị thiếu của cô đã được bù lại hết.

Đầu bếp tuấn tú lắc đầu một cái, giọng có chút không tốt: "Không có nhà khác đâu, mấy con phố gần đây chỉ có quán com Nghiêm gia và tiệm ăn Kiều Viên thôi. Các người là người ở ngoài, có lẽ không biết, chủ quán com Nghiêm gia là ngự trù trong cung, quyền thế khá lớn, không cho phép mở quán ăn ở gần đó đoạt mối làm ăn của nhà họ."

"Các người không phải vẫn có thể mở đây sao?" Lâm Dạm khẽ nhủ mày, nam từ khỏi ngộ cũng lộ vẻ tàn khóc.

"Nhà ta cũng không phải hoàn toàn không có lợi thế. Tổ phụ ta từng phục vụ tiên hoàng, cha ta từng phục vụ Thái hậu, đều là ngự trù từ trong cung ra ngoài, trong phòng ta còn treo một bức thư pháp do tiên hoàng đích thân viết, nhà họ Nghiêm ngong cuồng nữa cũng không dám bắt nạt lên đầu ta." Đầu bếp tuấn tú lộ vẻ kiêu ngạo, nhưng trong lòng cũng thấp thỏm. Nhà hắn mặc dù có nội tình, nhưng tay nghề của hắn thì không xong, mấy năm gần đây có thể lụn bại, mà Nghiêm Lăng Tinh tuổi còn trẻ đã thành bếp trưởng của Ngự thiện phòng, là tâm phúc của Hoàng đế, tiếng tốt đã sớm từ trong cung truyền ra.

Những người sành ăn ở khu tây thành coi như không cho năng ta mặt mũi, cũng phải cho Hoàng thượng mặt mũi, vì vậy quán com Nghiêm gia càng ngày càng lớn.

Lâm Dạm thường xuyên phải người đến Kinh thành dò hỏi tình huống, cũng biết Nghiêm Lăng Tinh thái tài thế nào. Năng ta rồi Hầu phủ làm bếp trưởng tại quán com Nghiêm gia, chợt có một ngày Hoàng đế cải trang vi hành, vừa vận ăn com ở quán com của năng ta, hết sức xem trong tay nghề của năng, lại cũng nằng trờ chuyện rất vui vẻ, sau đó liền đem năng vào cung làm ngự trù, dần dần được sủng ái.

Sau đó kết quả của Nghiêm Lăng Tinh thế nào, Lâm Dạm cũng không để ý nữa, cũng không ngờ mọi việc lại tới nước này.

Lại nghe đầu bếp kia tiếp tục nói: "Gia chủ nhà họ Nghiêm là Nghiêm Lăng Tinh, món ăn nổi danh nhất của năng là thịt vạn phúc, Hoàng thượng lần đầu ăn đã thích vô cùng, lúc này mới đưa năng vào cung làm ngự trù. Nghe nói một ngày năng không nấu com, Hoàng thượng liền thấy cơ thể không thoải mái, người nói năng có được sủng hay không?"

Lâm Dạm không có hứng thú với việc Nghiêm Lăng Tinh có được sủng không hay, nhưng lại cảm thấy hứng thú với thịt vạn phúc, không khỏi truy hỏi: "Món thịt vạn phúc làm thế nào mà ăn ngon đến vậy?"

"Ta cũng không biết. Nghe nói thời điểm làm thịt vạn phúc Nghiêm ngự trù sẽ để người ngoài tránh đi, công thức nấu ăn chỉ mình năng biết được." Đầu bếp tuấn tú tiếc nuối lắc đầu một cái.

Lâm Dạm sắc mặt như thường, nhưng trong mắt tất cả đều là ý lạnh, lưu lại địa chỉ rồi cáo từ rồi đi. Ra khỏi tiệm ăn Kiều Viên, cô lập tức trở về tìm ông chủ tiệm tạp hóa kia, gat ông ta rằng bạc đã gom đủ, có thể sang tên nhà. Ông chủ quả nhiên dùng mọi cách khước từ, còn nói sau khi có rồi đi có người ra giá cao hơn mua cửa hàng mới rồi.

Lâm Dạm nhìn kỹ ông, phát hiện trong mắt ông tràn đầy tức nuối đau lòng vì mất một cọc làm ăn tốt, còn có gì không hiểu? Có người khác mua là giả, bị nhà họ Nghiêm cảnh cáo, không cho bán cửa hàng cho người ta mở quán ăn mới là thật.

Từ biệt ông chủ, Lâm Dạm không có hứng đi loanh quanh nữa, không nói một lời trở về.

Nam từ khỏi ngộ nhìn bóng lưng của cô, giọng nói hơi có chút trầm: "Ta vài năm nay bốn ba nơi tây bắc, gần đây mới trở lại Kinh thành, lại thường xuyên phải ra ngoài, cũng không biết nhà họ Nghiêm làm việc bắt công đến vậy."

"Bất công?" Lâm Dạm quay đầu nhìn hắn, ý vị không rõ cười một tiếng.

Rất nhanh, nam từ khỏi ngộ biết vị sao cô lại cười như vậy. Tựa hồ biết được từ chỗ ông chủ tiệm tạp hóa rằng có người muốn mở quán ăn làm món ăn nước Lỗ ở một phố, muốn đánh lời dài với nhà mình, Nghiêm Thủ Nghiệp phải người điều tra, mà Lâm Dạm không quyền không thế, rất nhanh bị gạt tra ra. Bất kể Lâm Dạm mở tiệm ở chỗ nào, cũng sẽ bị nhà họ Nghiêm nhúng tay, khu tây thành không ai dám bán cửa hàng cho cô, khu đông cũng không được, cửa hàng ở khu bắc thành vừa mua, người bán liền đổi ý, gài bẫy Lâm Dạm một khoản tiền đắt cộc. Vòng tới vòng lui, Lâm Dạm rốt cuộc tìm được một cửa hàng ở khu nam thành, gần một bến tàu, người lui tới hết sức phức tạp, trị an rất kém, thường phát sinh trộm cướp thậm chí là giết người. Lâm ăn ở chỗ này, không nói đến kiếm tiền, không lỗ vốn là tốt lắm rồi.

Vì vậy nhà họ Nghiêm rốt cuộc hải lòng, cảm thấy đã khiến Lâm Dạm không bỏ dây nổi nhà, lúc này mới dừng tay.

Nam từ khỏi ngộ mỗi ngày theo Lâm Dạm bốn ba khắp nơi, nhìn có bị người ta gây khó dễ, gạt bỏ, đầu đá, lúc này mới biết tác phong làm việc của nhà họ Nghiêm sao có thể dùng hai chữ "bất công" để hình dung, mà là "bi ố". Dù cho hắn có định lực mạnh hơn nữa, tính tình trầm ổn hơn nữa, trong lòng ngực cũng dề một cỗ lửa giận phùng phùng. Nhưng Lâm Dạm vẫn thùy chung duy trì thái độ lạc quan, gặp khó khăn chỉ nhủ mày một chút đã rất nhanh gạt ra, tựa như không có bất kì người nào, bất kì chuyện gì có thể đánh ngã cô.

Ngày này, Lâm Dạm mang người tới nam thành sửa sang lại cửa hàng, mà nam từ khỏi ngộ canh ở cửa, đôi mắt nhìn kỹ người đi đường, khí thế phóng ra. Hắn mỗi ngày sẽ rời đi lúc cực hạn vọng tới, sáng sớm hôm sau xuất hiện, ăn sáng ở nhà Lâm Dạm xong theo cô bốn ba khắp nơi. Cũng may có hắn bảo vệ, Lâm Dạm mới có thể lui tới tự nhiên ở nơi hỗn loạn như nam thành. Ngày sau không có người hộ vệ nữa, cô không thể không đi thuê một ít tiểu nhị thân thể cường tráng lại lão luyện để trông coi cửa tiệm.

Ngồi tới đây, Lâm Dạm thờ dài nói "Chuyện của ta đã xong cả rồi, ngày sau người không cần đi theo ta nữa."

Nam từ không nhận lời, một lần nữa đề nghị: "Vị trí tiệm này không tốt, ta đổi cho người một tiệm khác, ngay tại tây thành."

"Hai ta bèo nước gặp nhau, không có giao tình gì nhiều, ta không thể không biết xấu hổ lấy cửa hàng của người. Sự giúp đỡ những ngày qua của người ta khắc trong tâm khảm, ngày sau phẩm là người tới đây ăn com, ta chiết khấu năm thành cho người." Lâm Dạm từ chối như thường lệ. Cô không phải người không biết điều, nhưng càng không phải người lòng tham không đáy, được vui đôi tiền.

Nam từ mím chặt môi, không biết nên khuyên cô như thế nào, mắt thấy sắc trời đã tối, không thể làm gì khác hơn là xoay người rồi đi. Đi tới đầu ngõ, hắn quay đầu lại nhìn một chút, trong lòng tràn đầy lo lắng. Nơi này không phải chỗ tốt để mở quán com, cửa hàng nằm sâu trong ngõ hẻm quanh co thì thôi đi, bốn phía còn toàn là chỗ đánh bạc, chơi gà, bến tàu, kỹ viện. Quán mở ở nơi thượng vàng hạ cám thế này, làm ăn sao được?

Tình tình Lâm Dạm quật cường như vậy, nam từ muốn giúp cô, cũng không biết nên giúp thế nào.

(1) Bảo ngư hai đầu (nguyên văn "Song đầu báo"): Bảo ngư là một loại động vật biển rất bò dường. Cách nói bảo ngư mấy đầu xuất xứ từ sức nặng, cũng chính là số cân. Một con bảo ngư hai cân ta gọi là bảo ngư hai đầu, một con bảo ngư bốn cân ta gọi là bảo ngư bốn đầu.... cứ thế tính lên. Số đầu càng nhiều phẩm chất càng tốt, giá cả càng đắt. Bảo ngư hai đầu rất trân quý, cho nên dân gian có câu "Ngân vàng khó mua song đầu báo". (theo baaidu)

(2) Lê đầu điều: (điều: cá điều - một loại cá, thân dẹp, hình bầu dục, bề mặt nhẵn hoặc có gai nhỏ, miệng nhỏ, răng nhỏ nhưng rất nhiều. Sống ở biển) tên khoa học Rhinobatos typus, tiếng anh là Barjo shark hoặc Fiddler rays, mình không tìm được bài viết tiếng việt nào về loài cá này, nên tạm để nguyên tên Hán Việt vậy.

(3) Thiên cừu sa: cá mập megalodon, từng là loài sinh vật lớn nhất đại dương. Theo các nhà khoa học, với những chiếc răng dài 15cm, nhọn và sắc như dao, megalodon dễ dàng xoi tái những con mồi to lớn như cá voi. Dài 18m và lớn gấp 3 lần loài cá mập trắng, megalodon cho thấy trên biển không có loài ăn thịt nào địch lại chúng. Tuy nhiên, sinh vật này đã đột ngột biến mất từ rất nhiều năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nữ đầu bếp (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cửa hàng mới mua giá cả rất phải chăng, chưa tới hai mươi lượng bạc, so với tiệm tạp hóa trước đó đúng là trên trời dưới đất. Nhưng đất có chỗ tốt của đất, rề có chỗ xấu của rề, giá cửa hàng này sở dĩ rẻ là vì vị trí của nó.

Nếu không phải người bán xư quen thuộc đường ngang lối tắt, phải vòng qua bảy tám, thậm chí chín ngã rẽ mới tới được đây, không hiểu làm ăn kiểu gì. Tề thị thiếu chút nữa ngã trong hẻm hòm nay đang rầu rĩ ăn không ngon, sợ con gái thua thiệt không lấy lại được vốn.

Lâm Đạm một bên thu dọn bàn ghế một bên an ủi bà: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá, con mở tiệm ở chỗ này không phải không có cái lý của nó. Mẹ nhìn xem xung quanh có những cửa hàng gì?"

"Có cái gì? Bài bạc, đấu trường, bến tàu, kỹ viện, tất cả toàn nơi hạ lưu, người tới kẻ lưu cũng toàn hạng hạ lưu, mẹ không nghĩ ra sao con lại mở cửa hàng ở đây. Nếu người nhà họ Nghiêm không tha cho chúng ta, chúng ta rồi Kinh thành là được, đầu sao vẫn có thể sống yên ổn. Mẹ không muốn con đi tranh giành gia sản, cũng không cần so tài cao thấp với người ta, mẹ chỉ cần con bình an là đủ rồi." Tề thị vừa nói vừa kéo cổ tay con gái.

Lâm Đạm trấn an vỗ vai bà, giải thích: "Cư dân ở nam thành đều là người từ ngoài tới, thân phận đúng là phức tạp, nhưng còn tốt hơn so với bắc thành. Mẹ đừng nên cảm thấy người nam thành dễ tiện, thực ra nơi này tầng long ngoạ hổ (1), đẳng giao khôi phương (2), hạng người gì cũng có, không phải nơi đơn giản. Nếu làm ăn ở chỗ này, thì tốt hơn nhiều so với bắc thành. Mẹ nhìn khu đánh bạc, đấu trường, bến tàu, kỹ viện kia đi, có phải người người qua lại tấp nập đông như trảy hội, đây chính là nhân khí tự nhiên. Một quán cơm có làm ăn tốt hay không, tài nấu nướng là quan trọng nhất, sau đó là nhân khí. Tài nấu nướng giỏi, nhân khí thịnh vượng, làm ăn tự nhiên khởi sắc. Tài nấu nướng của con ở đây, mụm nhân khí xung quanh, không sợ không kiếm được tiền. Mẹ cứ chờ con mở tiệm thì biết."

"Nhân khí xung quanh xác thật không kém, nhưng con cũng không suy xét xem có mụm ánh sáng của họ được không. Chỉ riêng đến đây cũng phải lượn mười mấy ngã rẽ, người ta có thể tìm thấy chỗ này sao? Mở quán cơm phải mở ở mặt phố mới phải, mẹ chưa thấy quán cơm mở trong ngõ cụt bao giờ." Tề thị vẫn lo lắng.

"Rượu ngon không sợ hèm sâu, đây không phải vấn đề lớn lao gì." Lâm Đạm cười khề khoát tay, lo lắng.

Tiểu nhị có mang tới tay chân nhanh nhẹn, mất thời gian nửa ngày đã dọn dẹp tiền sạch sẽ, lại treo một lá cờ nhỏ ngoài cửa, có thể buôn bán ngay lập tức.

Nam tử khỏi ngõ buổi sáng có chuyện nên trì hoãn, gần trưa mới đến, đầu tiên là đi dứt lút địa đầu xa nơi này, lại tìm tới bộ khoái ở phụ cận, nhờ họ trông nom việc làm ăn của Lâm Đạm, lúc này mới tới tiệm báo cáo. Dĩ nhiên chuyện này gấu Lâm Đạm làm, e sợ có gánh nặng trong lòng.

"Sao người lại tới? Người không có chính sự để làm sao?" Nhìn thấy nam tử, Lâm Đạm tỏ ra rất kinh ngạc.

"Người tựa hồ chưa bao giờ hỏi qua tên họ ta?" Nam tử không đáp mà hỏi ngược lại.

Lâm Đạm trở mặt chốc lát, ngay sau đó cười khề: "Được thôi, xin hỏi vị đại ca này tên họ là gì, tuổi tác bao nhiêu?"

"Ta năm nay hai mươi sáu, họ Thang, tên Cửu, người cứ gọi là Thang Cửu ca, hoặc trực tiếp gọi Cửu ca cũng được." Nam tử làm lễ văn bói với Tề thị, sau đó cầm búa lên bỏ củi.

"Thang? Đây là một họ hay đấy." Lâm Đạm cười hờn hờ. Cô là đầu bếp, tự nhiên có hảo cảm với các loại canh (thang).

Nam tử nghĩ một lát thì hiểu được cô cười cái gì, con người sâu thâm không khỏi phát ra tia sáng nhu hòa. Ngay cả tên họ cũng liên tưởng đến món ăn, Lâm Đạm đúng là "ba câu không rồi được vốn".

Bảng hiệu của quán cơm đã mới thay một tới lần, buổi chiều mới xong. Lâm Đạm hôm nay không có ý định làm ăn, chỉ để người làm mang ba cái nồi lớn dùng để nấu canh, một nồi canh thang (canh sườn, nước luộc thịt), một nồi nải thang (3), một nồi lỏ thang (nước tương). Bởi vì giá cả cửa hàng rất phải chăng, cô còn dư lại khá nhiều ngân lượng để tiêu pha, vì vậy làm thức ăn cơ hồ bất kể giá vốn, bỏ toàn bộ giá vật vào nồi, ngoài ra còn thêm xương sườn giò heo, cũng nhau cho vào hầm.

"Tay nghề nấu canh của ta học được từ một phu xe ở phía bắc, hẳn không phải ngự trù, nhưng công phu nấu ăn thật là lỏ hóa thuần thanh (4), ta cùng hẳn học ba năm cũng chỉ học được chút da lông. Thanh thang phải nấu lửa nhỏ, nải thang phải dùng lửa to, thời điểm thêm củi cần phải chú ý." Lâm Đạm nói chuyện hết sức khiêm tốn, nhưng thủ pháp nấu thì hết sức thành thạo, động tác nước chảy mây trôi.

Thang Cửu nhìn chằm chằm mấy cái nồi lớn, giọng có vẻ lo âu: "Dùng lượng nhiều như thế, người có thể kiểm về hòa vốn không?"

Lâm Đạm khề cười nói: "Đừng thấy ta dùng lượng nhiều, trông có vẻ phí phạm, nhưng người phải biết, mấy nồi nước này đủ để ta làm mấy trăm món ăn, trên trăm tờ mĩ, không chút nào lãng phí. Cửa hàng của ta ở quá sâu, phải nấu chút canh thơm để mời gọi người ta. Cái gọi là "rượu ngon không sợ hèm sâu", chỗ ta là "canh nồng không sợ hèm sâu", chờ canh nấu xong, sẽ có người theo vị tìm tới."

Thanh thang và nải thang nấu lên, Lâm Đạm liền cho túi hương liệu vào lỏ thang, dùng lửa to đun, được một khắc đồng hồ bỏ giò heo, xương heo, thịt ba chỉ, bì heo vào, đợi sôi thì đập nắp nồi lại, dùng khăn ướt chặn lại bốn phía, tránh cho hơi nước ra ngoài.

"Nồi này dùng lửa liu liu đun đến sáng mai là có thể dùng, tất cả mọi người nghỉ ngơi đi, để lại một người trông lửa là được." Hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, Lâm Đạm vỗ tay dặn dò mọi người. Thương đội còn một đợt trái cây khó bán chạy, mấy người dọn dẹp đồ đạc, lập tức lên đường rồi Kinh thành.

Lâm Đạm đang chuẩn bị làm cơm trưa cho mẹ và Thang Cửu, ngoài cửa bỗng dừng có người chạy vào, là tiểu nhị của tiệm ăn Kiều Viên, biểu tình có chút tức giận: "Cuối cùng cũng tìm được tên lửa gạt nhà người! Người nói đi, người bán cho tiệm ăn chúng ta cái quý gì, toàn hàng nhái cả!"

"Tiểu huynh đệ đừng gấp, có chuyện gì ta theo người về tiệm ăn Kiều Viên rồi nói sau." Lâm Đạm không những không buồn, còn tự nhiên hào phóng rót một ly trà nóng cho tiểu nhị.

Tiểu nhị tới để bắt người, vội vàng lôi kéo cô đi, bị Thang Cửu lạnh lùng liếc một cái làm cho khiếp đảm, đánh phải hòa nhã mọi người trở về. Đầu bếp trắng nõn tuấn tú đã sớm chờ trong tiệm, rõ ràng là người bị hại, da mặt lại mông, giọng nói lên án cũng mềm như: "Những nguyên liệu nấu ăn người bán cho ta có vấn đề, không làm được vị của món ăn cao cấp. Người ném thứ thịt chết, đây là món ăn dùng nguyên liệu người bán cho ta mà ta nghiền ngẫm làm ra, đây là món ăn mua được ở quán cơm Nghiêm gia, đều là hải sản giống nhau, tại sao mùi vị của nhà ta và nhà hắn kém nhau nhiều như vậy?"

Lâm Đạm dường thức hai món ăn một phen, không khỏi cười. Cô đang rầu người không biết nên phản kích nhà họ Nghiêm thế nào, đầu bếp nhỏ này đã đem dao tới. Cũng được, cô không thể đánh lời dài với nhà họ Nghiêm, luôn có người khác thay cô đánh.

Nghĩ là làm, cô khoát tay nói: "Đi phòng bếp, để ta nhìn xem người nấu ăn thế nào. Trái cây khó ta bán cho người đều là thượng phẩm chọn lựa trong số hàng hóa, mỗi một thứ đều cao cấp, tuyệt đối không xảy ra vấn đề. Nếu nguyên liệu nấu ăn không thành vấn đề, vậy khẳng định vấn đề ở thủ pháp của người, chúng ta tìm hiểu nguyên nhân từ gốc rễ đi."

Tiểu đầu bếp không chút nghĩ ngợi gật đầu đồng ý, ngay sau đó đi về phía bếp, nhất cử nhất động khéo léo phù hợp. Lão chương quầy trọn mắt nhìn Lâm Đạm một cái, tựa hồ muốn mắng cô không lễ phép, nhưng ngại Thang Cửu khắp người toàn lệ khí, không dám mở miệng. Đoàn người vào trong bếp, bắt đầu nấu ăn.

Lâm Đạm nhìn chằm chằm tiểu đầu bếp hồi lâu, lắc đầu nói: "Kiến thức cơ bản của người rất vững chắc, chẳng qua thiếu sót một ít kinh nghiệm. Dùng trái cây khó làm thức ăn, bảy phần công phu ở nước làm mềm, ba phần công phu ở gia vị, phần làm mềm của người chưa đạt tới trình độ yêu cầu, tự nhiên không làm được thức ăn ngon."

"Chẳng hạn như ở tham (5), người chỉ dùng nước ngâm không là chưa đủ, nếu chỉ cắt đoạn để xào, có thể miễn cưỡng dùng, nếu cho ở tham vào món ăn, thịt sẽ có chỗ mềm có chỗ cứng, khẩu vị không đều dẫn đến không ngon miệng. Ta dạy người một bí pháp, trước khi làm mềm ở tham tới nhất đặt lên lửa sắt nóng hồng một lát, dùng lửa nhỏ đốt đen lớp da bên ngoài, cuối cùng dùng dao nhỏ gọt sạch phần da đen ấy đi, rồi mới bỏ vào nước nấu. Tại sao phải xử lý như vậy? Bởi vì ở

tham khô vừa mua về còn chứa chút khí ẩm ướt, chỉ có hoàn toàn loại bỏ được khí ẩm ướt ấy đi, khẩu vị mới có thể đều đặn. Nước nấu ba lần, làm lạnh ba lần, như vậy mới coi là đầy đủ, có thể lấy tay bấm đứt, xúc cảm hết sức mềm nhũn."

Cô vừa giải thích với xử lý ô tham, đôi tay đúng lúc trên dưới tung bay, khiến mọi người nhìn ngây người. Tiểu đầu bếp lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được —— vị Lâm chương quầy này không chỉ là một người bán trái cây khô, mà còn là một đầu bếp lão làng dày dặn kinh nghiệm. Nhìn cách cô xử lý ô tham cực kỳ linh hoạt, không có đăm ba năm nghiên cứu luyện tập, ai có thể nghĩ đến cách làm này? Nhưng cô không chỉ nghĩ ra, còn không keo kiệt dạy cho người ngoài, phẩm đức tâm tính cũng là tuyệt cao.

Vì đề học hỏi nhiều hơn, tiểu đầu bếp vội vàng nhận việc xử lý nốt ô tham.

Lâm Đạm lấy khăn lau tay, tiếp tục xử lý bụng cá, bên đun nóng dầu bên giải thích: "Bóng cá người cũng xử lý chưa đúng, phải dùng dầu làm nở ra, khẩu vị mới thoải mái trơn bóng mềm dẻo. Dùng dầu nóng năm phần ngâm hai lần trước, sau khi để lạnh bỏ lên bếp dùng lửa nhỏ chiên, rồi bỏ vào nước ngâm, khi nó hút đủ nước thì bỏ vào nước tro, lấy tay không ngừng vỗ để rửa sạch dầu mỡ, cuối cùng dùng nước tro tạo vị chát, như vậy mới có thể cho vào món ăn. Bóng cá dùng dầu làm mềm khẩu vị hết sức non mềm nhũn nhụi, bất kể nấu thế nào cũng ngon, chứ nói bóng cá cao cấp, coi như là loại phẩm chất kém cũng có thể làm thành món ăn quý và lạ."

Nói tới làm thức ăn, Lâm Đạm sẽ bắt đầu thao thao bất tuyệt, tay cũng làm việc không ngừng, rất nhanh đã đun nóng xong nồi dầu, bỏ bóng cá vào. Đầu bếp có tay nghề thật hay không, lên lò bếp là thấy rõ. Tiểu đầu bếp nhìn Lâm Đạm, ánh mắt càng ngày càng sáng, thật giống như phát hiện bảo tàng.

Đợi dầu nguội trong chảo lát, Lâm Đạm lại nói: "Người nhìn một chút, chỗ nham nhĩ này cũng không làm đúng cách, nước sôi còn chưa đủ nóng, cần cho thêm một chút muối hạt ngâm cho mềm, bỏ đi lông to phía sau..."

"Đứng đứng đứng, ngài nói rất đúng! Lâm chương quầy ta sai rồi, lúc trước ta hiểu lầm ngài, ngài đại nhân đại lượng hãy tha thứ cho ta lần này. Tài nấu nướng của ta không tinh, cầu ngài hãy dạy bảo ta một chút! Trước đó quán cơm Nghiêm gia đẩy ra một món ăn mới tên là từng thử quyết ngư (6), bề ngoài và khẩu vị đều nhất tuyệt, thu hút hết số khách còn lại của nhà ta, nếu ta không có gì đổi mới, bảng hiệu "Ngư thiện thế gia" sẽ bị hủy trong tay ta mất!" Tiểu đầu bếp liên tục chấp tay với Lâm Đạm. Nói một câu thật lòng, nhìn tay nghề làm nem này của Lâm Đạm, cô không hề kém so với ông nội và cha hẳn, muốn làm thầy hẳn thì dư sức.

Tác giả có lời muốn nói: Các phương pháp xử lý hải sản và bóng cá trong chương này có tham khảo cuốn sách 《Mùi vị xuân thu》 của thầy Lưu Kiến Vĩ, mọi người có hứng thú hãy tìm đọc, một quyển sách hết sức nữ vị.

- (1) Tăng long ngoạ hồ: chỉ nhân tài tiềm tàng không được phát hiện.
- (2) Đằng giao khởi phượng: nhân tài đồng dao.
- (3) Nãi thang: Loại canh dùng nguyên liệu gà, vịt, xương heo, móng heo, giò heo, dạ dày heo, trăn qua nước sôi, rồi bỏ vào nước lạnh lửa to nấu sôi, vớt bọt đi, thêm hành, gừng, rượu vào, lửa liu riu đun cho tới khi nước canh có màu trắng sữa, vì thế nên gọi là "nãi" (sữa).

- (4) Lô hóa thuần thanh: dày công tôi luyện, sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...
- (5) Ô tham: tên một loại hải sản, toàn thân bóng láng không có gai, phần nhiều là màu đen và tím đen.

- (6) Từng thử quyết ngư: món ăn truyền thống nổi tiếng của Tô Bang, khi rán xong quyết ngư (cá mè) để lên bàn, ngay sau đó đổ nước sôi nóng vào, nó sẽ "kêu" lên chi chi, giống với từng thử (con sóc) nên mới có cái tên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Nữ đầu bếp (17)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Đạm dùng một hạt làm mềm chỗ nhăm nhĩ một lần nữa, lại để phụ bếp phỏng theo phương pháp của mình tiếp tục làm mềm trái cây khô, lúc này mới xoay người nhìn về phía tiểu đầu bếp, từ từ nói: "Nề tình người thành tâm nhận sai, ta sẽ dạy cho người một món ăn báng hiệu."

"A, ngài nói gì?" Tiểu đầu bếp ngốc lẳng nhìn Lâm Đạm, vô cùng nghi ngờ mình nghe lầm. Lâm chương quầy nguyên ý dạy hẳn chút ít phương pháp xử lý nguyên liệu nấu ăn đã quá tốt rồi, sao còn dạy hẳn món ăn báng hiệu nữa? Món ăn báng hiệu không phải là đốn sát thủ của mỗi đầu bếp, không tùy tiện cho người khác biết sao?

"Người không nghe làm đầu, ta dạy người một món ăn báng hiệu, người nhìn cho kỹ." Lâm Đạm vừa nói vừa mò ra một con cá chép lớn trong thùng, đặt nó trên thớt.

Thang Cửu nhìn có một cái, lại nhìn tiểu đầu bếp đang ngu người, trong mắt xẹt qua ánh sáng hứng thú.

"Lâm chương quầy ngại từ từ đã, ta đi lấy giấy bút!" Tiểu đầu bếp thấy đáng vẽ của Lâm Đạm không giống đang đùa, vội vàng chạy đến tiền đường cầm một xấp giấy và cây bút lông, soạn soạn viết —— chọn cá chép Hoàng Hà lớn, ba đến bốn cân...

"Nhớ kỹ chưa?" Lâm Đạm một tay cầm dao phay, một tay xạch cá chép lớn, cười khanh khách chờ tiểu đầu bếp. Cô thích người chăm chỉ hiếu học, không được thông minh cũng không thành vấn đề.

"Nhớ kỹ, nhớ kỹ, Lâm chương quầy mời ngài tiếp tục!" Tiểu đầu bếp cúi người gạt đầu, thái độ cung kính. Lão chương quầy kia cũng sớm nhìn Lâm Đạm với cặp mắt khác xưa, vào lúc này đã tới bên cạnh Thang Cửu, ánh mắt nóng bỏng nhìn thốt.

Lâm Đạm tiếp tục nói: "Tùng thư quyết ngữ mà quán cơm Nghiêm gia mới giới thiệu ta cũng ăn rồi, khẩu vị chua ngọt mềm mại, quả thật không tệ. Ta dạy người món này khẩu vị còn cao hơn so với món nhà nàng, cũng là một món chua ngọt, được đặt tên là kim mao sư từ ngư (1)."

Một món là tùng thư, món khác gọi là kim mao sư từ, ngay cả cái tên cũng phân cao thấp, ngại chắc chắn mình không phải tới để đánh lời dài chứ? Tiểu đầu bếp đầy đầu toàn suy nghĩ bậy bạ, nhưng rất nhanh, đao công siêu phẩm của Lâm Đạm đã khiến hắn quên hết thảy. Chỉ thấy có dùng ba nhát đã mổ xé con cá xong xuôi, lại ép hai mặt thành phiến mỏng, hạ đao từ đuôi cá đến đầu cá, lúc nông lúc sâu, hai mặt là mười tám đao tất cả, đao đao thông thuận, hạ đao không ngừng, cắt một con cá chép lớn thành một đóa sen, kéo đuôi cá run tay một cái, "ánh hoa" màu phấn trắng tầng tầng lớp lớp nở rộ, trông rất đẹp mắt.

Tiểu đầu bếp cho rằng đao công này đã giới limit rồi, không đoán ra Lâm Đạm còn lấy kéo, cắt từng miếng cá giống cánh hoa thành sợi, mỗi cánh cắt thành sáu bảy sợi, lần nữa chất chồng lên nhau. Mỗi cái xương cá từ đầu tới đuôi đều kéo theo hình sợi to như vậy, chỉ hình dáng thôi đã đủ kỳ lạ. Lúc sơ chế đã cắt nhỏ như vậy, đến khi nấu lên mềm ra thì phải làm thế nào? Chắc chắn sẽ không gặp chuyện vừa chạm muối vào đã nhào nhoét ra sao?

Tiểu đầu bếp một bên ghi chép một bên lo âu trong lòng, lại thấy Lâm Đạm bắt đầu đánh trứng, sáu quả trứng gà thêm nửa cân tinh bột cùng bốn lạng bột mì, lượng nước vừa phải, hòa thành hỗn hợp giống keo dán dầm đặc màu vàng, có thể lấy tay bốc lên một thành sợi nhỏ.

"Lúc đánh trứng chỉ dùng lòng đỏ, không dùng lòng trắng trứng, như vậy màu sắc mới dễ nhìn. Tinh bột chỉ dùng nước tinh bột, không cần tinh bột khô, nếu không cá sẽ thô ráp, nước tinh bột có thể đảm bảo khẩu vị của nó non mềm tinh tế hơn." Đón gần gần đồ một câu, Lâm Đạm một tay bóp đầu cá, một tay xạch đuôi cá, cắt giống như hoa cúc bỏ vào "keo trứng", ngâm một lát, lúc nhấc lên, tất cả sợi cá dính vào một chỗ, dịch trứng nhỏ giọt xuống, vẻ ngoài không tinh đẹp mắt, nhưng sau khi bỏ vào nồi nấu, tất cả sợi cá tán ra, dựng đứng lên, quả thật giống một con kim mao sư từ.

Trong tiếng thán phục của tiểu đầu bếp và lão chương quầy, Lâm Đạm từ từ giải thích: "Chỉ sợi cá chìm hết vào dầu, người phải dùng sức rung rung, để sợi cá tán ra từng cái một, rung xong kéo đầu cá xuống, đuôi cá hơi xéch lên, để cho sợi cá ôm về phía đầu, có hình dạng như kim mao sư từ, đây là điểm mấu chốt. Sau khi bỏ cá vào nồi, nhiệt độ của dầu sẽ giảm xuống, lúc xuống tới sáu thành phải đổi lửa, dùng đầu sôi cực nóng mới làm cá phải định hình, lúc này có thể rời lòng tay, rán thêm đuôi cá và đầu cá một chút, dùng xẻng nhanh chóng lật mặt, tiếp tục rán một hồi là có thể bỏ ra đĩa rồi nước sôi vào."

Đùng thấy Lâm Đạm nói dễ dàng, khi làm thực ra rất khó. Chỉ là thái mỏng cá thành sợi, đã là thách thức lớn với đao công rồi, còn phải làm "keo" và dầu rán, nêm gia vị ngược lại là phần dễ nhất. Lúc rán, hai tay đều phải giữ chắc đầu cá và đuôi cá, dán chặt sát vào dầu sôi, khiến cho sợi cá toàn bộ được ngâm trong dầu, nhiệt độ cao của dầu lúc này có thể nóng rọi một lớp da người, nếu không đợi cá rán xong đã bỏ ra, món ăn này sẽ hủy trong chốc lát.

Tiểu đầu bếp nhìn kỹ tay Lâm chương quầy, quả nhiên thấy chỗ đầu ngón tay của cô có một tầng vết chầy dầy, đây là nhấn nhai nhiệt độ cao của dầu vô số lần mới luyện ra được công phu thật! Cô nhẹ nhàng lay động sợi cá, trên mặt không thống khổ chút nào, ngược lại tràn đầy kiên nhẫn và chuyên chú.

Sau khi bỏ cá vào nồi, có vẻ dần dần tiểu đầu bếp vừa lấy ra một cái nồi sạch sẽ, bỏ ít dầu ăn vào: "Chỉ có rán lên màu vàng kim người liền nhấc ra, bụng cá hướng xuống dưới bỏ vào mâm, ta tới rót nước sốt." Trong khi nói chuyện, dầu trong nồi đã nóng già, có tiện tay bóp vỡ một quả chanh chua, một quả thì, dùng muỗng lớn nghiền nát, cho đường trắng, giấm ăn, nước trong, nấu thành sốt giấm đường nồng nặc, thêm bột sắn rồi tưới đều lên sợi cá và vàng giòn, món kim mao sư từ ngư đã xong.

Mùi thơm chua ngọt trong nháy mắt tràn vào xoang mũi, khiến cho người ta không tự chủ được tiết nước bọt. Món ăn này không chỉ có mùi thơm bá đạo, ngay cả hình dạng cũng cực kỳ bá đạo, giống y như một con sư tử lông bồm tán loạn thật sự, rất có cảm giác giương nanh múa vuốt.

"Được, thật là thơm!" Tiểu đầu bếp ừng ực ừng ực nuốt nước miếng.

"Có thể nếm thử một chút không?" Thang Cửu ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Lâm Đạm. Hắn là người rất nội liêm, chỉ có thời điểm nhìn thấy thức ăn ngon mới lộ ra chút bản tính cường thế và hơi tham lam.

"Nếm thử một chút đi." Lâm Đạm cảm khăn lông lên lau mồ hôi.

Tiểu đầu bếp và Thang Cửu lập tức cầm đĩa lên, chuẩn bị ra tay với món kim mao sư từ ngư, chỉ thấy lão chương quầy không biết ra ngoài từ lúc nào hốt hoảng vội vàng chạy vào, hấp tấp nói: "Không thể ăn, không thể ăn! Thành Thân Vương tới, chỉ đích danh món các người vừa nấu xong! Mau mau mau, Tiểu Đậu Tử, mau bẻ mâm thức ăn này ra đi, đừng để Vương gia chờ lâu!"

Tiểu nhị của tiệm chui qua dưới nách Thang Cửu, bê mâm chạy.

Lâm Đạm đắm chìm trong việc nấu ăn, không biết mùi hương đã theo cửa sổ truyền ra đường cái. Thành Thân Vương giống y hệt Vĩnh Định Hầu, đều là người sành ăn lâu năm nổi danh trong Kinh thành, yêu thích lớn nhất là thưởng thức món ăn ngon, nguyên là khách quen của tiệm ăn Kiều Viên, sau khi cha tiểu đầu bếp mất, ông cũng ít khi tới.

Ngày này ông vốn định tới quán cơm Nghiêm gia ăn cơm trưa, đi ngang qua tiệm ăn Kiều Viên thì người hầu thân cận nhận được chỗ tốt từ lão chương quầy vô tình nhắc tới một câu, nói tiệm ăn Kiều Viên mới mua được nhóm hàng hải sản chất lượng cực tốt, có thể nếm thử một chút.

Thành Thân Vương có giao tình với cha tiểu đầu bếp, thăm nghĩ nếu vậy ta cho họ chút mặt mũi vậy, đi ăn một bữa cũng không sao.. Lại không đoán được bên cạnh có cỗ xe ngựa tiến đến, Cung Thân Vương thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, cười đùa nói: "Hoàng huynh, ngài chờ bị mắc lửa, hôm qua ta cũng bị lừa đi vào như vậy, kết quả tay nghề của Cầu tiểu tử không được, không làm ra được mùi vị hải sản cao cấp, kém xa với quán cơm Nghiêm gia!"

Thành Thân Vương tròn mắt nhìn một cái, liền muốn rời đi, chợt người thấy một mùi vị không nói nên lời, rất ngọt, rất chua, qua một hồi lại thêm mùi cá tươi mới và mùi tinh khiết của dầu ăn, thật sự thơm chết người!

"Đây là mùi gì? Người người một cái, người mau người một cái!" Thành Thân Vương nuốt ực một cái, đưa cổ từ trong xe ra, giống như chó nhỏ người người khắp nơi.

Cung Thân Vương đang cười đùa hi hửng không nói ra lời, miệng vội vàng mím lại, nuốt xuống nước miếng chực chảy ra.

Người hầu bị người ta chọc thủng tâm tư hết sức sợ sệt vội vàng nói: "Vương gia, mùi thơm truyền ra từ tiệm ăn Kiều Viên, có lẽ Cầu đầu bếp đang nấu ăn."

"Vào xem một chút!" Thành Thân Vương đứng ngồi không yên, lập tức nhảy xuống xe ngựa, ba bước gấp làm hai chạy vào trong tiệm, không nhìn chương quẩy tới đón, chỉ cao giọng nói: "Người đầu, người đầu, chạy đâu cả rồi? Trong bếp vừa mới làm món gì? Mau bưng lên cho bốn vương!"

Tiểu nhị vội vàng thu xếp chỗ ngồi ổn thỏa, sau đó chạy vào bếp như một làn khói, nói rõ tình huống với lão chương quẩy, lão chương quẩy lúc này vội cứu mồm thức ăn khỏi miệng của tiểu đầu bếp và Thang Cửu, vội vội vàng vàng bưng tới nhà trước.

Cung Thân Vương sớm mất lòng tin với thức ăn của Cầu đầu bếp, vốn định ngồi trong xe ngựa xem náo nhiệt, đoán một khi món ăn được bưng ra, huynh ấy sẽ không chịu nổi, vội vàng thật dầu vào, đứng lên định xuống xe, nhưng vì động tác quá nhanh, bụng phải nóc xe, không khỏi có chút chóng váng. Thật vất vả che đầu chạy nhanh tới cạnh bàn, nhìn món ăn trong đĩa một cái, ông nhất thời hít một ngụm khí. Thành Thân Vương cũng mở to hai mắt, một bộ dáng kinh ngạc vạn phần.

Bọn họ nguyên tưởng rằng từng thử quyết ngư của quán cơm Nghiêm gia đã đạt tới tuyệt đỉnh của đao công, hình dáng, màu sắc, giá trị, đĩa cá này vừa ra, liền phá vỡ thần thoại món ăn nhà họ Nghiêm.

Thịt cá có dạng sợi mảnh tinh vi dựng đứng tựa về phía đầu cá, hình dáng hết sức đặc biệt và dễ nhìn, dùng đũa đâm xuyên lóp cá giòn xốp bên ngoài, lộ ra thịt cá trắng muốt bên trong, lập tức có dầu ăn óng ánh chảy ra, cùng nước sốt đỏ thắm sền sệt hòa cùng một chỗ, tươi, non, giòn, chua, ngọt, các loại mùi vị nổ tung nơi đầu lưỡi, thật sự tuyệt không thể tả!

Thành Thân Vương đề dật gấp một sợi "lông sư tử", thật nhanh nhét vào miệng, nhất thời con mắt híp lại, từng tầng lớp lớp nếp nhăn trên khuôn mặt theo tốc độ mất thường có thể thấy được giãn ra, dường như trẻ ra mấy tuổi.

"Ăn có ngon hay không?" Cung Thân Vương vội vàng kéo ống tay áo ông.

Thành Thân Vương không quan tâm ông ta, lần nữa gấp một sợi "lông sư tử" thường thức, chốc chốc gù đầu đắc ý, chốc chốc chép miệng, nhìn qua hết sức thiếu đánh.

"Này, người nói chuyện đi chứ! Ta giận bây giờ!" Cung Thân Vương vén tay áo lên mắng: "Tiểu nhị người mù mắt à, không thấy bốn vương cũng ở đây sao, sao không mang thêm một bộ bát đĩa? Nhanh cầm bát đĩa lên đây đi, nhanh lên!" Còn không cầm đến, ông cũng bắt chấp cái gì gọi là khí độ Hoàng gia, lập tức lấy tay bốc!

Tiểu nhị đi một vòng lấy được bộ bát đĩa tới, chỉ thấy hai vị Vương gia vô cùng tôn quý thiếu chút nữa đánh nhau tại chỗ, hai đôi đũa người chặn ta ta chặn người, không ai nhường ai, trong miệng còn ồn ào: "Lão Lục, đệ cút con mẹ đi, đây là thức ăn bốn vương gọi, không có phần của đệ!"

"Hoàng huynh, huynh không có nghĩa khí! Mọi người đều là anh em, ăn đồ ăn của huynh thì làm sao?"

"Đệ muốn ăn thì tự đi mà gọi!"

"Gọi một phần nữa chẳng phải cần đợi nửa ngày nữa à, ngồi thấy mùi ta đã ngồi không yên rồi!"

Tiểu nhị thấy tình hình này không thể làm gì khác hơn là chạy như bay vào bếp, nhờ Lâm chương quẩy làm vội một phần kim mao sư tử ngư nữa, nếu không hai vị Vương gia sẽ đánh nhau thật mất.

Lâm Đạm cũng không thấy được yêu mà sợ hay lo lắng bất an, ung dung thong thả vén tay áo lên, từ từ nói: "Nếu đã thế, hôm nay ta sẽ giúp người đến cùng, cho các người thể hiện tài năng."

Tác giả có lời muốn nói: Món kim mao sư tử ngư trong chương này tham khảo cuốn sách 《Mùi vị xuân thu》，mọi người muốn học có thể mua cuốn sách này về xem.

Ngoài ra còn có vài cuốn sách tôi thấy rất hay, các báo nào nào cảm thấy hứng thú với thức ăn ngon có thể mua về xem 《Món ngon quốc yến làm tại nhà》，《Thực đơn cây nhà lá vườn》，《Bí kíp ngư trù》.

(1) Kim mao sư tử ngư: món ăn truyền thống nổi tiếng của Hà Bắc Thạch gia trang, một loại tự diễn món ăn (hệ thống những phong cách đặc thù về lý luận, phương thức, phong vị về những kiểu chế biến thức ăn của các địa phương khác nhau). Món này lấy cá chép làm nguyên liệu chính, sau khi chế biến có màu vàng, sợi thịt cá rời bù tựa như sư tử, chua ngọt thích miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Nữ đầu bếp (18)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai vị Vương gia đang cùng hưởng dụng món kim mao sư tử ngư, nếu làm tiếp một món nữa như thế là dư thừa, Lâm Đạm cũng không làm như tiểu nhị thúc giục, mà nhặt ra mấy khối hoa bầu dục (1) tươi mới, dùng dao khứa thành hình hoa lửa mạch xinh đẹp, nhanh chóng chần trong nồi định hình hoa, sau đó dùng tương hạt mè, bơ đậu phộng, dầu đó (2), giấm, đường trắng tạo thành nước sốt đậm đặc tê cay, rưới lên trên hoa bầu dục, trong miệng từ từ giải thích: "Thời điểm pha nước sốt, nước, dầu, tương hạt mè và bơ đậu phộng nhất định phải khuấy mạnh tay, chỉ có dùng sức, nước sốt mới dính trên hoa bầu dục mà không chạy xuống, người nhìn."

Cô nhắc một miếng hoa bầu dục to ý mọi người quan sát. Chỉ thấy miếng hoa bầu dục bao bởi một tầng nước sốt dày, không cần thưởng thức, chỉ nhìn nước sốt bên trên, là có thể tưởng tượng ra mùi vị thơm ngon thế nào. Nhưng dù nước sốt có nhiều, vẫn văng vàng bao bên ngoài miếng hoa bầu dục, chưa từng nhỏ xuống một giọt nào, vẫn giữ nguyên vị của hoa bầu dục.

Cầu tiểu đầu bếp hai mắt nhìn nghiêm túc, sau đó thật nhanh viết bí quyết này lên giấy.

"Bê ra ngoài đi." Lâm Đạm rửa sạch nôi, tiếp tục làm một món khác. Hai vị Vương gia thần phận tôn quý, hơn nữa đã bắt đầu ăn, chỉ cho bọn họ một hải món là không thực tế, cô phải nhanh chóng làm vài món ăn đơn giản dễ nấu, lấp đầy bàn rượu mới được, như vậy mới dễ nhìn, khách ăn cũng ung dung thoải mái.

Rất nhiều trái cây khô chưa xử lý xong, không thể dùng, Lâm Đạm không thể làm gì khác hơn là đi kiểm tra chậu nước, phát hiện bên trong có nuôi sống vài con hải sâm, mấy con bào ngư, vội vàng mò ra rửa sạch.

"Bây giờ ta sẽ làm món rau trộn hải sâm sống (3), trong tiệm của người có nước đá không? Lấy mấy khối đá đây." Lâm Đạm vừa nói chuyện vừa nhanh chóng sơ chế hải sâm.

"Có có có, Chu Phúc, người mau tới hầm trú ẩn lấy mấy khối đá tới!" Cậu tiểu đầu bếp xoay người giục phụ bếp. Những phụ bếp này từ lúc Lâm Đạm bắt đầu xử lý ô tham thì dừng hết công việc trong tay, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chăm chăm. Có thể đi theo đầu bếp cao cấp học một ít bí kỹ, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Chu Phúc ba chân bốn cẳng chạy đến hầm trú ẩn, sợ lúc mình không có ở đây Lâm chương quầy lại dạy tuyệt chiêu nào đó mà mình không học được.

Lâm Đạm cắt bụng hải sâm sống, bỏ đi lòng mề, rửa sạch, sau đó cắt thành lát mỏng, từ từ giải thích: "Hải sâm sống cần xử lý rất rườm rà, rườm rà ở chỗ nào, đó chính là sức lửa không dễ khống chế, lửa lớn hải sâm chín quá dẫn đến thịt cứng không ăn được, lửa nhỏ lại chưa chín hẳn gây mùi tanh. Ta dạy cho các người một biện pháp, đó chính là chờ nước sắp sôi thì một đầu ngón tay vào, nếu đầu ngón tay chỉ có thể dừng lại một hơi thở là phải rút ra, da tay nóng đau khó nhịn, đó chính là lúc sức lửa đạt tới yêu cầu. Nấu xong bỏ hải sâm vào nước lạnh sẽ mềm nhũn ảnh hưởng khẩu vị, lúc này nấu thêm lần nữa, rót vào nước đã đông lạnh, thịt hải sâm sẽ nhanh chóng rắn lại, tạo thành khẩu vị đặc biệt ngoài mềm trong dẻo, vô cùng thích hợp làm thức ăn nguội."

Cô bỏ hải sâm nấu xong vào nước đã đợi dùng, ngoài ra bắc một cái chảo làm rau trộn, dùng hạt tiêu, hành lá, tỏi dong, nước tương, giấm thơm hợp với dầu mè thành nước sốt màu nâu, rưới lên hải sâm đã qua ướp lạnh, món ăn hoàn thành.

Cậu tiểu đầu bếp vội vàng cầm đĩa lên gấp một miếng, Thang Cửu cũng ném thứ dưới ánh mắt trừng trừng của lão chương quầy, mắt phượng hẹp dài nhất thời tỏa sáng ngời. Không thể trách, mùi vị của món rau trộn hải sâm sống này thật là tuyệt, vị tanh và chất của hải sâm hoàn toàn không thấy, nước lại tăng thêm mùi thơm vị tươi mới, khẩu vị thật trong trẻo mang theo chút mềm mềm, bên ngoài tăng mềm mềm ấy có vị chua cay của rau trộn qua tẩm ướp, thực sự ngon khó có thể hình dung.

Cậu tiểu đầu bếp có chút hối hận, hối hận mình không nên ăn thử một miếng, không ăn hẳn sẽ không biết món này ngon thế nào, không biết món ăn ngon thế nào, hẳn sẽ không thấy trái tim đau đớn khó nhịn khi tiểu nhị bê món ăn lên.

Đôi mắt ung của Thang Cửu nhìn chăm chăm tiểu nhị, làm đôi phượng rợn cả tóc gáy, hận không thể lập tức biến mất.

Lâm Đạm lấy bảo ngư ra, tiếp tục giải thích: "Bảo ngư sống không ngon bằng bảo ngư sấy khô, nhưng ta có một phương pháp có thể sử dụng bảo ngư sống làm thành mùi vị bảo ngư sấy khô, đó chính là xử lý bằng nước đường, trước để bảo ngư sống trong đá để định hình, sau đó dùng nước đường ngâm, bảo ngư sau khi ngâm rất dễ cạo ra lớp da đen ở ngoài."

Cô cầm bảo ngư ngâm nước đường trong tay, nhẹ nhàng cả một cái, lớp da đen trước đó cả thế nào cũng không sạch nhẹ nhàng rơi xuống, thịt bảo ngư trắng nõn lộ ra không khí, bề ngoài đẹp đến lạ kỳ.

"Lột sạch lớp xác ngoài của bảo ngư lấy thịt, chờ bỏ vào món ăn. Dùng phương pháp này nấu bảo ngư sống, khẩu vị mềm dẻo, dính răng, cơ hồ có thể sánh bằng bảo ngư sấy khô. Món ăn ta làm bây giờ là bảo ngư kho tàu, cho vào lượng muối vừa phải, đường trắng, liêu tưu, nước dùng, dùng lửa nhỏ đun trong chốc lát, cuối cùng màu sẫm chuyển dần thành màu đỏ, để lửa lớn rồi thêm bột vào canh cho đậm đặc. Tốt lắm, ta lấy một con cho các người thử một chút."

Lâm Đạm lấy ra một con bảo ngư, đặt ở trong đĩa, phần còn lại để tiểu nhị bưng đi. Mọi người như ong vỡ tổ ào vào thưởng thức, nhưng bị Thang Cửu đẩy ra. Hắn ý vào mình công phu tốt, cơ hồ ăn hơn nửa con bảo ngư, trên mặt thần sắc thỏa mãn.

Làm vài món mặn xong, Lâm Đạm lấy một cây nấm đầu khi (4) được rửa sạch bỏ vào sữa đậu nành đun lên, nấu đến khi chín tái thì lấy ra, lại bỏ vào cốt thang tiếp tục nấu, ở các giai đoạn khác nhau bỏ vào gia vị khác nhau, dần dần nước canh trắng sữa chuyển thành đỏ, đợi nấm đầu khi nhừ, bề ngoài nhìn ra không rõ hình thù, trông giống hình dáng của nảo tủy, mới dùng muối có lỗ vớt ra, nước canh trở nên đậm đặc.

Tiểu nhị lúc tới bê thức ăn ngu cả người, nghi ngờ nói: "Tiệm chúng ta lâu rồi chưa nhập ốc khi, món ốc khi đầu mờ này ở đâu ra thế?"

"Tên món ăn này là hồng báí hẩu đầu cò (5), nguyên liệu là nấm đầu khi. Đầu tiên dùng sữa đậu nành thêm vị tanh, rồi dùng cốt thang thêm vị tủy, cuối cùng dùng hồng thang (6) thêm vị thịt, nấu qua từng loại canh một, chẳng những có thể giữ nguyên vị tươi mới của nấm đầu khi, còn tăng thêm vị tủy, vị thịt và vị tanh đặc biệt, có thể lấy già làm thịt."

Đùng thấy Lâm Đạm nói đơn giản, muốn làm khó càng thêm khó, lúc nào nên chính lửa lúc nào nên nêm gia vị, khi nêm cần đạt mùi vị gì, lúc nào đổi canh, lúc nào bắc nồi, đều có học vấn, sai một bước tất cả đều sai; lực tay mạnh một chút, nấm đầu khi sẽ vỡ, nổi một chi tiết nhỏ đều cần giấu kỹ thuật cực cao.

Mọi người tại đây dù được tận mắt xem Lâm Đạm làm một lần, vẫn chưa sờ được then chốt. Đầu bếp cao cấp chính là như thế, nếu anh ta không nói toạc ra, bạn có nhìn cả trăm lần cũng không học được cái gì, đây chính là cái gọi là "Giữ cán khôn trong miệng, luyện vàng thật trong lửa."

Thang Cửu theo thường lệ cầm đĩa lên, định đảm vào một miếng nấm đầu khi, lại bị muối dãi của Lâm Đạm ngăn lại, có bất đắc dĩ nói: "Đại ca ngồi tem tem thôi, ta thật vất vả mới làm thành hình ốc khi được, ngài chọc một đĩa vào, ốc khi bị thủng lỗ, khách nào dám ăn chứ?"

Thang Cửu để đĩa xuống, biểu tình hậm hực, thế nhưng mùi thơm món hồng báí hẩu đầu cò cứ quanh quẩn ở chóp mũi, khiến hẳn không chịu nổi, vì vậy len lén chạy lên nhà trên, thầm nghĩ mình không được ăn thì nhìn người ta ăn cũng được. Nhưng hẳn rất nhanh ý thức được, nhìn người khác ăn còn tàn nhẫn hơn mấy lần so với việc mình không được ăn.

Chi thấy gian trước vốn trống rỗng giờ bỗng đầy thực khách, họ đều bị các món ăn hiếm lạ trên bàn hai vị Vương gia gây tò. Tiểu nhị hỏi họ muốn ăn món gì, bọn họ chỉ về phía bên cạnh, thúc giục: "Cho một bàn thức ăn giống Thành Thân Vương, giống y hệt, bưng lên cho ta nhanh lên!"

Các loại mùi thơm trời giạt trong không khí, làm người ta chảy nước miếng đầy dãi.

Vẫn còn chưa đủ, Thành Thân Vương vừa ăn vừa bình luận, âm lượng lớn là thường: "Ồi chao, món rau trộn hải sâm này quá tươi rồi, khẩu vị trong trẻo non mềm, có thể nói nhất tuyệt! Làm ra được khẩu vị này không dễ dàng, lửa to một chút sẽ bị cứng, lửa nhỏ một chút thịt còn sống, không thành món ăn được. Sức lửa này thật vừa vặn, thật vừa vặn mà!" Vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên.

Cung Thân Vương thừa dịp ông nói chuyện vội vàng gấp thức ăn đầy miệng, môi đầy dầu mỡ.

"A, đây là bảo ngư sấy khô hay bảo ngư sống? Mùi tươi như vậy, hẳn là bảo ngư sống, nhưng khẩu vị lại rất dính răng, phải là bảo ngư sấy khô mới đúng, aiz, ta ăn không ra!" Thành Thân Vương vừa ăn vừa chẹp miệng.

Tiểu nhị khom người đáp lời: "Vương gia, món ăn này dùng bảo ngư sống, phương pháp xử lý khá đặc biệt, cho nên khẩu vị cũng đặc biệt hơn."

Thành Thân Vương khoát tay lia lịa: "Nào phải khá đặc biệt, mà là vô cùng đặc biệt mới đúng! Ta ăn nhiều bao ngư rồi, mùi vị này là thích miệng nhất, kết hợp điểm mạnh của bảo ngư sấy khô và bảo ngư sống một cách hoàn hảo!"

Cung Thân Vương vẫn không nói lời nào, vùi đầu ăn không ngừng.

"Ốc khi chiên dầu?" Thấy món ăn cuối cùng, Thành Thân Vương khá hài lòng. "Từ khi phía nam gặp thiên tai, bốn vương đã hơn nửa năm chưa được ăn món ốc khi chiên dầu lần nào, ngon miệng, rất ngon miệng, dầu đỏ nước sốt đều thấm vào ốc khi, cắn một cái là tràn ngập kẻ răng, mùi thịt sống nhân nhật cộng thêm vị tươi mới, quá tuyệt!"

Ông hưng hăng đẩy cái thìa đang múc của Cung Thân Vương ra, ôm cả đĩa thức ăn vào lòng mình.

Tiểu nhị dè dặt giải thích: "Vương gia, món này không phải ốc khi, mà là nấm đầu khi, ngài ném thử lần nữa xem?"

"Hả, dùng nấm đầu khi làm?" Thành Thân Vương tròn tròn mắt, thử mãi mà vẫn không thấy chỗ nào không đúng. "Không phải, số lần bốn vương ăn ốc khi chưa đến mấy trăm cũng có mấy chục, làm sao không ném ra được cơ chứ? Đây là món ốc khi mà, còn là ốc vừa đập sọ lấy ra làm luôn nữa, người dùng có mà lừa bốn vương!"

"Thật sự không lừa ngài, món này dùng nấm đầu khi làm." Tiểu nhị dờ khóc dờ cười.

Thành Thân Vương không nói, lần nữa né tránh người em trai định nhào lên cướp đồ ăn của mình, dăm ba miếng lớn ăn sạch đồng nấm đầu khi, lau miệng than thở: "Mặc kệ nó là ốc khi hay nấm đầu khi, bốn vương vẫn thích mùi vị này! Có thể biến món chay thành món mặn, hơn nữa vị nồng đậm y như món mặn thật vậy, trình độ của vị đầu bếp này..."

Thành Thân Vương giơ ngón tay cái bên trái lên, ngay sau đó lại thêm ngón tay cái bên phải, đặt hai ngón tay cái cạnh nhau, bày tỏ ý "đã đạt tới đỉnh cao".

"So với ngư trù trong cung không hề kém cạnh!" Cung Thân Vương thật lòng khen ngợi.

Thực khách bị bản thịnh yến hấp dẫn tới nơi ngày càng nhiều, tiếng người ồn ào, tựa như trở về thời điểm huy hoàng nhất. Lão chương quầy nước mắt chực trào ra, thầm nghĩ mình bất chấp giá nào phải lưu Lâm chương quầy lại, vị này chính là bảo vật trấn điểm đồ nhà!

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua đánh đầu 9 giờ sáng nay đang chương, kết quả 9 giờ tối mới đăng, mắt kém lắm rồi. Tặng thêm một chương đền bù cho mọi người nê!

Chú thích: Cách xử lý hải sâm và bảo ngư tham khảo trong cuốn 《Mùi vị xuân thu》.

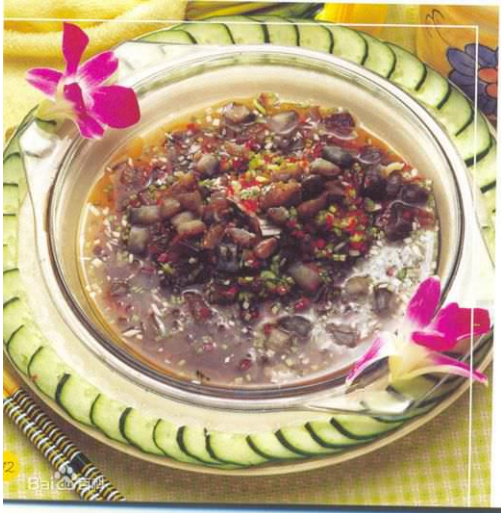
(1) Hoa bầu dục: món ăn làm bằng thận của dê, lợn.

(2) Dầu dỏ: Một loại nguyên liệu nấu ăn đặc biệt của vùng Tứ Xuyên. Dầu dỏ chủ yếu dùng ớt cay Tứ Xuyên thêm dầu thực vật và vài hương liệu khác (như hoa tiêu, hồi hương, hành, tỏi, gừng, đường); nấu bằng lửa nhỏ.

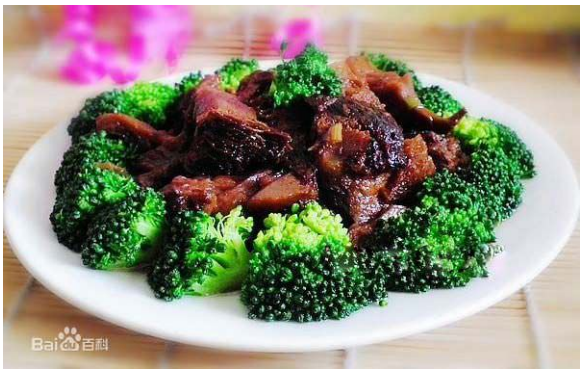
(3) Rau trộn hải sâm sống:

(4) Nấm dầu khí (hay nấm hầu thủ): là một loài nấm ăn được và được sử dụng làm dược liệu. Quả thể hầu thủ thường hình cầu hoặc hình ellip, mọc riêng rẽ hoặc thành cụm, có tua nấm dày đặc, rũ xuồng như đầu khi, lúc già tua dài và chuyển sang màu vàng trông như bóm sư tử.

(5) Hồng báii hầii đầii cồii:

(6) Hồng thang: một loại canh nấu bằng táo đỏ, đậu hũ và thịt heo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Nữ đầu bếp (19)

Lâm Dạm còn phải mở tiệm của mình, đương nhiên không thể ở lại lâu, liên tục làm mười bàn thức ăn, mắt thấy giờ ăn cơm sắp tới thì tay lau mặt, chuẩn bị rồi đi. Dùng phương pháp xử lý trái cây khô cô dạy, Cầu tiểu đầu bếp tuy chỉ học được ba phần tài nấu nướng, nhưng cũng làm ra vị ngon mười phần, được mọi người nhất trí khen ngợi.

Lúc Lâm Dạm đi hẳn mang hai tờ công thức nấu ăn tới, cảm kích nói: "Lâm chương quầy, đây là công thức nấu ăn bí truyền của nhà họ Cầu chúng ta, ngài nhận lấy đi." Hắn vốn định dùng bạc mua công thức món ăn bằng hiệu của Lâm chương quầy, nhưng lại cảm thấy chưa chắc đối phương đã hiếm lạ vài lượng bạc, nên lấy vật đối vật, như vậy sẽ chán thành hơn nhiều.

Lâm Dạm nguyên tưởng rằng đó là hai tờ ngân phiếu, muốn lấy ra, sau khi nghe rõ lập tức nhận lấy, vội vã quét mắt nhìn mấy cái, thái độ càng mềm mỏng hơn: "Cảm ơn, giờ Mùi (13-15h) mỗi ngày ta sẽ tới đây dạy người làm kim mao sư tử ngư, giờ Thân (15-17h) thì đi, cho đến khi nào người học được mới dừng. Nếu quán cơm Nghiêm gia lại cho ra món ăn bằng hiệu mới, ta lại dạy người một món khác, cũng là dạy cho đến khi nào người học được mới dừng. Nhà họ có cái gì, ta dạy người cái đó, bao giáo bao hội (1)."

Cầu tiểu đầu bếp lộ ra thần sắc không dám tin, suy đoán nói: "Lâm chương quầy, có phải ngài có thù oán với nhà họ Nghiêm không?"

"Ta vốn định mở một quán rượu bán món ăn nước Lỗ đối diện quán cơm Nghiêm gia, lại bị họ ác ý quấy nhiễu, người nói có thù hay không?"

"Ừa, may là họ phải đám kế hoạch của ngài, nếu không việc làm ăn cả con phố này sẽ bị ngài đoạt đi!" Cầu tiểu đầu bếp nhanh mồm nhanh miệng, nói xong trong lòng hô to "hồng bát", trong mắt đầy vẻ xin tha.

Lâm Dạm dùng ngón tay ấn trán hẳn, cười như không cười nói: "Ta coi như người đang khen ta, nếu người ngoài có lời tới, cứ nói với họ người có một sư phụ giỏi, đừng cho họ biết tên họ của ta." Dứt lời ra ngoài bằng cửa sau.

Cầu tiểu đầu bếp vội vàng nhận lời, hẳn cũng biết người nhà họ Nghiêm rất xấu xa, thích dùng thủ đoạn cạnh tranh không lành mạnh. Nhưng bọn họ xấu xa nửa thì làm sao? Tài nấu nướng không thể làm giả, ăn ngon chính là ăn ngon, ăn không ngon chính là ăn không ngon, thực khách tự mình phân biệt được, không phải thích lừa là lừa được. Hắn núp sau tấm bình phong có thể quan sát được tình huống của gian trước, phát hiện hai vị Vương gia đã chuẩn bị rồi đi, còn không quên bỏ thức ăn vào hộp mang về. Người Hoàng gia thích nhất phổ tương lăng phi, cảnh tượng tràn trề từng hạt gạo thể này rất hiếm thấy.

"Không được, ta cần phải thấy vị đầu bếp mới tới này, hỏi năng xem nắm đầu khi kia nấu thế nào, Cầu tiểu từ không làm được loại mùi vị này." Đi tới cửa, Thành Thân Vương thay đổi ý định, để lão chương quầy gọi đầu bếp ra.

Cầu tiêu đầu bếp không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là chạy ra ngoài cáo lỗi, nói sự phụ đã đi, chiều mai mới đến, hơn nữa việc nấu ăn ở tiệm ăn Kiều Viên không cố định, phải xem vận khí nữa.

"Vậy nàng tới lúc nào?" Thành Thân Vương kiên nhẫn truy hỏi.

"Giờ Mùi tới, giờ Thân đi."

"Tới giờ Mùi thì qua bữa cơm mất!"

"Nàng chỉ tới dạy ta nấu ăn, không phải tới làm đầu bếp của tiệm ăn Kiều Viên." Cầu tiêu đầu bếp dè dặt đáp.

"Bỏ đi bỏ đi, qua giờ cơm thì qua giờ cơm, cùng lắm bốn vương lại bữa trưa lại là được. Giờ Mùi đúng không, mai bốn vương lại tới!" Thành Thân Vương xách hộp đựng thức ăn, xoa cái bụng căng phồng rồi đi, các thực khách còn lại vênh tai nghe lên cuộc nói chuyện của hai người, cũng tính giờ Mùi ngày mai tới tiếp. Đồ ăn ngon đáng giá để ta chờ đợi, trẻ giờ cơm gì đó mặc kệ.

Cầu tiêu đầu bếp một mực cung kính tiễn hai vị Vương gia rời đi, tình cờ liếc mắt một cái, phát hiện chuông quẩy của quán cơm Nghiêm gia đang lên lên lút lút núp ở khúc rẽ ngõ tình hình trong tiệm mình, mà cửa quán cơm của lão có thể giăng lưới bắt chim, việc làm ăn lạnh tanh.

Cầu tiêu đầu bếp nâng đầu hừ lạnh một tiếng, trái tim từ sau khi cha mất luôn treo trên cao rồi cuộc rơi bịch xuống đất.

Lúc Lâm Dạm và Thang Cửu trở lại nam thành đã là chạng vạng tối, đám mây đỏ như lửa liên miên nơi chân trời, ánh nắng chiều tà chiếu gương mặt người ta thành hồng nhạt, có loại cảm giác ấm áp đầy yên tĩnh. Hai người ai cũng không nói chuyện, cứ một trước một sau đi như vậy, vào sâu trong ngõ hẻm, tới cửa tiệm nhà mình, chỉ thấy một phụ nhân trung niên ăn mặc điềm dứa đang quần lấy Tiểu Trúc chờ chuyện, thỉnh thoảng tây máy tay chân, thái độ nói năng tùy tiện.

Nhìn thấy Lâm Dạm, Tiểu Trúc thờ phào nhẹ nhõm, vội la lên: "Chường quẩy chúng ta tới rồi, ngài nói với nàng đi!" Dứt lời chạy đi như làn khói, giống như có quỷ đuổi theo sau lưng vậy.

Phụ nhân trung niên nhìn chằm chằm bóng lưng cậu ta cười khi khỉ, lúc này mới nhìn về phía Lâm Dạm, há mồm liền nói: "Ta cho người mười lượng bạc, người bán cửa hàng cho ta đi." Không đợi Lâm Dạm trả lời, nàng đã tự nhiên tiếp lời: "Ta nghe nói, lúc người mua cửa hàng mất hai mươi lượng, bán cho ta với giá mười lượng bạc, người khẳng định không vui. Nhưng người thử nghĩ chút xem, tiệm này của người ăn sâu trong ngõ, ai tìm được cơ chứ? Bây giờ bán phút đi người còn giữ được chút tiền, sau này mới bán sợ sẽ thua thiệt."

"Bán cho ngài, ngài không sợ lỗ vốn sao?" Lâm Dạm không nhanh không chậm đi tới.

"Ta buồn da bán thịt, người so với ta thế nào được? Chỉ cần các cơ nương nhà ta mở hai chân, đám khách nhân kia sẽ biết chui vào đâu. Không giống người, người mở tiệm ở chỗ này, khách tìm thế nào được cửa?" Phụ nhân trung niên nói năng hết sức thô lỗ, dù Lâm Dạm gọi nhện đến đâu cũng không khỏi nhàu mày.

Thang Cửu tiến lên một bước, muốn ném phăng đối phương ra khỏi con hẻm, lại bị Lâm Dạm nhẹ nhàng kéo ống tay áo. Cô ôn hòa nói: "Xin lỗi, tiệm này của ta không bán, ngài hãy tới nhà khác xem đi." Người làm ăn chú trọng hòa khí, bất kể thái độ đối phương tốt hay xấu, nói chuyện có khó nghe, Lâm Dạm cũng sẽ không tức giận. Tâm trạng của cô ít khi bị ảnh hưởng bởi một người hay một chuyện nào đó không đầu, tựa như trời sinh đã thiếu thất tình lục dục (2) so với người khác vậy.

Phụ nhân trung niên kia hình như bị cái trừng mắt của Thang Cửu dọa sợ, vội vàng đi ra ngoài, vừa ra được mấy bước lại quay đầu nói: "Ta có mở một kỹ viện ở con phố phía trước, gọi là Thúy Hồng Cư, nếu người hồi hận cứ tới tìm ta, ta tên Tần nhị nương. Chẳng qua ta cho người biết, lúc đó người muốn bán, ta không trả giá cao vậy nữa đâu!"

Lâm Dạm không hề để lời nói của nàng vào lòng, chỉ cười nhẹ nhàng một tiếng cho qua. Thang Cửu rầu rĩ nói: "Nếu không hay là người tới tẩy thành mới tiệm đi? Trong tay ta có mấy cửa hàng, có thể bán cho người, cũng có thể cho người thuê, người nhà họ Nghiêm tuyệt đối không dám tới gây rối đâu."

"Cảm ơn ý tốt của huynh." Lâm Dạm xoay mặt nhìn hẳn, giọng thấp thấp ôn như: "Thang Cửu ca, huynh nói thử xem, món ăn ngon nhất thế giới là món ăn nào?"

Vấn đề này làm Thang Cửu sảng án thấy phân vân. Hẳn ăn hết món ăn trời nam biển bắc, khẩu vị nào cũng thích, nhưng báo hấn xếp hạng cao thấp các món này, hẳn không làm được. Mỗi loại món ăn đều có cái đặc sắc của riêng mình, ngay cả ngự thiện không phải ai cũng thích ăn cả, có người nói tốt có người nói xấu, có thể nói mỗi người một ý.

Lâm Dạm thấy hẳn thật lâu không đáp, lúc này mới chỉ bằng hiệu của tiệm nhà mình nói: "Ta có thể làm ra mì vị tuyệt vời nhất thế gian, vì sao phải lo lắng?"

Thang Cửu ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời bùng tỉnh hiểu ra. Chỉ thấy trên tấm bảng hiệu mới tinh có bốn chữ to —— Món ngon quê nhà. Không nghĩ ngợi chút nào, đây là món ăn mì vị nhất trên đời, bất kể đi đến nơi nào, ăn biết bao sơn hào hải vị, khi tinh mộng lúc nửa đêm, trong sự lạnh lẽo cô tịch, đều làm ta nhớ nhưng nhất cũng khó quên nhất, là ký ức tuổi thơ, là nỗi nhớ quê tận xương tủy. Nhất là ở nam thành này, người người đều là khách nơi xa tới, người người đều sống phiêu bạt, càng ăn quen món ăn trong Kinh, càng thêm thương nhớ ước ao món ngon quê nhà.

Lâm Dạm hao phí mười năm đi khắp nước Đại Sở, học tập làm món ăn dân gian chính gốc, mở một quán cơm như vậy, sao có thể thua thiệt được?

Thấy Thang Cửu nghĩ thông suốt, Lâm Dạm mới khẽ cười, "Nếu ở tây thành, ta sẽ mở quán bán món ăn nước Lỗ; nếu ở đông thành, ta sẽ mở quán bán món ăn Hoài Dương; nếu ở bắc thành ta sẽ mở một quán mì, bất luận mặt tiền của hàng mở ở chỗ nào, ta cũng không thiếu thứ để bán." Bởi vì tin tưởng tay nghề của mình, cho nên có làm việc càng dễ dàng, ung dung hơn so với người khác.

Tây thành đều là quý nhân quan lại, cho nên phải làm món ăn của quan hay món ăn nước Lỗ; đông thành toàn hộ gia đình giàu có, kiến thức uyên bác, tính tình xa hoa, học đòi phong nhã, cho nên làm món ăn Hoài Dương. Món ăn Hoài Dương chú trọng ý cảnh, chú trọng thị hiếu, chú trọng hứng thú lịch sự tạo nhà, cơ hồ mỗi một món ăn nói tiếng đều có điển cố của nó, rất hợp với tính tình của người nhà giàu; bắc thành đa số là dân nghèo địa phương, cho nên chỉ mở một quán mì nhỏ, mỗi ngày bán mấy bát mì đương xuân, nước tưới rau muối các loại, cũng kiếm được bạc; nam thành mới quán ăn quê nhà thì càng không cần phải nói... Mấy mảnh khốe vật vãnh của người nhà họ Nghiêm, làm sao làm khó được Lâm Dạm?

Thang Cửu một đường đi nghiêng ngảm lời của Lâm Dạm, không khỏi có thêm vài phần hiểu biết về cô.

"Xem ra ta đã lo lắng vô ích rồi." Hắn giọng điệu phức tạp cảm thán.

"Nhưng vẫn cảm ơn ý tốt của huynh." Lâm Dạm đi vào bếp, đổ ba nồi nước đã nấu xong vào bình gốm lớn, tiếp tục dùng lửa nhỏ để ninh, xong rồi cầm dao cắt rau. Củ cắt rau cái trắng thành các hình dạng khác nhau, có hình con rết, có hình hoa mẫu đơn, có hình lúa mạch vằn vằn, bỏ xuống nước để chặm rãi giòn ra, hoa nõ khác nhau.

Thang Cửu nhìn chằm chằm dao công xuất thần nhập hóa của cô hồi lâu, lúc này mới chỉ vào đồng bột đang được đảo trong chảo hỏi: "Đang chuẩn bị làm hạt dè xào đường sao?"

Lâm Dạm lắc đầu một cái, "Luyện dao công xong ta còn phải luyện đảo muối, nếu trong nồi không có sức nặng, sao rèn luyện bập thật được? Một ngày không luyện, dao công sẽ yếu dần, khí lực sẽ biến mất, lúc vào bếp sẽ không làm được mùi vị vốn có nữa."

Thang Cửu không khỏi thờ dài một hơi: "Các người luyện tập tài nấu nướng, không dễ hơn chúng ta luyện võ chút nào."

"Mỗi một nghề đều luyện ra như vậy đấy, không có gì lạ cả." Lâm Dạm buông dao muối xuống, đi vào phòng bếp, mở bình gốm lớn ra, dùng thìa từ từ khuấy, sau đó lấy thịt gà, thịt vịt, móng heo, thịt ba chỉ đã nấu như; lại lấy các nguyên liệu nấu ăn thịt gà, thịt vịt, móng heo, thịt ba chỉ vừa giết bỏ vào trong, tiếp tục hầm, cuối cùng đẩy kín nắp lại, dùng khăn lông ướt chặn lại khe hở, phía trên dè xuống một hòn đá, ngửa mũi hương bay mát.

Nháy mắt nắp bình mở ra, Thang Cửu thiếu chút nữa bị hun cho ngất đi, không phải vì thổi, mà vì thơm, quá thơm quá thơm, quá câu hồn!

(1) Bao giáo bao hội bày tỏ năng lực cá nhân, ý nói có thể nắm giữ và vận dụng tự nhiên một kiến thức nào đó.

(2) Thất tình lục dục: Thất tình bao gồm: hỷ, nộ, ai, cù, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Bản đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Nữ đầu bếp (20)

Thang Cửu dùng sức rướn cổ lên nhìn bình gốm, lại bị Lâm Dạm đẩy ra, cô nhạo báng một câu: "Tem tem chút đi, nếu không ta dục huynh một lố bây giờ."

Thang Cửu bị chọc cười, ánh mắt nóng bóng nhìn cô: "Canh muối nấu và canh người khác nấu hoàn toàn khác nhau."

Lâm Dạm từ từ nói: "『Lữ thị xuân thu · chương mùi vị vốn có』 có câu: Phàm là vị gốc, nước là mới nhất, ngũ vị tam tài (1), cửu phủ cửu biến (2)... sẽ thành hương vị tuyệt diệu. Ba nồi canh này của ta, dùng nước suối mát lạnh ngọt ngào, thêm vào nguyên liệu thơm ngon chế biến theo phương pháp bí truyền, dùng gỗ tùng hương ở Nam Sơn, mỗi một lần sôi thêm một nguyên liệu khác nhau, ném chín lần, sôi chín lần, tăng vị chín lần, cuối cùng thành một nồi canh, tất nhiên khác với người khác. Vị có ngọt ngào, mùi có nồng nhạt, canh nước Lỗ ta làm cũng theo phương pháp "kỳ hương tăng vị" ta tự nghĩ ra để hầm, nồng nặc hơn nhiều so với canh nước Lỗ thông thường."

Lâm Dạm bỏ gà, vịt, móng heo vào hộp đựng thức ăn, lại cắt miếng thịt ba chỉ lớn thành phiến, phối hợp với nước chấm, tiếp tục nói: "Canh nước Lỗ để lâu mới ngon, cho nên phải không ngừng cho nguyên liệu nấu ăn tươi mới vào. Những thứ này huynh cứ mang về từ từ ăn, coi như ta cảm ơn huynh thời gian này giúp đỡ ta."

"Không cần cảm ơn." Thang Cửu ngoài miệng khách khí, tay thì đang hoảng đưa ra, nhận lấy hộp đựng thức ăn, cuối cùng lại nói: "Ta nhớ muội còn bỏ bì heo vào nấu, sao không thấy?" Bì heo cũng là một trong những thứ hắn yêu thích, tất nhiên phải hỏi thêm một câu.

Lâm Đạm chỉ chỉ chân giò và miếng thịt ba chỉ, khẽ cười nói: "Có thấy không, chân giò và thịt ba chỉ đều được ta chiên qua dầu, bên ngoài có một tầng da cháy, che lại phần thịt non bên trong, thế mới không bị canh nước Lỗ nấu nhừ. Thế nhưng bì heo tươi mới, chưa được chiên qua, cho xuống mấy giò là hóa thành chất lỏng như heo đã đem đặc, hòa vào làm mất với canh nước Lỗ. Canh nước Lỗ ngon phải thơm nồng, phải sền sệt, thế cảm giác sền sệt là từ đâu tới? Dựa vào lượng dầu mỡ phong phú và chất lỏng như keo ấy. Không nấu chảy bì heo, ta làm ra hương vị nước Lỗ thế nào? Nếu huynh thích, lần sau ta sẽ lấy một phần bì heo chiên rồi bỏ vào nồi, nấu xong để nguội, chờ huynh tới lấy."

Lâm Đạm há miệng ngậm miệng toàn là quyền kinh về thức ăn ngon, hơn nữa tùy tiện một câu cũng ẩn chứa tuyệt học người khác cả đời không biết được, khiến Thang Cửu nghe say sưa. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, cường điệu nói: "Vây muội nhớ để cho ta chút bì heo, lần sau ta tới lấy. Nếu chỗ muội xảy ra rắc rối gì, cứ đến nha môn bộ Binh tìm ta, ta làm nhiệm vụ ở đó."

Lâm Đạm không hề truy hỏi thân phận của Thang Cửu, càng không có cảm giác sợ sệt khi kết giao với quý nhân, chỉ cười gật đầu một cái, tiễn người ra về.

Thang Cửu thấy có không hỏi, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, đi ra ngoài thật xa còn không quên quay đầu lại nhìn, biểu tình phức tạp. Đi tới đầu ngõ, hắn nhìn thấy nơi tổ chức đánh bạc ở đối diện. Trong đó có mấy người chạy ra, hô lên: "Mùi thơm vừa ngửi thấy sao không còn nữa, là nhà ai đang nấu cơm, quả con mẹ nó câu người! Đi đi đi, không đánh bạc nữa, về nhà ăn cơm!"

Lại qua một hồi, người trong ngõ đều mở cửa kiểm tra lẫn nhau, trên mặt đầy vẻ thèm thuồng. Món canh nước Lỗ kia quả nhiên phi phạm.

Thang Cửu lúc này xách hộp thức ăn từ từ đi xa, vừa đi vừa lắc đầu cười khẽ, sau lưng không ngừng truyền tới tiếng người đi đường nói thì thào: "Vừa rồi nhà ai làm món ăn nước Lỗ thế nhỉ, mọi người có ngửi thấy không? Thơm, thật là thơm mà!"

Vừa đi vào nha môn, Thang Cửu liền thấy mấy người Triệu Lục và La Thiết Thủ xúm lại một chỗ ăn cái gì, mơ hồ có vị ngọt truyền tới, rất mê người. Triệu Lục giơ đầu kêu lên: "Ai yo, thủ lĩnh ngài rồi cuộc tới rồi, chỗ này của chúng ta có món ngon lắm."

"Các người lại nhận thức ăn của Nghiêm Lăng Tinh? Ta đã nói với các người bao nhiêu lần, bắt kê năng ta nói gì cũng không cho vào, càng không được nhận đồ của năng ta, các người coi lời ta nói như gió thoảng bên tai sao?" Biểu tình vui thích của Thang Cửu bị phiền não thay thế.

Trên bàn của hắn để một hộp thức ăn vô cùng tinh xảo, nắp hộp đã mở ra, bên trong là bốn món ăn được bày biện khéo léo trong bát nhỏ bằng ngọc trắng, có món mặn có món chay, hình dáng đặc biệt. Chỗ đám Triệu Lục cũng có một hộp thức ăn, bên trong có nhiều thứ hơn, cách bày biện cũng khá tinh xảo, nghĩ đến chúng được đặc biệt chuẩn bị để hối lộ họ.

Cái gọi là "bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm", mấy người Triệu Lục thường xuyên ăn đồ ăn ngon Nghiêm Lăng Tinh đưa tới, không thể thiếu vài câu khen ngợi nài: "Thủ lĩnh, ngài cứ theo Nghiêm ngự trú đi. Ngài thích ăn như vậy, miệng còn kén ăn, nếu không cưới Nghiêm ngự trú, ngài còn định cưới ai? Ngay cả Quý phi nương nương cũng đồng ý chuyển hôn sự của hai người cơ mà? Chúng ta muốn cưới Nghiêm ngự trú làm mà không trèo cao được, tay nghề tốt thế này, ngài đốt đến lông cũng không tìm được người thứ hai đâu, già vợ cao giá làm gì, mau đến cửa cầu hôn đi thôi!"

Thang Cửu nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn tinh xảo hồi lâu, cười lạnh nói: "Hộp thức ăn các người cũng cầm đi, từ nay về sau năng ta còn mang đồ đến tặng nữa, các người tùy tiện ăn, ta không cần."

Mọi người lộ ra thần sắc vui mừng quá đỗi, nghe thủ lĩnh tiếp tục nói: "Còn một việc, hộp thức ăn ta mang tới, từ nay về sau các người không thể đụng vào."

Hộp thức ăn do thủ lĩnh mang tới nhất định được chuẩn bị bởi đầu bếp Hầu phủ, so sánh với bếp trưởng Ngự thiên phòng thế nào được? Mấy người liền vội vàng gật đầu nhận lời: "Được được được, sau này hộp thức ăn Nghiêm ngự trú mang tới, mấy huynh đệ chúng ta phụ trách ăn đùm ngài!" Dứt lời thật nhanh chạy tới, lấy đi hộp thức ăn tinh xảo trên bàn Thang Cửu.

"Cứ quyết định vậy đi." Thang Cửu khom người, lúi từ dưới bàn ra một vớ rượu ngon, mở nắp ra rót cho mình một chén, sau đó mở hộp thức ăn của Lâm Đạm ra, bung ra một tầng mỏng gà nước Lỗ nóng hổi, lại mở tầng dưới, lấy ra món vịt nước Lỗ, mở tầng kế tiếp có món giò heo nước Lỗ, tầng cuối cùng là thịt ba chỉ nước Lỗ, mỗi miếng thái cực mỏng, vậy một ít hạt mè và hành lá cắt nhỏ, phối hợp với nước sốt hột tiêu tới dong đồ au, mùi thơm đậm đến khó có thể dùng lời miêu tả tràn ngập bốn phía, kiêu ngạo thế hiện.

Thang Cửu cảm chân gà nhẹ nhàng kéo một cái, toàn bộ đùi gà bị kéo xuống, thịt gà non mềm kết hợp da gà bóng bảy, lượng mỡ phong phú ri ri ra, cắn một cái vị mặn tràn ngập, ngon vô cùng; giò heo cũng mềm không tẻ, da vừa cắn đứt, thịt mềm vào miệng là tan, phần gân vẫn còn tinh dẻo, dùng đầu lưỡi cuộn uyển chuyển vào miệng, khẩu vị hơi dính răng; thịt ba chỉ lớn nhỏ đều tẩm tấp, mười phần đậm da, thịt nạc có gân của thịt nạc, mỡ có cái mềm béo của mỡ, tì mi nhai mấy lần, thịt mỡ béo ngậy và thịt nạc non mềm hợp vào nhau, cùng với cay đắng của tiêu dong và cay xé của hột tiêu, mùi vị có thể nói là tuyệt diệu!

Thang Cửu lưng thốn hổ yết ăn vài miếng, tựa hồ bị nghẹn, vội vàng bụng chén lên hộp ngụm rượu lớn, lúc này mới hải lỏng thở dài. Cảm giác trong phòng yên lặng lạ thường, hắn ngẩng đầu lên phát hiện mấy người Triệu Lục đã hoàn toàn ngáy đi, ánh mắt xám ngắt mơ hồ nhìn chằm chằm hộp thức ăn của mình.

"Cút sang một bên!" Hắn cười lạnh nói.

"Không phải, thủ lĩnh, ngài mua được mấy món nước Lỗ này ở đâu thế? Quá thơm rồi! Ngài cho mấy huynh đệ nếm thử chút đi!" Triệu Lục nghiêm mặt nài nỉ.

Ngự thiên Nghiêm Lăng Tinh mang đến đều dùng bát đĩa nhỏ nhắn đẹp để để đựng, khẩu vị thiên về ngọt hơi nhạt, hơn nữa số lượng ít, cơ hồ một hộp ăn xong một mâm, tuy rằng ăn ngon, nhưng không đã ghiền. Nào giống bàn món ăn nước Lỗ của thủ lĩnh, tất cả đều là món mặn, vừa béo vừa thơm, vị thật đậm đến dọa người, lấy tay bẻ cái đùi gà xuống, nhét vào miệng xé một miếng to, rót một chén rượu mạnh đầy, tư vị kia đẹp tới mức có thể lên tiên! Đây mới là thứ họ thích ăn, đủ thỏa thuê!

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh, ngài cho chúng ta ăn một miếng đi, chỉ một miếng thôi! Sau này chúng ta không nhận đồ của Nghiêm Lăng Tinh nữa, thật đấy!" Mấy người Triệu Lục vội vàng xông tới, nhìn bát đĩa mà chảy nước miếng. Cách rất gần, mùi món ăn nước Lỗ càng thêm câu người, khiến họ suýt thì cắn phải đầu lưỡi mình.

"Cút sang một bên!" Thang Cửu vẫn câu nói ấy, ăn xong đi đồ xương, còn một ít giò heo và thịt ba chỉ gói lại mang về nhà, buổi tối hăm nóng lên là có thể ăn đêm.

Mấy người Triệu Lục đắm ngực dậm chân, kêu rên không ngừng, chỉ tay lên trời thề rằng ngày sau không đáp lại Nghiêm ngự trú nữa, nằng đưa đồ gì tốt họ cũng không nhận, chỉ cầu lão đại thưởng vài miếng món ăn nước Lỗ nếm thử. Mùi vị quá bá đạo, cầu mấy hồn họ rồi.

Thang Cửu hất mấy người ra, đi thẳng tới trại lính, Thứ tốt phải giữ lại cho mình từ từ ăn, ai đại phân cho các người?

Một đêm không mộng寐, hôm sau, Lâm Đạm thức dậy thật sớm, đi rửa mặt, dùng vài uớt làm mình tỉnh táo lại, sau đó nấu cháo và các thức ăn phối hợp, chuẩn bị đón khách. Người làm theo cô về Kinh đã đi hơn nửa, chỉ còn lại Tiểu Trúc và hai tên bồi bàn biết chữ, Thược Dược, Đổ Quyên phụ trách phụ bếp.

"Chúng ta chỉ bán mì với cháo thôi à?" Thược Dược thấy sự phụ không chuẩn bị các nguyên liệu nấu ăn khác, không khỏi có chút kỳ lạ.

"Buổi sáng cần ăn thanh đạm, một bát cháo, một tô mì là đủ rồi. Huống chi trời còn chưa sáng, người rời giường giờ này đều là dân chúng lao khổ, phải đi làm thợ, không có nhiều tiền trong tay, gọi một bát cháo hoặc một tô mì dương xuân giá cả tiện nghi nhất đã là nhất rồi, tiền đâu ra mà gọi đồ ăn khác. Buổi sáng chúng ta chỉ bán mì và cháo, buổi trưa tùy khách gọi thế nào, cơm, mì, thức ăn đều bán, buổi chiều đóng cửa sớm, bởi vì gần đây có kỹ viện, sông bạc, chạng vạng và tối rất hỗn loạn." Lâm Đạm kiên nhẫn giải thích.

Ở phụ cận có một bến tàu, thường xuyên có thuyền buôn bán tới lui, để vận chuyển hàng hóa thuận lợi, có mấy nhà mở tiểu cục (3). Người buôn bán từ nam ra bắc nhiều, kỹ viện, sông bạc, khách điếm cũng không thiếu, dần dần hình thành vòng buôn bán đặc biệt. Người rời giường lúc sáng sớm hoặc là công nhân chuyên chở, hoặc là thợ tàu, hoặc là người áp tải ở tiểu cục, ai cũng không giàu có. Nhưng đến trưa, đủ loại người đã bắt đầu làm việc, giàu hoặc nghèo, hắc đạo hay bạch đạo, quan viên đi đường thủy hoặc thương nhân giàu có, hạng người gì cũng có, có thể nói rần rần hỗn tạp.

Mở được một quán cơm tại nơi có nhân khí thịnh vượng thế này, Lâm Đạm rất hải lòng, cũng không biết người nhà họ Nghiêm nghĩ thế nào, cho rằng cô sẽ bị thua thiệt.

Lâm Đạm cười lắc đầu một cái, mắt thấy trời sáng sảng, bắt đầu có tiếng bước chân từ ngoài đường truyền đến, liền để Tiểu Trúc và hai tên bồi bàn đi mang lọ sành đựng canh nước Lỗ ra để ở cửa, dưới đáy có để cái lò, dùng lửa nhỏ từ từ ninh.

"Xé miếng vải ở ngoài đi, mở nắp, dùng muỗng dài khuấy đều." Lâm Đạm cất giọng giao phó.

Tiểu Trúc theo lời mà làm, vừa mới vén nắp lên, đầu bị hun đen hờn mê, nước miếng lập tức chảy xuống, thiếu chút nữa rơi vào canh. Hắn vội vàng che miệng, quay đầu đi, giao muỗng dài cho một tiểu nhị khác, hít một hơi: "Mau khuấy đi, ta còn chưa ăn điểm tâm đây!"

"Ta cũng chưa ăn điểm tâm mà!" Tiểu nhị thật nhanh nuốt nước miếng, lúc này mới bắt đầu khuấy. Vừa khuấy một cái, mùi thơm vốn đã ngang ngực giờ nhảy mất tràn ra bốn phía, trong ngõ hẻm, trong đường phố, trên bến tàu, mùi thơm như sợi dây thừng buộc chặt lấy cả thành, khiến người gần đó đứng ngồi không yên.

(1) Ngũ vị tam tài: Ngũ vị ở đây bao gồm chua, ngọt, đắng, cay, mặn; còn tam tài chính là ba loại tài liệu mà đầu bếp cổ đại cần có là nước, gỗ, lửa.

(2) Cửu phi cửu biến: cửu phi ý chỉ nấu sôi nhiều lần, cửu biến ý chỉ biến hóa khôn lường.

(3) Tiểu cục: nơi cung cấp dịch vụ vận chuyển hàng hóa, giống bưu điện bây giờ; hoặc cho thuê bảo tiêu, bảo vệ ai đó an toàn tới đích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 22: Nữ đầu bếp (21)

Lâm Đạm cũng không đợi ở sau bếp, mà để tiểu nhị đem một cái lều đơn sơ ngoài cửa tiệm, bên trong dọn bếp núc, nồi chén, thớt, dao phay các loại, mình thì rửa mặt rửa tay, dùng vải thô cuốn tóc dài vào bên trong, buộc chặt, tránh rơi vào nồi làm bẩn nguyên liệu nấu ăn.

Tiểu Trúc khuấy canh nước Lỗ đáng thương hề hề năn nỉ: "Lâm tỷ tỷ, có thể cho bọn đệ ăn chút mì không? Ăn no bọn đệ mới làm việc được nha!"

Lâm Đạm cười ẩn trần hất một cái, rồi mới lấy một ít vắt mì ra, nhanh chóng kéo thành sợi chỉ nhỏ tinh tế, bỏ vào nước đun sôi, cuối cùng vớt ra chia đều vào năm cái bát, mức cho mỗi bát một muỗng nước cốt xương trắng sữa dầu dùng. Nấu chín xong, cô lại cắt thái thành miếng mỏng dính, đặt chính tề trên bát mì, lại thêm mấy cọng rau cải, nửa quả trứng gà vào trong, cuối cùng rắc hành lá cắt nhỏ và rau thơm lên trên.

"Ăn đi, ăn xong còn làm việc nữa." Lâm Đạm vừa dứt lời. Mấy người Tiểu Trúc và Thuộc Dục đều hoan hô, mỗi người bưng một bát mì, hí hoáy xì xà xì xụp ăn.

"Sư phụ, mì rất dai, vị mặn của thịt dung hợp với vị ngọt của canh xương, hai thứ cộng lại, khẩu vị vừa miệng không mặn quá không nhạt quá, con ăn một bát nữa được không ạ?"

"Được, ta lại làm một bát nữa, con với Đồ Quyên chia nhau ăn đi." Bọn nhỏ đang ở thời điểm cơ thể trưởng thành, sức ăn tự nhiên lớn, nhiều một bát ít một bát, Lâm Đạm cung cấp được. Cô xoay người tiếp tục làm mì sợi, Tiểu Trúc hơi nghi hoặc nói: "Chương quầy, sao tỷ phải dời phòng bếp ra ngoài? Cửa tiệm nhiều người đến và đi không tiện cho lắm!"

"Chính là để tiện hơn, ta mới dời ra ngoài. Khách muốn ăn khẩu vị thế nào, mặn nhạt ra sao, lúc vào cửa nói trực tiếp với ta là được, ta lập tức làm ngay, không cần thời gian quá dài là có thể bưng món cho khách ngay. Mì vừa vớt khỏi nồi là ngon nhất, dai dai trơn trượt, từng sợi rõ ràng, chậm hơn sẽ bị nhão, ảnh hưởng tới hương vị. Buổi trưa làm món xào, khoai dầu lớn sẽ khiến khách bị sặc, lúc đó chúng ta hăng dọn về." Lâm Đạm trước giờ luôn để ý tài nấu nướng đã tốt phải càng tốt hơn, cảm thụ của thực khách là thứ cô quan tâm nhất, dĩ nhiên phải làm sao để thực khách cảm thấy thuận tiện nhất.

Đám người Tiểu Trúc gật đầu liên tục ồ ồ thụ giáo, lại nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Lâm Đạm, làm thực khách của muội đúng là chuyện hạnh phúc nhất trên đời."

"Huynh tới rồi." Lâm Đạm cười lắc đầu: "Huynh khen sai rồi, muốn ăn khẩu vị gì, ta làm cho huynh."

"Ta tùy tiện, muội cứ nấu đi." Thang Cửu bước vào cửa, mấy người Tiểu Trúc vội vàng nghiêng đón, giúp hần lau sạch bàn ghế.

Lâm Đạm biết Thang Cửu là tên ăn hàng chính tông, thức ăn khẩu vị gì cũng có thể tiếp nhận, liền nấu một bát mì nước Lỗ đưa qua. Phục vụ vị khách đầu tiên xong, cô bắt đầu xào chế thịt thái, lấy thịt ba chỉ đã ninh nhừ trong canh nước Lỗ ra, dùng dao phay cắt thành hạt lựu tinh tế, bỏ vào một cái chảo khác, thêm củ khô làm lửa kín hơn, sau đó lục tục cho vào đậu, măng, củ niễng non cắt hạt lựu, đổ nước trong vào, nấu một nồi nước thơm ngào ngọt.

"Thật thơm, cho ta thêm chút thịt thái này được không?" Thang Cửu mắt lấp lánh nhìn Lâm Đạm.

"Dĩ nhiên là được, một muỗng thịt thái một văn tiền." Lâm Đạm cười giòn nói.

"Lấy năm văn tiền cũng được." Thang Cửu nhìn cô một cái thật sâu, cuối cùng thêm thịt thái vào bát mì, húp một hớp lớn, ánh mắt lập tức sáng rỡ. Chỉ dùng nửa cân thịt, có thể nấu được nồi thức ăn lớn nóng nần mùi thịt như thế, tay nghề Lâm Đạm tốt thật.

Lâm Đạm tựa hồ nhìn thấy sự ngạc nhiên của hắn, giải thích: "Thịt thức dậy lúc sáng sớm phần lớn không giàu có gì, ngày lễ tết mới có thể ăn một miếng thịt. Bát mì thịt này của ta bán bốn văn tiền một bát, có người không mua nổi, ngược lại làm nước canh có vị thịt từ thịt thái thì tất cả mọi người chia nhau ăn, vừa có mùi thịt, vừa có giá cả rẻ. Đậu, măng, củ niễng non đều là loại thức ăn giòn xốp, dễ thấm dầu thấm nước, đặt trong nồi canh nấu một thoáng, có thể khiến thức ăn có vị mặn, đây chính là phương pháp dị vị trong số các phương pháp điều vị."

Thang Cửu bắt trì bất giác buống chén xuống, nghe như mê như say.

Khi Lâm Đạm giải thích về món ăn ngon, vẻ cần đã có rất nhiều người men theo mùi tìm tới. Vị thơm nồng như vậy, hẳn là quán cơm kia làm điểm tâm, chuẩn bị đem bán. Mặc dù đa số người không mua nổi thịt Lỗ, nhưng chạy đến mua một bát mì dương xuân thì được. Có thể làm thịt Lỗ thơm đến vậy, tay nghề của đầu bếp này chắc chắn không kém.

Nghĩ như vậy, không ít người queo vào ngoi hèm sâu, không cần người ngoài chỉ dẫn, đã chính xác tìm được tiệm Món ngon quê nhà. Dù có vài người lượn nhăm đường, cũng rất nhanh vòng trở lại, mùi thơm thức ăn của tiệm chính là bằng hiệu tốt nhất.

Chỉ trong chốc lát, cửa tiệm đã đứng đầy người, nhìn lộ sành đựng canh nước Lỗ đang sôi sùng sục bốc hơi nghi ngút kia, họ không hỏi muối nước bọt, cảm giác con sâu thêm ăn trong bụng bắt đầu tạo phản. Nhất là Thang Cửu đang xì xụp ăn rất thoải mái, biểu tình thỏa mãn kia khiến họ càng thêm hơn.

"Bà chủ, một tô mì bán bao nhiêu tiền?" Một tráng hán lau nước miếng hỏi.

"Mì dương xuân một văn tiền, mì thịt thái hai văn tiền, mì thêm nhiều thịt thái hơn ba văn tiền, mì thịt Lỗ bốn văn. Nồi này của ta còn bán cháo trắng, một bát hai văn tiền." Lâm Đạm từ từ nói.

Mấy người Tiểu Trúc vội vàng chạy đến, nhiệt tình chào mời khách: "Khách quan, muốn ăn thì mời vào trong."

"Mì thịt thái chi bán hai văn tiền, loại thịt này sao?" Tráng hán chỉ chỉ nồi lớn, ánh mắt sáng ngời. Trong nồi thịt Lỗ đã được nấu chín cả, đậu, măng, củ niễng non thái hạt lựu nhuộm đầy sốt thịt kho, hút no hương mặn và vị thịt, nhìn qua không khác thịt mấy, lại thêm vị ngọt thơm mà thịt không có.

Tráng hán kia không rõ nội tình, tưởng trong nồi này chỉ có thịt thái không, cho nên biểu tình kinh dị. Phải biết, mì thịt thái toàn thịt thế này, trên đường cái bán toàn từ năm văn tiền trở lên.

"Không sai, thịt thái ta làm là đồ chay, không hao phí gì." Lâm Đạm kiên nhẫn giải thích một câu.

"Vậy cho ta một bát!" Tráng hán không do dự nữa, lập tức đi vào trong tiệm, trong lòng vui vẻ nói: Quán bố nó là thịt thái mặn hay là thịt thái chay, cứ ném ra vị thịt là được.

Hắn tựa hồ là thủ lĩnh của một đám người, hẳn vào những người còn lại cùng vào theo, mỗi người một bát mì thịt thái, khẩu âm giống nhau, hẳn là tới từ cùng một nơi.

Lâm Đạm ôn hòa nói: "Nghe giọng thì các vị đại ca là người Thiểm Bắc phải không, ta chính vị thịt thành vị thịt Thiểm Bắc cho các người thế nào?"

"Thịt thái có thể sửa vị sao? Được được được, tất nhiên là được!" Đoàn người vội vàng gật đầu.

Lâm Đạm lấy một cái chảo trống đặt lên bếp, rót tí dầu, chờ dầu nóng báy phần thì cho bột ồ ồm dầu đó dội dùng. Tổng cộng có chín thực khác, cô liền mức chín muỗng thịt thái, xào cùng dầu đó trong chốc lát, thêm vào tinh bột sùng thơm nồng, chờ nước canh sôi lên thì thả một ít cái trắng chua chua mặn mặn, nấu cùng với thịt thái. Cứ thế, vốn là thịt thái nước Lỗ biến thành thịt thái Thiểm Bắc đó au, nóng cay, chua chua mặn mặn.

Thịt thái xào xong, mì sợi cũng đã chín, Lâm Đạm thật nhanh mức thịt vào chín cái bát, sau đó rải gừng, hành, rau thơm lên, để Tiểu Trúc bưng lên.

Mấy tên tráng hán vốn chỉ ôm thái đồ hiếm lạ mà tới, cho đến khi nhìn bát mì quê hương quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa, mới lộ ra thần sắc xúc động. Bọn họ không kịp đợi cầm đĩa lên ăn, vừa húp một hớp, trong mắt có hơi nước thoáng qua. Mì sợi mỏng mà dai, thịt thái vừa chua vừa cay, hết sức đủ vị, ăn vào bụng nóng lên, nỗi nhớ quê hương xa cách đã lâu mà lúc đêm khuya vắng người không dám nghĩ tới chợt bùng lên, kích thích niềm nhưng nỗi nhớ không thể xua tan.

"Ăn ngon thật, là cái vị hồi bé ta thường ăn!" Tráng hán ăn mấy miếng liền, lúc nói giọng khàn khàn đi. Đồng hương của hắn liên tục gật đầu, biểu tình thỏa mãn. Ăn một bát mì quê hương, chỉ cảm thấy toàn thân tràn trề lực lượng, chờ lát nữa có thể bóc vác nhiều hàng hơn, kiếm được nhiều tiền hơn.

"Ăn ngon, ngày mai ta lại tới." Mì còn chưa ăn xong, tráng hán đã liến tếu không thôi nói, vốn cuộc sống đã quá kham khổ bỗng có chút triển vọng.

"Ta cũng tới." Mọi người rồi rí rít gật đầu hưởng ứng. Thứ duy nhất ăn mãi không ngán, chính là thức ăn quê nhà.

Chốc lát, cửa tiệm lại đi tới vài người, vẻ đáng thấp bé, khẩu âm rất nặng, người bình thường rất khó nghe ra họ đang nói gì. Nhưng Lâm Đạm vào nam ra bắc, kiến thức uyên bác, trao đổi không gặp khó khăn, nói giá cả mì sợi và cháo trắng lại một lần.

Mấy người nhìn chăm chăm lộ sành đựng canh nước Lỗ một hồi, rồi cuộc không đỡ được cảm đồ đi tới.

"Nghe giọng thì các vị đại ca là người Bách Việt, ta chính vị thịt thành vị thịt Bách Việt thế nào?" Lâm Đạm lễ phép hỏi.

Mấy người lộ ra thần sắc nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng khẽ gật đầu. Lâm Đạm mức ra mấy muỗng thịt thái, bỏ vào nước trong làm tan vị đi, lại thêm đường trắng làm gia vị, lấy một bình nhỏ trên bệ bếp ra, mức mấy muỗng nước tương đen thái lù vào, hòa với thịt thái. Một mùi hương tanh tanh khó có thể nói nên lời lan tràn trong không khí, dung hợp với vị mặn của thịt thái trở nên thơm bất ngờ, mơ hồ còn có mùi nước biển.

Biểu tình nửa tin nửa ngờ của mấy nam tử lập tức được ngạc nhiên mừng rỡ thay thế, bỏ lỡ ba la nói liên tục, còn liên tục giơ ngón tay cái lên.

Lâm Đạm vuốt cằm nói: "Không sai, đây chính là tương của cát, ta tự làm, các vị đại ca nếm thử xem có chính tông không."

Người Bách Việt ở phía tây đặc biệt yêu thích tương của cát, bắt kể làm món nặn hay món chay, cũng thích thêm tương của cát làm gia vị, thời điểm nấu mì cũng dùng tương của cát, bột ngọt, tương ớt ướp thịt thái. Lâm Đạm từng dùng ở phía tây mấy tháng, học cách làm tương của cát chính tông, trong vị tanh của thịt sống có vị tươi, hết sức đặc biệt.

Thịt thái nấu xong, mì cũng bỏ vào bát, Lâm Đạm mức một muỗng nải thang thơm lừng đổ vào, lại rắc thêm tôm khô hồng nhạt và hành lá xanh biếc, hình thái quá ư đẹp mắt.

Mấy nam tử căn bản không cần mấy người Tiểu Trúc mời, cũng không vào tìm chỗ ngồi, chỉ đứng ở cửa nhìn Lâm Đạm nấu mì, nấu xong lập tức tự mình bưng đi, ăn rất nhanh. Ăn tới ăn lui, chỉ có món ăn ở quê là ngon nhất thôi.

Mùi thơm vẫn còn tán ra, thực khách tìm tới một nhóm lại một nhóm, Lâm Đạm sẽ căn cứ theo yêu cầu của từng khách mà thay đổi khẩu vị, người Thực Châu thêm hoa tiêu, tương ớt chế biến thành vị té cay; người Hồ Nam chế biến thành vị té cay; còn có vị chua cay, vị hành thơm vẫn vẫn, có người không thích uống canh thì có mì khô, mì vậy dầu, muốn gì có cái đó.

Đều nói khẩu vị mỗi người mỗi khác, nhưng tới chỗ của cô, dường như cũng không phải chuyện gì khó khăn cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nữ đầu bếp (22)

Thang Cửu ăn xong cũng không rời đi, bụng bát đi tới bên người Lâm Đạm, nói nhỏ: "Người nam thành đều là khách xứ lạ xa quê, thích tụ tập thành nhóm, người địa phương ở chỗ này chắc chắn có đồng hương. Số nhóm người đồng hương nhiều nhất có sáu, đó là người Thiểm Tây, người Thực Châu, người Bách Việt, người Giang Nam, người Ngạc Tương (Hồ Bắc và Hồ Nam), người Điền Kiếm (Văn Nam và Quế Châu). Ngày sau mọii làm thịt thái, cứ để ý làm sáu nồi sáu khẩu vị khác nhau là được, các khẩu vị khác không cần quên, quá rắc rối."

"Đây cũng là một biện pháp hay, nếu có khách nói rõ mình muốn khẩu vị đặc biệt, ta cứ làm giúp là được. Thang Cửu ca, cảm ơn huynh chỉ điểm." Lâm Đạm cảm kích cười một tiếng. Làm sao tiết kiệm sức lực cô biết, nhưng kết cấu dân số ở nam thành cô đúng là không biết.

"Không cần cảm ơn, cho ta thêm một tô mì, vị chua cay." Thang Cửu gõ gõ cái chén không.

Lâm Đạm lắc đầu bật cười, sau đó tay chân dứt khoát nấu tô mì nữa.

Tần nhị nương vị chào hỏi khách nhân, ngày nào cũng ngủ rất muộn, ban ngày tự nhiên cũng dậy trễ, mặt trời chưa nhô lên cao ba sào thì tuyệt không mở mắt nổi. Nhưng hôm nay thì khác, trong mơ hồ, bà bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm khó có thể diễn tả thành lời, mùi thơm này nồng đậm mà bá đạo, chẳng những khiến bà nước miếng văng tung tóe, còn làm bà trăn trở khó ngủ yên. Bà vâng vâng trên giường hồi lâu, cuối cùng không thể dứt khoát một hơi bỏ dậy, mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài kiểm tra.

"Vị thịt Lỗ này tới từ đâu thế? Đi tìm cho ta một chút, tìm được mua cho ta nửa cân thịt Lỗ về đây!" Bà thúc giục mấy tên quy công (1).

"Nhị nương, vậy chúng ta đi tìm xem một chút." Mấy tên quy công đang chuẩn bị ra cửa, trên mặt cũng mang vẻ nhấp nhem vừa tỉnh ngủ, không nghĩ ngừ chút nào, họ cũng bị mùi thơm hấp dẫn. Chỉ chốc lát sau, các cô nương trên lầu cũng đều bỏ dậy, nằm ở trên lan can nũng nịu nói: "Chúng ta cũng muốn ăn thịt Lỗ, mang về nhiều một chút."

Mấy quy công đồng ý, sau đó một đi không trở lại, mà mùi thơm của món ăn nước Lỗ kia càng ngày càng đậm, sau đó biến thành vị chua cay, vị hành thơm vẫn vẫn, các loại mùi vị hỗn tạp vào nhau, khiến cho lười người ta khát khô, thèm thường nhớ dai. Tần nhị nương đầu tiên ngời ở đại sảnh chờ, sau đó chạy ra cửa nhìn quanh, về sau thực sự không chờ nổi nữa, phát tay với các cô nương dặn: "Ta tự mình đi xem chút, các người ngồi trước đi."

"Thơm như vậy, ngửi thế nào được a!" Các cô nương xoa bụng than phiền.

Tần nhị nương cũng bị hấp dẫn không nhịn được, men theo mùi thơm chạy thật nhanh vào ngõ hẻm, vòng vo một hồi lại tới quán cơm nhỏ hóm qua mình tưởng nhất định sẽ tàn, không khỏi có chút sững sờ. Bà vốn tưởng rằng mình tìm lầm chỗ, rồi cô lên nhìn một cái, thấy mấy tên quy công nhà mình đang ngồi trong ăn mì, bộ dáng ăn như hổ đói kia đúng nói làm gì cho mất mặt.

Lọ sành lớn đun ở cửa đang ừng ục ừng ục bốc hơi nóng, một mùi thơm khiến người ta xuong cốt ngứa ngáy không ngừng cuộn cuộn trào ra. Tần nhị nương lòng đầy giãy giụa hoàn toàn thỏa hiệp, nửa che nét mặt giả nua của mình, che che giấu giấu đi vào.

"Khách quan mời ngồi vào bên trong." Tiểu Trúc cúi hi hi nghênh đón, sau đó kinh ngạc nói: "O, ngài không phải vị ngày hôm qua..."

"Cái gì mà vị này vị kia, mau mang nửa cân thịt Lỗ lên đây cho ta, thêm một bát mì thịt thái." Gương mặt giả nua của Tần nhị nương đỏ bừng lên.

Lâm Đạm đang bận rộn ngắt đầu lên thì thấy, tuy đã nhận ra Tần nhị nương, trong mắt vẫn là ý cười ôn hòa, "Được rồi, nghe khẩu âm thì ngài đến thì Quế Châu phải không? Thịt thái ta làm cho ngài dùng hột tiêu cay, dầu mè tang, nước tỏi băm nhé?" Ra ngoài du lịch nhiều năm, cô hiểu đạo lý hóa khí sinh tài phủ rõ hơn ai hết.

Tần nhị nương vốn rất lúng túng, sợ Lâm Đạm bám vào chuyện hôm qua mà châm chọc mình, trong nháy mắt tự tị hận lên, gương mặt giả nua cười như hoa nở, "Tốt tốt tốt, người giúp ta làm một bát đi, thịt Lỗ ở quê ta đúng là được làm như thế, nếu không không có hương vị gì! Ta đã nưoi mấy năm chưa được ăn mùi vị này rồi!" Vừa nói vừa dùng khăn lau miệng, rất sợ nước miếng chảy xuống.

"Chỗ ngài không chỉ có thịt Lỗ trộn như vậy, thịt sống, gan heo, tiết heo, máu gà, đều trộn vậy mà ăn. Nhất là rau trộn thịt heo sống hoặc gan heo, cắt nhỏ dùng với rượu nếp, mè tang, hột tiêu, tỏi băm, giấm thơm trộn cùng một chỗ, ngon miệng cực kỳ." Lâm Đạm tùy ý tiếp lời, không nghĩ tới làm Tần nhị nương cảm động không thôi.

Bà nhìn chằm chằm Lâm Đạm, khao khát nói: "Đúng đúng đúng, chỗ chúng ta chính là làm như thế, bà chủ trẻ người biết thật nhiều nha, người có thể làm được không?"

"Buổi sáng ăn nặng miệng như thế không tốt với dạ dày, nếu không buổi trưa ngài tới đi, ta làm giúp ngài. Ta từng ở Quế Châu mấy tháng, biết làm một vài món đặc sản địa phương." Lâm Đạm vuốt cằm nói.

Tần nhị nương vội vàng gật đầu đáp ứng, sau đó áy náy nói: "Bà chủ trẻ này, hôm qua ta nói sai rồi, chỉ bằng tay nghề này của ngài, mở tiệm ở xá xinh nào cũng không thua thiệt được!"

Lâm Đạm cười lắc đầu, vẻ mặt rất ôn hòa. Nghe hai người nói chuyện, một thực khách đi tới hỏi: "Bà chủ, ngài biết làm bún không? Chỗ chúng ta có thói quen ăn sáng bằng đồ làm từ gạo, rất ít khi ăn mì."

Lâm Đạm biểu tình bình tĩnh, lập tức bỏ sung: "Xem trình độ của ta này, bún tự nhiên phải làm chứ, chẳng qua quên mất thôi. Ngày mai nếu các người còn tới, liền có thể ăn bún, đúng rồi, còn có đậu gao, dùng tương tỏi băm chua cay làm ăn đặc biệt thích miệng."

Những người này cao hứng như bắt được vàng, bảo không chỉ bảo đảm ngày mai tới, mà sau này ngày nào cũng tới. Bọn họ chưa từng thấy qua người nào có tài nấu nướng tốt hơn bà chủ trẻ này, thức ăn ngon trời nam biển bắc, dường như chẳng có món nào cô không biết làm.

Thấy đám người Tần nhị nương có thể ăn món ngon quê nhà, các thực khách còn lại ngồi không yên, tốp hai tốp ba chạy tới bên người Lâm Đạm gọi thức ăn, trong ánh mắt đầy vẻ khao khát. May mắn Lâm Đạm kiến thức rộng, tuyệt đại đa số thức ăn đều biết làm, có một vài món chưa làm bao giờ, nghe khách miêu tả ti mi một lần cũng có thể tìm tòi làm ra mùi vị y nguyên.

Bầu không khí trong tiệm hết sức náo nhiệt, nhất tới món ngon quê nhà, mọi người cứ như mờ mảy hát, có thể thao thao bất tuyệt nói một hồi lâu. Lâm Đạm cười lắng nghe, biểu tình sung sướng.

Thang Cửu ăn no từ sớm, nhưng ngồi ở ghế không chịu đi. Hắn thích bầu không khí của quán ăn này, ấm áp như ở nhà, giống hết cảm giác mà Lâm Đạm cho hắn.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa có một đám người đi tới, người nào người này mặt mày hung dữ, nhìn qua không dễ chọc. Bọn họ đẩy Tiểu Trúc và hai tiểu nhị ra, la lớn: "Chú các người ở đâu, gọi ra đây! Người nào mở tiệm ở khu này cũng phải hỏi thăm bang Đại Quyền chúng ta, quy củ này các người không biết sao?" Rất rõ ràng, đây là tới thu phí bảo hộ.

Thế lực lớn tại nam thành, Thang Cửu cơ bản đều biết hết, nhưng bang Đại Quyền là thứ đồ chơi gì hắn còn chưa từng nghe qua. Đều nói "Diêm Vương dễ tiền, tiểu quý khó đây", những người này sợ là mấy tên tiểu quý không lên nổi mặt bàn kia, chuyên ăn at dân chúng bình thường không có bối cảnh.

Thang Cửu đang muốn tiến lên, Tần nhị nương đập bát xuống cái rầm, mắng: "Đồ tạp nham từ đầu tới, cũng dám hô to gọi nhỏ trên địa bàn của bà đây, coi chừng bà cắt đầu lười các người!"

Mấy người này không nhận ra Tần nhị nương, cho rằng bà chỉ là một phụ nữ danh giá thích can thiệp vào chuyện người khác, xăn tay áo muốn đánh người. Mấy quy công ném đĩa nghênh đón, chuẩn bị đánh một trận. Mắt thấy mặt cuộc ác chiến sắp nổ ra, ngoài cửa lại tới một đám người, đi đầu là một nam tử thân cao tám thước, đáng vẻ gầy gò, ngũ quan hết sức tuấn mỹ, ăn mặc xa hoa, vừa nhìn là thấy không phải người thường. Mỗi hân hết sức tái nhợt, gò má cũng có vẻ đỏ ửng không bình thường, trông mặt thanh nhuận như say, có thể nói phong lưu phóng khoáng.

"Con nhỏ nhõ từ đâu tới, ông ông không ngừng, tránh ra cho bọn hầu!" Hắn tùy ý khoát khoát tay, sau lưng có mấy thị vệ đeo đao đi ra, kéo mấy tên côn đồ các kẻ lượn sang một bên.

Tiền đường ôn ào nháy mắt yên tĩnh, mọi người trở mặt nhìn nhau, đều biết người này sợ là một nhân vật lớn vo cùng giàu sang, ra cửa còn mang thị vệ, xếp hàng hoành tráng thế này kiểu gì cũng phải là tướng quân.

"Mọi người ngồi đi, tiếp tục ăn, không cần để ý bọn hầu." Nam tử tuấn mỹ tươi cười hòa nhã, quay lại nhìn Lâm Đạm, chần chờ nói: "Người chính là Lâm chương quỳ?"

"Đúng là Lâm mẫu." Lâm Đạm đứng mực chấp tay.

"Chỗ người còn bản Thiên Nhật Tửu không, ta muốn mua mấy vô. Không không không, không phải mấy vô, chỗ người có bao nhiêu ta mua hết bấy nhiêu, hết thay mang đi." Nam tử vừa mở miệng, Lâm Đạm liền đoán được thân phận của hắn. Tự xưng bốn hầu, mặt có vẻ say, trời chưa sáng đã tự mình mang một đám thị vệ đi mua rượu, người này sợ rằng chính là Uy Viễn Hầu yêu rượu như mạng.

Về phần tại sao Uy Viễn Hầu bỗng dưng tìm tới, phải kể tới hai ngày trước. Hôm đó, tướng lĩnh râu quai nón đưa tới một vô Thiên Nhật Tửu, bị quân gia Hầu phủ bỏ xó. Chợt có một ngày, Uy Viễn Hầu có hứng mang khách đi thăm kho rượu của mình, sai người làm mang vô rượu tốt nhất trên giá xuống, chia sẻ với vài vị khách này. Thời điểm người làm leo lên thang không vững chân, lỡ làm vô Thiên Nhật Tửu rơi xuống, đập vào đất nát bậy.

Chỉ là một vô rượu không tên không nhãn, vô dụng không đủ xa hoa, Uy Viễn Hầu vốn không thèm để ý, giờ chần lén chuẩn bị đi, mùi rượu nồng đến tận cùng đột nhiên khuếch tán ra, áp toàn bộ mùi rượu khác của kho rượu xuống. Một vị khách tửu lượng kém nhất chưa cần nếm thử đã mê mẩn, bước chân không khỏi đảo đảo, mà Uy Viễn Hầu ngẩn chén không say đã thần hồn điên đảo, như mê như say.

"Đây là rượu gì?" Hần bất chấp bụi bẩn trên đất, dùng đầu ngón tay dính một ít rượu bỏ vào miệng thưởng thức, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, "Rượu ngon, thật là rượu ngon nhất bản hầu từng uống!" Vừa dứt lời mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, vội vàng dùng vải bông hút lại. Chỉ tiếc kho rượu để giữ ấm, toàn dùng sản gỗ hoặc địa long, mà không phải cẩm thạch, nước rượu rất nhanh chảy theo kẽ hở sàn xuống dưới không còn một mồng, hoàn toàn tìm không thấy.

Rượu tiên trong số rượu tiên đặt ở trước mặt, mình lại không phát hiện, vừa phát hiện ra thì bề mặt, ngay cả chút ngon ngọt cũng không nếm được, bảo Uy Viễn Hầu chấp nhận sự thật tàn khốc này thế nào đây? Lập tức, hẳn không còn tâm tư chiều đãi khách nữa, sai người làm tay chân vụng về kia tự đi lính hai mươi đại bản, xong rồi để quản gia vội vàng tìm người hiến rượu, tìm hai ngày rồi cuộc tìm được Lâm Dạm, không đợi trời sáng đã tới.

Lâm Dạm không biết khúc chiết trong đó, nhưng cũng nhìn ra được Uy Viễn Hầu rất gấp. Cô cẩn thận quan sát đối phương mấy lần, lúc đầu nói: "Nơi này của ta không có Thiên Nhật Tửu, nếu có cũng không bán cho người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nữ đầu bếp (23)

Uy Viễn Hầu tuổi gần bốn mươi, nhưng vì võ công cao cường, bảo dưỡng cẩn thận, nhìn qua như mới ba mươi. Hần vóc người gầy gò, khí chất cao quý, trên người nhuộm đầy ý nhị phong lưu của văn nhân nhà sĩ, hoàn toàn không có sự thô tục của võ tướng.

Nhưng, khi hần nường lông mày, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, khí thế không ai dám cãi lại liền không tự chủ mà trút xuống, làm người ta da đầu tê dại. Tần nhị nương sợ đến mức cả người phát run, vội vàng kéo ống tay áo Lâm Dạm, nhỏ giọng nói: "Bà chủ trẻ, ngài ngân vạ lần dừng cường chế hần, hần là Uy Viễn Hầu, giết người như chơi!"

Lâm Dạm tự nhiên biết người này là Uy Viễn Hầu, nhưng chỉ khẽ nâng cằm đối mặt với đối phương, nụ cười yếu ớt nơi khóe miệng không thay đổi chút nào.

Thang Cửu bước lên trước, chắn trước hai người, chấp tay với Uy Viễn Hầu: "Hầu gia, trong tiệm quả thật không có Thiên Nhật Tửu."

"Thang thế tử, người trở lại từ phía bắc rồi à?" Uy Viễn Hầu tùy ý liếc hần một cái, trong giọng nói ôn hòa ẩn giấu tia cương quyết, "Hồ Phong nói với ta rượu kia do nàng ủ, không có, bốn hầu có thể chờ, có lại không chịu bán, đây là đạo lý gì?"

"Thang thế tử?" Lâm Dạm không hề phản ứng với lời truy hỏi của Uy Viễn Hầu, trước nhìn ngắm quan sát Thang Cửu tỉ mỉ, trên mặt đầy vẻ bình tĩnh: "Huynh là tiểu Hầu gia?" Họ Thang, đứng hàng thứ chín, có số mệnh nghỉ tới người này là tiểu thế tử của phủ Vĩnh Định Hầu - Thang Thừa. Cũng không biết những năm tháng qua hần phải trải qua những gì, từ một thiếu niên xinh đẹp trí tuệ, lớn lên thành hình dáng thô kệch như bây giờ, ngũ quan vẫn tuần mỹ, song mang theo khí cương dương mãnh liệt, vết sẹo dao đầu mày khiến hần trông hung ác hơn, trang phục trên người căn bản không che được bắp thịt cơ lực của hần, so sánh với thiếu niên lang nhệ nhàng năm đó đúng là hai người.

Chớ nói Lâm Dạm cảm tình lành đạo, coi như nguyên chủ yêu thầm tiểu Hầu gia đã lâu tới, chỉ sợ cũng không nhận ra đối phương.

Thang Cửu thân thể cứng đờ, vội vàng giải thích: "Lâm Dạm muội nghe ta nói, ta sớm định nói cho muội biết..."

Không chờ hần nói hết lời, Lâm Dạm đã cười trước, không phải nụ cười bao dung giả tạo, cũng không phải nụ cười khổ lừa dối, mà là nụ cười sung sướng, thân thiết khi thấy cố nhân: "Tiểu Hầu gia, nhiều năm không gặp huynh vẫn khỏe chứ, thân thể lão Hầu gia còn tốt không?"

Thang Cửu bỗng nhiên cảm nín, lúng ta lúng túng nói: "Tốt, chúng ta đều rất tốt." Lâm Dạm không hề nổi nóng, hần hần nên thờ phào một cái, hà cớ gì lại thấy thất vọng trong lòng?

"Bản hầu không phải tới nghe các người ôn chuyện xưa. Lâm chương quấy, Thiên Nhật Tửu người bán hay không bán?" Giọng nói ôn hòa của Uy Viễn Hầu đã hoàn toàn bị lạnh lẽo âm trầm thay thế. Mấy tên thị vệ của hần đồng loạt đặt tay lên chuỗi dao, tựa như chỉ chớp mắt tiếp theo sẽ bộc phát.

Đoàn người chặn cửa, thực khách trong quán muốn chạy cũng không dám chạy, muốn ở lại cũng không dám ở lại, ai nấy mặt mày cắt không còn giọt máu.

Lâm Dạm vẫn vân đạm phong khinh, chấp tay nói: "Hầu gia chớ giận, ngài có từng nghe qua mẳm có bỗng chưa?"

"Trong 《Thi từ》có viết: Người Xích Huyền châu, là đất cũ Côn Luân, làm nước sôi từ mẳm có bỗng, có đó, ăn một miếng, say ba năm." Biểu tình Uy Viễn Hầu có chút kinh dị. Hần vốn tưởng rằng đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.

"Thiên Nhật Tửu có thể làm người ta uống thỏa thích một lần là say liền ba năm, dùng thứ gì sản xuất rượu, mà tác dụng đến chậm như vậy? Ta men theo đầu mối này mà tra, cuối cùng tìm được mẳm có bỗng, lấy lại phương pháp ủ rượu từ mấy trăm năm trước. Nhưng Hầu gia có biết, mẳm có bỗng một năm nở một lần, một lần kết trái quả, ngàn quả mới thành một vỏ rượu. Ta hao phí ba năm mới được một vỏ, đã bị thổ phi cướp sạch, còn đầu mà ủ một vỏ nữa cho ngài. Vừa rồi là một lý do, còn lý do thứ hai nữa. Hầu gia lần này về Kinh để dưỡng bệnh, ngài có biết ngài bị bệnh gì phải không? Ta thấy Hầu gia mặt đỏ môi trắng, hai mắt ửng đỏ, da khô dễ gặn, hần là là gan không tốt, mà rượu rất độc cho gan. Tất cả vật gì có tính nóng đều có hại cho gan cả. Nếu ta còn bán một vỏ rượu mạnh như thế cho ngài, bệnh tình ngài nặng thêm ai gánh trách nhiệm đây?"

Lâm Dạm từ từ nói: "Vi thân thể của Hầu gia, vỏ rượu này ta không thể bán, xin ngài lượng thứ."

Ồ hay! Nói tới nói lui hóa ra là ta không phải à? Uy Viễn Hầu vòng vo chuyển chuyển ngón tay, biểu tình lạnh lùng có chút thả lỏng. Đầu lĩnh thị vệ theo hần vội vàng chạy lên trước nói nhỏ: "Hầu gia, thái y đã dặn đi dặn lại, không thể để ngài say rượu nữa, ngài nghe lời lão nhân gia một lần đi. Thiên Nhật Tửu tổn hại quá lớn tới thân thể ngài, chúng ta không mua được không?"

Bọn thị vệ trước đó còn khí thế hung hăng, tựa như một lũ không hợp liền phá tiệm, vào lúc này đều hòa hoãn bình tĩnh. Rượu này không bán là đúng rồi, bọn họ còn đang chờ gia bình phục, sớm theo hần về đóng nam đây này.

"Rượu không mua cũng được," Uy Viễn Hầu biết thuộc hạ muốn tốt cho mình, nhưng tới vui vẻ về mặt hứng, cuối cùng chẳng sáng khoái tí nào, không khỏi cười lạnh nói: "Bốn hầu ăn cơm ở chỗ này. Vừa nghe tiểu nhị quán người nói người món gì cũng biết làm, làm hài lòng khách? Tốt lắm, ta muốn một bản thức ăn dùng rượu để làm, người có làm không? Nếu làm không tốt, không khiến bốn hầu hài lòng, bốn hầu liền đập tiệm."

Nói tới chỗ này, Uy Viễn Hầu nhìn qua phong lưu hào phóng rồi cuộc lộ ra ít thực tính và bá đạo đặc biệt của võ tướng.

Có hài lòng hay không chẳng lẽ không do người há miệng ra chắc? Thang Cửu nường mày một cái muốn đứng ra lý luận. Người khác sợ Uy Viễn Hầu, hần thì không.

Lâm Dạm kéo hần, vuốt cằm nói: "Đương nhiên được."

"Tiểu nha đầu kiến thức kém còn ngông cuồng, tùy tiện đồng ý như thế, người chưa nghe thừng yêu cầu của ta sao," Uy Viễn Hầu tiếp tục nói, "Đừng tưởng đó một nửa chén rượu hay ném tí rượu vào, khiến nguyên liệu nấu ăn nhuộm lên mùi rượu, thì coi như dùng rượu làm thức ăn. Y bốn hầu là, dùng bản thân rượu làm món ăn, ăn một miếng miệng tràn đầy vị rượu, lại không tổn hại đến gan, người có thể không?"

Yêu cầu này vừa nói ra, thực khách xung quanh đều ồ lên. Rượu dùng ở phương diện nấu nướng chỉ tạo ra tác dụng như gia vị, cho tới bây giờ chưa từng nghe đến việc dùng rượu làm món ăn. Đây là rượu đó, tương đương với đồng nước, để trong nồi nhiều lần là sôi lên mà thôi, chưa từng nghe qua có đầu bếp nào nấu nó thành món ăn được. Cái khác không nói, chỉ riêng việc người làm thế nào thêm vị chua ngọt đắng cay mặn vào trong rượu, để nó vừa miệng, no bụng bụng, thỏa mãn được cơn thèm ăn, đây là vấn đề lớn nhất.

Uy Viễn Hầu rõ ràng tới để đập tiệm mà!

Thang Cửu trợn mắt nhìn, gần từng chữ: "Hầu gia, ngài dùng làm người khác khó chịu. Nếu ngài quá rảnh rồi, không bằng về nhà uống nhiều mấy thang thuốc bắc, dưỡng thân."

"Thằng nhóc con, chuyện của bốn hầu chưa đến phiên người xen vào," Uy Viễn Hầu liền tục cười lạnh.

Lâm Dạm vẫn ung dung thong thả buộc khăn che đầu, từ từ nói: "Dùng rượu làm món ăn? Có thể, Hầu gia, ngài chờ trong chốc lát." Dứt lời để Tiểu Trúc căng thẳng bắt an lấy một cái bình mình cất gấu kỹ ra.

Nhìn thấy cái bình dùng bìn bị kín hoàn hảo kia, Uy Viễn Hầu đắc ý cười lên: "Còn nói không có rượu, không phải ồm ra rồi à? Nói cho người, nếu vỏ rượu người đưa không ngon bằng Thiên Nhật Tửu, bốn hầu vẫn đập tiệm của người như thường, cầu xin nữa cũng vô ích." Hần cho là Lâm Dạm không thể nào lấy rượu làm món ăn, cho nên khuất phục trước.

Nhưng Lâm Dạm chỉ cười nhạt một tiếng, đẩy nắp bình dùng đặt bìn bịt kín ra rồi dùng móng dài để đặt mức ra một vật. Mọi người định thần nhìn lại, không khỏi kinh ngạc. Chỉ thấy vật này dài nửa cánh tay, hình dáng thon dài, toàn thân trong suốt xanh biếc, giống như ngọc thạch, đặt trên thớt búng một cái, hết sức nộn nộn mềm mại, trông như nguyên liệu nấu ăn nào đó, chẳng những vẻ ngoài đẹp mắt, ngay cả mùi thơm cũng hết sức đậm đà, mùi canh nước Lỗ nóng nấu trước đó hoàn toàn bị áp đảo, vô cùng bá đạo.

Dù là Uy Viễn Hầu duyệt rượu vô số, trong lúc nhất thời cũng không nói ra được lai lịch vật này, không khỏi truy hỏi, "Đây là thứ gì?" Hần ăn thăm nuốt nước miếng một cái, hít sâu một hơi. Thơm, vật này thật con mẹ nó thơm, so với Thiên Nhật Tửu hoàn toàn không kém.

"Phương pháp ủ loại rượu này ta học được ở huyện Dương Lâm, dùng đắng sâm, táo lớn, trần bì, đinh hương mấy chục loại thuốc lên men mà thành, mùi thơm của rượu thuần hậu, lại có hiệu quả dưỡng sinh, cho dù không pha với nước cứ thế chén tù chén tạc, uống trăm vỏ cũng không say, hoàn toàn ngược lại với Thiên Nhật Tửu. Rượu này được đặt tên là Dương Lâm Phi, vì sao có thêm một chữ "phi" (béo)? Chỉ vì trong rượu có một loại gia vị đặc biệt, đó chính là thịt mỡ."

Dùng thịt mỡ để ủ rượu, chưa từng nghe nói qua bao giờ! Mọi người tại đây không khỏi xôn xao, nhưng nhìn thấy vật thể xanh biếc trên thớt, không thể không tin.

Uy Viễn Hầu ánh mắt trợn tròn, lòng tràn đầy khó chịu đã hoàn toàn bị tò mò thay thế. Hần yêu rượu, tự nhiên cũng thích nghe các câu chuyện về chưng cất rượu, nhất là Lâm Dạm dường như biết tường tận về tất cả các loại rượu muốn hình vạn trạng, làm cho hần thấy rất hứng thú. Hần đột nhiên ý thức được, mình nhìn lầm có nương này rồi, người ta không phải kiến thức kém nên cuồng ngạo, mà là biết quá nhiều, trong lòng nắm chắc.

Lâm Dạm đem miếng thịt gần như trong suốt, xanh biếc đáng yêu cắt thành miếng mỏng, từ từ nói: "Vỏ rượu này vừa được niêm phong ba tháng, chưa ủ đủ, nhưng miếng thịt này đã hút no rượu, trở nên gần như trong suốt, tựa như băng ngọc. Các người có cảm thấy kỳ quái, thực ra ở Bách Việt cũng có phương pháp ủ rượu tương tự có tên "ngọc băng thiếu", rất nổi tiếng ở đây."

Cô bỏ thịt đã thái xong vào chậu, tưới hai muỗng nước tương lên trên, lấy hai tay trộn ướp, xong thì lấy rượu gạo chưa lên men ngâm một ngày, gĩa thành gạo nát, trộn với các loại gia vị xì dầu, bột tiêu, bột ngũ hương, bảy dọi gừng.

Hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, cô bỏ miếng thịt ướp xong vào gạo nếp khuấy đều, bỏ vào lồng hấp chung ba khác, xong rồi đổ ra đĩa, cuối cùng ung dung rắc lên gừng và hành lá cắt nhỏ, đã được món ăn, lại để Tiểu Trúc lấy cái bình dưa chua của mình ra, gắp lên tí gĩa đồ từng cây đặt vào trong đĩa, nhỏ lên một giọt dầu mè tô điểm

"Hầu gia mời ngài dùng." Lâm Đạm nhẹ nhàng đặt thức ăn lên bàn. Hai tiếng lạch cạch vang lên, lúc này Uy Viễn Hầu mới tỉnh hồn, không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Lâm Đạm giải thích rõ, "Món ăn này tên là rượu cất thịt chung gạo nếp, tuy rằng nấu từ rượu, nhưng không làm hại đến gan, ngược lại bổ gan lợi phổi, tăng cường cơ tim, hết sức dưỡng sinh. Món ăn này gọi là gĩa đồ ướp rượu, đường gan an thần, thanh lọc tì mật làm máu lưu thông, có thể giải độc rượu. Ngài trước nếm thử xem, nếu không phù hợp với yêu cầu của ngài, tiệm này ngài cứ đáp, ta tuyệt không hai lời."

Uy Viễn Hầu vì gan bị tổn hại đã lâu không muốn ăn uống gì, không tự chủ được cầm đĩa lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Nữ đầu bếp (24)

Món ăn trước mặt có hình nửa vòng tròn úp ngược trong chén, đang bốc hơi nghi ngút, loáng thoáng có mùi ngọt của rượu nếp tán ra, nhưng không nồng đậm, bởi vì tăng ngoài được bao bọc bởi bột nếp lên men trong bình, tính dính lớn hơn, cho nên khóa chặt mùi thơm lại bên trong.

Uy Viễn Hầu dùng đũa gỡ từng bột nếp bên ngoài ra, một cò hương khí đặc biệt đập vào mặt, không chỉ khiến hần ngáy ngán, ngay cả đám người vây xem cũng phát ra tiếng xôn xao khó nhịn. Chỉ vì mùi thơm này quá nồng, tổng hợp của hương rượu, hương có cây, hương canh nước Lỗ, hương thịt, và hương thơm tăng tăng, nhưng không hề hỗn loạn, ngược lại khiến người ta càng thêm khát vọng với món ăn.

Cái gì gọi là món ngon? Mầu, vị, mùi đầy đủ chính là món ngon. Mâm thức ăn này của Lâm Đạm, chỉ nhìn hoặc ngửi qua thì thấy bình thường không có gì lạ, nhưng, khi bạn gỡ bột nếp bên ngoài đi, mùi thơm bị khóa chặt bên trong lộ ra, món ăn này tựa như trong nháy mắt có được linh hồn vậy.

Miếng thịt ướp lạnh xanh biếc bởi vì thấm nước tương, chỗ hơi mỏng dính vào chút ửng đỏ, nhìn qua như một cánh hoa mềm mại, mỡ trong thịt bị hơi nóng bức ra từng chút từng chút một, thấm vào bột nếp màu nâu, khiến cho hai loại nguyên liệu nấu ăn này dính chặt vào nhau, trong bột có thịt, trong thịt có bột, vô cùng nhập vị.

Uy Viễn Hầu gắp lên một miếng thịt ướp lạnh cộng với bột nếp, chỉ cắn một miếng liền ngạc nhiên mở to hai mắt. Không thể trách, miếng thịt này quả giống như Lâm Đạm nói vậy, đã hút no rượu, cắn một cái mà tựa như uống một ly rượu vậy, tràn đầy hương rượu thuần hậu. Miếng thịt này thay vì nói nó là nguyên liệu nấu ăn, không bằng nói nó là một loại đồ đựng rượu, nhưng lại đầy ắp sự tươi non của thịt, còn có hương cháo và hương tương sau khi ướp, khẩu vị cực kỳ phong phú. Từng tảng bột nếp bao bên ngoài cũng có mùi vị đặc biệt vị hạt, vốn dùng để làm mềm, sau khi lên men một nửa, càng mềm nhu, ngọt ngào hơn gạo nếp thông thường.

Trong miếng các loại mùi vị ngọt, mặn, chua dung hợp làm một, nhưng không thể che giấu được mùi rượu càng nhai càng thấy nồng kia, sau khi vào cổ họng hoàn toàn không có cảm giác nước chảy, mà trong dạ dày vẫn ấm áp lạ kỳ... Yêu cầu kỳ lạ như thế, không ngờ Lâm Đạm làm được, cô dùng đôi tay khéo léo đem rượu làm thức ăn, mùi vị hết sức tuyệt vời. Uy Viễn Hầu không tự chủ được nhìn đôi phương một cái, cuối cùng gắp món gĩa đồ ướp rượu.

Giá này dùng bã rượu để ngâm, bên trong có trộn với hoa tiêu và dầu mè, cắn đứt thân gĩa, chảy ra là mùi hương rượu tự nhiên, vô cùng mát mẻ ngon miệng.

Uy Viễn Hầu bữa cơm chỉ uống rượu, thường thường không ăn thức ăn nấy, trong bụng rồi đầy rượu, sau đó lăn ra ngủ mất. Hoàng đế để hần hỏi Kinh đường bệnh, hần lại càng nuôi càng gầy, đều do nguyên nhân này. Hôm nay, thuộc hạ của hần thấy hần nguyên ý ngồi xuống ăn an ổn ổn ăn một bữa cơm, đáng vẻ nhìn qua khẩu vị rất tốt, không khỏi lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Hần một gắp tiếp một gắp, lời ăn rất ưu nhã, tốc độ không hề chậm, thời gian chắc lát đã diệt diệt hết hơn nửa món rượu cất thịt chung gạo nếp, đĩa gĩa đồ ướp rượu đã ăn chỉ còn lại chút xìu nước. Các thực khách còn lại ánh mắt nóng bỏng nhìn hần chăm chăm, không ngừng nuốt nước miếng. Má ơi, tay nghề của Lâm chương quả không khỏi quá tốt rồi, vốn tưởng món thịt Lỗ cô làm đã là cực phẩm, không ngờ tới rượu cất thịt chung gạo nếp còn thơm hơn so với thịt Lỗ, chỉ nghe chỉ nhìn, không không ăn vào miệng, đây là hành hạ tàn nhẫn nhất thế giới mà.

Ừng ục ục ục, trong phòng vang lên tiếng nuốt nước bọt liên tiếp, người ngoài không nghe được, Uy Viễn Hầu vô công cao cường lại nghe rõ ràng, ngừng đầu lên nhìn đám thị vệ mình mang tới đang hết sức làm bộ nghiêm trang, không khỏi quay đầu nhìn Lâm Đạm: "Cho thuộc hạ của ta mỗi người một đĩa rượu cất thịt chung gạo nếp đi."

"Xin lỗi Hầu gia, giá Dương Lâm Phi ta chỉ làm một bình, thì cũng chỉ có một khối, hôm nay ngài ăn hết rồi." Lâm Đạm không biết làm sao khoát tay.

Truyện được đăng duy nhất trên - <https://truyenfull.vn/nu-phu-khong-tron-vaot/> và Wattpad - <https://www.wattpad.com/story/166345307-edit-n%E1%BB%A4F-ph%E1%BB%A45-kh%C3%B4ng-d%C3%A2y-v%C3%A0o>

"Người ta ù rượu toàn ù nguyên một kho, nhưng người thì mỗi lần ù một vò, sao người nhớ nhen thế?" Uy Viễn Hầu kéo dài mặt, giọng đã ôn hòa hơn nhiều.

"Thưa Hầu gia, ta là đầu bếp, không phải người ù rượu, ta ù rượu chỉ vì hứng thú, không phải chuyên dùng để bán." Lâm Đạm đứng mực đáp.

Uy Viễn Hầu hip mắt nhìn sang, thấy trên mặt cô không hề hiện vẻ sợ sệt e ngại, mà hơi bất đắc dĩ. Bữa cơm này ăn quá ngon, rất hợp khẩu vị hần, ăn một lần hần còn muốn ăn lần hai, lần ba,... lần vô số, cũng không dám đắc tội đầu bếp nhà người ta.

"Thời bỏ đi, cho họ mỗi người một cân thịt Lỗ, người vẫn còn chứ?"

"Cò, các vị đại ca muốn ăn cái gì, chỗ này của ta có giò heo nước Lỗ, tai heo nước Lỗ, thịt ba chỉ nước Lỗ, gà nước Lỗ, vịt nước Lỗ... Còn có đậu hủ, ngó sen, đậu nành... Khẩu vị rất nhiều, có tất cả năm vị vị chua cay, vị tê cay, vị ngọt..." Lâm Đạm kiên nhẫn nói chuyện với đám thị vệ. Những người này vừa rồi hung thần ác sát, khí thế hung hăng, vào lúc này đều lộ ra nụ cười tươi sáng, như ong vỡ tổ nhào tới bên bình gốm nhìn, biểu tình rất thèm thuồng.

Thang Cửu lúc này mới rời khỏi bên người Lâm Đạm, ngồi xuống đối diện Uy Viễn Hầu, cầm đầu lên tự nhiên gắp thức ăn.

Uy Viễn Hầu vội vàng chặn đầu hần, cười lạnh nói: "Muốn ăn tự đi mà nấu."

Thang Cửu cũng không để ý tới, đối mặt hướng khác tiếp tục gắp thức ăn, Uy Viễn Hầu tiếp tục chặn lại, hai người coi đùa thành bão kiếm, người tới ta lui đầu mấy chục hiệp, đầu càng về sau càng hăng, thiếu chút nữa là vén tay áo lên trực tiếp đánh nhau.

Lâm Đạm trong lúc bận rộn tranh thủ hô: "Nếp tính sánh, không tốt cho tiêu hóa, buổi sáng không nên ăn quá nhiều. Hầu gia ngài ăn nửa mâm là đủ rồi, ăn nhiều coi chừng kít nữa đau dạ dày."

Dạ dày Uy Viễn Hầu sớm bị cồn rượu ăn mòn, thời điểm không đau nhìn qua có vẻ bình thường, lúc đau thì bụng như có dao cứa, mỡ hơi lạnh đâm đĩa, vô cùng thống khổ. Nghe lời này hần không khỏi sùng sờ, Thang Cửu nhân lúc hần chưa kịp phản ứng chớp lấy miếng thịt còn lại ăn mất.

"Nhãi con..." Hần dùng sức đập đầu lên bàn, sau đó chậm rãi vén tay áo lên. Nhưng vào lúc này, Lâm Đạm bung một bát cháo và một đĩa đựng khối lập phương hồng hồng trắng trắng đi tới, ôn hòa nói: "Ăn chưa no thì húp chút cháo, buổi sáng uống cháo là tốt nhất."

Cháo này không phải cháo thông thường, mà là cháo dùng nải thang đun một đêm để nấu, bên trong có thịt gà và chân giò hầm nhừ, trộn thêm lá rau cải nhỏ tí mị, trong trắng lộ điểm xanh biếc, hình dạng hết sức đẹp mắt, mùi vị phá lệ thơm nồng.

Tâm tình đắc ý của Thang Cửu nháy mắt đỏ nát, trầm giọng nói: "Mau ăn đi, đây là cháo chim trĩ, tương truyền do Bành Tổ sáng tạo, được gọi là thiên hạ đệ nhất cháo, rất bổ dạ dày."

Uy Viễn Hầu sắc mặt khó coi hòa hoãn lại, nhân lúc nóng uống một hớp cháo, ánh mắt lập tức sáng rõ. Hần không khỏi thừa nhận một điều, buổi sáng uống một bát cháo nóng hơi hổi, đối với thân thể bệnh tật chìm nổi khó khăn mà nói chẳng khác nào lễ rửa tội.

"Đây là cái gì, mùi rượu rất nồng." Hần cầm đầu chỉ chỉ đĩa nhỏ bên cạnh. Một nhà Vinh Định Hầu toàn kẻ ăn hàng, cứ không biết thức ăn nào thì hỏi họ là đúng rồi.

Thang Cửu quả nhiên biết, "Đây là đậu phụ lên men, cũng dùng rượu để làm."

Uy Viễn Hầu nếm một miếng nhỏ, lập tức bị mùi vị đặc biệt này chinh phục, lấy tốc độ gió cuốn mây tan tiêu diệt bát cháo và đĩa đậu hủ, biểu tình thỏa mãn khỏi bàn. Thị vệ của hần cũng miệng đầy dầu dầu, không ngừng gior ngón cái khen tay nghề của Lâm chương quả thật tốt.

Ba khác sau, Uy Viễn Hầu đặt một thoi vàng lên bàn, dẫn đám thị vệ hải lòng rời đi, đi được nửa đường hình như nhớ ra cái gì, lại lượn vòng trở lại, bắt hết đám cồn đồ các kè chuẩn bị lạng lẽ chạy trốn kia, ăn xuống trước cửa quán Món ngon quê nhà, hung hăng cắt đứt chân chúng.

"Lâm chương quả, người nhìn một chút, bốn hầu đã giúp người giải quyết mấy con ruồi nhỏ nhỏ này rồi, vô Dương Lâm Phi của người..."

Không đợi Uy Viễn Hầu nói hết lời, Lâm Đạm đã tiếc nuốt xua tay: "Vô rượu kia ít nhất phải cái nửa năm mới có thể uống, hôm nay chưa được ba tháng đã lấy ra, coi như hủy rồi. Hầu gia nếu muốn uống, còn phải đợi thêm nửa năm"

Uy Viễn Hầu biểu tình ôn nhu hải hóa hơi cứng đờ, nhìn chăm chăm Lâm Đạm mà nghiền răng ken két, cuối cùng thấy cô coi như không có gì, đành phải hô với bọn thị vệ: "Đi, theo bốn hầu đi trừ phiền loạn!" Không có đám thị vệ đi kèm qua loa làm nhục đồ uống kia, hần căn gì chịu sự sỉ và của một cô nương.

Lâm Đạm dờ khóc dờ cười lắc đầu một cái, sau đó vào tiệm tiếp tục nấu mĩ, đối với đám còn đồ các kẻ nằm vật xuống đất coi như không thấy. Cô nhìn như tỉnh khỉ ôn hòa, nhưng lại thiếu đi chút thất tình lục dục, sẽ không thấy thương hại đám người này. Thang Cửu cho người mang bọn còn đồ các kẻ ấy đi, tránh ảnh hưởng tới việc buôn bán của tiệm.

"Lâm Đạm đây là di vật của cha muội." Hân lấy một quyển sách bìa vàng từ trong ngực ra, giải thích: "Coi như Uy Viễn Hầu không tới phá, hôm nay ta cũng định nói cho muội biết sự thật. Từ lần đầu tiên gặp lại, ta đã nhận ra muội rồi." Là Lâm Đạm đã dạy hân —— nhân phẩm của một người quan trọng hơn xa so với năng lực, cũng khiến hân rơi vào hồi tiếc và tự trách sâu sắc. Cho nên dù mười năm trôi qua, hân vẫn chưa từng quên tiêu cô nương quyết cường ấy. Hân luôn muốn biết đối phương có sống tốt không, từ chối sự trợ giúp của tất cả mọi người, cô có thể đi được bao xa.

Sự thật chứng minh Lâm Đạm có thể đi rất xa, xa hơn nhiều so với tưởng tượng của hân.

"Đa tạ thế tử." Lâm Đạm nhận lấy sách lật xem, phát hiện đây là một quyển công thức nấu ăn, vừa vặn là nửa phần dưới quyển công thức nấu ăn nhà họ Nghiêm mà cha cô đã bỏ sung năm đó.

Thang Cửu giải thích: "Nghiêm Lăng Tĩnh đề tả giao lại cho muội. Nàng cảm đi sáu mươi trang trước của sách dạy nấu ăn nhà họ Nghiêm, những năm này chưa từng làm qua món ăn do cha muội nghiên cứu. Đây là di vật của cha muội, theo lý chúng thuộc về muội cả."

"Chưa từng làm qua món ăn do cha ta nghiên cứu?" Lâm Đạm lập lại một câu, nở nụ cười lạnh lẽo.

Thang Cửu thấy nụ cười này có chút kỳ lạ, đang muốn tìm tòi nghiên cứu, chỉ thấy Tần nhị nương đi tới, lấp bắp mở miệng: "Lâm chương quỳ, người vừa nói sẽ nấu cho ta một phần thịt Lỗ vị Quế Châu, hôm nay có làm nữa không?" Người ở ngoài đều bị Uy Viễn Hầu dọa chạy rồi, chỉ có bà vi miêng ăn mà không ngừng ở lại.

"Có chứ, xin ngài chờ một chút." Một khi đối mặt với thực khách, Lâm Đạm lập tức thu hồi nụ cười giả tạo, trở về làm Lâm chương quỳ ôn nhu kiên nhẫn.

Tần nhị nương lên lên liếc Thang Cửu một cái, trong lòng hơi có chút e ngại. Người này bà cũng biết, là thế tử gia phủ Vĩnh Định Hầu, vừa mới đánh thắng một trận, được Hoàng đế điều về bộ Binh nhậm chức. Ty ty hân là Quý Phi nương nương được sủng ái nhất trong cung, bên trên không có Hoàng hậu, cô thế nãi quyền thế ngút trời.

Quán ăn này đúng là thần thông thật, người lui tới toàn là nhân vật lớn cả, may mà ban đầu không đắc tội quá nhiều với Lâm chương quỳ. Bà vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy ngoài cửa có một nam một nữ đi tới, ngũ quan khá tương tự nhau, hân là đôi huynh muội, phía sau còn có người hầu đi theo. Thật trùng hợp, nam tử kia Tần nhị nương cũng biết, không tự chủ được run lên một cái.

Chỗ Lâm chương quỳ quả đúng là đảm rùng hang hổ mã, lại có một quý nhân không thể chọc ghé thăm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Nữ đầu bếp (25)

Một nam một nữ đi vào tiệm đang thấp giọng trò chuyện với nhau. Nam tử ăn cần nói: "Vốn tưởng rằng nam thành không có quán ăn thế này, hóa ra là ta coi thường địa phương này rồi. Muội muội, muội gần hai ngày nay không ăn nổi cái gì rồi, hôm nay cho dù thế nào cũng phải ăn nhiều một chút."

Nữ tử che ngực, bắt đầu đi gật đầu: "Vậy ăn một chút đi."

Nam tử đi tới gần, thấy Lâm Đạm đang khuấy một nồi thịt Lỗ, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng: "A, người biết làm thịt Lỗ vị Quế Châu sao, vừa vặn, chúng ta là người Quế Châu tới, cho chúng ta một phần đi."

Lâm Đạm lắc đầu nói: "Vị khách quan này, xin lỗi, thịt Lỗ đã bán xong, ngài có thể gọi món khác không? Chỗ chúng ta còn có mì sợi và cháo trắng."

Nam tử cau mày, hình như không vui: "Ta chỉ muốn ăn thịt Lỗ, không muốn ăn thứ khác."

Cô không biết nam tử là ai, nhưng Tần nhị nương biết, bà vội vàng khoát tay nói: "Không sao cả không sao cả, nồi thịt này của ta cứ bán cho hắn đi, ta không ăn." Dứt lời xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, biểu tình hết sức sợ hãi. Nếu bà không nhìn lầm, đôi huynh muội này hân là con trai và con gái dòng chính của Điện Kiểm Vương. Điện Kiểm Vương là Vương gia khác họ duy nhất của nước Đại Sở, hàng năm đóng giữ tại cao nguyên Điện Kiểm, trong tay nắm tám trăm ngàn đại quân, là người cả Hoàng đế cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Vì tò lòng trung thành, Điện Kiểm Vương từ sớm đã đưa con trai trưởng của mình tới Kinh thành học tập, đãi ngộ không thua kém gì Hoàng tử. Năm ngoái, ông lại đưa cả con gái tròn mười lăm tuổi của mình tới, có vẻ như muốn nâng vào cung làm nương nương. Tóm lại, hai huynh muội này là người đứng trên đỉnh núi, không thể đắc tội được.

Nam tử chán mày gằn ra, tựa hồ rất hài lòng với sự thức thời của Tần nhị nương, Lâm Đạm lại nói: "Mọi việc luôn phải chú ý thứ tự trước sau. Nồi nương đợi từ sáng sớm, nồi thịt Lỗ này lẽ ra là của bà ấy."

Không đợi nam tử lộ biểu tình tức giận, Lâm Đạm đã ngừng đầu lên, nhìn kỹ tiêu cô nương sắc mặt tái nhợt, tiếp tục nói: "Huống chi ta thấy vị tiểu thư này luôn che ngực, dường như bị choáng đầu muốn ói, chắc là không quen đi đường thủy nên bị say sóng phải không? Thôi điem buồn nôn không thể ăn đồ có dầu mỡ, ta làm vài món ăn ngon miệng khác cho tiểu thư nhé?"

Nữ tử vốn không quá muốn ăn thịt, nghe lời Lâm Đạm nói liền vội vàng gật đầu: "Cũng tốt, làm phiền chương quỳ giúp ta làm vài món ngon khác, bây giờ ta đúng là không ăn nổi thịt." Dứt lời nhút nhát nhìn anh cả một cái.

Nam tử nghĩ tới số mệnh tương lai của em gái mình, trong lòng thấy thương tiếc, nào dám phản bác lời nàng, vì vậy gật đầu đồng ý, xoay người mới phát hiện Thang Cửu cũng ở đây, không khỏi kinh ngạc: "Thang thế tử, ngài cũng tới quán này ăn cơm? Thật trùng hợp."

Thang Cửu vuốt cằm nói: "Tiệm này do bạn ta mở, đa tạ Quận vương nể mặt." Ý ngầm chính là —— người có thể đi ngang bất kỳ chỗ nào, nhưng xin đừng gây chuyện ở tiệm nhà này.

Nam tử năm xưa được Hoàng đế ban cho tước hiệu Quận vương, nhìn như địa vị cao hơn so với tước Hầu, thực ra trước mặt đại thần gần với thiên tử như Thang Cửu cũng phải thu liễm một hai. Hân lập tức gấu đi thần sắc kiêu căng, nụ cười lại tỏ ra bình dị gần gũi.

Thấy hân đáng hàng lại, Thang Cửu mới đưa mười đồng tiền cho Lâm Đạm, trước khi tạm biệt còn dặn đi dặn lại cô nếu có chuyện gì thì lập tức tới nha môn bộ Binh báo tin cho hân.

Lâm Đạm trong miệng đồng ý hết, thực ra căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ đi làm phiền Thang Cửu. Vốn không phải người cùng một thế giới, tại sao phải cứng rắn đứng chung? Có là đầu bếp, hân là thực khách, chỉ đơn giản là vậy. Sau khi đưa thịt Lỗ trộn cho Tần nhị nương tay chân phát run, cô múc một bát cháo trắng, đặt trên bếp cho nóng, xong đó lấy một quả ớt xanh ném vào lửa.

Ớt xanh bị lửa nướng cháy, phát ra tiếng tách tách thanh thúy, một cô vị cay của ớt sắc sưa nhanh chóng tràn ngập. Mấy người Tiểu Trúc bị sắc lên tục chảy nước mũi, nam tử dùng mạo tuần mỷ và nữ tử vốc người nhỏ nhún lại lộ ra biểu tình nửa ngạc nhiên mừng rỡ nửa luyến tiếc muốn ăn.

"Người đang làm ớt xanh nướng?" Nữ tử tới trước lò bếp, nhìn chăm chăm ớt xanh dần dần mềm đi trong lửa, hai mắt ăn ăn có hơi nước: "Lúc còn ở quê, mẹ ta thích nhất làm món này cho ta và ca ăn. Người chắc không biết, khi còn bé chúng ta từng theo cha chạy loạn, mẹ ta mang ta và ca tới núp ở vùng nông thôn, không có tiền bạc, không được ăn thịt cá, món ăn ngon nhất trong trí nhớ không thứ nào bằng chính là ớt xanh nướng, bởi vì mùi vị dụ nặng, ăn được với cơm, có thể khiến chúng ta ăn no."

Nam tử khuôn mặt giả tạo cũng nứt một cái lổ, hốc mắt hơi đỏ lên.

Lâm Đạm ngừng đầu cười sáng lạn với nữ tử, trong mắt tràn đầy trấn an, xong đó bỏ ớt xanh đã nướng xong và mấy củ tỏi vào bát đập nát, rót gia vị như nước tương, giấm, dầu mèng tang vào.

"Nếm thử chút xem, có phải có mùi vị quê hương cô không?" Sau khi món rau trộn làm xong, Lâm Đạm đưa bát cho nữ tử, nữ tử gấp một miếng ớt xanh nước ti mi thưởng thức, nháy mắt một cái, nước mắt rơi xuống: "Phải, chính là vị này." Nàng nhanh chóng lau sạch nước mắt, nụ cười trong sáng: "Ca, huynh tới nếm thử chút đi."

Từ khi được cha đón về Vương phủ, nàng chưa từng được ăn món này nữa, bởi vì mẹ đã sớm không còn, mà trong Vương phủ hoàn toàn không có vị trí của họ, nàng và anh trai chẳng qua là hai vật phẩm có thể tùy ý lợi dụng hi sinh mà thôi.

Nam tử gấp một miếng, giọng có chút khàn khàn: "Chương quỳ chắc từng tới Quế Châu? Món ớt xanh nướng này làm rất chính gốc."

"Ồ lại mấy tháng." Lâm Đạm đặt bát cháo lên bàn, ôn hòa nói: "Món ăn khai vị có chút cay, nên ăn ít thôi, ta cắt cho các người chút thịt ba chỉ và gan heo, phối hợp cùng rau nữa, có thể trực tiếp thả vào cháo. Vừa nấu vừa ăn, mùi vị càng tuyệt hơn."

"Cảm ơn chương quỳ." Cô gái sau khi khóc xong tâm tình khá hơn nhiều, dùng đũa gấp từng miếng từng miếng ớt xanh nướng từ từ ăn, trong mắt tràn đầy quý trọng. Vạn không ngờ tới tại địa phương xa xôi như Kinh thành, vẫn có thể ăn được món ngon quê nhà chính tông thế này.

Hai huynh muội ngồi đối diện nhau ăn, hồi lâu không nói, ánh mắt đều hồng hồng. Lâm Đạm để tránh làm họ lúng túng, cùng mấy người Tiểu Trúc lui ra sau bếp. Tần nhị nương không dám cùng đường với quý nhân, bụng nổi thịt Lỗ đi theo sau Lâm Đạm, nói lời nhai bàn luận các loại tin đồn ở Kinh thành. Bà bây giờ đặc biệt thích Lâm chương quỳ, không chỉ bởi tay nghề của cô tốt, còn bởi con người của cô cũng tốt. Sống chung với cô, bọn cô thể cảm giác được cô thật ôn hòa và bao dung, đó chính là thứ làm lòng người thoải mái nhất.

Qua hai khúc đồng hồ mới đi ra, hai huynh muội đã rời khỏi, trên bàn còn để một mảnh vàng lá sáng lấp lánh. Tần nhị nương dùng sức nuốt nước miếng một cái, từ tận thâm tâm thở dài nói: "Ai ya, tay nghề vững thật tốt nha, Lâm chương quỳ, tiệm này của ngài sợ sẽ kiếm bọn tiền đây!"

Từ ngày hôm đó, đám người Thang Cửu, Uy Viễn Hầu, Điện Kiểm Quận vương thành khách trung thành của quán Món ngon quê nhà, mình ăn không tính, còn thường thường mang về cho bọn họ làm công tác tuyên truyền,

việc làm ăn của Lâm Đạm càng ngày càng tốt, không chỉ có người nam thanh nghệ tiếng, ngay cả quý nhân quan lại ở tây thành, đông thành cũng thay quần áo bình thường lạng lẹ tới, lạng lạng hưởng thụ từng món ăn ngon. Bất kể ăn bao nhiêu sơn hào hải vị, thứ ta chung tình nhất nhưng nhớ nhất, vẫn là một bữa cơm quê hương giản dị như vậy.

Truyện được đăng duy nhất trên - <https://truyenfull.vn/nu-phu-khong-tron-vaoi/> và Wattpad - <https://www.wattpad.com/story/166345307-edit-n%E1%BB%A4F-ph%E1%BB%A5-kh%C3%B4ng-c/P/C3%A2-y-%C3%A0o>

Hai tháng sau, Lâm Đạm đã hoàn toàn đứng vững gót chân ở Kinh thành, cô buổi sáng làm việc buôn bán của cửa hàng nhà mình, buổi chiều lại chạy tới dãy Cầu tiêu đầu bếp nấu ăn. Cầu tiêu đầu bếp chỉ học nấu nướng với cha mình ba năm, dao công chưa luyện gỏi, chứ đừng nói đến lên bếp. Nhưng hẳn rất thông minh, cũng cần cù chịu khó, Lâm Đạm dạy rất vui vẻ, chính thức nhận Cầu tiêu đầu bếp làm đồ đệ.

Ngày này Thang Cửu mới mấy Vương gia nước Mông Cổ tới tiệm ăn com. Lâm Đạm dùng canh hạnh nhân nấu thịt dê xé phay, lại dùng ngon hãm thảo (1) và hoa rau họ nải thành tương, trực tiếp bung ra cho khách tự dùng. Tiểu Trúc chuẩn bị bát dưa lên, bị cô lắc đầu bảo cất đi.

Không có bát dưa, khách ăn com thế nào được? Một quan viên đi cùng Thang Cửu tới lập tức thấy mất mặt, còn có một nam tử trẻ tuổi tướng mạo khá tương tự với Thang Cửu cao giọng mắng mỏ: "Đồ không có mắt, chúng ta nhiều người dùng com thế này, các ngươi bung một nồi lớn đi ra là y gì? Bát đâu? Dưa đâu? Chẳng lẽ để chúng ta bốc tay không à? Cửu ca, quán ăn này không đáng tin cậy, chúng ta tới quán com Nghiêm gia ăn đi, hôm nay Nghiêm tỷ tỷ rời cung, hẳn đang ở trong quán, tay nghề của nàng tốt, khách nhất định hài lòng."

Nam tử tên Thang Bằng, là em họ Thang Cửu, hôm nay cũng nhậm chức tại Bộ Bình nơi này, trái tim vốn có tình yêu với Nghiêm Lăng Tinh, tự nhiên rất chú trọng tới quán com Nghiêm gia. Chỉ tiếc đề nghị của gã bị anh họ bác bỏ, hôm nay thấy Lâm Đạm gây ra chuyện xấu lớn thế này, còn không xấn tay áo quát mắng một phen sao.

"Ngươi không có kiến thức thì ít mở miệng đi, đồ cho mất mặt." Thang Cửu giọng lạnh lẽo âm u, mặt lộ vẻ không vui.

"Cửu ca, ta cũng vì chiều dài khách quý thôi. Bọn họ vất vả một chuyến tới Đại Sở, người liền mang họ đi ăn mấy thứ này? Ngươi cũng không thấy sắc mặt các Vương gia..." Gã vừa nói vừa quay đầu nhìn các vị Vương gia, vốn định hòa nhã giải thích một phen, rồi mời họ chuyển tới chỗ khác, lại thấy bọn họ thờ tay vào nồi, xé ra miếng thịt dê, ăn như hổ đói, vừa ăn vừa bỏ lỏ ba là nói gì đấy, trên mặt đầy vẻ khen ngợi.

Một mực liêu (2) biết tiếng Mông Cổ phiên dịch: "Mấy vị Vương gia rất hài lòng với bữa com này. Món này gọi là thịt dê xé phay, vốn ăn bằng cách bốc trực tiếp."

Bên cạnh lại có một Vương gia cất giọng nói một câu, sắc mặt vị mực liêu càng vui vẻ ôn hòa hơn, tiếp tục nói: "Mấy vị Vương gia nói, thịt dê của Trung Nguyên quá hôi, bọn họ ăn không quen, tới Kinh thành hai tháng gây đi cả mấy cân, hôm nay cuối cùng có thể ăn no rồi. Vị đầu bếp này làm thịt dê rất tươi non, không hề có mùi hôi của thịt dê Trung Nguyên, giống y đúc thịt dê thảo nguyên của họ vậy. Quán Món ngon quê nhà không hổ là quán Món ngon quê nhà, quả nhiên danh bất hư truyền!"

Thang Cửu khiêm tốn mấy câu, rồi cầm thịt dê lên ăn. Mấy quan viên đi cùng hẳn không thể chui xuống bàn, trong lòng không ngừng kêu may quá may quá, may mà mấy vị Vương gia nghe không hiểu tiếng Hán, nếu không hôm nay mặt mũi họ đều ném hết. Thang Bằng gõ má dõ bùng, thật lâu không nói ra lời. Gã đứng đó vừa kêu vừa mắng, chê bai Lâm chương quỷ người ta thiếu kiến thức, hóa ra đó là chỗ đặc sắc của món ăn Mông Cổ, vốn dùng tay để ăn, ngược lại khiến gã có vẻ kiến thức thiên cận, ngay cả đầu bếp cũng không bằng.

Mấy người Tiểu Trúc vốn có chút khản tương, thấy tình cảnh này thiếu chút nữa bật cười. Phai! Quan to cái gì, đúng là chút kiến thức cũng không có!

Lâm Đạm không hề để ý nào nhiệt ở gian nhà trước tí nào, rửa sạch hai tay liền lên xe ngựa tới tây thành. Quán com Nghiêm gia vì đối đầu với tiệm ăn Kiều Viên tự dùng quạt khói, trong hai tháng liên tục đẩy ra hai món ăn bằng hiệu, nghe nói hôm nay muốn đẩy ra món thứ ba, cô phải đi xem một chút.

(1) Hãm thảo: Angelica keiskei, thường được biết đến dưới tên tiếng Nhật: ashitaba (アシタバ hoặc 明日葉), là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa tán. Loài này được (Miq.) Koidz. mô tả khoa học đầu tiên năm 1930.

(2) Mực liêu: quan viên trợ tá cho các tướng sãi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nữ đầu bếp (26)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Lâm Đạm tới, Cầu tiêu đầu bếp đang đứng ở phía sau cửa đưa cổ ra ngóng, nhìn thấy xe ngựa lập tức thì điên thì điên chào đón: "Sự phụ, lúc ngài xuống xe cẩn thận chút, đừng nhảy đừng nhảy, để ta đỡ ngài."

Chỉ tiếc hẳn nổi cằm rồi, Lâm Đạm đã vén rèm xe lên, lạnh lẽo đáp xuống đất, sai bước đi vào trong cửa: "Nghe nói quán com Nghiêm gia lại ra một món ăn bằng hiệu tên là đầu cá tháo xương hấp?"

"Không sai, dùng đầu của cá mè để làm, vừa trình làng đã được thực khách khen lấy khen để. Ta vốn muốn nhờ bạn hỗ trợ bỏ tiền túi mua về, nhưng quán com Nghiêm gia không chịu bán, nói muốn ăn chỉ có thể ăn trong tiệm, không cho mang ra ngoài. Rõ ràng là để phòng tiệm ăn Kiều Viên mà. Sự phụ, ta nghe nói đầu cá kia chẳng còn tí xương nào, sau khi nấu non mềm tron trượt, mùi vị hết sức tuyệt vời. Ngài nói bọn họ làm thế nào nhỉ? Dạng dao công nào có thể tháo sạch xương ở đầu cá ta chứ, quá tinh xảo." Cầu tiêu đầu bếp thờ thờ dài hơi.

"Không có gì tinh xảo cả." Lâm Đạm đơn giản giải thích một câu, "Tháo xương có hai phương pháp, một là gỡ sống, hai là nấu chín rồi làm. Đầu cá thật ít xương nhiều, nhìn như không có cách nào tháo xương ra, thực ra cứ bỏ vào nước nấu là thịt xương lia ra, tách xương cực kỳ dễ dàng."

Lâm Đạm vừa nói vậy, vẫn để nan giải mà Cầu tiêu đầu bếp nghĩ suốt một đêm lập tức thông. Với đạo nấu nướng, hẳn chưa từng thấy ai kiến thức rộng, tâm tư linh hoạt tinh tế như Lâm Đạm. Trước đó quán com Nghiêm gia có đẩy ra ba món ăn mới, một là từng thử quyết ngư, hai là bài đại ô tham (1), ba là giải phần sư từ đầu (2). Món từng thử quyết ngư kia lượng tiêu thụ cực tốt, kéo tất cả thực khách còn lại của tiệm ăn Kiều Viên đi, thiếu chút nữa hại Cầu tiêu đầu bếp phải đóng cửa cho khỏe người, sau khi học được cách làm món kim mao sư từ ngư từ chỗ Lâm Đạm, các thực khách cũ đều trở về, giờ Ngọ chiều nào cũng tới, chờ mong Lâm Đạm đến tiệm dạy học trò thì họ được nhất tiện nghỉ ăn vài món ăn cổ nậu.

Vì giúp đỡ tiệm ăn Kiều Viên, Lâm Đạm mới ngày chỉ làm năm bàn thức ăn, chỉ bằng năm bàn thức ăn này, đã giữ chân được mấy vị sành ăn khẩu vị xảo quyết bậc nhất của Kinh thành. Hôm nay mấy người này coi như chết đói cũng không muốn tới quán khác ăn com, cứ ngồi trong tiệm chờ.

Mắt thấy từng thử quyết ngư không gánh nổi có lớn quán com Nghiêm gia, vị Nghiêm ngư trù nọ lại nghiền cứu là một món mới tên bài đại ô tham, dùng ô tham cùng nước sốt đậm đặc hầm lửa nhỏ quen thuộc, khẩu vị mềm mại lại lộ ra chút sụn, mùi vị hết sức đặc biệt.

Lâm Đạm tựa hồ muốn đổ sức với đối phương, hôm sau cũng làm một món, gọi là tương nhượng đại ô tham (tạm dịch: ô tham cắt tương), tay nghề khéo léo, gia vị tuyệt diệu, cao hơn món bài đại ô tham không biết bao nhiêu tầng. "Cắt" (ù cho lên men) là loại phương pháp nấu ăn đặc thù, đem phần nhân hoặc kẹp vào, hoặc nhét vào, hoặc rưới vào một loại nguyên liệu nấu ăn khác thành món ăn mới, đó chính là "cắt". Các loại thức ăn thường dùng phương pháp "cắt" gồm có đậu hủ, cá, mướp đắng vãn vân, còn dùng ô tham để cắt thì đó là lần đầu tiên Cầu tiêu đầu bếp thấy.

Cái gọi là "tương cắt", không phải nước tương bình thường, mà là mắm tôm. Lấy tôm con xào chế rồi rút phần nội tạng ra, nêm rượu, muối các loại gia vị rồi bỏ vào bình niêm phong, chờ lên men. Sau khi lên men hoàn toàn thì nặn thành sợi mảnh, nhét vào bụng ô tham, trước chân trong nải thang, lại bỏ vào hõng thang đun lửa nhỏ, khiến cho vị mặn vị tươi của tôm hoàn toàn nhập vào ô tham, món ăn thành. Sau khi bung món ăn lên bàn cho khác, tiểu nhị phải cầm theo dao nhỏ, cắt ô tham thành nhiều đoạn ngắn, để khách ăn từng miếng.

Ô tham ninh nhừ bao quanh tôm con non trượt hương thơm đậm đà, vào có họg tươi ngọt, mặn mà, dư vị vô cùng. Phần nhân tương bên trong có thể điều chỉnh theo yêu cầu của khác, đổi thành trứng cá lóc nhai dai hơn, hoặc là trực tiếp dùng trứng cá tươi mới cũng được. Chỉ một món ăn, thoáng biến đổi phương pháp nấu và nhân là có thể ra ba thậm chí là nhiều khẩu vị hơn, bảo sao khách không hài lòng? Cho nên món bài đại ô tham cũng không tạo được bao nhiêu bọt sóng, đến ngày thứ hai được đẩy ra đã bị tương cắt đại ô tham của tiệm ăn Kiều Viên đoạt mất ngon giố.

Nghiêm ngư trù dù sao cũng là ngư trù, tuy tình không chịu thua, qua nửa tháng lại đẩy ra một món ăn mới tên là giải phần sư từ đầu, dùng thịt heo băm nhỏ và bột cua để nấu, khẩu vị tươi non sền sệt, hết sức tuyệt vời. Mắt thấy quán com Nghiêm gia sắp được món ăn này vực dậy, Lâm Đạm lại đẩy ra món ăn mới tên phú quý hoàn trù, tên nghe vào rất mơ hồ, thực ra cũng dùng thịt heo băm nhỏ để làm, khẩu vị so với giải phần sư từ đầu càng tươi, càng non, càng sệt hơn.

Cô băm nhỏ thịt heo ngâm trong nước hành gừng, nước hành gừng phải dùng gừng già màu vàng tươi cùng hành lá xanh riếp thành, nếu không mùi vị không đủ nặng, sẽ không che được vị tanh của thịt heo sống. Vì để viên thịt càng tươi non hơn, cô băm nhỏ rau diếp cá trộn vào, như vậy có thể gia tăng tính dính và sánh, khiến nó không dễ bị biến hình, cuối cùng gỡ bỏ xương heo, lấy nước tùy bên trong hợp với thịt băm, trộn đều chúng với nhau, sau đó viên thành hình. Ba bước đã xong, viên thịt mùi thơm mùi phần, nít vị nhiều nước, vừa có thể đem rán, ninh, hầm, cũng có thể nấu canh, làm gì thì khẩu vị vẫn mềm mại non trượt như thế, cần một cái như cần phải quỳnh tương ngọc dịch vậy, miệng đầy mùi tương thì nồng đậm.

Thế là, thực khách mà quán com Nghiêm gia thật vất vả bù được lại rồi rít tràn vào tiệm ăn Kiều Viên, đúng là thay đổi nhanh chóng, làm ăn ăn đậm.

Truyện được đăng duy nhất trên - <https://truyenfull.vn/nu-phu-khong-tron-vaoi/> và Wattpad - <https://www.wattpad.com/story/166345307-edit-n%E1%BB%A4F-ph%E1%BB%A5-kh%C3%B4ng-c/P/C3%A2-y-%C3%A0o>

Hai lần đánh lời dài, thực khách cũng nhìn ra ít đầu mới, mắt thấy Nghiêm ngư trù lại đẩy ra một món mới gọi là đầu cá tháo xương hấp, bọn họ hướng qua mùi vị xông lên chạy hết đến tiệm ăn Kiều Viên, mục đích vì cái gì không cần nói cũng biết. Lúc chờ đợi khó tránh khỏi nhầm chán, Bào chương quỷ mới vài nghệ sĩ đường phố vào tiệm kể chuyện xưa, bung hạt dưa và hoa quả tươi lên chiều dài khách.

Lâm Đạm mới ngày chỉ làm đúng năm bàn thức ăn ở tiệm ăn Kiều Viên, nếu không thì sớm một chút chiếm chỗ, không hiểu đến năm tháng nào mới nêm được tay nghề của cô. Đối với người sành ăn có cái miệng kén chọn mà nói, điều này còn khó chịu hơn là bị dưng hình. Mắt thấy giờ Mùi sắp tới, Thành Thần Vương liền dẫn đầu thứ giục: "Chương quỷ, vị đầu bếp kia còn chưa tới à? Ngươi nhìn quán com Nghiêm gia đi, món đầu cá tháo xương hấp đấy ra cả ngày rồi, nặng bên này cũng nên có món ăn mới đi chứ?"

"Đứng đúng đúng, ta chờ từ tối hôm qua tới chiều hôm nay rồi, bụng xẹp lép đây này." Cung Thần Vương không tị hiềm tí nào vỗ vỗ bụng, chọc mọi người cười vang.

Món ăn mới của quán com Nghiêm gia đúng là ngon thật, nhưng nghiêm nhiên trở thành chong chóng đo chiều gió của tiệm ăn Kiều Viên, họ ở bên kia nghe tí hướng gió, liền chạy tuốt sang bên này, đây là phản xạ có điều kiện sau hai tháng đánh lòi dài mà thành.

Tuy nói Nghiêm ngự trù là ngự trù, được Hoàng thượng sủng ái, nhưng nằng nạnh sao chỉ là ngự trù, thân phận kém hơn so với đảm Vương gia, công hầu, quan viên nhất phẩm không biết bao nhiêu tầng. Người ta tới tiệm của người ăn com gọi là nể mặt, nào có chuyện sẽ tới dứt lòi người bao giờ. Vẫn là câu nói kia—— ăn ngon chính là ăn ngon, không ngon chính là không ngon, dạ đây thực khách không để lừa đâu.

Lâm Đạm bên này mới vào phòng bếp, dạy Cậu tiểu đầu bếp cách để gỡ xương đầu cá, lão chương quẩy đã vội vội vàng vàng chạy vào, một mực cung kính nói: "Lâm đầu bếp, khách đã chờ nóng lòng, hôm nay ngài cũng sẽ làm một món mới chứ?"

"Đĩ nhiên rồi." Lâm Đạm ung dung thông thả vén tay áo lên, "Ban đầu đã ước định, quán com Nghiêm gia đây một món mới, ta sẽ dạy người một món mới, trừ phi quán com Nghiêm gia gỡ biển hiệu, lòi này nhất quyết không đổi."

Ngài đây là muốn phá hỏng quán com Nghiêm gia đúng không? Cậu tiểu đầu bếp cúi đầu mặc niệm thay cho người nhà họ Nghiêm, ngừng đầu nhìn thoáng qua sư phụ, ánh mắt sáng thông suốt.

Lão chương quẩy hoàn toàn yên tâm, vội vàng ra ngoài báo tin tốt này cho những thực khách đã chờ lâu.

Lâm Đạm rửa sạch sẽ hai tay, chọn một con cá sạo bị đập choáng váng bầy lên thớt, từ từ nói: "Ta vừa nài qua, phương pháp tháo xương cá có hai loại, một loại là nẫu chín rồi tháo hay thực sách, một loại là tháo khi còn sống hay sinh sách. Món ăn hôm nay ta dạy người gọi là thần tiên vô cốt ngư (vô cốt ngư: cá không xương), cũng không có xương, kết hợp cả thực sách và sinh sách, người nhìn kỹ." Dứt lòi từ chỗ xương sống cá hạ dao, hoàn toàn chặt đứt xương sống và xương sườn, thịt ở bụng cá vẫn ở nguyên tại chỗ, sau khi tách ra thành hình cánh bướm xinh đẹp, sau đó để đuôi cá lại, theo hướng lên đầu cá kéo xương cá ngay ngắn xuống, dùng dao thật mỏng lột hai cái, tách rời xương sườn ra.

Cá sạo vốn nhỏ lại sù sì, chỉ có xương sống và hai hàng xương sườn, Lâm Đạm dùng bốn dao, mấy hàng xương này đã mất, từ đầu cá trở xuống, đuôi cá trở lên, tất cả toàn là tầng thịt hoàn chỉnh cá.

"Đây là phương pháp sinh sách, dao công chú trọng dứt khoát nhẹ nhàng." Lâm Đạm hợp hai miếng thịt cá làm một, dùng hành lá buộc tết lại, nhìn như vậy giống hệt con cá còn nguyên, miễn cho nó bị vùi lúc đem hầm.

"Món ăn này kế thừa thủ pháp nấu của thức ăn Hoài Dương, có thể hấp ra trăm vị." Lâm Đạm bỏ cá không xương vào nồi nẫu, tiếp tục nói: "Bỏ vào nải thang có thể nẫu ra vị tam tiên, bỏ vào hồng thang có thể nẫu vị kho tàu, bỏ vào nước súp cay có thể nẫu vị té cay, chua cay, hoàn toàn dựa vào yêu cầu của khách. Trăm người trăm khẩu vị khác nhau, vị nào cũng đậm đà, đây mới là chỗ đặc sắc nhất ở món thần tiên vô cốt ngư."

Cậu tiểu đầu bếp vừa nghe vừa nhớ, đầy mắt là thủ pháp tuyệt diệu vô cùng của Lâm Đạm, bên tai là tiếng Lâm Đạm giải thích hình tượng sinh động, trong lúc nhất thời nghe như si như say, không khỏi thờ dãi nói: "Sư phụ, sao ngài có thể hiểu biết rộng đến vậy? Cha ta và ông nội ta là ngự trù lâu năm trong cung, nhưng hình như cũng không biết nhiều bằng ngài."

Lâm Đạm khẽ cười nói: "Nếu dựa theo phương pháp chế biến, thức ăn có thể phân ra làm thức ăn cung đình, thức ăn quan phủ, thức ăn dân gian. Nhưng người có biết không? Cõi đời này vốn không có thức ăn cung đình và thức ăn quan phủ, hai loại này đều phát triển từ thức ăn dân gian mà ra. Món ngon chân chính đều tới từ dân gian, người ăn nhiều, nhìn nhiều, làm nhiều, tự nhiên sẽ biết nhiều. Ta vì tới luyện tài nấu nướng, đến chỗ nào cũng làm chân chạy vặt cho đầu bếp ở đó, giúp người ta làm tiệc rượu mừng hi hoặc lễ tang. Tiệc rượu dân gian có rất nhiều loại, có tám món, chín món, mười ba món, thậm chí có bàn tiệc rượu đến năm mươi hai món, so với cung yến không hề kém gì. Người suy nghĩ thử xem, năm mươi hai món thức ăn, không món nào trùng lặp cách nấu, cần hao phí bao nhiêu công phu? Lại nấu cho dịp mừng hi hoặc lễ tang, cần phải long trọng, cẩn thận, không thể khiến khách khứa mất ngon miệng, trong này chứa đựng bao nhiêu học vấn? Nghiên cứu thấu đáo những công phu và học vấn này, dĩ nhiên học được tài nấu nướng."

Cậu tiểu đầu bếp thật lâu không nói gì, chờ mồi thần tiên vô cốt ngư ra lò mới nói ra lòi từ đáy lòng: "Sư phó, Nghiêm Lăng Tĩnh kia so sánh với ngài, kém quá xa!"

Lâm Đạm lắc đầu cười khế, nhưng không tiếp lời, để cho tiểu nhị bung những món ăn này đi, ngay sau đó bắt một con cá sạo khác gỡ xương.

(1) Bái đại ô tham: Món ăn này khi nấu lấy vỏ sò đập thành bột, trộn cùng nước sốt rưới lên ô tham, nên gọi là "kiến bối bái ô tham" (kiến bối: vỏ sò).

○

(2) Giải phần sư từ đầu (giải phần: bột cua): món ăn truyền thống nổi tiếng của vùng Giang Tô Dương Châu, thuộc về món ăn Hoài Dương. Nguyên liệu chủ yếu là thịt cua và thịt heo chặt vụn viên thành viên. Cái tên "đầu sư từ" xuất phát từ hình dáng món ăn mà ra —— lớn mà tròn, so sánh quá lên thành đầu sư từ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nữ đầu bếp (27)

Từ khi tiệm ăn Kiều Viên có đầu bếp mới tới, quán com Nghiêm gia làm ăn ngày sau không bằng ngày trước. Tuy có Nghiêm Lăng Tĩnh chế tạo món ăn mới, nhưng không đểch lại tay nghề của vị đầu bếp kia. Bọn họ bên này mới ra một món mới, chưa kịp đánh ra tiếng tăm gì, bên kia cũng ra một món mới khác, nguyên liệu nấu ăn không sai biệt lắm, thủ pháp lại cực kỳ cao tay, rất nhanh lẫn át ngon gió bên họ.

Lâm lão Nhị những ngày qua gấp như con kiến bò trên chảo nóng, lửa sém lông mày. Từ khi Nghiêm Lăng Tĩnh vào cung làm ngự trù, người nhà họ Nghiêm liền hắt mặt vênh vào, lợi dụng các loại thủ đoạn cướp đi ba thành cổ phần trong tay Lâm lão Nhị. Hiện nay ông ta chỉ có hai thành cổ phần, còn phải đảm nhiệm chức vụ chương quẩy và mua sắm, chuyện vật tư trên xuống dưới đều cần ông ta sắp xếp, một như chó, bạc nhận được còn không xứng với một phần ông ta bỏ ra.

Ông ta còn phải nuôi sống một đại gia đình, bởi vì lúc trước Lâm Bảo Điều chiêu thành thối, người nhà cái gì cũng muốn tốt nhất, muốn ở nhà sang trọng, muốn ăn sơn hào hải vị, muốn mặc lãng là to lụa (1), tiêu xài một tháng đủ để một nhà giàu bình thường sống một năm. Khi đó ông ta đầu gì cũng là ông chủ quán com Nghiêm gia, tất cả lợi nhuận đều thuộc về ông ta, Lâm Bảo Điều cần bản không hỏi tới, thỉnh thoảng còn tiếp tế một hai, cuộc sống quá mức dễ chịu. Nhưng hôm nay thì sao? Ông ta dùng tiền lương chương quẩy nuôi sống đám người nhà giống quý tộc, sống thế quái nào được?

Mười năm qua số tích cóp của ông ta đã sớm xài hết, không thể không dựa vào thế chấp cầm đồ qua ngày. Nếu quán com Nghiêm gia làm ăn phát đạt, ông ta sẽ có tiền dư, nếu quán com Nghiêm gia làm ăn ảm đạm, ông ta cũng sống cuộc sống khổ cực, cho nên tiệm ăn Kiều Viên quyết khởi, ông ta gấp hơn ai hết. Thỉnh thoảng nói tới chuyện cũ của mình, ông ta lại hỏi hận vô cùng, nhưng hối hận có ích lợi gì? Mối số vào nhà, còn đuổi ra được chắc?

Mắt thấy hôm nay có thể lại là một ngày ngoài cửa vắng tới nỗi giăng lưới bắt chim cũng được, Lâm Bô Nhị xanh mặt nói: "Người đi tiệm ăn Kiều Viên nhìn một chút, bọn họ bên kia có phải lại đây ra một món mới đánh lòi dài với chúng ta không?"

Tiểu nhị trả lời một tiếng rồi vội vội vàng vàng chạy đi, lát sau quay về, giọng mang ngạc nhiên: "Quả thật có món ăn mới, tên là thần tiên vô cốt ngư, con cá ngay ngắn gọn gàng không có tí xương nào, dùng nước sốt trắng trắng thơm nồng để hầm, sền sệt, khẩu vị vừa tươi vừa ngọt, vào miệng là tan. Ta nhìn thấy lão phu nhân phủ Vĩnh Định Hầu mang trưởng tôn (cháu trai trưởng) nhà bà đến ăn, trưởng tôn công tử cho tới giờ không thích ăn cá vì ngại xương, hôm nay ăn ngon muốn khóc, la hét muốn ăn tăng hai. Việc buôn bán của tiệm lại nói muốn bốc lửa, thực khách bên ngoài xếp hàng dài đẳng đặc, lão chương quẩy nhà họ để tiểu nhị chuẩn bị rất nhiều bằng ghế dài cho khách nghỉ ngơi, còn mời người kể chuyện trên phố tới kể chuyện, bên trong ăn, bên ngoài cười, nào nhiệt vô cùng. Ta thật vất vả mới chen vào được, còn rút một chiếc giày."

Nói tới đây, tiểu nhị giờ chân lên để Lâm lão Nhị nhìn thấy bàn chân trái để trần của mình, chân chờ nói: "Chương quẩy, ngài sẽ đền bù ta một đôi giày mới chứ?"

"Đền cái rắm, cút đi!" Lâm lão Nhị mặt đỏ cổ to rống lên một tiếng, chỉ cảm thấy tức muốn nổ phổi. Chúng ta làm ô tham, người cũng làm ô tham; chúng ta làm thịt viên, người cũng làm thịt viên; chúng ta nấu cá không xương, người cũng nấu cá không xương, còn nhiều lần làm ngon hơn cá nhà ta, rõ ràng muốn đập bể bằng hiệu quán com Nghiêm gia đây mà! Nghiêm Lăng Tĩnh cũng quá phé vật, đường đường là đầu bếp trong cung mà còn kém hơn cả một đầu bếp dân gian, mấy năm nay ăn com khổ sống đây ả?

Lâm lão Nhị trong lòng vô cùng lo lắng, hận không thể cầm một cây dao, làm thịt tên đầu bếp mới tới làm cho tiệm ăn Kiều Viên kia.

Ngay tại lúc này, Nghiêm Thủ Nghiệp một tay xách lồng chim, một tay cầm đầu thuốc, leo đá leo đao đi tới, thấy trong quán không có thực khách, sắc mặt tối sầm lại. Lâm lão Nhị rồi rít nói chuyện tiệm ăn Kiều Viên đang đánh lòi dài với quán com nhà mình ra với ông ta, ông ta lúc này cười lạnh nói: "Đời nghịch với nhà họ Nghiêm ta, chín sống! Đánh lòi dài phải không, tốt, không có món ăn bằng hiệu, ta xem chúng lấy cái gì đánh lòi dài với ta!" Dứt lòi lấy xuống một lệnh bài bên hông, lại lấy mười tám ngàn phiếu, để tùy tùng theo mình vào cung tìm người.

Truyện được đăng duy nhất trên - <https://truyenfull.vn/mu-phu-khong-tron-vaoi/> và Wattpad - <https://www.wattpad.com/story/166345307-edit-n%E1%BB%A5-ph%E1%BB%A5-kh%C3%B4ng-d%C3%A2y-v%E1%BB%A5>

Một bên khác, bởi vì món thần tiên vô cốt ngư rất được thực khách sùng bái, Lâm Đạm phá lệ làm mười bàn thức ăn, mắt thấy sắc trời không còn sớm mới lau tay rửa mặt, chuẩn bị về nhà. Ngay tại lúc này, lão chương quẩy dẫn một nam từ trẻ tuổi trắng không râu đi tới, biểu tình như cha mẹ chết.

Vừa thấy nam từ trẻ tuổi kia, nụ cười trên mặt Cậu tiểu đầu bếp thật nhanh biến mất, trong mắt ăn hiện lửa giận.

Nam từ trẻ tuổi giống thế nói, "Chúc mừng Cậu đầu bếp, món kim mao sư từ ngư, tương nhượng đại ô tham, phú quý hoàn từ, thần tiên vô cốt ngư nhà người đều được Ngự thiện phòng nhìn trúng, chuẩn bị hiến tặng Hoàng thượng, thêm vào công thức nấu ăn Hoàng gia, đây là ban thưởng, các người tạ ơn đi." Dứt lòi đưa một miếng ngọc như ý tới.

Miếng ngọc như ý kia chi lớn bằng bàn tay, gọn sóng không đủ, màu sắc không được gọi là diễm lệ, nếu không phải trên đó có khắc hai chữ "sắc tạo" (tạo thế ý chỉ của vua), có ném trên đường cái cũng chẳng ai muốn. Nhưng dựa vào hai chữ này, Cậu tiểu đầu bếp không thể không quý xuống dập đầu tạ ơn, trong lòng khuất phục mà không dám nói một chữ "không".

Lâm Đạm quý xuống theo, khoe miệng gọi lên thành nụ cười chế nhạo. Từ sau khi Nghiêm Lăng Tĩnh làm ngự trù, liền thường xuyên hỏi thăm món ngon dân gian hiến cho Hoàng thượng. Quán ăn nhà ai có món ngon, tiếng thơm rộng khắp, nằng nằng đề cử món ăn nhà đó cho Hoàng thượng, sau đó ghì vào công thức nấu ăn Hoàng gia.

Đầu bếp bị nằng ta chọn trúng vốn còn hết sức lo sợ lẫn cảm kích, về sau phát hiện—— món ăn kia làm cho Hoàng thượng ăn, họ không thể đem đi bán, nếu không chính là tội đại bất kính. Đầu bếp chế tạo món ăn mới, thường phải nghiên cứu vất vả mấy tháng thậm chí mấy năm mới thành. Mà nằng ta chỉ nói nhẹ nhàng một câu, liền tước đoạt toàn bộ công sức của người khác, còn chặt đứt con đường kiếm tiền của người ta, chẳng khác nào thổ phỉ.

Lâm Đạm biết người nhà họ Nghiêm là loại đặc hạnh gì, cho nên cũng không kinh ngạc hoặc tức giận, sau khi đứng lên từ từ nói: "Làm phiền vị công công này nhân lòi với Nghiêm ngự trù, rằng Lâm Đạm trở lại, muốn so tài rửa sạch vết nhơ hồi

trước. Nàng nghe xong khẽ sẽ hiểu." Dứt lời đưa một tờ ngân phiếu giá trị lớn.

Nam từ trẻ tuổi dường như rất quen thuộc với Nghiêm Lăng Tĩnh, không nhận ngân phiếu, mà cười mật thị: "Chuyện giữa người và Nghiêm ngư trù, ta từng nghe nàng chính miệng nói qua. Năm đó người không bằng nàng, hai người các người giờ còn cách nhau một trời một vực, chứ nói chỉ tới so tài lần nữa?"

"VẬY người cứ nói cho nàng, bốn món ăn này đều là tác phẩm của ta, không hề liên quan tới tiệm ăn Kiều Viên, muốn có được món ăn này hãy tới nam thành tìm ta, nếu như sợ, việc này liền coi như không có." Lâm Dạm thần thái tự nhiên thu ngân phiếu lại, giọng không nhanh không chậm, đúng mực.

"Bốn món kia do người làm?" Nam từ trẻ tuổi cũng là người từ Ngư thiện phòng đi ra, tài nấu nướng và vị giác đều không kém, trước đó đã thường thức qua bốn món ăn ở tiền đường, tự nhiên biết tài nấu nướng của Lâm Dạm đạt tới trình độ nào. Đao công, sức lửa, nêm gia vị có đều đạt tiêu chuẩn đứng đầu, không hề kém hơn so với đầu bếp tại Ngư thiện phòng. Vừa rồi gã còn dám nói bốn chữ "một trời một vực", vào lúc này không há miệng ra nói.

"Đương nhiên," Lâm Dạm gật đầu nói, "Lâm phiến công công nhân lời giùm Lâm mỗ."

Nam từ trẻ tuổi nhìn có một cái thật sâu, phát tay áo rơi đi. Cầu tiểu đầu bếp lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thờ dãi nói: "Sư phụ, ngài có thù oán với Nghiêm ngư trù thật à! Ngài dùng thủ đoạn kinh người giúp tiệm ăn Kiều Viên làm ra món ăn mới vì muốn dẫn nàng ta ra đứng không?"

Lâm Dạm tháo khăn che đầu dính đầy khói dầu xuống, khẽ cười nói: "Có thù oán là thật, nhưng không hẳn là thủ đoạn kinh người gì cả. Nàng ra chiều, ta tiếp chiêu, chi vậy mà thôi. Món ngon thiên hạ hàng nghìn hàng vạn, chỉ bốn món ăn chứ mấy, không thấm vào đâu."

Cầu tiểu đầu bếp đưa có lên xe, chân tâm thật ý nói: "Sư phụ, ta thấy ngài mạnh hơn Nghiêm ngư trù. Ngài chịu truyền tuyệt học của mình cho người khác, còn Nghiêm ngư trù kia chỉ biết cướp đoạt tâm huyết của người ta. Vô luận là làm thức ăn hay làm người, nàng ta đều không bằng ngài."

Lâm Dạm dùng đốt ngón tay gõ lên trán Cầu tiểu đầu bếp, lúc này mới cười rồi đi, đến nam thành, thấy góc hẻm bu đầy người, bên trong loáng thoáng truyền tới tiếng khóc, còn có người vây xem xì xào bàn tán nói: "Vạn không ngờ tới bà chủ quán này là con của hạng người khi sư diệt tổ, ngay cả tiền làm quan tài của sư phụ cũng tham!"

"Biết người biết mặt không biết biết lòng, đừng thấy bà chủ trẻ cả ngày cười híp mắt, bên trong không biết ác độc cỡ nào đâu! Hai mẹ con các nàng tuổi trẻ đã góa chồng, bảo ứng cử còn gì nữa?"

"Đừng vậy, quả phụ trẻ tuổi có thể làm ăn thành như vậy, cũng không biết dùng thủ đoạn gì. Bần thâu!"

Nghe đến chỗ này, Lâm Dạm không cần hỏi cũng biết, nhất định là người nhà họ Nghiêm dùng lại chiêu cũ, chạy tới cửa đùa giỡn. Cô nhanh chóng đẩy đám người ra, quả thấy Tề thị đầu bù tóc rối yếu ớt ngồi dưới đất, gò má cùng cổ đều có vết cào, hẳn là đánh nhau với người khác bị thương. Bình gốm để ở cửa bị đập bể, canh nước Lỗ chảy đầy đất, thịt Lỗ thì bị người xem nào nhiệt giành lấy không còn một miếng. Bàn ghế trong tiệm gãy chỗ nọ nứt chỗ kia, mấy người Tiểu Trúc và Thục Dược đương quét dọn, trên người cũng có vết thương.

Mười năm trôi qua, người nhà họ Nghiêm vẫn cậy mạnh, thích ép người vào đường cùng như vậy. Nhưng Lâm Dạm đã không còn là nha đầu Lâm Dạm không có sức chống trả nào năm đó nữa. Cô coi khinh sự chỉ chỉ trò trò chỉ trích và ánh mắt chất vấn khinh miệt của mọi người, đỡ Tề thị dậy, đóng cửa lại.

"Từ hôm nay trở đi, tiệm chúng ta đóng cửa." Cô không nhanh không chậm nói: "Thừa dịp thời gian này rồi rồi, các người đi khắp nơi thăm thú chỗ này chỗ kia đi, rồi chúng ta xuống Giang Nam."

"Lúc nào rời Kinh thành?" Tề thị không muốn đợi ở Kinh thành thêm một khắc đồng hồ nào nữa, bà coi như sợ người nhà họ Nghiêm lắm rồi.

"Nhanh thôi mẹ, mẹ đi thu dọn đồ đạc trước đi ạ." Lâm Dạm trở về Kinh thành vốn không phải để mở tiệm kiếm tiền, mà là kết thúc ân oán cũ, mặt tiền của hàng bị đập chẳng tạo tổn thất gì cho cô cả, danh dự bị nhor cũng không khiến cô thấy tổn thương chút nào hết.

"Được, mẹ lập tức đi thu dọn hành lý. Mẹ lúc đầu đã bảo không muốn trở lại rồi, không về là không về, con cứ hết lần này tới lần khác không nghe mẹ. Lần này đi, chúng ta vĩnh viễn không trở lại nữa, có được không?" Tề thị sợ hãi không thôi hỏi.

"Được ạ, chúng ta sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc định cư." Lâm Dạm ôn nhu trấn an Tề thị. Cô tự nhiên sẽ không nói chuyện ước hẹn so tài nấu nướng với Tề thị, tránh cho bà ăn không ngon ngủ không yên. Trong mắt quý nhân, đầu bếp chẳng qua là nô bộc phục vụ người khác, còn trong mắt người bình thường, họ lại là tồn tại không ai dám trêu chọc.

Mọi người sửa sang lại cửa tiệm rồi đi ngủ, lại không đoán ra đêm đó phòng bếp nổi lửa, nếu không phải Lâm Dạm vào nam ra bắc tính cảnh giác cao, rất nhanh liền tỉnh, sợ rằng tất cả mọi người đều chết cháy. Sau khi dập lửa xong, Lâm Dạm phát hiện ở chân tường có mùi dầu nồng và một đồng cùi khô cháy xém, lập tức biết có người cố ý phóng hỏa, mà hung thủ là ai không cần đoán cũng biết.

(1) Lăng là to lụ: thành ngữ, chỉ các loại quần áo to lụ tinh xảo đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nữ đầu bếp (28)

Phòng bếp của quán ăn nhỏ bị thiêu cháy từng mảnh nham đen, khá tốt là người không bị thương, coi như khá may mắn. Trải qua chuyện này, Tề thị hoàn toàn bị người nhà họ Nghiêm dọa sợ, lúc này bỗng lên cơn sốt cao. Lâm Dạm một mặt đi mời đại phu cho bà, một mặt muốn đi nhà mồn báo quan, cơ hồ cả đêm không làm sao chọn mặt.

Nhưng người phóng hỏa đã sớm chạy, Lâm Dạm là một dân chúng nhỏ bé không quyền không thế, nhà môn tự nhiên không quản nhiều đến vậy.

Sau một đêm đầy vô, Lâm Dạm đã mệt mỏi hết sức, vì trấn an Tề thị, không dám đến chỗ đường hẻm nữa, trời chưa sáng hẳn lên ra khỏi cửa thành, dọn đến căn nhà ở ngoại ô. Cô không sợ người nhà họ Nghiêm chút nào, nhưng cô không thể không cân nhắc tới cảm thụ của mẹ mình và đám tiểu nhị.

Vì vậy ngày thứ hai, người nam thành phát hiện quán ăn Món ngon quê nhà hoàn toàn đóng cửa trộm tròn con mắt. Ngày hôm qua khi người nhà họ Nghiêm tới gây chuyện, việc buôn bán của quán vẫn cực tốt, sau đó mọi người cũng thừa dịp đang loạn, cướp đi khá nhiều thức ăn. Bọn họ không chút kiêng kỵ nghị luận chuyện riêng của Lâm chương quỳnh, dùng ý tương ác độc nhất suy đoán cách làm người của cô, mà không hề sợ có trở mặt chút nào. Bởi vì họ biết, Lâm chương quỳnh cần kiếm tiền nuôi gia đình, điều đó xác định cô sẽ không dám đắc tội thực khách.

Vậy mà giờ đây, quán ăn Món ngon quê nhà lại đóng cửa! Lâm chương quỳnh lúc cũng không thêm kiếm, cứ thế rồi đi cực kỳ tiêu sái. Vậy những người nam thành bỏ nhà xa quê như họ nên ăn gì, uống gì bây giờ? Đã được thưởng thức món ăn quê hương chính tông nhất tại quán, giờ báo họ quay về cuộc sống chẳng có mùi vị gì trước kia, ai nguyện ý?

"Lâm chương quỳnh người còn ở đó không, dậy mở tiệm đi thôi!" Có người không rõ nội tình dùng sức vỗ cửa tiệm, nhưng không hề có tiếng đáp lại, nhất thời có chút gấp gáp. Bọn họ đều làm các loại công việc khổ nhất mệt mỏi nhất, mỗi sáng sớm bỏ dậy ăn một bát mì của Lâm chương quỳnh, tối về mua một túi thịt Lỗ nhỏ nhỏ nhuan miệng, đã thành thói quen. Mỗi một bát mì, mỗi một miếng thịt, đều là chờ mong lớn nhất, ăn ừ lớn nhất của họ trong ngày, giờ mì không có, thịt Lỗ cũng mất, trong lòng nhất thời thấy sa sút, không ngừng nghĩ nếu sau này không được ăn đồ ăn của Lâm chương quỳnh nữa thì phải làm sao?

Càng nghĩ tim càng đập mạnh hơn, người càng dùng sức vỗ vào cửa tiệm.

Những người ngày hôm qua còn đứng ở đầu hẻm xem náo nhiệt thậm chí giành thức ăn, vào lúc này đều lộ ra thần sắc nóng nảy. Từ nay về sau, bọn họ chỉ còn có thể nhắm nháp món ăn quê hương trong mộng, mà không phải trong hiện thực. Đùng xem đây chỉ là chuyện nhỏ nhoi, thực ra nó có ảnh hưởng rất lớn tới lòng người.

"Chuyện gì xảy ra?" Thang Cửu đẩy đám người ra, nhăm mảy mòi. Hắn cũng như mọi người vậy, mỗi sáng sớm sét đánh không đối, phải tới quán ăn một bát mì, nếu không cả ngày không có tinh thần.

Tần nhị nương đứng ở ngã rẽ, chống nạnh nói châm chọc: "Đừng gõ cửa nữa, bên trong không có người đâu. Chiều hôm qua có người tới chỗ Lâm chương quỳnh gây chuyện, đập tiệm của nàng, đám người này còn thừa dịp loạn cướp đồ ăn của nàng, buổi tối lại có tặc từ tới phóng hỏa, đốt phòng bếp. Lâm chương quỳnh không dám ở chỗ này nữa, cả đêm rồi đi, ngày sau chi sợ sẽ chẳng bao giờ trở lại mở quán nữa. Tối hôm qua nàng còn tìm tới chỗ ta, nói muốn bán mặt tiền của hàng cho ta với giá mười lượng bạc. Các người bịa đặt tiếp đi! Khiến Lâm chương quỳnh mất hết ý chí rời khỏi Kinh thành, giờ hay nhì! Sau này không được ăn món ngon quê nhà Lâm chương quỳnh làm nữa, ta con mẹ nó không có cái đểch gì ăn đây! Lâm chương quỳnh bình thời đôi đôi các người thế nào, các người quên bỏ hết rồi à? Các người cũng không thêm mở to mắt chó ra mà nhìn, ở nam thành này, ai chịu tặng nước canh miễn phí cho các người? Ai chịu ướp thức ăn cho các người miễn phí? Ai chịu làm thịt thái trộn cùng thịt Lỗ, chỉ để các người có một hộp canh vị thịt, các người không tốt lại với nàng thì thôi, còn lợi dụng lúc người ta khó khăn cướp đồ, các người con mẹ nó không phải người!"

"Có người tới phá tiệm, phóng hỏa?" Thương Cửu sắc mặt đen như đáy núi truy hỏi, "Lâm Đạm có bị thương không, người biết nàng ở chỗ nào không?"

"Ta không biết." Tần nhị nương không dám lơ đãng trước mặt Thương Cửu, nhưng lửa giận khó nhịn, hừ lạnh một tiếng liền đi. Người bị ánh mắt của bà quét qua đều cúi đầu, đỏ mặt, trong lòng hối tiếc không thôi.

Tay nghề Lâm chương quầy quá tốt, đã sớm nuôi khẩu vị của mọi người thành ăn cực kỳ, hiện giờ cô không mở tiệm, mọi người từ nay về sau không được ăn món ăn quê nhà thơm ngon vậy nữa, nỗi buồn bã khôn khổ khi bỏ xứ xa quê lần nữa xộc tới. Thức ăn của Lâm chương quầy không chỉ ngon, còn hàm chứa tình quê hương, đủ làm ấm lòng những người con xa xứ. Nhưng bọn họ được đến chỗ tốt của cô, lại không giúp đỡ cô ở thời khắc quan trọng, còn hại ngược lại cô, đúng là không bằng sức sinh.

"Sớm biết Lâm chương quầy sẽ tức đến mức không mở quán, ngày hôm qua bảo gì ta cũng phải giúp nàng đuổi đám người kia đi!"

"Người bây giờ nói còn có tác dụng quái gì, người ta đi rồi! Ta ngày hôm qua nếu ở trong quán, sớm cầm gậy gỗ đánh chúng rồi!"

"Hôm nay ta phải đỡ hai thuyền hàng, chắc chắn sẽ rất mệt, còn nghĩ sáng nay ăn nhiều hơn một bát mì lấy sức làm việc. Ai giờ quán cơm Món ngon quê nhà đóng cửa, không có món ăn quê hương nữa, ta chẳng có tí tinh thần nào! Có ai biết Lâm chương quầy ở đâu không? Tìm nàng trở về đi, cầu nàng ngăn van lần dừng đóng cửa, tất cả mọi người dựa vào tay nghề của nàng mà sống đây!"

Lời này không hề khoa trương tí nào, bởi đồ trăm họ lao khổ ở nam thành này, có ai mà sau khi dậy sớm không tới quán ăn của Lâm Đạm gọi một bát mì rồi mới đi làm? Cô bán mì rất ngon, giá cả tiện nghi, món không kém với thái thái vẫn có thể làm ra vị thật nồng đậm, còn miễn phí tặng mọi người một bát nước xương. Ăn một bữa sáng thơm ngon nóng hổi ở chỗ cô, kế tiếp làm gì cũng tràn đầy năng lượng.

Thời điểm cô mở tiệm mọi người cảm thấy cũng chẳng có gì, không phải chỉ một bữa cơm thôi à? Không ăn cũng sẽ không chết. Đến lúc cô không mở tiệm nữa, mọi người lại thấy thiếu thiếu gì đó rất quan trọng, trong lòng vắng vẻ.

Thương Cửu mặt trầm như nước rồi khỏi ngõ hẻm, trong lòng khó chịu hơn bất kỳ ai. Không cần đoán cũng biết, tới phá tiệm, đốt nhà, ngoài nhà họ Nghiêm thì chẳng còn ai, chỉ cần nghĩ tới thủ đoạn hèn hạ của họ, trong lòng hẳn liền nổi lên cỗ chán ghét khó tả, mặt khác đối với việc Lâm Đạm im lặng rồi đi cảm thấy hết sức thương tâm, thậm chí mơ hồ có chút tức giận.

Hắn đã nói với cô vô số lần, gặp phiền toái có thể tới tìm mình, nhưng cô vẫn giống hệt mười năm trước, vô luận bị ủy khuất cỡ nào đi nữa cũng chịu đựng một mình. Cô tựa như chẳng cần bất kỳ người nào, chỉ cô đơn mà quật cường như vậy sống trên đời.

Thương Cửu dề xuống đau đớn và thương tiếc trong lòng, sai bước tới nhà môn nam thành. Quan phủ không quản? Tốt lắm, hẳn tự mình tới quán, ai đập tiệm, đốt nhà, con mẹ nó giao hết tay ra đây!

Thương Cửu đi rồi, Uy Viễn Hầu cũng tới, hỏi rõ tình huống xong, gương mặt sáng sủa hồng hào hơn trước nhiều nổi lên tia cười giận, "Có người tới đốt quán của Lâm chương quầy, ép nàng đóng cửa? Được, được lắm, rất được!" Dứt lời phất tay áo đi. Lại qua chốc lát, Điện Kiểm Quân vương cũng tới, bắt đầu đi thờ dài nói: "Ta còn bảo muội muội rằng mình sẽ bỏ tiền túi mua mấy món điểm tâm đặc biệt cho muội ấy, lần này phải nuốt lời rồi. Lâm chương quầy bị ép tới mức không dám mở quán ư? Đây là chuyện tốt ai làm!"

Mấy chiếc xe ngựa đất tiền lẳng lặng tới lẳng lặng đi, sau khi trở về đều phái người đi tìm tung tích Lâm chương quầy, thuận tiện tra chuyện cũ của cô, nhanh chóng tra được lên đầu người nhà họ Nghiêm.

Truyện được đăng duy nhất trên Truyện YY - <https://truyenyy.com/truyen/tu-phu-khong-tron-vao/> và Wattpad - <https://www.wattpad.com/story/166345307-edit-n?e1%BB%AF-ph%e1%BB%A5-kh%e3%B4ng-d%e3%A2y-v%e3%40o>

Nghiêm Thủ Nghiệp không hề thương xót kẻ hèn mọn không nơi nương tựa năm đó là Lâm Đạm chút nào, phất tay một cái liền có thể đánh cho cô đầu rơi máu chảy, trong lòng tất nhiên vô cùng đắc ý. Người giúp tiệm ăn Kiều Viên gánh việc làm ăn với chúng ta thì thế nào? Tài nấu nướng của người xưa không bằng nay thì thế nào? Ta liền đoạt món ăn bằng hiệu của người, sau đó nhỏ cô tận gốc, cho người xuống hoàng tuyền mà làm bạn với Lâm Bảo Điện!

Mặc dù trận hòa loạn không đốt chết được Lâm Đạm, phá hủy tâm tình tốt đẹp một ngày của Nghiêm Thủ Nghiệp, nhưng biết được hai mẹ con kia sợ vợ mặt, cả đêm rời Kinh, ông ta cũng không keo kiệt cho mấy tên côn đồ các kẻ kia phí cực khổ.

"Sau khi trở về cứ nhìn chăm chăm ngõ hẻm đây cho ta, nếu một nhà các nàng trở lại, các người tiếp tục đốt, đốt chết ta chịu trách nhiệm. Chỗ nhà môn các người không cần lo lắng, ta cho người đánh tiếng với họ rồi, họ không quản đâu." Nghiêm Thủ Nghiệp ném ra vài thoi bạc, mấy tên côn đồ ở nam thành vội vàng tiếp lấy, thien ân vạn tạ đi.

"Hôm nay việc buôn bán thế nào?" Ông ta quay đầu sang hỏi Lâm Lão Nhị.

"Uy Viễn Hầu mang theo mấy chục thân binh tới tiệm uống rượu, ngồi hết chỗ ngồi toàn là một. Lầu hai cũng đầy bảy tám phần mười, làm ăn rất thịnh vượng." Lâm Lão Nhị dương dương đắc ý nói.

"Uy Viễn Hầu tới? Mau mau lấy rượu tốt nhất trong tiệm ra!" Nghiêm Thủ Nghiệp nghĩ ngợi trong chốc lát, sửa lời nói, "Không được, ta tự mình tiếp đón khách quý, đưa rượu cho ta." Dứt lời ôm vô rượu đi về phía trước, hết mực cung kính lo sợ đứng bên cạnh Uy Viễn Hầu, nịnh nọt nói: "Hầu gia, đây là rượu hoa lệ do tiểu nữ (1) tự tay cất, ngày xuân uống là ngon miệng nhất, ngài nếm thử chút nhé?"

Ông ta tự tin mười phần về tay nghề của Nghiêm Lăng Tinh, đoán chắc Uy Viễn Hầu sẽ hài lòng. Quả khừ ông ta không phải chưa từng tới Hầu phủ tặng rượu, nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, vất vả lắm mới có cơ hội chạm mặt Uy Viễn Hầu, làm sao có thể không bù vào nịnh hót? Chỉ cần uống một vô rượu, quán cơm nhà họ sẽ có thêm một nư dũa lớn.

"Nữ nhi của người là Nghiêm Lăng Tinh?" Uy Viễn Hầu xác nhận một câu.

"Không sai, tiểu nữ chính là Nghiêm Lăng Tinh, hiện đang làm ngư trù trong cung." Nghiêm Thủ Nghiệp không khỏi kiêu ngạo nói.

Uy Viễn Hầu chỉ chén rượu không của mình, cười như không cười nói: "Vậy rót đầy đi."

Nghiêm Thủ Nghiệp vội vàng rót rượu cho đôi phương, sau đó mất mớ to chờ được khen tặng, lại không đoán được Uy Viễn Hầu đột nhiên giờ chén rượu lên, hung hăng đập vào đầu ông ta, cao giọng lăng nhục: "Đm người, lại dám đổi nước già làm rượu tới lừa gạt bốn hầu! Chúng bay đâu, đập tan cái hắc điểm này cho ta!"

"Đại!" Đám thân binh vốn nục rịch muốn động lập tức rút ra bội đao bên hông, đem bàn ghế, cửa sổ, quầy... ở tầng một chém nát bẩy hết cả. Khách lầu hai hoang mang bất an, nhưng lại không dám đi xuống, chỉ có thể đứng bên lan can mà nhìn. Qua chứng hai khác đồng hồ, mặt tiền cửa hàng vốn xa hoa nay thành một mảnh hỗn độn, cả người Nghiêm Thủ Nghiệp toàn máu ngả nằm trên đất, nhưng không ai dám đi cứu giúp.

Trước có Uy Viễn Hầu, giữa có Điền Kiểm Quận vương, giờ lại tới một Thành Thân Vương, tước vị một người so với một người cao hơn, người tới sau càng to hơn người tới trước, quán cơm Nghiêm gia rốt cuộc trêu phải ai? Lâm lão Nhị nghĩ hoặc không thôi, nhất thời hoang mang bất an, trái tim giống như đang chiến trên chảo dầu vậy.

"Hừ, Lâm chương quấy một ngày không trở lại Kinh thành, bốn vương một ngày không có các người treo bảng hiệu, không phục các người có thể tới chứ!" Thành Thân Vương chỉ bằng hiệu đã vỡ thành mảnh nhỏ trên đất, giọng hết sức âm ngoan. Ông là huynh đệ ruột thịt của tiền hoàng, giúp đỡ phương đoạt vị, cũng là chủ ruột của đương kim Hoàng thượng, giúp vị này lên ngôi, hiện quản lý Lý Phiên Viên (1) và Tổng Thất Tì (2), muốn quyền lực có quyền lực, muốn uy vọng có uy vọng, há phải hạng một ngư trư nhỏ nhỏ dăm trêu chọc? Ông tự mình ra mặt cho Lâm Đạm, coi như Hoàng đế tới, cũng không dám ra lệnh treo lại bảng hiệu cho quán cơm Nghiêm gia. Lần thua thiệt này, quán cơm Nghiêm gia ăn chắc.

Người sống ở tỷ thành đều có thể lực, mắt thấy mấy vị tai to mặt lớn liên tiếp tới đập quán cơm Nghiêm gia, còn gây ra tai tiếng rượu già và canh độc, trong lòng đã hoàn toàn xóa bỏ thanh danh quán cơm Nghiêm gia. Bọn họ đứng bên đường, xem náo nhiệt một hồi, sau đó lục tục giải tán, vừa đi vừa xì xào bàn tán: "Cũng không biết Nghiêm Thủ Nghiệp rốt cuộc làm chuyện trời giáng người oán gì, khiến mấy vị quý nhân tự tay sửa trị. Quán này sau này không thể tới nữa, tôi chính là đặc biệt ba nhà liên, không có lời!"

Nghe thấy vậy, trong lòng Lâm lão Nhị càng tuyệt vọng hơn. Ông ta đánh chết cũng không nghĩ tới những người này lại ra mặt vì Lâm Đạm. Cò mới hỏi Kinh hai ba tháng, làm sao có thể lẩn lộn thành như vậy?

Một bên khác, Nghiêm Thủ Nghiệp bị quán gia của Điền Kiểm Quận vương lôi tới nhà môn kiện cáo. Mặc dù chết chỉ là một con chó, nhưng con chó này chết vì tiểu Quận chúa, mà tiểu Quận chúa chưa tới hai tháng nữa sẽ vào cung làm nương nương, thánh chỉ đã hạ, quan phủ tự nhiên không dám thờ ơ, bắt lấy Nghiêm Thủ Nghiệp đang kêu oan không ngừng đánh đại bản.

Đứng nhìn Nghiêm Thủ Nghiệp bình thường oai phong lẫm, trong mắt những người như Điền Kiểm Quận vương ngay cả một cái rắm cũng không phải, bị đánh cho kêu cha gọi mẹ, liên tục cầu xin tha thứ, thiếu chút nữa chết rồi. Cuối cùng, ông ta phải bồi thường Quận vương một trăm ngàn lượng bạc, còn bị kéo tới trước cửa phủ đập đầu nhận sai với tiểu Quận chúa, chuyện này mới coi như xong.

Khi ông ta nửa sống nửa chết về tới nhà, biết được bảng hiệu của quán cơm Nghiêm gia bị Thành Thân Vương đập, còn buồn lời —— Lâm Đạm một ngày chưa trở về, bọn họ một ngày không được buồn bán, Nghiêm Thủ Nghiệp rốt cuộc nhịn không được, hung hăng phun ra một ngụm máu.

Chu thị ngày hôm qua còn điệu võ đương oai với quán Món ngon quê nhà gây chuyện, hôm nay giống như quạ cả xi hơi, lo âu chịu chịu được truy hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Chọc nhiều người như vậy, quán cơm nhà ta mở thế nào được?" Sống cuộc sống vinh qua phú quý quá lâu, bà ta sợ bị đánh về nguyên hình hơn bất kỳ kẻ nào.

"Có thể mở được chứ, sao mà không mở được? Lăng Tinh vẫn làm ngư trư trong cung, để nó cầu xin Hoàng thượng tha thứ là được. Hoàng thượng có chút ý với nó, chỉ cần nó mở miệng, đừng nói là ngư trư, làm nương nương cũng được." Nghiêm Thủ Nghiệp nghiêm rằng nghiêm lời nói: "Người đầu, đi nhân cho Lăng Tinh một câu, nói trong nhà gặp nạn, báo nó về nhà một chuyến."

Sai việc không dám trễ nải, lập tức mang theo ngân phiếu tới cửa cung đưa tin. Chi tiết người nhà họ Nghiêm vẫn đánh giá thấp mạng lưới xã hội của Lâm Đạm, cò không tranh với đời, không có nghĩa những người quan tâm tới cò sẽ không giúp cò tranh.

(1) Lý Phiên Viên: cơ quan quyền lực tối cao quản lý Móng Cổ, bộ phận các dân tộc thiểu số ở Tây Tạng của triều Thanh.

(2) Tổng Thất Tì: mình tìm baidu không thấy có, không biết có phải tác giả nhầm chữ nào không, nhưng dựa theo một chữ thì mình nghĩ chắc là đứng đầu trong số hoàng thân quốc thích nhỉ?

Bản đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nữ đầu bếp (30)

Nghiêm Lăng Tinh gần đây có chút tâm thần không yên, mà hết thấy ngọn nguồn đều tới từ Lâm Đạm, một kẻ năng ta sớm đã quên lãng, lại bỗng nhiên chui ra. Bốn món ăn bảng hiệu của cò, Nghiêm Lăng Tinh cũng từng sai người bỏ tiền mua vào cung thưởng thức, tự vị thực sự hết sức tuyệt vời.

Nàng từng thử bất chúc những món này, nhưng phát hiện dù dùng nguyên liệu nấu ăn giống nhau, gia vị giống nhau, nhưng hoàn toàn không làm ra được mùi vị như Lâm Đạm. Cò nhất định có thủ pháp đặc biệt, người ngoài nhìn không thấu cũng đoán không ra, không phải có tự mình chỉ điểm, coi như lấy được công thức nấu ăn cũng như không.

Phản căn cơ xuất thần nhập hóa thế này, chỉ có những đầu bếp lâu năm hành nghề mấy thập niên thậm chí cả đời mới có thể làm được. Mà Lâm Đạm mới bao nhiêu tuổi? Cò nhỏ hơn nàng hai tuổi, năm nay mới có hai mươi hai, mà đã vượt xa người khác quá nhiều. Nghiêm Lăng Tinh không khỏi không thừa nhận, nội tâm mình thấp thòm bất an, nhưng thân là ngư trư, tự ái của nàng không cho phép nàng nhận thua với một đầu bếp tầm thường.

Lần tì thí này, nàng nhất định phải đi, chỉ là chắc phải chờ tới ngày hưu mục (1) trong cung rồi tỉnh sau. Nhưng mà không đợi được tới hưu mục, rắc rối đã tìm tới nàng rồi, chỉ thấy vài tên thị vệ xách đao vọt vào Ngự thiện phòng, khí thế hung hăng hỏi: "Hôm nay món đầu hủ bắt trần do ai làm, nhanh đứng ra đây!"

"Là ta." Nghiêm Lăng Tinh không hoảng hốt không vội vàng tiến lên một bước. Ở trong cung nàng có Hoàng thượng bảo vệ khắp nơi, dĩ nhiên cái gì cũng không sợ.

"Trừ ngươi, còn có ai động tới mâm thức ăn kia không?" Thị vệ lại hỏi.

Lục tục có mấy cung nữ, thái giám đứng ra, tất cả đều là tâm phúc của Nghiêm Lăng Tinh, trong đó còn có nam tử trẻ tuổi thường xuyên rời cung giúp nàng dò hỏi tìm kiếm món ăn ngon.

"Trời lại đưa tới Thận Hành Tì (2)!" Mấy tên thị vệ không nói lời nào trời người lại, kéo đi tra hỏi.

Nghe nói mình sắp bị đưa vào ngục tối, Nghiêm Lăng Tinh lúc này mới luống cuống, gấuu giữa ra vội vàng hỏi: "Mấy vị đại nhân, chúng ta phạm phải tội gì?"

"Phạm hay không phạm vào tội gì chính các người không biết sao?" Mấy tên thị vệ chặn miệng họ lại, thô lỗ kéo đi.

Hôm nay chuyện này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, chỉ vì Hoàng đế mở tiệc trong cung tiếp đón mấy vị Vương gia từ Móng Cổ tới, cũng thương lượng việc thu mua ngựa chiến với họ. Một Vương gia trong số đó đã sớm dăm tiếng với cung nhân tại Ngự thiện phòng, nói mình không thể ăn đậu phộng, nếu không sẽ bị bệnh. Cung nhân kia đáp ứng tốt rồi, quay đầu lại dâng lên món đầu hủ bắt trần, bên trong có tương đậu phộng. Vương gia kia ăn một miếng liền mắc bệnh, cả người nói nổi mụn mầu đỏ, ngứa ngáy hết sức khó chịu. Vì vậy tiệc rượu bị hủy, chuyện mua ngựa chiến phải hoãn lại, hết thảy phải chờ đến khi vị Vương gia này khỏi bệnh rồi nói tiếp.

Hoàng đế vì cho vị Vương gia đó một câu trả lời, lệnh thị vệ điều tra kỹ chuyện này, tra một cái liền tra lên đầu Nghiêm Lăng Tinh. Nghiêm Lăng Tinh thật sự không biết cấm kỵ của vị Vương gia kia, không có ai nói với nàng cả, nhưng nàng dù sao cũng là đầu bếp trưởng, còn đích thân làm món kia, cho dù Hoàng đế không nở, cũng chỉ có thể bắt người đi thẩm vấn, để tránh chạm trề khách quý.

Tra rõ trong này không có trợn lẩn gián điệp nước khác hay âm mưu quỷ kế gì, chẳng qua là một sai lầm, Thận Hành Tì đành nhắm mắt thả người. Nhưng quản lý của Thận Hành Tì - Cung Thân Vương bỗng nhiên đến, không nói hai lời ném hai thẻ trúc xuống, đem Nghiêm Lăng Tinh và đồ đệ của nàng, cũng chính là thái giám trẻ tuổi đó, đánh năm mươi đại bản.

Nghiêm Lăng Tinh đầu gì là người tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, người hành hình giờ cao đánh khẽ, không dám quá nặng tay. Nhưng đồ đệ của nàng thì không có vận khí tốt thế, sau khi thẩm vấn xong quần áo rách rưới, máu tươi đầm đìa, không còn hình người. Được đưa ra khỏi ngục tối, Nghiêm Lăng Tinh bước chân đi mềm nhũn, nước mắt không chịu khống chế chảy xuống. Người khác đều nói trong cung là nơi an thật người, bởi vì có Hoàng đế che chở, nàng cho tới giờ vẫn chưa được thử nghiệm, nhưng hôm nay, năng rồi cuộc biệt, phòng giam đen nhánh kia đúng là một cái miệng lớn, chỉ chờ nuốt sạch người ta không còn một mống.

Lúc bị để trên sàn nhà trần đầy máu tanh để thẩm vấn, nàng loáng thoáng nghe được Cung Thân Vương nói: "Hoàng huynh ta có dặn, phải đánh mạnh vào... chọc phải báo bối của huynh ấy... Vớ vẩn, tiểu thiếp ở chỗ nào, là một đầu bếp, tay nghề tuyệt hảo..."

Nghiêm Lăng Tinh không phải người ngu, rất nhanh liền hiểu ra, mình sẽ đi bị hành hình, là bởi trêu phải một người không nên trêu vào. Nhưng người này là ai cơ chứ? Người nàng nghĩ tới đầu tiên là những đầu bếp ở Ngự thiện phòng, bởi vì chỉ có kéo nàng xuống nước, vị trí bếp trưởng mới có thể bỏ trống.

Nàng bây giờ nhìn ai cũng thấy giống người xấu, trở lại Ngự thiện phòng sau một khác cũng không dám đợi thêm, chỉ muốn mau mau về nhà. Nhưng bên trên truyền chỉ xuống, bỏ thân phận ngư trư trong cung của nàng, sai người đưa về nhà, nàng cúi lòng ngày đại, trần đầy không cam lòng và khuất phục.

Những chuyện ngày hôm nay, nàng hoàn toàn không biết gì cả, không ai nói cho nàng biết vị Vương gia kia không ăn được đậu phộng. Nàng bị hãm hại, song không có chứng cứ, vì vậy trăm miệng không thể bảo chữa, ngay cả y phục toàn máu trên người cũng không kịp đổi đã bị ném lên xe ngựa, đưa ra khỏi cung.

Thái giám trẻ tuổi thường xuyên thay mặt nàng rồi cung tyễn chọn món ăn ngon bị thương rất nặng, bị ném tới Dịch Đình (3), có thể sống hay không còn khó nói, coi như sống được, ngày sau cũng không thể về Ngự thiện phòng, chỉ có thể đi phục vụ một nương nương đến trong lãnh cung, hoặc đến Hoàn Y Cục (4) cò ra thúng phao, cuộc sống cực khổ không đếm nổi.

Con trai bị quan phủ đánh cả người toàn máu, khiến Chu thị bị hoảng sợ, vội vàng truy hỏi sau này nên làm gì. Mặt tiền cửa hàng bị đập, bảng hiệu bị hủy, quý nhân buông lời không cho phép khai trương, chẳng lẽ muốn bọn họ đi quỳ gối cầu xin con tiện nhân Lâm Đạm kia chắc? Chu thị nghĩ thế nào cũng không cam lòng, nhưng nếu không cầu xin Lâm Đạm trở lại, nhà mình không có lợi lộc gì, một trăm ngàn lượng bạc bồi thường là chỗ tài sản lớn nhất của họ, có thể nói là thương căn động cốt, nguyên khí tổn hao nhiều, không có tám mươi năm thì đừng hòng khôi phục.

Nghiêm Thủ Nghiệp cắn răng nói: "Cầu cái gì mà cầu, á có chỗ dựa, chúng ta cũng có, núi dựa của chúng ta là Hoàng thượng. Chờ Lăng Tinh trở lại, con để nó đi cầu Hoàng thượng một hai, chuyện gì nên qua sẽ qua. Lăng Tinh của chúng ta ngày sau còn phải làm nương nương."

"Con lúc trước không phải nói cho nó làm Hầu phu nhân sao?" Chu thị cuối cùng cũng yên tâm một ít.

"Hầu phu nhàn nhảm nhỏ gì, làm nương nương tốt hơn. Những năm này con giữ Lăng Tinh không cho nó xuất giá, mẹ còn chế con làm chậm trễ tiền đồ của nó, mẹ bây giờ thử nhìn xem, nếu không phải con giữ nó lại, nó có thể có vận may hôm nay không? Chờ Lăng Tinh trở lại, rắc rối của chúng ta qua đi, ta còn định cho nó cáo ngự trạng với Hoàng thượng, sửa trị mấy người Uy Viễn Hầu này một phen, trả thù cho con!" Nghiêm Thủ Nghiệp càng nói càng kích động, nướn nửa người lên hô: "Người đâu, ra cửa nhìn xem tiêu thư trở lại chưa!"

Lập tức có một nhà hoàn chạy ra ngoài, chốc lát sau nồn nóng chạy trở lại, giọng khàn khàn: "Không xong, không xong! Tiêu thư, tiêu thư bị đánh toàn người đầy máu trở lại, còn bị tước chức vụ ngự trù!"

Cung nhân đưa Nghiêm Lăng Tinh trở về nhận được phản phó từ Cung Thân Vương, đem chuyện nàng ta phạm phải sai lầm lớn bị cách chức vụ ở Hoàng cung kể rõ đầu đuôi, còn kể ngay trước cửa, không hề lưu mặt mũi cho người nhà họ Nghiêm. Người tới lui trên đường đều là hàng xóm ở phụ cận, không ít người bị Chu thị và Nghiêm Thủ Nghiệp lấn át, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc cười trên sự đau khổ của người khác. Đáng đời! Tự cho có con gái làm ngự trù thì ngon lắm sao, không coi người khác ra gì, các người cũng có ngày hôm nay!

Nghiêm Lăng Tinh ngượng tới mức không có mặt mũi gặp người, dùng vải mỏng che đầu lại, lúc này mới để người đỡ mình xuống xe, về đến nhà, nhìn thấy cha mình đang nằm trên giường bệnh, nhất thời kinh hãi.

Nghiêm Thủ Nghiệp hoàn toàn hoảng hồn, lúc này mới nói chuyện lần áp hai mẹ con Lâm Đạm, đốt cháy quán ăn Món ngon quê nhà nói ra, uất hận nói: "Ta làm sao biết à vừa hồi Kinh mới hai ba tháng, liền kết giao với nhiều nhân vật lớn đến vậy, người nào người nấy đều nguyên ý ra mặt cho à. Sớm biết vậy, ta..." Ta cũng không đi trêu chọc à!

Nhưng lúc cuối cùng này, Nghiêm Thủ Nghiệp không cam lòng nói ra khỏi miệng. Ông ta nghĩ ngợi trong chốc lát, trầm ngâm nói: "Hoàng thượng nói đó, chúng ta không dựa vào được, Lăng Tinh, con viết một phong thư cho Thang Bằng, để hắn giúp con một chút. Con sợ là không biết, lần trước Thang Bằng tới quán Món ngon quê nhà mời mấy vị Vương gia nước Mông Cổ, bị Lâm Đạm hung hăng làm mất mặt, hắn chán ghét Lâm Đạm từ lâu, ta nói với hắn ta muốn đốt tiệm, nhờ hắn đánh tiếng với quan phủ nam thành, hẳn mở miệng đồng ý ngay. Và lại, hắn nhìn ở mặt mũi của con mới giúp chúng ta, nếu con mở miệng, hẳn không thể nào không đồng ý. Chúng ta không thể không mở tiệm, nếu không ăn gì uống gì đây? Nhưng nếu mở tiệm lần nữa, dù sao cũng phải có một nui dựa chứ? Thang Bằng đầu gì là Thị lang bộ Binh, lại là công tử phủ Vĩnh Định Hầu, nhìn ở mặt mũi của hắn, Thành Thân Vương cũng sẽ không tới đập báng hiệu đâu."

Ông ta bỏ lỏ ba là nói một tràng dài, Nghiêm Lăng Tinh chỉ nghe được bốn chữ "Vương gia Mông Cổ", trong lòng rét lạnh, lập tức truy hỏi: "Vương gia nước Mông Cổ từng ở chỗ Lâm Đạm ăn cơm? Nàng có giao tình với mấy vị Vương gia sao?"

"Con à đó có giao tình với mấy vị Vương gia thế nào được, là Thang thế tử mang những người đó đi. Vài năm trước, Thang thế tử từng cùng quân Mông Cổ hợp tác chống Hung Nô, song phương kết bạn với nhau, giao tình rất tốt." Nghiêm Thủ Nghiệp vốn định làm quan, tự nhiên rất hiểu biết với đại sự triều đình.

"Là thế tử gì! Hóa ra là thế tử gia!" Nghiêm Lăng Tinh hoàn toàn ngây dại, nháy mắt lên rơi lệ. Nàng ta vốn tưởng rằng có người ở Ngự thiện phòng liên thủ hãm hại mình, nhưng thì ra có Thang thế tử nhúng tay. Cũng phải, trừ thế tử gia, ai có thể mời được Vương gia nước Mông Cổ, ai có thể đuổi tay vào tận trong cung?

Còn có Thành Thân Vương, Cung Thân Vương, đều vì ra mặt cho Lâm Đạm mà tới. Nàng khổ khổ sở sở ở trong cung kiếm sống, vì gia tộc làm nhiều cống hiến như vậy, vậy mà tất cả bị hủy trong một sớm một chiều, rốt cuộc là tại sao?

Nghiêm Lăng Tinh chìm trong đau xót, gần đỡ hết: "Cha, con không phải nói với cha rồi sao, bảo cha an an phận phận sống qua ngày, đừng gây chuyện, cha coi lời của con là gió thổi qua tai đúng không? Năm đó các người nhào một trận, hại con bị Hầu gia đuổi khỏi Hầu phủ, bị thế tử gia ghi hận tới nay. Các người nhào một trận nữa, hại con bị Hoàng thượng đuổi ra khỏi cung, mất hết mặt mũi, các người lần này hải lòng chưa? Các người còn muốn liên lụy con bao nhiêu lần nữa?"

Nhìn con gái nửa nằm trên ghế hức hức khóc thảm, Nghiêm Thủ Nghiệp vừa xấu hổ vừa hối hận, nhưng không có biện pháp gì, chỉ có thể ngập ngừng nói: "Cha cũng không nghĩ tới Lâm Đạm là một con nhím đầy gai, không thể đụng vào a. Nếu không, nếu không con cứ đưa tin cho Thang Bằng đi, hẳn sẽ giúp con."

(1) Hưu mục: ngày nghỉ để quan viên tẩm rửa.

(2) Thận Hình Tĩ nơi thẩm tra xử lý các vụ án.

(3) Dịch Đình: thời cổ đại khi xây dựng cung đình, người ta thường lấy đường trung tâm hướng nam bắc làm chủ, các khu cung điện kéo dài sang hai bên, đồng thời tại đường kinh tuyến chính giữa ngoại trừ xây cung điện để quân vương vào triều thảo luận việc triều chính, còn có tam cung của Đế Hậu, xây ở hai bên phía sau là hai khu cung điện khác nhằm hỗ trợ lẫn nhau, giống hai hộ vệ đứng sau bảo vệ tam cung Đế Hậu, vì vậy hai khu cung điện này gọi chung là Dịch Đình (dịch: hỗ trợ, nâng đỡ, kè vao), bình thường coi như nơi ở cho tân phi (theo baidu)

(4) Hoán Y Cục: nơi chuyên giặt giũ vệ sinh cho hoàng thân quốc thích trong cung.

Bản đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lẫn Vào* được tái miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nữ đầu bếp (31)

Lâm Đạm ở lại ngoại ô Kinh thành hai hôm rồi trở lại. Mặt tiền cửa hàng đã bán cho Tần nhị nương, cô phải dọn đồ của mình ra ngoài, để người ta còn sử dụng căn nhà.

"Tiệm ngoài thành người có thể không bán chứ, tiếp tục mở quán Món ngon quê nhà nhé?" Tần nhị nương cảm thấy mình có thể là người ngu xuẩn nhất thế giới, mua cửa hàng của người ta rồi còn một lòng nghĩ cách trả lại. Không được tiếp tục ăn đồ ăn Lâm chương quấy làm, bà cảm thấy cuộc sống này không qua nổi.

"Không mở, chuyện trong Kinh thành thế là đủ, ta cũng nên đi chỗ khác vòng vo một chút." Lâm Đạm đã quen với cuộc sống phiêu bạt khắp nơi, sẽ không dừng lại ở một chỗ quá lâu.

Đang nói chuyện, bên ngoài thi thoảng truyền tới tiếng gõ cửa cộc cộc, còn có người cất giọng hô: "Lâm chương quấy trở lại chưa? Lúc nào mở cửa làm ăn? Lâm chương quấy, Lâm chương quấy..." Liền tiếp gọi hồi lâu mà không thấy trả lời, người bên ngoài lúc này mới than thở rồi đi.

Loại chuyện này liên tục xảy ra trong mấy ngày Lâm Đạm rời đi, cơ hồ cứ cách một lúc, lại có một thực khách tới đây gõ cửa một cái, hỏi một câu. Quán Món ngon quê nhà đóng cửa, người nam thành muốn ăn món ăn quê hương chính tông chỉ có thể ăn trong mộng. Đầu năm nay, người có thể rời xa quê hương đến Kinh thành kiếm tiền phần lớn đều là nam tử thân thể cường tráng. Họ họ cần bán không biết nấu cơm, coi như biết làm, cũng không làm được mùi vị như Lâm Đạm, chỉ đánh giấm bánh mì.

Có thể có cuộc sống tốt, ai muốn đi chịu khổ? Có món ăn vừa ngon vừa rẻ, ai muốn đi gặm bánh mì? Lâm chương quấy không có ở đây, cuộc sống này khó chịu đựng mà!

Lâm Đạm giống như không có cảm giác với tiếng động ngoài cửa, chỉ để ý thu dọn đồ đạc, Tần nhị nương lại nhỏ ngậm nước bọt, cười khinh miệt: "Cứ không mở cửa, tức chết bọn họ! Lúc ăn uống trong tiệm nhận được bao nhiêu đồ tốt, thời điểm có người tới gây chuyện không một kẻ đứng ra hỗ trợ, một đám súc sinh vong ân phụ nghĩa!"

Lâm Đạm cười một tiếng, không nói gì. Súc sinh chưa đến mức, chẳng qua là thời đại nóng lạnh thôi. Nhưng cô vẫn phải cảm ơn Tần nhị nương, ngày đó nếu không phải bà mang các cô nương trong lầu tới đuổi Chu thị chạy mất, nói không chừng Chu thị còn nhào rất lâu. Người khác nguyên ý giúp bạn, đó là tình cảm không muốn giúp bạn, đó là bổn phận, không oán được ai cả.

Cho nên cô mới dùng giá gấp mười lượng bạc bán rẻ mặt tiền cửa hàng cho Tần nhị nương, còn đưa cho bà công thức món rượu cất thịt chưng gạo nếp cùng vài món nhắm. Kỹ viện không phải chỗ ăn cơm, nhưng rượu và đồ nhắm thì không thể thiếu, những thứ này dù trả nhần tình rồi.

Hai người một bên thu dọn đồ đạc một bên nói chuyện, lại nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng kêu thể lương thảm thiết, mơ hồ còn có tiếng cầu xin tha thứ và tiếng đập đầu, xôn xao ồn ào khiến người ta thấy phiền.

"Ai đánh nhau ở cửa? Ta đi xem một chút, người nấp ở trong đi." Tần nhị nương bỏ chối xuống đi ra ngoài.

Lâm Đạm sao có thể để bà mạo hiểm, kéo bà ra phía sau mình, xách dao play ra ngoài. Cô bám vào vách cửa nhìn ra ngoài, lại thấy Thang Cửu dáng người thẳng tắp đứng trước bậc thang, mấy tên thị vệ đang dầm dấm cón đồ dưới chân, dùng sống dao cắt đứt từng cái xương tay của chúng.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng cầu xin tha thứ là từ đám cón đồ, bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi bị trói gố quỳ xuống, chính là Thang Bằng. Trên lưng gã bị buộc vào mấy cành mận gai, tức giận kêu ầm lên: "Cứu ca, vì một người ngoài, người hạ thấp mặt mũi của ta như vậy, ta trở về nhất định phải viết một lá thư nói cho đại bá!"

"Người lấy quyền mưu tư, lấn áp bách tính, người còn lý luận?" Thang Cửu giọng lãnh đạm.

"Hành động của ngươi hiện tại không phải cũng lấy quyền mưu tư à?" Thang Bằng còn gầy gù, bị Triệu Lục dùng sức ấn lên bà vai, áp quy xuống đất.

Thang Cửu cũng không để ý tới gì, nghe tiếng động quay đầu nhìn lại, ánh mắt lập tức sáng ngời: "Lâm Đạm, muội trở lại."

"Các người đây là?" Lâm Đạm vốn định chỉ tay vào Thang Bằng và mấy tên cón đồ, nâng lên mới phát hiện mình đang cầm con dao play, lại vội buông xuống.

Thang Cửu mặt lộ vẻ xấu hổ chấp tay: "Chỗ quan phủ được Thang Bằng đánh tiếng, cho nên mới mặc kệ án phóng hỏa, hôm nay ta mang nó đến đây nhận tội. Mấy kẻ vô lý này chính là hung thủ phóng hỏa." Hắn hiển nhiên đã biết được tin tức, biết Lâm Đạm đang ở trong tiệm, cho nên mới không sợ đi một chuyến uống công.

Lâm Đạm lộ ra thần sắc bình tĩnh, liếc về phía Thang Bằng vẫn còn tức giận quát tháo ầm ĩ, cảm kích nói: "Đa tạ thế tử ra mặt vì ta, lời xin lỗi này ta nhận." Dứt lời liền đóng cửa lại.

Thang Cửu dùng nắm tay ngăn ở khe cửa, giọng điệu hàm chứa khẩn cầu, "Vậy muội có thể ở lại không?" Mười năm trước hắn không thể giữ lại Lâm Đạm, mười năm sau hắn hy vọng mình có thể thay đổi kết cục này. Không một ai biết, bóng lưng quật cường của Lâm Đạm từng xuất hiện bao nhiêu lần trong mộng hắn, cô luôn là càng đi càng xa, sau đó dần dần biến mất trong sương mù dày đặc, làm hắn lòng đầy sợ hãi và áy náy tình li.

Nếu không phải hắn thân vị, bức bách Lâm Đạm thì với Nghiêm Lăng Tinh, Lâm thúc sẽ không vừa qua đời đã gặp phải oan khuất lớn như vậy. Hắn cơ hồ ăn thức ăn Lâm thúc làm lớn lên, lẽ ra nên hiểu Lâm thúc là người thế nào. Hắn khi đó

cứ như bị người ta hạ cò vậy, Nghiêm Lăng Tinh nói gì hẳn cũng tin, cuối cùng làm hại Lâm thúc thân bại danh liệt, Lâm Đạm và Tề thị đi tha hương, phiêu bạt nhiều năm

Hắn cuộc đời này chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, duy chỉ có lỗi với Lâm thúc đã mất, với Lâm Đạm, với Tề thị. Thấy Lâm Đạm rốt cuộc trở lại Kinh thành sau bao năm xa cách, lần nữa chống lên môn đình nhà họ Lâm, hẳn cao hứng hơn bất luận kẻ nào. Hẳn biết bản lĩnh của Lâm Đạm lớn tới mức nào, chỉ cần cho cô đầy đủ thời gian, thành tựu của cô tuyệt đối vượt qua Lâm thúc.

Nhưng có vài người hết lần này đến lần khác không muốn cô sống tốt, xuất ra hết thủ đoạn hạ cấp này đến thủ đoạn hạ cấp khác, ép cô ra đi lần nữa. Hiện nay, Thang Cửu đã chán ghét người nhà họ Nghiêm tới tận xương tủy, nếu không cũng không dùng thủ đoạn đoạt đi chức vụ ngự trụ của Nghiêm Lăng Tinh.

Hắn cất cao giọng, lập lại: "Lần này muội có thể ở lại không? Ta đảm bảo sau này không ai dám tới bắt nạt muội nữa."

Lâm Đạm cười nhẹ, nhưng vẫn kiên định lắc đầu.

Mong đợi trong mắt Thang Cửu tắt ngúm trong nháy mắt, hẳn còn muốn nói thêm gì, một nam tử xuyên qua đám người tới gần, nom nớp lo sợ nói: "Ta là sai vật nhà họ Nghiêm, ta tới để đưa tin cho tiểu thư nhà ta."

"Đưa ta." Lâm Đạm đưa tay nhận thư, sau đó chậm rãi phun ra một ngụm troc khí. Người cô chờ đợi, rốt cuộc đã tới..

Thang Cửu liếc lá thư một cái, chỉ thấy bên trên có một hàng chữ dùng bút lông đầu nhỏ để viết —— Mừng sáu tháng sáu, Hương Viên gặp lại.

Hương Viên là trang viên của Hoàng thất, người bình thường đừng nói tới đi vào, ngay cả đến gần cũng không thể. Đó là một trong những khu vườn Hoàng đế thích đến nhất, hàng năm có thị vệ trông chừng, bằng vào thân phận Nghiêm Lăng Tinh, sao có thể sử dụng được? Chẳng lẽ Hoàng thượng đã gặt đầu đồng ý?

Nghĩ đến đây, Thang Cửu chợt nhớ tới lời tỷ tỷ mình từng nhắn tới, nói những năm gần đây Hoàng thượng khá quan tâm tới Nghiêm Lăng Tinh, hình như có ý thu vào hậu cung, để hắn nghĩ chút biện pháp. Cũng bởi vì điều này, mới có lời đồn Quý Phi nương nương có ý muốn gả Nghiêm Lăng Tinh vào Hậu phủ.

Nếu Hoàng đế thật sự là chỗ dựa sau lưng Nghiêm Lăng Tinh, cuộc tỷ thí này chỉ sợ sẽ không công bằng như bề ngoài. Vì vậy hắn thấp giọng nói "Hương Viên là trang viên của Hoàng gia, nếu không có chỉ dụ thì không thể sử dụng. Lần trước người mở tiệc đón khách tại Hương Viên là Đại trưởng công chúa điện hạ."

Lâm Đạm hơi cau mày, một lát sau vuốt cằm nói: "Ta biết, ạ thể từ chỉ điểm." Giọng không nhanh không chậm, rất nhẹ nhàng.

Thang Cửu không nhìn ra cô đang nghĩ gì, tiếp tục nói: "Ta có thể nghĩ biện pháp hủy bỏ lần ti thí này." Cuộc ti thí không công bằng tham gia làm gì, trước hết để Nghiêm Lăng Tinh mất đi thành sủng, đến lúc đó ti thí cũng không muộn. Còi đòi này ít có công bằng, nhưng hẳn muốn cho Lâm Đạm một công bằng, một công bằng đã đợi tới mười năm.

"Không cần, ta tự có biện pháp ứng đối." Lâm Đạm cười lắc đầu. Cô đã đợi mười năm, không còn kiên nhẫn để đợi thêm nữa.

"Muội suy nghĩ thật kỹ đã. Nghiêm Lăng Tinh có Hoàng thượng che chở, trọng tài mới tới nhất định không dám dễ dàng ta thua." Thang Cửu không khuyên được cô, chỉ có thể nói thất vọng.

Lâm Đạm khoát khoát tay, vẫn câu nói kia: "Ta tự có biện pháp, thể từ không cần lo lắng."

Thang Cửu cắn răng nhìn cô, trong lòng vừa không biết làm sao vừa xúc động cực kỳ. Lâm Đạm vẫn quật cường như vậy, chính bởi phần quật cường này, mới có thành tựu bây giờ.

"Thôi, để ta nghĩ biện pháp thay ngươi!" Dứt lời hắn xách Thang Bằng sai bước rời đi.

Tần nhị nương nhón chân lên nhìn bức thư, thờ dài nói: "Hương Viên à, đây là nơi Hoàng đế thích đi nhất, người bình thường không cho vào. Lâm chương quấy, ngài chớ từ chối Thang thế tử, thỉnh thoảng thỏa hiệp nhượng bộ một chút, cũng không có nghĩa ngài đã thua. Ngài có tài nghệ thế nào, chúng ta biết rõ, cần gì phải lấy trứng chọi đá?"

Lâm Đạm lắc đầu một cái, ánh mắt kiên định.

Mùng sáu tháng sáu tới rất nhanh, Lâm Đạm theo lời mời mà tới, trước trải qua tầng tầng lớp lớp canh cửa, tầng tầng lớp lớp kiểm tra, lúc này mới được chấp thuận vào Hương Viên, bên trong năm bước một trạm gác, mười bước một đình nghi chân, lui tới toàn là thị vệ tuần tra và cung nhân làm việc, thể hiện rõ ràng uy nghiêm Hoàng gia.

Nếu đổi thành người bình thường đi vào, bị hú cho sợ chết khiếp, nào còn tâm tình ti thí? Không nghĩ ngờ chút nào, hai người còn chưa gặp mặt, Nghiêm Lăng Tinh đã trước đánh Lâm Đạm một đòn phủ đầu. Lâm Đạm không biết mình là ai, nhưng cô có thể đoán được cảnh ngộ của mình nhất định hết sức kỳ diệu, thậm chí là vĩ đại. Bởi khi cô nhìn thấy trang diện này một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, nội tâm giống như một vùng nước đọng, không có nửa điểm gợn sóng.

Có thần thái bình thường đi vào nội viện, tới nhà chính, nhìn thấy một nam tử tuần mỷ ngồi ở chủ vị, lập tức quý xuống dập đầu. Nam tử chân đi mình hoàng tọa ngoa (1), nhất định là Hoàng thượng không thể nghi ngờ.

"Đứng lên đi, nghe nói ngươi muốn ti thí tài nấu nướng với Lăng Tinh, trăm lần ra cung làm chứng cho nàng." Hoàng đế tò vò rộng lượng nói "Lần ti thí này, các ngươi chỉ cần để ý đến việc thi triển sở trường, không cần bàn khoản, muốn nguyên liệu nấu ăn gì có nguyên liệu nấu ăn đó, cung nhân sẽ chuẩn bị thỏa đáng cho các ngươi."

Nghiêm Lăng Tinh chỉ đầu che miệng, giống như ngưng ngừng. Hoàng đế nhìn nàng ta một cái, cười càng ôn nhu hơn. Hẳn bề ngoài công chính, thực ra mấy câu đều để lộ quan hệ thân mật giữa mình và Nghiêm Lăng Tinh, còn ai dám không vâng theo tâm tư của hắn?

Mấy người làm trọng tài trở mặt nhìn nhau, trong lòng có suy nghĩ. Những người này đều là ngự trụ lâu năm đã rồi cung an đường, cũng là người sành ăn nổi tiếng xa gần, còn có vài đầu bếp chính ở quán cơm nổi tiếng, vô cùng tinh thông với đạo nấu nướng.

Lâm Đạm quét mắt sơ qua, trong lòng không khỏi bùng tình. Những người này tám chín phần mười đã từng tham dự cuộc ti thí ngày xưa, tựa như thời gian quay ngược lại, quá khứ tái hiện. Những người quen cũ như Thang thế tử, Thánh Thần Vương, Cung Thần Vương, Uy Viễn Hầu, Điện Kiểm Quận vương đang ngồi một bên xem. Nghiêm Thủ Nghiệp bị đánh đại bản, vốn nên tỉnh dưỡng trên giường cũng tới, dùng ánh mắt oán độc và đặc ý nhìn cô.

Lâm Đạm quý gối hành lễ, há mồm liền hỏi: "Hoàng thượng, ngài có thể đảm bảo được cuộc ti thí này công bằng không?" Hoàng đế tự xưng là minh quân, ban đầu lên ngôi rộng đường ngôn luận (2), mời chào hiền tài, trên triều thẳng thắn nghe lời can gián, vô cùng khoan dung với quan lại có thể liều chết khuyên giải. Lâm Đạm trực tiếp nói thẳng, hẳn không muốn gặt đầu cũng phải gặt đầu.

(1) Minh hoàng tọa ngoa: theo mình hiểu có lẽ là giấy chỉ vua mới được dùng

(2) Rộng đường ngôn luận (nguyên văn "nghiêm khai ngôn lộ"): tạo điều kiện cho mọi người phát biểu ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nữ đầu bếp (32)

Lâm Đạm to gan nói thẳng khiến Hoàng đế cảm thấy hết sức bất ngờ. Hắn vốn coi thường tiểu phụ nhân tướng mạo xấu xí này, nhưng bây giờ, trong mắt lại lộ ra tia hứng thú, "Trăm tự nhiên có thể đảm bảo cuộc ti thí này công bằng công chính. Trăm chỉ ở bên cạnh xem, không đưa ra lời bình, tài nấu nướng của các ngươi ai cao ai thấp, sẽ do những đầu bếp lâu năm và những người sành ăn này định đoạt."

Lâm Đạm nhìn mấy vị trọng tài, cúi người cái nữa nói: "Tuy lời nói là vậy, nhưng cuộc ti thí này đối với dân nữ mà nói vẫn không công bằng, tự mình tới xem ti thí, hành động này của ngài đã thể hiện thái độ —— ngài nghiêng về phía nàng. Mà ngài đứng đầu thiên hạ, con dân của ngài sao dám làm ngược lại ý ngài. Hôm nay, từ khi ta bước chân vào Hương Viên, ta đã thua rồi, đạo lý này ta biết, Hoàng thượng anh minh thần võ, chắc chắn cũng biết."

Mọi người càng nghe càng kinh hãi, vạn không ngờ tới Lâm Đạm sẽ nói thẳng không kiêng kỵ như vậy.

Hoàng đế lại ha ha cười lớn, hứng thú trong mắt càng nồng hơn: "Nếu như thế, ngươi định làm gì? Cuộc ti thí này ngươi còn muốn tiếp tục sao?"

Nghiêm Lăng Tinh lộ ra biểu tình phức tạp. Nếu có thể, nàng ta tự nhiên muốn đường đường chính chính so tài với Lâm Đạm, nhưng Hoàng thượng bảo vệ nàng ta như vậy, nàng ta không thể không cảm kích. Nghiêm Thủ Nghiệp thì thấy cuộc ti thí này hoàn toàn không cần tiếp tục, Lâm Đạm có ngày hôm nay là do tự chuốc lấy. Chờ con gái làm nương nương, ông ta nhất định phải chinh chết Lâm Đạm!

Lại không đoán được Lâm Đạm gặt đầu không chút do dự: "Tự nhiên phải ti thí, nhưng vì lý do công bằng, quy củ phải do ta định đoạt, xin hỏi bề hạ có được không? Nhớ năm đó ta và Nghiêm ngư trụ ti thí lần đầu tiên, bởi vì ta là đầu bếp Hậu phủ, cha ta được Vinh Định Hầu ưu ái, vì lý do công bằng, quá trình ti thí đều do Nghiêm ngư trụ quyết định, so cái gì, ti thí thế nào, ai làm trọng tài, đều do nàng định đoạt cả. Hôm nay cảnh ngộ hai ta đảo lộn, ta cũng nói ra yêu cầu giống nhau, chuyện này không quá đáng chứ?"

Hoàng đế nhìn Nghiêm Lăng Tinh một cái, vuốt cằm nói: "Đúng thật là không quá đáng. Ngươi nói đi, ngươi muốn ti thí thế nào?"

Mặc dù Lâm Đạm nhìn như nắm quyền chủ đạo, nhưng lực uy hiếp từ hoàng quyền vẫn tồn tại, dù có làm ra món ăn nữ vĩ nhất trên đời, chỉ cần một câu nói của trọng tài, là có thể đánh cô rơi xuống vực sâu. Cái gọi là công bằng, trước mặt cường quyền chưa bao giờ tồn tại. Lâm Đạm rất to gan, nhưng không tính là quá thông minh. Nghĩ đến đây, Hoàng đế âm thầm lắc đầu, trong lòng tề nạt.

Lâm Đạm không nhanh không chậm nói: "Lần ti thì này, chúng ta dùng nguyên liệu giống nhau làm món ăn giống nhau, không cần nhiều, một món là được."

Nghiêm Lăng Tinh truy hỏi: "Người muốn làm món gì?"

"Đoan Ngọ sắp tới, chúng ta gói bánh chưng nhé?" Lâm Đạm nghiêng đầu nhìn nàng ta, khẽ mỉm cười.

Nghiêm Lăng Tinh ngần ngừ, qua một lúc lâu mới hoàn hồn lại, từ từ gạt đầu. Thông qua bốn món ăn bằng hiệu kia, nàng ta có chút hiểu biết với tài nghệ của Lâm Đạm, vốn tưởng rằng cô sẽ thử thách một món nào đó rất khó nấu, không ngờ lại là gói bánh chưng. Nhưng Nghiêm Lăng Tinh trong lòng không sợ chút nào, nướng nướng trong cung thích ăn bánh chưng, nàng ta loại bánh chưng nào cũng từng gói qua, rất được khen ngợi, tất nhiên không sợ. Nướng nướng trong cung một người so với một người kén chọn hơn, có thể phục vụ tốt các nàng, nàng ta tự nhiên có thể làm hài lòng trọng tài.

"Ta và người hai người cùng gói năm mươi cân bánh chưng, chỉ gói bánh chưng thịt, có thể không?" Lâm Đạm tiếp tục nói.

"Gói năm mươi cân?" Nghiêm Lăng Tinh rốt cuộc lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Có thể không?" Lâm Đạm nhìn nàng ta chăm chăm.

"Có thể."

"Tốt lắm, vậy kính xin bệ hạ cung cấp cho chúng ta một trăm cân gạo nếp, năm mươi cân thịt ba chỉ, gạo nếp và thịt ba chỉ không cần tách ra, cứ để cùng một chỗ, chúng ta vào bếp tự mình phân phối, còn phần gia vị nếu cần thêm gì, có thể tự nhờ cung nhân chuẩn bị, không can thiệp của nhau. Như vậy có thể hay không?" Lâm Đạm chấp tay một cái, thái độ đúng mực.

Hoàng đế vuốt cằm nói: "Trẫm thấy được, đi chuẩn bị đi." Gói năm mươi cân bánh chưng thịt, cho ai ăn? Lâm Đạm muốn người ngồi đây no chết sao?

Không chỉ Hoàng đế thấy kỳ quái, các vị khách cũng lỳ về mặt khó hiểu. Nhưng Lâm Đạm và Nghiêm Lăng Tinh đã trước sau đi vào phòng bếp, nên không kịp hỏi rõ ràng. Coi như hỏi, cô chỉ sợ sẽ không giải đáp, chờ bánh chưng thịt làm xong thì nói đi. Vốn tưởng rằng đây là trận ti thí chưa bắt đầu đã phản thắng bại, lại không đoán ra nó bị Lâm Đạm bố trí thành một trận ti thí làm người hỏi hộp theo dõi, vị Lâm chương quân này thật có ý tứ.

Bất kể chư vị huân quý suy đoán thế nào, Lâm Đạm khi bước vào bếp đã lỏng như nước lạnh. Một trăm cân gạo nếp để trong một thùng gỗ to đùng, được cung nhân thờ hồng học khuôn vào, đi phía sau còn một cái thùng nữa, bên trong là năm mươi cân thịt ba chỉ.

Lâm Đạm lấy tay ma sát gạo nếp, hài lòng gật đầu.

Nghiêm Lăng Tinh ôn thanh nói: "Bản khoản của người có hơi thừa thãi, ta sẽ không bị ô tị mức sai cung nhân chuẩn bị cho ta nguyên liệu tốt, còn của người thì kém. Gạo nếp và thịt ba chỉ người chọn trước đi, ta dùng phần còn lại."

Lâm Đạm quay đầu nhìn đối phương, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, "Vậy xin đa tạ Nghiêm ngự trù."

Nghiêm Lăng Tinh từ từ vén tay áo lên, "Chúng ta bắt đầu ngay chứ?"

"Được, chẳng qua trước khi bắt đầu, ta phải quy định một chút về độ lớn nhỏ của bánh chưng, người không có ý kiến gì chứ?" Lâm Đạm lấy ra ba lá gói bánh, cuộn thành tam giác, bỏ ít gạo nếp vào, dùng dây bó chặt, tỏ ý nói: "Bề ngoài giống nhau, lớn nhỏ giống nhau, người có thể làm được không?"

Yêu cầu này có chút kỳ lạ, nhưng Nghiêm Lăng Tinh cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Có thể." Nàng lập tức gói một cái hình tam giác giống như đúc, đưa cho Lâm Đạm kiểm tra.

Lâm Đạm coi hai cái bánh chưng ra, bỏ gạo nếp về thùng, cười yếu ớt nói: "Vậy chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Hai người mỗi người chiếm một cái lá bếp. Nghiêm Lăng Tinh trước v gạo nếp trước, sau đó cắt thịt ba chỉ thành miếng mỏng, dùng xi dầu, muối tinh, đường trắng, đầu đậu phộng các loại gia vị nêm ướp tốt, lúc ngừng đầu lên phát hiện Lâm Đạm đang đốt lò, gạo nếp và thịt ba chỉ chưa hề động đến.

Không gói bánh chưng đi, đốt lò để làm gì? Nàng ta thấy kỳ quái trong bụng, không khỏi nhìn nhiều hai lần, lúc này mới phát hiện Lâm Đạm đốt lò không phải dùng củi đốt, mà cổ y nhỏ cung nhân mang tới chi ma can (chi ma: hạt mè) (1), trên chi ma can có rất nhiều hạt mè chín muối, khi bị ngọn lửa liếm tới phát ra âm thanh tanh tách, một mùi thơm khét đặc biệt truyền ra, cực kỳ đậm đà.

Nghiêm Lăng Tinh không tự chủ hít sâu một hơi, trong lòng càng tò mò hơn.

Lâm Đạm cũng không thêm đồ y tới nàng, chỉ lấy chi ma can bị lửa đốt thành tro để sang một bên, dùng vải lụa ti mi bọc lại, bỏ vào nước sôi để nguội xoa nắn, trực tiếp khiến chậu nước trong vắt biến thành đục ngầu, dùng vải lụa lọc đi lọc lại mấy lần, chắc chắn không còn cặn bã, lúc này mới bỏ gạo nếp vào vo.

Gạo nếp vốn trắng như tuyết sau khi cho vào dính một tầng màu nâu thui, đầu Nghiêm Lăng Tinh nháy mắt bắn ra bốn chữ to —— phí của trời! Những cái bánh chưng này mang ra ngoài cho mấy vị trọng tài cao cấp ăn, xử lý như vậy, chẳng lẽ không ngại bẩn sao? Nàng ta trong lòng không hiểu nổi, nhưng không tiện hỏi, cũng không muốn hỏi. Cuộc ti thí này liên quan tới danh dự của nàng ta, nàng ta tự nhiên sẽ không ngăn Lâm Đạm đi tìm chỗ chết.

Lâm Đạm vo gạo nếp xong thì bắt đầu xử lý thịt ba chỉ. Gia vị cô chọn không khác lắm so với Nghiêm Lăng Tinh, chỉ là phân lượng có hơi khác nhau, đợi chuẩn bị hết thấy ôn hòa mới bắt đầu gói bánh chưng. Nhìn ra được, thủ pháp gói bánh chưng của cô rất thành thạo, cổ tay lật một cái, cuống lá đã cuộn xong, phía dưới đệm một ít gạo nếp, ở giữa nhét vào một miếng thịt, phía trên đệm thêm ít gạo nếp, nhẹ nhàng lấy tay giữ chặt, sau đó khép lá lại, dùng dây buộc chặt, cuối cùng tết một nút thắt nhỏ nhỏ ở cuống dây.

Nghiêm Lăng Tinh cũng bắt đầu gói bánh chưng, hình dáng lớn nhỏ giống Lâm Đạm như đúc, gói xong một cái lại để vào cái chậu bên cạnh, chờ nấu chín.

Hai người gói từ sáng cho tới giữa trưa, cuối cùng mỗi người gói được năm mươi cân bánh chưng, đặt ở hai cái thùng hình dáng lớn nhỏ giống hệt nhau, vào lúc này đã nấu chín, đang bốc hơi nóng nghi ngút. Trước khi mọi người phát xét, Lâm Đạm đếm kỹ số lượng bánh chưng, sau đó đi tới bên thùng gỗ của Nghiêm Lăng Tinh, từ từ nói: "Ta và người hoán đổi chỗ đứng một chút."

Nghiêm Lăng Tinh tuy lòng đầy nghi ngờ, nhưng cũng cảm thấy không có gì, vì vậy đi tới bên thùng gỗ của cô đứng yên. Dù có đổi vị trí, nàng ta cũng nhận ra thùng gỗ của mình, chẳng lẽ còn bị Lâm Đạm giở trò được chắc?

Lâm Đạm lúc này mới đến trước mặt các vị khách, chấp tay nói: "Xin mời các vị đại nhân mang theo hai thí vật vào phòng bếp, trao đổi vị trí hai thùng, trao đổi bao nhiêu lần tùy mọi người, không đòi dùng có thể. Một vị đại nhân trao xong, một vị đại nhân khác lại vào tiếp tục trao, đổi nhiều nhất năm vòng là được rồi, sau khi đi ra không thể nói cho người khác biết mình đã đổi bao nhiêu lần."

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Hoàng đế có chút không rõ nước cờ của Lâm Đạm. Theo lý mà nói, bánh chưng đã gói kỹ nên mở ra mời trọng tài thưởng thức, sau đó phân ra cao thấp thắng bại. Nhưng bây giờ, Lâm Đạm tựa như đang chơi một trò chơi, đùa bỡn mọi người, rốt cuộc ai cho cô mượn lá gan?

"Bệ hạ đã đồng ý, cuộc ti thí này do thảo dân định đoạt, lời này còn giữ không?" Lâm Đạm không đáp mà hỏi ngược lại.

Hoàng đế nhăn mày, khoát tay nói, "Năm người đi ra, trao đổi vị trí bánh chưng trong hai thùng đi."

Năm người Thang Cửu, Điền Kiểm Quận vương, Thành Thân Vương, Cung Thân Vương, Uy Viễn Hầu lập tức bước ra.

Nghiêm Lăng Tinh do dự trong chớp mắt, cuối cùng không đưa ra dị nghị gì. Những người này mặc dù đều là người ủng hộ Lâm Đạm, xong họ không phải trọng tài, không có tư cách bình phẩm bánh chưng, hoàn toàn không gây trở ngại gì cho cuộc ti thí. Lâm Đạm muốn xáo trộn hai thùng bánh chưng, để trọng tài không phân ra được người nào làm sao? Phương pháp này đúng là thông minh, nhưng cô quên rồi sao, ngồi ở đây toàn ngự trù lâu năm đi ra từ Ngự thiện phòng, hết sức quen thuộc với tay nghề Nghiêm Lăng Tinh, trong đó còn có mấy người Hoàng thượng cố ý mời tới dạy dỗ nàng nấu ăn, coi như một nửa sư phụ của nàng.

Bọn họ không có chuyện không phân biệt được bánh chưng này do ai làm, huống chi Lâm Đạm sử dụng phương pháp bắn thiu như thế để xử lý gạo nếp, bánh chưng gói ra có thể ăn sao? Nghiêm Lăng Tinh hết sức hoài nghi với chuyện này, đã nhận định mình có thể thắng. Lâm Đạm mười năm trước không bằng nàng, mười năm sau cũng vậy.

Hoàng đế cũng đoán được dụng ý của Lâm Đạm, không khỏi lắc đầu một cái. Vị Lâm chương quân này thích dùng mấy trò khôn vặt, nhưng chưa khôn tới mức mấu chốt.

Mấy người Thang Cửu trao bánh trong thùng gỗ, sắc mặt âm trầm đi ra. Trong mắt bọn họ, tất cả những gì Lâm Đạm chỉ là có gắng gây giữa mà thôi. Cuộc ti thí này, từ thời khác cô nhận được thư mời đã thua rồi, dưới cương quyền không có công bằng, điểm này cô hẳn biết rõ.

Lâm Đạm lại biểu tình hết sức ung dung chấp tay nói: "Quá trình thể hiện tài năng đã xong, tiếp theo ta sẽ quy định cách bình phán. Các vị ngồi đây trong lòng đều có điểm thiên vị, khó tránh khỏi mất công bằng, trong mắt ta đều không phải trọng tài tốt. Ta muốn mang hai thùng bánh chưng này tới cửa thành, chia ra bóc vỏ cắt nhỏ, để người vào thành nếm thử, sau đó dựa theo sở thích của mình mang một cái bánh chưng đi. Bánh chưng của ai được dân chúng chọn nhiều hơn, người đó liền thắng, như vậy công bằng chưa? Mọi người yên tâm, ta đã đánh dấu lên bánh chưng, phần rô cái nào là của ai, ta còn đếm rõ từ trước, hai thùng bánh chưng có bốn trăm cái, thùng nào còn nhiều hơn để một bên, tránh cho không thể phân định."

(1) Chi ma can: một loại kẹo truyền thống rất đặc sắc tại vùng Sơn Đông, dùng đường lúa mạch làm nguyên liệu chính, thông qua chế biến được bánh đường dẻo dài hình tròn, trải qua nhiều công đoạn nữa làm thành hình trụ, sau đó dính hạt mè vào. (theo baiduo)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-1: Nữ đầu bếp (33)

Lâm Đạm vừa nói dứt lời, mọi người tại đây đều ngốc luôn, ngay cả Hoàng đế bảy mưu lập kế cũng lộ ra biểu tình kinh dị.

Dựa theo lời giải thích của Lâm Đạm, đưa bánh chưng cho dân chúng thưởng thức, để tự họ tới chọn, lựa chọn cuối cùng tất nhiên là khẩu vị họ thích. Bọn họ không biết thùng bánh chưng này do ai làm, cũng không biết đến thắng bại cuộc ti thí hôm nay, vì vậy có thể đưa ra kết quả công bằng nhất.

Ai cũng không thể phân bác lời của Lâm Đạm, ngay cả Hoàng đế cũng không thể, bởi hắn đã sớm đồng ý cho Lâm Đạm một cuộc ti thí công bằng, tất cả mọi thứ đều do cô làm chủ. Thiên từ miệng vàng lời ngọc, nặng tựa thái sơn, không cho phép đổi ý.

Hoàng đế lúc này mới ý thức được dụng ý chân chính của Lâm Đạm. Quyền quyết định của cuộc ti thí này đã không còn nằm trong tay hắn nữa, cũng không nằm trong tay trọng tài, mà nằm trong tay dân chúng. Vì phòng hấn lợi dụng hoàng quyền tiến hành quấy nhiễu, cô thậm chí quy định chỉ cho người vào thành, không cho người ra khỏi thành. Hoàng đế có thể sắp xếp người ra khỏi thành đi lấy bánh chưng, nhưng không cách nào khống chế số người vào thành, hôm nay ai muốn tới Kinh thành, tới lúc nào, chỉ có lão thiên mới biết.

Mà hai thùng bánh chưng kia đã bị đảo loạn, coi như Hoàng đế thần thông quảng đại, lập tức gửi tin tức cho người cải trang thành bách tính vào thành, cũng không phân biệt được cái bánh chưng nào là của Nghiêm Lăng Tinh, quay đi quay lại vẫn phải chọn thứ mình thích. Huống chi chính hắn cũng không biết thùng bánh chưng nào là của ai.

Như vậy công bằng không? Hoàng đế lắc đầu cười một cái, cười sang sảng, "Công bằng, như vậy vô cùng công bằng! Người đầu, mang hai thùng bánh chưng này mang đến cửa tây thành, để thị vệ phân phát cho người vào thành, mỗi người vào thành chỉ được thưởng thức quả rồi chọn một, không cho phép cầm nhiều cái." Như vậy, họ chỉ có thể lấy cái mà mình thích nhất.

Hoàng đế vốn định làm chỗ dựa cho Nghiêm Lăng Tinh, dù sao đây là nữ tử hắn coi trọng, vừa mới chịu ủy khuất, cung chiều ti cũng không sao. Nhưng bây giờ, hắn lại thấy Lâm Đạm thú vị cực kỳ, cuộc ti thí này cũng thú vị cực kỳ, vậy sao hắn không công bằng một chút, khiến cho nàng càng thêm thú vị hơn? Tiếp theo lần cái gì cũng không làm, cũng không cho phép người ngoài phá hư quy tắc, giao cho bách tính đánh giá kết quả đi.

Nhìn thấy biểu tình hưng thú đôi đảo của Hoàng đế, Thang Cửu rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, lại nhìn Lâm Đạm thần thái ung dung, ánh mắt trở nên hết sức nóng bỏng, sau đó mỉm cười. Hắn lần nữa quan tâm vô ích rồi, Lâm Đạm luôn có thể ung dung đối mặt với mọi loại cảnh, sau đó bằng vào sự thông minh của mình tìm ra con đường sống.

Uy Viễn Hầu rút đi biểu tình lười biếng tùy ý, quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Đạm. Thành Thân Vương và Cung Thân Vương xúm lại xi xỏ bàn tán, bật cười thật thấp, tâm tình nhàn qua rất tốt. Điền Kiểm Quận vương chỉ để ý vuốt ve ly trà trong tay, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn kỹ Lâm Đạm, ánh mắt thâm thúy.

Biểu tình cứng ngắt nhất không hề nghĩ ngờ là Nghiêm Lăng Tinh. Nàng ta vô luận thế nào cũng không nghĩ ra Lâm Đạm lại dùng phương pháp phản xạ này, nhưng ti mi suy nghĩ một phen, nàng ta không thể không bội phục sự thông minh của Lâm Đạm. Hoàng đế cực kỳ thích nữ tử thông minh nhanh nhẹn, càng thích chuyện thú vị, sợ rằng bây giờ hắn rất thương thức Lâm Đạm, không còn ý thiên vị nữa.

Nghiêm Lăng Tinh có chút thấp thòm, nhưng không hết hoảng nhiễu lẫn, bởi nàng ta rất tin tưởng tay nghề của mình.

Đoàn người đi tới cửa tây thành, chọn một tòa tháp cao ở tây thành nhìn xuống. Hai thùng bánh chưng được thị vệ xếp hàng đặt cùng một chỗ, chia ra bóc từng cái bánh chưng, để người vào thành thưởng thức. Tết Đoan Ngọ sắp đến, nhiều người giàu sẽ phát bánh chưng cho người nghèo, làm việc thiện tích công đức, cho nên người đi đường không cảm thấy kỳ quái cho lắm, lại có thị vệ trông chừng, họ cũng không dám tranh giành, nói chỉ cho phép người vào thành lấy, thì chỉ có người vào thành lấy, nói chỉ cho phép mỗi người cầm một cái, ai cũng không dám lấy nhiều hơn.

Hai hàng dài lần lượt đi vào ăn thử, người vào thành rất nhanh lấy được bánh chưng mình thích mang đi. Hoàng đế đứng trên đài cao nhìn xuống, tâm tình nhàn chán sớm được hưng phấn và mong đợi thay thế. Hắn thích loại phương thức tranh tài này, không thể khống chế, nên càng thú vị hơn.

Xử lý gao nếp và thịt ba chỉ rất mất thời gian, đợi đến khi hai người gói xong bánh chưng đã tới chiều, cách lúc cửa thành đóng còn nửa giờ, trên đường còn trẽ nái một hồi, cho nên hai thùng bánh chưng đều chưa phát xong. Nhưng việc này cũng không gây trở ngại việc phán đoán, thùng bánh chưng của ai còn ít hơn người đó thắng, đây là chuyện không thể nghĩ ngờ.

Mọi người dời bước tới một quán rượu ở phụ cận, bao một nhả gian sang trọng, Hoàng đế vừa vào cửa đã bắt đầu vội vã hô: "Người đầu, đi đếm bánh chưng trong thùng."

Lập tức có hai thị vệ tiến lên trước, chia ra đếm số bánh chưng trong hai thùng, sau khi ra kết quả viết lên giấy, lại cho hai thị vệ khác tới đếm lại, lặp lại ba lần, số lượng cho ra đều giống nhau mới ngừng. Một thị vệ trong số đó tiến lên một bước, chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, thùng bên trái còn hai trăm tám mươi tám cái bánh chưng, thùng bên phải còn lại sáu mươi ba cái bánh chưng, bên phải thắng."

Chênh lệch của hai người thật lớn a! Hoàng đế nhìn về phía Lâm Đạm, nường mày hỏi: "Người có thể nhận ra thùng nào là của người không?"

Lâm Đạm đi tới bên phải, chắc chắn nói: "Tự nhiên nhận ra."

Nghiêm Lăng Tinh dao động không ngừng nhìn hai thùng, mặt mũi có chút trắng bệch.

"Người làm sao biết thùng này là của người?" Hoàng đế trong mắt nhuốm ý cười nhìn Lâm Đạm.

"Lúc gói bánh chưng ta đều thắt một nút ở cuối dây, không tin các người có thể tự đi kiểm tra." Lâm Đạm lấy ra một cái bánh chưng, gỡ dây lên cho mọi người xem, quả nhiên có một nút thắt nhỏ nhỏ, không cầm trong tay nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Để cho công bằng, mấy tên thị vệ lập tức lấy tất cả bánh chưng ra kiểm tra, vuốt cảm nói: "Khởi bẩm bệ hạ, bánh chưng thùng bên phải đều có nút thắt, bên trái không có."

Lâm Đạm lúc này mới nói: "Cho dù không nhìn nút thắt, mở lá gói ra cũng được. Nghiêm ngư trù, người chắc sẽ không tới mức không phân biệt được cái nào mình làm chứ?" Dứt lời liền cầm lên hai cái bánh chưng, không nhanh không chậm mở ra.

Nếu không phải mở ra lá gói, hai cái bánh chưng bất kể độ lớn nhỏ hay hình dáng đều trông giống nhau như đúc, tựa như cùng một người làm. Nhưng đến khi lá gói hoàn toàn mở ra, khác biệt bên trong lộ ra cùng. Lúc trước mọi người đứng trên tháp cao nhìn ra cửa thành xa xa, tự nhiên không thể thấy rõ tình hình cụ thể, nhưng bây giờ hai cái bánh chưng nằm trong đĩa ngọc trắng ngần, được họ thu hết vào mắt.

Chỉ thấy bánh chưng bên phải toàn thân vàng óng, bề ngoài trong trẻo, nhìn qua hết sức tinh xảo xinh xắn, mà bánh chưng bên trái có màu trắng hơi ố vàng, ở giữa là màu tương, cứ như ngâm qua thùng nước nhuộm vậy, có vẻ hết sức hỗn tạp. Thức ăn tốt hay xấu phải phán đoán từ cả ba phương diện là sắc, hương, vị; thấy rõ sự khác nhau giữa hai cái bánh chưng, tất cả mọi người không khỏi thừa nhận, phán đoán từ phương diện "sắc", Lâm Đạm đã hơn hẳn.

Tất cả bánh chưng Nghiêm Lăng Tinh gói đều có màu sắc hỗn tạp thế này, bởi vì gao nếp màu trắng, thịt ba chỉ ướp xong có màu giống tương, hai thứ hợp thành một hấp chín, tự nhiên sẽ nhuộm màu vào nhau, trở nên không dễ nhìn cho lắm. Nhưng nàng ta ngân vạn lần không nghĩ tới, gao nếp Lâm Đạm dùng nước tro ngâm ra lại biến thành màu vàng rực rỡ, nhìn qua hết sức tươi non khá ái. Đây tốt cùng là do đâu?

Nàng ta kinh hãi tỏ cáo: "Cái này không đúng! Gao nếp của Lâm Đạm dùng nước tro ngâm, là bần, màu sắc sao dễ nhìn hơn ta được?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-2: Nữ đầu bếp (33)

Không đợi mọi người lộ ra biểu tình ngạc nhiên, Lâm Đạm đã từ từ mở miệng: "Người chỉ biết một, không biết hai. Người có biết, tro sau khi củi cháy mà thành có tác dụng làm sạch còn hơn nước suối, vì có ngọn lửa tôi luyện, dơ bẩn bên trong đều bị thiêu hủy. Trong nước tro còn có một chất mới gọi là than kỹ, có thể dùng làm sạch tay, cũng có thể dùng để làm mềm trái cây khô. Cho trái cây khô vào nước tro, tốc độ mềm ra nhanh gấp mấy lần so với nước trong. Bánh chưng của ta cũng dùng loại nước tro này để ngâm, gọi là nếp tro, đặc sản vùng Bách Việt. Gao nếp sau khi ngâm trong nước tro không những không bần, còn được nhuộm màu vàng kim, mùi thơm đậm đà đặc biệt, khẩu vị non mềm trơn trượt, so với gao nếp trắng bình thường ngon hơn nhiều."

Có đưa tay tỏ ý: "Bình phẩm "sắc" đã xong, mọi người có thể tới phán xét "hương" và "vị" của hai người."

Hoàng đế cầm đĩa lên, cẩn thận ngửi qua hai cái bánh chưng, chán mảy không khỏi nường cao, sau đó đưa đĩa cho lão ngư trù bên cạnh, lão ngư trù ngửi qua ánh mắt sáng lên, lại đưa cho vị trọng tài kế tiếp. Mọi người thay phiên nhau ngửi một vòng, cuối cùng giao cho Nghiêm Lăng Tinh.

Nghiêm Lăng Tinh vốn không tin ta, sau khi ngửi qua mặt đã xám như tro tàn. Nếp tro này quả nhiên giống hệt lời Lâm Đạm nói, lộ ra mùi thơm có cây nhân nhật, còn xen lẫn hương tương mơ hồ cùng vị chạn chất mát mẽ, hết sức đặc biệt. Mà gao nếp trắng của nàng chỉ có mùi gao và mùi thịt, mặc dù ngửi cũng thơm, lại không có tầng thứ phong phú, so sánh với bánh chưng của Lâm Đạm một cái liền có vẻ khá phổ thông.

"Mọi người nếm vị một chút đi." Lâm Đạm thần thái bình thường cầm đĩa lên chia bánh chưng.

Mọi người chia ra thưởng thức hai cái bánh chưng, vẻ thần phục trên mặt càng rõ hơn. Không thể trách, nếp tro không chỉ có ánh vàng óng ả, mùi thơm đặc biệt, khẩu vị cũng hết sức non mềm thoải mái, tuy đã nguội, mùi vị không mất chút nào, cắn vào miệng thoáng dính răng, đầu tiên nếm được chút vị ngọt của nếp, đến sau lại xông lên vị chát, cuối cùng là vị thị vị cùng vị tương ướp đậm đà không thể nhận nhầm, hương vị đối đãi phong phú, khiến mọi người dư vị vô cùng.

Thưởng thức qua bánh chưng của Lâm Đạm đi thì thưởng thức bánh chưng của Nghiêm Lăng Tinh, khẩu vị và mùi vị lập tức thấp xuống mấy tầng. Gao nếp trắng đã nguội, không còn non mềm như lúc mới ra lò, cắn vào trong miệng quá dính, không dễ nhai, nhân bên trong cũng bị cứng, khó nuốt trôi, ngay cả tương ướp thịt đã kết thành khối, khá nhặt nhều.

Nhìn thấy mọi người hơi cau chân mày, Lâm Đạm từ từ nói: "Nếp tro ăn sau khi nguội khẩu vị thực ra tốt hơn lúc nóng, trong non mềm lợ ra co dần, hết sức dễ ăn. Đừng nói bọc thịt, dù bọc cái gì bên trong thì chúng cũng dính vị ngọt, mùi vị vô cùng tuyệt vời. Gạo nếp trắng thông thường sau khi nguội sẽ khô lại cứng hơn, không dễ nhai, phải làm nóng lần nữa, đây là sự khác biệt của hai loại. Vì phòng các người nói ta thắng không anh hùng, chọn hai cái bánh chưng ra hâm nóng lần nữa rồi thử đi."

Nghiêm Lăng Tinh tay cầm đũa hơi phát run, nhưng không nói gì, mà mặt lợ về khao khát nhìn về phía Hoàng đế.

Hoàng đế cười sang sảng khoát tay: "Người đâu, đi hâm nóng bánh chưng!"

Lập tức có hai cung nhân cầm bánh chưng tới phòng bếp, chock lít sau mang theo một hộp đựng thức ăn mang về. Gạo nếp trắng sau khi nóng lên quá nhiên hết sức non mềm, khẩu vị tốt hơn trước nhiều lắm, nhưng nếp tro của Lâm Đạm ánh vàng rực rỡ, có lượng dầu tinh thể mà phong phú chảy ra từ khe hở gạo nếp, khiến nó dính một tầng ánh sáng thanh nhuận, và ngoài trắng gạo nếp trắng của Nghiêm Lăng Tinh không biết bao nhiêu lần.

Hoàng đế liếc mắt một cái đã nhìn trúng gạo nếp tro, lập tức cầm đũa lên thử một miếng, sau đó thỏa mãn thở dài. Nếp tro sau khi làm nóng ngọt hơn, mềm hơn, trơn hơn, bị nước thịt tiết ra thấm ướt, mỗi một miếng đều nhuộm vị thịt đậm đà ngon miệng, khiến người ta hận không thể nuốt luôn cả đũa lưỡi. Thường thức qua nếp tro của Lâm Đạm lại tới thường thức nếp trắng của Nghiêm Lăng Tinh, trong đầu Hoàng đế chỉ hiện bốn chữ —— bình đạm vô kỳ (1).

Sau khi mờ ra hai cái bánh chưng, nếp tro nhìn đẹp mắt ăn lại ngon, nếp trắng nhìn tập lại hơi cứng, khó nhai, khó trách thùng của Lâm Đạm bị cầm đi gần hết, thùng của Nghiêm Lăng Tinh chỉ hết non nửa. Lần này, năng ta thua không oan chút nào.

(1) Bình đạm vô kỳ: bình thường không có gì đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nữ đầu bếp (34)

Hoàng đế có ồm cảm tình khác lạ với Nghiêm Lăng Tinh, thời điểm nhìn năng tự nhiên thấy thuận mắt hơn so với người ngoài. Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể tự lừa dối lương tâm nói bánh chưng Nghiêm Lăng Tinh gói ăn ngon hơn Lâm Đạm. Kết quả tranh tài sớm đã có, hẳn hiện tại nói gì cũng vô ích, cứ thành thật với dạ dày mình thôi.

Nghĩ đến đây, hắn để đũa xuống từ từ nói: "Lâm Đạm, người thắng."

Vừa dứt lời, trong nháy gian truyền tới tiếng vang giòn giã, hóa ra là Nghiêm Lăng Tinh ném đũa xuống. Tất cả mọi người đều nhìn về phía năng ta, lại thấy năng ta hốc mắt ửng đỏ, sắc mặt tái nhợt, tay chân phát run, tựa như không chịu nổi gánh nặng vậy. Cha năng ta Nghiêm Thủ Nghiệp nhìn chăm chăm Lâm Đạm, mặt đầy vẻ oán phẫn và không cam lòng.

Lâm Đạm khom người hành lễ, trên mặt không có chút đắc ý nào: "Vây thì mời Nghiêm ngự trù thực hiện đánh cược, trả lại kim đao và công thức nấu ăn."

Nghiêm Lăng Tinh khó khăn há miệng, tựa hồ muốn nói chuyện, Nghiêm Thủ Nghiệp đã nhón nhác kêu lên: "Không được, đó là đồ của cha ta, là của nhà họ Nghiêm ta, dựa vào cái gì phải cho người?"

"Tổ sư gia trước khi làm chung truyền cho cha ta, vậy đó là đồ của cha ta. Năm đó các người muốn lấy từ tay ta về, bằng vào tay nghề của chính các người, hôm nay ta lấy nó về, bằng vào tay nghề của chính ta, có gì không đúng?"

Nghiêm Thủ Nghiệp còn muốn tranh cãi, Hoàng đế đã nhíu chặt chân mày, mặt lợ về không vui. Nghiêm Lăng Tinh lập tức nín vại cha mình, nói giọng khàn khàn: "Đồ ta đã mang đến, giao lại cho người." Năng mang đến là để thể hiện mình khoan dung độ lượng, không ngờ lại bại bởi Lâm Đạm. Nhưng bách tính đã phân xét năng thua, Hoàng thượng cũng chính miệng thừa nhận, năng cứ coi như không cam tâm đến thế nào đi nữa thì làm được gì?

Lâm Đạm để kim đao một bên, mở công thức nấu ăn của nhà họ Nghiêm ra nhìn, chân mày không khỏi nhướng cao. Công thức nấu ăn được Nghiễn Lăng Tinh chia thành hai bộ phận, phần dưới của Lâm Bảo Điền trả lại cho Lâm Đạm, nửa còn lại đáng lẽ chỉ có sáu mươi trang, nhưng bây giờ, quyển công thức nấu ăn này dài dày hơn so với trước, có thể thấy những năm này Nghiêm Lăng Tinh có gắng bổ sung, nghiên cứu không ít món ăn mới, tăng thêm huy hoàng cho công thức nấu ăn nhà họ Nghiêm.

Nhưng Lâm Đạm càng xem chân mày càng nhu chặt, đến cuối cùng thì cười lạnh. Cô xé một trang trong đó ra, đưa cho một đầu bếp tới xem cuộc thí, nói: "Gần nai kho tàu, ta nhớ món này do Lưu sư phụ chế tạo, hôm nay vật quy nguyên chủ; cả hấp nguyên con này là của Phương đầu bếp, trả lại cho ngài..." Cô lục tục xé xuống rất nhiều công thức nấu ăn, trả lại từng cái một cho người đã nghiên cứu ra nó.

Những người này nhìn nhìn Nghiêm Lăng Tinh, lại nhìn nhìn Hoàng đế, nhận không được, không nhận cũng không xong.

Hoàng đế mặt lợ nghi ngờ, không ngờ Lâm Đạm huyền ảo ra chuyện như vậy, Thành Thân Vương cười lạnh nói: "Hoàng thượng sợ là có điều không biết, ngự trù của ngài rất bá đạo, mình không làm ra được món ngon lấy lòng ngài, liền tới dân gian mạnh mẽ cướp đoạt món ăn của người ta, còn không cho người ta bán, nói là để ngài ăn, người ngoài không thể ăn nữa, ăn là tội đại bất kính. Nếu thật là vậy, Hoàng thượng ngài liệt kê một loạt tên món ăn ra đi, để bọn thần không ăn, tránh cho bọn thần mắc phải sai lầm lớn!"

Cung Thân Vương cổ làm ra vẻ kinh hoàng vung tay: "Nếu thật là vậy, bọn thần chẳng phải chết đói hết? Hoàng thượng ăn thịt, chúng ta không thể ăn, Hoàng thượng uống nước, chúng ta cũng không thể uống sao?"

Thành Thân Vương vội vàng an ủi: "Yên tâm, không chết đói, người có thể tới quán cơm Nghiêm gia ăn cơm. Thức ăn Hoàng thượng từng ăn, nơi khác không cho phép bán, chỗ đó vẫn làm y theo không lầm. Người ngoài kính sợ hoàng quyền, nhai họ thì không, họ có Nghiêm ngự trù làm chỗ dựa cơ mà!"

Hai người một xương một họa, ngầm ngầm đã kích đồng thời vạch trần toàn bộ thủ đoạn của nhà họ Nghiêm, chụp lên đầu họ cái mũ vượt quá bốn phận lần át hoàng quyền, Nghiêm Thủ Nghiệp bị dọa sợ run như cây sậy, mặt không còn chút máu. Nghiêm Lăng Tinh không thể tin nhìn về phía cha mình, thể lương hồ: "Cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Xong rồi lập tức quy xuống, thỉnh tội với Hoàng đế: "Hoàng thượng, thảo dân chưa bao giờ nói qua lời đó, thảo dân cũng bị che đậy, cầu ngài thứ tội!"

Hoàng thượng hai mắt nhìn kỹ năng ta, con người luôn hiện ánh sáng nhu hòa giờ phút này đã vô cùng băng lãnh. Nghiễn Lăng Tinh ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, tìm không khỏi hung hăng giật mạnh. Năng ta ở trong cung đã lâu, không thường về nhà, vạn không ngờ tới người ta sẽ tác uy tác quái tới mức đó. Năng ta chỉ muốn học thêm vài món ăn mà thôi, cũng thật lòng đầu đầu đầu bếp nhân gian, hóa ra lại hại ngược bọn họ. Khó trách hôm nay mấy vị đầu bếp được mời tới nhìn thấy năng ta biểu tình rất cứng ngắt, tựa như giận mà không dám nói gì, lại tựa như rất khinh bỉ.

Nhưng người ngoài đánh giá năng ta thế nào, năng ta không quan tâm nữa, năng ta chỉ lo lắng Hoàng thượng sẽ bắt mất vốn dĩ mình. Thang thế từ sớm đã ghét năng ta từ mười năm trước, hôm nay năng ta thua kim đao, thua công thức nấu ăn, Nghiễn Lăng Tinh năng giờ cái gì cũng không phải.

Nghiêm Thủ Nghiệp bị dọa sợ không dám nói lời nào, để đi theo sau con gái dập đầu. Trước đây thời điểm điều vô dương oai, chèn ép người cùng nghề, ông ta nào có nghĩ đến ngày hôm nay.

Lâm Đạm tháo toàn bộ công thức nấu ăn người nhà họ Nghiêm giành được ra, đặt ở một bên chuẩn bị trả lại nguyên chủ.

Hoàng đế nhìn có một cái, lúc này mới nháy mắt nói: "Đứng lên đi, dù sao quán ăn nhà các người đã đóng cửa, chuyện trước kia cho qua đi. Những công thức nấu ăn này thuộc về ai, người đó tự đi cầm về, ngày sau nên thế nào thì thế đó. Trẫm là Hoàng thượng, cũng là người đứng đầu vạn dân, thứ trăm có thể ăn, người trong thiên hạ cũng có thể ăn."

Nhẹ nhõm một câu, đã bỏ qua cho cha con nhà họ Nghiêm. Thành Thân Vương và Cung Thân Vương mặt lợ bất mãn, nhưng không nói gì thêm nữa.

Lâm Đạm vẫn đang tháo công thức nấu ăn, tháo đến một tờ trong đó, biểu tình bình tĩnh rồi cuộc dâng lên rung động: "Nếu ta nhớ không lầm, món thịt vạn phúc này là món ăn thành danh của Nghiêm ngự trù phải không? Bởi vì món ăn này, Hoàng thượng mới nhìn trúng tài nấu nướng của người, mang người vào trong cung."

Biểu tình vừa mới buông lỏng của Nghiễn Lăng Tinh lại bất đầu căng thẳng.

Lâm Đạm liếc năng ta một cái, giọng mang chế giễu nhè nhẹ: "Nào có ai hay, thật vạn phúc chính tông không phải làm như vậy, thậm chí không phải dùng thịt để nấu. Nghiêm ngự trù, ta nhớ người từng nói đời này người sẽ không bao giờ làm món ăn của cha ta, thế vì sao lại mang tâm huyết của cha ta đi tranh tài tiền đồ cho chính mình. Người người này đúng là mặt ngoài một kiểu, sau lưng một kiểu..."

Nghiễn Lăng Tinh mới một mực phát run, tựa hồ muốn phản bác, nhưng khẩu trương không nói ra lời. Nghiêm Thủ Nghiệp lại cây ngay không sợ chết đứng hét: "Lâm Đạm, người không nên nói bảy nói bạ! Món ăn này rõ ràng do Lăng Tinh nhà ta nghiên cứu chế tạo, ta có nhìn tận mắt!"

Lâm Đạm khép lại công thức nấu ăn, từ từ nói: "Phải không? Là chính người nghiên cứu ra, hay là nghe học trò của cha ta nói cho? Nếu ta nhớ không lầm, hai học trò của cha ta hiện nay đều đang làm đầu bếp cho quán cơm Nghiêm gia."

"Người, người miệng nói không có chứng cứ, ngậm máu phun người!" Nghiêm Thủ Nghiệp giận đến mức hộc máu, Nghiễn Lăng Tinh thân là người trong cuộc gương mặt phờ phạc, từ đầu đến cuối im lặng không nói.

Lâm Đạm mở cửa phòng, nói: "Có phải không có bằng chứng hay không, chờ ta làm xong thật vạn phúc chân chính rồi nói sau." Dứt lời đi thẳng vào phòng bếp.

Hoàng đế nhìn Nghiễn Lăng Tinh một cái thật sâu, lúc này mới không nhanh không chậm đuôi theo, mấy người còn lại sao ngồi yên nổi, vội vàng chạy đi xem nào nhiệt. Cuộc ti thi hôm nay đúng là đợt sóng này chưa hết đã có đợt khác tới, thật sự quá chìm nổi nhấp nhô, xuất sắc ngoạn mục mà! Ai có thể nghĩ tới Lâm chương quỹ vốn phải thua không thể nghĩ ngờ giành được thắng lợi trước uy áp hoàng quyền? Ai có thể nghĩ tới Nghiêm ngự trù nhìn như ôn nhu hiền lành, bên trong lại là một nữ trư tâm cơ thâm trầm, không lúc nào không dụng tâm hiểm độc cơ chứ.

Lâm Đạm là khách quý Hoàng đế mang tới, có muốn mượn phòng bếp, chủ quán nào dám không vâng lời, lập tức chuẩn bị bếp lò rộng rãi nhất, còn giúp cô chuẩn bị hết nguyên liệu nấu ăn. Cô cầm lên một khối đậu hũ, cắt thành hai phần lớn chừng hai tấc, khắc một chữ Vạn hình đẹp lên đó, bỏ vào nồi thang hầm xương thơm nồng hầm nấu, ước chừng sau hai khắc lấy ra, dùng míc ra chút nước tương, không ngừng trộn thêm gia vị, khiến cho nước tương đậm đặc, biến thành màu nâu nhạt, xong rồi bỏ đậu hũ bỏ vào tiếp tục hầm, nhưng không để ngập đậu.

Thành Thân Vương nhắc nhở: "Nước tương của người quá ít, khối đậu hũ không thể hoàn toàn chìm trong nước tương, không đủ ngập vị."

Lâm Dạm cười yếu ớt nói: "Vương gia có chỗ không biết, dân nữ muốn chính là mùi này." Hai khắc sau, cô gấp từng khối đậu hũ ra, đặt chính tề trong đĩa. Mọi người định thần nhìn lại, thấy khối đậu hũ đã biến thành màu tương, phía trên còn có màu trắng sữa, hình dáng hết sức cổ quái.

Lâm Dạm lại bỏ khối đậu hũ vào chảo dầu đã nóng già rán lên, mặt thấm màu tương sau khi rán tóa mùi thơm bốn phía, nổi lên một tầng da xốp giòn, mặt khác không dụng vào dầu nên vẫn trắng nõn như cũ. Công đoạn này đã xong, Lâm Dạm liền bỏ khối đậu hũ vào cốt thang hầm nấu, lại ngâm trong hồng thang, cuối cùng bỏ vào lồng hấp, sau đó dùng thịt cá, thịt gà, thịt heo băm nhỏ chế biến thành nước sốt sền sệt, nghiêng nghiêng đổ lên khối đậu hũ hấp chín, vậy chút hành lá và mặt gừng lên.

Khối đậu hũ được hầm lẹp đi lẹp lại trong canh thịt và nước tương đã sớm hút no tinh hoa của chúng, trở nên thơm vô cùng, bởi vì bề mặt thấm màu tương, còn rán qua một lần, nhìn qua trông giống da heo như đúc, nếu không phải mọi người chính mắt nhìn thấy, còn tưởng đây là một bát thịt kho tàu, mà không phải đậu hũ.

Hoàng đế dẫn đầu gấp một miếng thưởng thức, ánh mắt lập tức sáng lên. Không thể trách, đậu hũ này không chỉ nhìn như thịt kho, ăn cũng giống, lại không có dầu mỡ từ thịt, ngược lại tràn đầy vị thịt đậm đà, non mềm và thuần hậu.

Lâm Dạm từ từ giải thích: "Mẹ ta thích ăn thịt, nhưng sợ béo, cha ta liền muốn chế tạo một món ăn ăn giống thịt mà lại không béo, vì vậy món thịt vạn phúc ra đời. Nó vừa hấp thụ vị mặn của thịt, lại không có khuyết điểm của thịt, không béo không ngấy, mềm non vị đậm đà, vào miệng là tan. Món ăn này, cha ta từng nói qua với ta, cùng với hai tên học trò của ông, nhưng chưa từng ghi vào công thức nấu ăn nhà họ Nghiêm, với lại khi đó không dám gọi là thịt vạn phúc, mà là thịt vạn tự (vạn tự: chữ Vạn), là bởi vết dao hình chữ Vạn đường cong phức tạp, chỉ có khắc chữ Vạn, đậu hũ mới có thể nhập vị. Nghiêm ngự trù, người chỉ sợ biết được món ăn này từ chỗ hai tên học trò của cha ta, nhưng thùy chung không thể làm đậu hũ có vị thịt được, lúc này mới trực tiếp chọn thịt heo làm nguyên liệu đúng chứ? Chẳng qua là đồ bất chúc tâm thường, đến trong miệng người, lại thành thịt vạn phúc nghiêng cứu ra để chúc thọ Hoàng thượng. Nghiêm ngự trù, tâm tư tính toán của người đúng là tinh xảo léo léo cực kỳ, nếu có thể dùng nó ở kỹ thuật nấu nướng, thì hôm nay đâu tới nỗi bại bởi ta?"

Không có mười phần kinh nghiệm và khắc khổ luyện tập nghiên cứu, dù có lấy được một công thức nấu ăn, người bình thường cũng rất khó nấu được mùi vị ban đầu của nó, bởi bạn không biết phải xử lý nguyên liệu nấu thế nào, không chế sức lửa ra sao, làm sao nêm nếm gia vị cho vừa miệng, nguyên liệu nấu ăn chưa xử lý xong, sức lửa thiếu chút xíu, gia vị ít đi một tí, món ăn này đã hoàn toàn thay đổi mùi vị.

Nghiêm Lăng Tinh đúng là như Lâm Dạm nói, lấy được phương pháp nấu ăn lại không có cách nào làm ra đậu hũ có vị thịt, vì vậy chỉ có thể dùng thịt làm trực tiếp. Nàng ta không phải là không muốn chế tạo ra món ăn của riêng mình, nhưng năm đó bị Hậu gia đuổi ra ngoài, đang ở thời điểm băng hoại nhất. Nàng ta quá muốn tự mình xõng ra chân trời mới, quá muốn đặt gót chân ở Kinh thành, quá muốn chứng minh bản thân, vì vậy không cần thận sa ngã.

Nhìn thấy ánh mắt có vẻ hơi chất vấn và thăm sâu của Hoàng đế, tâm lung miễn cưỡng thẳng tắp của nàng ta rốt cuộc từ từ cong xuống. Lần này nàng ta đã thua, thua từ đầu đến đuôi, thua thân bại danh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Nữ đầu bếp (35)

Nghiêm Lăng Tinh vì nghiên cứu ra món "thịt vạn phúc", mới có thể bộc lộ tài năng, được Hoàng đế đưa vào cung làm ngự trù, nhưng hóa ra món ăn thành danh này, là do nàng ta ăn trộm tâm huyết của người khác. Tuy nói Lâm Dạm không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng có thể sử dụng mấy khối đậu hũ làm ra mùi vị hương thơm y nguyên thịt vạn phúc, còn hơn một bậc so với Nghiêm Lăng Tinh, điều đó đã đủ để chứng minh tính can tặc trong lời nói của cô.

Huống chi hai học trò của cha cô đều đang làm đầu bếp cho quán cơm Nghiêm gia, mỗi tháng nhận tiền lương không thấp, chỉ cần gọi họ tới tra hỏi một hai, không khó cho ra chân tướng.

Nhưng mà Hoàng đế cũng không thêm để ý những thứ này. Hắn là người đứng đầu thiên hạ, hẳn muốn che chở cho ai, người ngoài liền không thể tùy tiện dụng vào, vì vậy không thêm hỏi tới tội tội quân của Nghiêm Lăng Tinh đã mang người rời đi, cuộc thi này cũng kết thúc một cách qua loa. May mắn là Lâm Dạm cũng không so đo chuyện này, gói kỹ kim dao và công thức nấu ăn lại bằng vải đỏ, không nhanh không chậm rời khỏi Hương Viên.

Thang Cửu đi theo sau lưng cô nói nhỏ: "Khó trách muội bảo ta không cần để ý nhiều, có phải muội sớm có đối sách hay không?"

Không đợi Lâm Dạm trả lời, Uy Viễn Hầu đã sai bước đi tới, cười đùa nói: "Lâm chương quầy, ta năm nay ba mươi chín, từng có một hôn thê, năng bệnh nặng qua đời, trong nhà không có con cái cơ thiếp, bản thân có quyền thế có năng lực, nếu người không chê, hãy cùng ta kết ước hẹn trăm năm thế nào?"

Lâm Dạm kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu không nói ra lời.

Thang Cửu chán nản hung hăng nhủ một cái, quát lên: "Hầu gia, ngài hà tất phải đùa giỡn kiểu này, cần thận làm bản danh dự của Lâm chương quầy!"

"Bồn hàu nói giỡn là sao? Bồn hàu rất nghiêm túc. Nếu có thể cưới được bậc nữ từ thông minh hơn người, hiền lương thực đức như Lâm chương quầy đây, cũng không biết là do bồn hàu tu luyện ra bao nhiêu phúc trong bao nhiêu kiếp. Thang thế tử, người gấp gấp vậy làm gì, chẳng lẽ người cũng có ý nghĩ không an phận với Lâm chương quầy?"

"Người nói những cuối gì đó!" Thang Cửu vội vàng xoay người nhìn thử Lâm Dạm, phát hiện đối phương đã bị Thành Thân Vương cùng Cung Thân Vương kéo sang một bên nói chuyện, sau đó lên xe ngựa rời đi không chút lưu luyến nào. Đối với người bình thường mà nói, gả vào nhà cao cửa rộng là chuyện tốt cầu còn không được, đối với cô thì lại phảng phất như một rắc rối.

Trừ nghiên cứu kỹ thuật nấu ăn, cô dường như không có bao nhiêu hứng thú với hết thảy mọi thứ trên thế gian, loại tâm thái vô dụng vô cầu lại phá lệ nghiêm túc cực kỳ mẫu thuẫn này, hấp dẫn người vây quanh cô thật sâu sắc. Thang Cửu nhìn chằm chằm có xe ngựa từ từ đi xa, biểu tình hết sức thất vọng. Uy Viễn Hầu bám bám ngón tay, đầy mặt tất cả đều là tình thế bất buớc.

Cùng lúc đó, Nghiêm Lăng Tinh đang run sợ trong lòng quý gối bên người Hoàng đế, đối phương ung dung thông thả bóc một cái bánh chưng dùng nếp tro, nồng nhiệt gấp ăn, biểu tình rất chỉ hướng thụ.

"Không nghĩ tới bánh chưng dùng nếp tro làm ngon như vậy, sau khi trở về trăm phải để người Ngự thiện phòng suy nghĩ kĩ càng một chút, làm lại y nguyên." Nghiêm Lăng Tinh đang ở bên người hắn, hẳn không hề mở miệng đề cập đến việc để nướng ta làm lại món nếp tro này, có thể thấy sau cuộc thi vừa rồi và các loại tranh chấp sau đó, cảm tượng của hắn với Nghiêm Lăng Tinh đã hạ xuống cực thấp.

Nghiêm Lăng Tinh lập tức gương mặt trắng bệch.

Thời điểm xe ngựa đi qua ngõ Thanh Vân, Hoàng đế từ từ nói: "Dừng xe, phái người cho lại quán cơm Nghiêm gia đi."

Nghiêm Lăng Tinh đột nhiên ngừng đầu, mặt lờ ra kinh hãi.

Hoàng đế lúc này mới liếc nàng ta một cái, thờ ơ cười: "Lâm sao, các người già truyền thánh chỉ, lũng đoạn thị trường, sẽ không cho rằng trăm cứ vậy bỏ qua để dàng đấy chứ?" Đương khi nói chuyện, xe ngựa phía sau truyền tới tiếng Nghiêm Thủ Nghiệp thở hổn hển giao thiết, luôn miệng chất vấn thị vệ đưa vào cái gì mà niềm phong tịm của mình. Thị vệ chỉ chỉ xe ngựa trước mắt, nói rằng đây là ý Hoàng thượng, đầu lưỡi của ông ta liền giống như bị mèo tha, nháy mắt cảm nín.

Hoàng đế hơi lạnh mặt tiếng, Nghiêm Lăng Tinh nói từ từ mức toàn thân run rẩy, vốn tưởng rằng mình đã hoàn toàn mất thanh sùng, lại không đoán ra Hoàng đế cầm tay nàng ta lên, giọng chậm lại: "Người ở trong cung bảy tám năm, sơn hào hải vị làm theo ý người, các đầu bếp nổi danh thì khắp nơi đến thế người sai khiến, người muốn học kỹ thuật gì, trăm liền để họ bóc túi truyền thụ. Theo lý mà nói, thành tựu của người nhất định không thể kém hơn Lâm Dạm xuất thân hương dã. Người thử nhìn chút xem, người hôm nay vẫn thua nàng, ngay cả món ăn bằng hiệu của người, tất cả đều do ăn trộm hoặc sao chép của người khác, không hề có đặc sắc của chính người, có thể thấy trên đạo nấu nướng, người rốt cuộc vẫn thiếu chút thiên phú."

Nghiêm Lăng Tinh bị Hoàng đế nói cho không ngóc đầu lên được, gương mặt nhợt nhạt từng chút từng chút một đỏ lên, lồng tràn đầy khó chịu và xấu hổ.

Hoàng đế đột ngột đổi giọng, nói: "Nếu không có thiên phú làm đầu bếp, người cứ vào cung làm nữ nhân của trăm đi, trăm sẽ không bạc đãi người."

Nghiêm Lăng Tinh đột nhiên ngừng đầu, kinh ngạc vạn phần nhìn Hoàng đế, gậy giữa hồi lâu cuối cùng gật đầu. Nàng ta bây giờ cái gì cũng không có, ở giới đầu bếp nơi nơi tự dục, ngay cả mặt tiền của hàng cũng bị hoàng gia niêm phong, sau khi ra cung làm gì còn đường sống? Song nếu làm nương nường, hết thảy đều khác, người trước kia nàng ta phải phục vụ, sau này là người phục vụ nàng ta, thế nào không làm?

Hoàng đế sờ gương mặt mềm mại của nàng ta, động tác tựa như hết sức ôn nhu, lời nói ra khỏi miệng lại đầy ý lạnh. "Nếu vào cung, người để người nhà người an phận một chút. Nếu gây thêm phiền toái cho trăm, trăm không còn tình cảm gì nữa đâu."

Nghiêm Lăng Tinh hung hăng run rẩy, vội vàng lo sợ gật đầu. Trong hoảng hốt nàng ta không hề phát hiện, Hoàng đế quá khứ nàng ta cầu gì được đó, thương yêu chu toàn, thái độ đã hoàn toàn thay đổi. Hắn vốn tưởng rằng Nghiêm Lăng Tinh là một cô nương đơn thuần hiền lành, làm mảnh thiên đường cuối cùng giữa hoàng cung do bản, nhưng hóa ra nàng ta không khác gì so với những người khác. Nàng cũng sẽ tính toán, cướp đoạt, ý mạnh hiếp yếu, mà người nhà nàng thì bỏ đi đốt nát, cạy mạnh ngang ngược, càng khiến hắn chán ghét hơn.

Hoàng đế không tin những lời như "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn", người bị vùi lấp trong vũng bùn chỉ có thể trở nên ngày càng bản thủ hơn, bởi vì họ cần sinh tồn, để được sống mà không từ thủ đoạn, đúng như chính hắn. Vì vậy trong nháy mắt, hắn hoàn toàn buông bỏ ước mơ và hảo cảm với Nghiêm Lăng Tinh trước kia, chỉ coi nàng ta là đối tượng săn bắt bình thường, đánh một gây cho một quai tảo, dùng thủ đoạn thuần hóa thủ để thuần phục nàng ta, chờ ăn được vào miệng, cảm giác mới mẻ trôi qua, nàng ta và đám tần phi tất sẽ cùng chia chẳng có gì khác nhau.

Nhưng Nghiêm Lăng Tinh không đoán được tâm tư Hoàng đế, còn tưởng rằng mình thùy chung là người đặc biệt nhất trong lòng đối phương, vì vậy có lấy can đảm nói: "Bệ hạ, người có thể cho ta về nhà một chuyến không? Thương thế cha ta chưa lành, ta muốn chờ ông tốt hơn rồi sẽ quay lại cung."

Hoàng đế nhìn nàng ta một cái thật sâu, một hồi lâu sau không thể không gật đầu.

Bên này, Lâm Dạm vừa trở lại ngõ hẻm, bước xuống xe ngựa, chỉ thấy mấy nam tử trắng niên vui mừng quá đổi chào đón: "Lâm chương quầy, ngài rốt cuộc trở lại rồi! Ngài chuẩn bị lúc nào mở tiệm?"

"Không mờ tiệm, ta sẽ không về Kinh thành nữa." Lâm Dạm khoát tay.

Mấy nam tử lộ ra biểu tình như cha mẹ chết, còn muốn khuyên nữa, lại thấy một thái giám dẫn theo một đám thị vệ thanh thế khá lớn đi tới, cất giọng nói: "Ngài là Lâm đầu bếp Lâm Dạm phải không? Ngài hôm nay thắng cuộc ti thí, Hoàng thượng ban cho ngài một tấm bằng, ngài nhận đi."

Lâm Dạm lúc này mới phát hiện hai tên thị vệ sau lưng hắn bê một tấm bằng lớn đứng to lựa bao lại, sau khi vén tờ lựa lên, sáu chữ to rồng bay phượng múa hiện lên—— truyền nhân kim dao ngự trù, còn có dấu ấn của Hoàng đế.

Chỉ tiếc giờ đây mấy chữ này chẳng hiếm gì với Lâm Dạm, nhưng có vẫn nhận tấm bằng, dùng bao tiền lì xì dưới thái giám và thị vệ đi, đóng cửa lại yên lặng thu dọn đồ đạc.
Mấy nam tử đứng ở ngoài tròn tròn mắt, ngốc ngốc hồi lâu mới nói "Ồi mẹ ơi, Lâm chương quấy là truyền nhân kim dao ngự trù, không thể ngờ được! Chúng ta ngày nào cũng ăn ngự thiện đó!"

"Chớ nằm con mẹ nó mơ nữa! Không nghe thấy gì à, Lâm chương quấy không định mở tiệm ở đây! Người ta là truyền nhân ngự trù, muốn mở tiệm cũng phải tới tây thành, ai chịu nấu cho chúng ta bát mì hai vắn tiền chứ?" Mấy nam tử khác lòng tràn đầy uất tức. Nếu sớm biết Lâm chương quấy là truyền nhân ngự trù, bọn họ sẽ không không biết quý trọng tài nấu nướng của cô như thế. Hôm nay nghĩ tới, tay nghề và nhân phẩm của Lâm chương quấy đều tuyệt cao, cô có thể mở tiệm ở nam thành này, sao không phải vì người nam thành có phúc? Chỉ tiếc bọn họ không hiểu được phúc.

Lâm Dạm thu thập hành lý xong thì trực tiếp rời Kinh, lúc ra đến nơi còn thấy Tề thị đứng ở ngã rẽ ngẩng cổ nhìn ra xa, trên mặt đầy vẻ lo âu. Bà chưa bao giờ mong con gái thắng hay gì, chỉ cầu cô có thể bình an trở về. Vì vậy, khi Lâm Dạm mở lớp vai bọc, lộ ra kim dao và công thức nấu ăn đưa cho bà, bà mờ to hai mắt, che miệng, thật lâu vẫn chưa hồi thần lại được.

"Đây, đây là cái gì?" Bà không dám tin hỏi.

Lâm Dạm đưa hai món đồ tới, khẽ cười nói: "Mẹ, con thắng được đồ của cha về rồi, mẹ cắt đi ạ."

"Thắng... thắng? Con thắng thật sao?" Tề thị không ngừng vuốt ve kim dao và công thức nấu ăn, dần dần nở nụ cười thỏa mãn, chốc lát lại khóc nức lên. Những năm này, con gái vào nam ra bắc, phiêu bạt không ngừng, chịu quá nhiều quá nhiều khó khăn, ăn quá nhiều quá nhiều khổ cực, bà rất đau lòng!

Lâm Dạm ôm lấy Tề thị nhẹ nhàng vỗ vỗ, giọng hết sức bình tĩnh, "Mẹ, chuyện dừng ở đây, chúng ta tới chỗ khác đi dạo đi. Trời đất bên ngoài bao la rộng lớn, còn có rất nhiều món ngon đang chờ chúng ta đấy."

Tề thị ghen ngào gật đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng vui mừng.

Đầu năm nay ra cửa một chuyến rất không dễ dàng, phải chuẩn bị rất nhiều đồ dùng, lên kế hoạch tuyến đường đi, có người dẫn đường, không phải nói đi là đi được. Lâm Dạm ở lại ngoại ô Kinh thành hơn một tháng, mất thấy sắp chuẩn bị ổn thỏa, có thể lên đường. Kinh thành truyền tới một tin dữ—— Phủ Vĩnh Định Hầu vì cấu kết với kẻ gian bên ngoài nên đang bị tra hỏi, Thang Quý Phi cũng bị giam vào lãnh cung không thể thoát thân, e rằng có họa diệt tộc.

Mất thấy thế cục đại biến, không đi nữa có thể bị liên lụy, Lâm Dạm lại lựa chọn ở lại, chỉ đưa Tề thị đi, sau đó phái sai vật vào thành hỏi thăm tin tức. Sự tình phát triển vô cùng nhanh chóng, chỉ mất thời gian ba ngày, tội danh đã được định, nữ quyền của phủ Vĩnh Định Hầu bị lưu đày ba ngàn dặm, nam tử đều bị chém đầu.

Lại qua mấy ngày, tin tức xấu hơn truyền tới, sáu mươi tám nữ quyền của phủ Vĩnh Định Hầu không thể chịu nhục, tất cả treo cổ trên xa nhà mà chết, bao gồm cả Thang Quý Phi trong lãnh cung. Hoàng đế hết sức tức giận với việc này, không đợi được đến cuối thu đã muốn chém đầu mấy người Thang Cửu, tựa như hết sức gấp gáp. Ngày chém đầu, Lâm Dạm mang một hộp thức ăn lớn, vội vã chạy tới pháp trường tiễn biệt Thang Cửu.

Bản đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nữ đầu bếp (36)

Liên tiếp nhiều ngày tra hỏi cùng hành hình, Thang Cửu đã gầy hơn nhiều, con ngươi vốn trong suốt sáng như sao trời lúc này trở nên đục ngầu, cổ và tay bị gông xiềng trói buộc, không thể động đậy chút nào. Hắn giữ yên lặng từ đầu tới cuối, nhưng Thang Bằng quý xuống sau lưng hắn khàn cả giọng hô to: "Chúng ta oan uổng, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của một mình ta, các người muốn giết cứ giết ta, đừng động vào người nhà ta! Cửu ca, Cửu ca ta sai rồi! Huỳnh huynh ta không nên ở cùng Nghiêm Lăng Tinh, là ta không nghe, hết thảy do ta tạo ra! Tầm lệnh bài kia do Nghiêm Lăng Tinh mượn đi, vua Hung Nô cũng do nàng thả, ta không nghĩ nàng mượn lệnh bài vì chuyện này, ta thật không nghĩ tới mà!"

Quan hành hình thấy gã nói một hồi còn liên lụy tới nương nương trong cung, vội vàng để thị vệ chặn miệng gã lại.

Lâm Dạm đứng trong đám người nghe chốc lát, tựa hồ biết chuyện gì xảy ra. Khó trách tháng trước Kinh thành mấy lần giới nghiêm, hóa ra là đang lùng bắt vua Hung Nô, mà vua Hung Nô nhờ vào lệnh bài của phủ Vĩnh Định Hầu mới thoát ra được. Trong này có dính dáng đến Nghiêm Lăng Tinh thì đã sao? Thứ Hoàng đế muốn không phải chân tướng, mà là cái có thể chen ép phủ Vĩnh Định Hầu. Hắn truyền chuyển chiến thần Thang Cửu trở về Kinh thành, giam lỏng Điện Kiểm Quận vương, làm đám hỏi với tiểu Quận chúa, lấy danh nghĩa đường bệnh triệu hồi Uy Viễn Hầu, một loạt hành động là vì củng cố hoàng quyền, loại bỏ phe đối lập.

Hắn sợ rằng từ sớm đã có ý nghĩ diệt những người này, chẳng qua kho nỗi không có cơ hội. Hôm nay Nghiêm Lăng Tinh đưa cho hắn một cây đao, hắn dĩ nhiênყო đao lên chém

Lâm Dạm thoáng suy nghĩ đã hiểu rất rõ trong đó, nhưng cũng không có năng lực đi cứu đám người Thang Cửu. Mất thấy quan hành hình chuẩn bị bước lên thớt, cổ vội vàng chạy lên hình đài hô: "Cầu xin đại nhân gia hạn thêm chút thời gian, ta muốn tiễn biệt với họ." Vừa nói vừa gio hộp đựng thức ăn lên.

Phạm nhân trước khi chém đầu phải ăn một bữa no, miễn cho biến thành quỷ đói trên đường tới hoàng tuyền, đây là quy củ. Quan hành hình giết nhiều người làm nhiều việc xấu, rất mê tín với chuyện này, lập tức khoát tay nói: "Giữ sắp tới, người động tác nhanh lên."

Lâm Dạm gật đầu liên tục, thật nhanh lấy thức ăn trong hộp bày ra. Bởi vì phạm nhân mang gông xiềng, không tiện ăn gì, cô để mấy người Tiểu Trúc, Thuộc Dục, Đỗ Quyền giúp mọi người đút com, mình thì bung một cái bát, quý xuống bên người Thang Cửu.

Dần chừng chửi rủa, Thang Bằng kêu oan, tất cả đều không thể kích thích nữa điểm rung động trong lòng Thang Cửu, hắn từ đầu đến cuối nửa nhắm hai mắt, không vui không buồn quý tại chỗ. Cho đến khi một khắc Lâm Dạm xuất hiện, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt không dám tin lại nóng bỏng vô cùng nhìn về phía cô, con ngươi đen nhánh trong phút chốc tỏa sáng.

"Người khác đều bận rộn phủ sạch quan hệ với ta, chỉ có muội chủ động sắp lại gần." Hắn nói giọng khàn khàn, "Muội không nên tới."

"Nếu không tới, trong lòng ta sẽ cắn rứt." Lâm Dạm xuống cúi gập thành mảnh nhỏ, gấp lên cùng com, từng miếng từng miếng đút vào trong miệng Thang Cửu, từ từ nói: "Ăn ngon không? Đây là gà tự ta nuôi, mới lớn hai tháng đã giết, mẹ ta còn đau lòng hồ hoán đấy."

Cái chết sắp ập lên đầu, Thang Cửu lại cười khẽ: "Muội còn nhớ lời ta nói?"

"Nhớ, nhớ huỳnh nội huỳnh thích ăn gà con nhất, ngày nào ăn cũng không chán." Lâm Dạm dùng khăn lau miệng cho hắn, nói nhỏ: "Ta giết hết gà con trong nhà rồi, hôm nay huỳnh thích ăn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Thang Cửu bình ổn nhìn có, hồi lâu sau mới cúi đầu mở miệng ăn com, hốc mắt dần dần nổi lên tầng hơi nước. Mặt trời bắt từ bất giác lên tới đỉnh đầu, giữa trưa sắp tới. Thang Cửu nuốt miếng com cuối cùng, nói với giọng thấp khó nghe ra: "Chờ lát nữa đứng ra khỏi thành, muội cứ đến quán Món ngon quê nhà chờ, mặt tiền cửa hàng được ta mua lại rồi, muội có thể tạm thời đặt chân tại đó, sau này sẽ có người tới đón muội ra khỏi thành. Lâm Dạm, ngày sau muội nhớ ngàn vạn lần bảo trọng."

Lâm Dạm trong lòng kinh ngạc, ngoài mặt không hiện chút nào, thu hộp đựng thức ăn lại, khom người hỏi thăm mấy người khác trong Hầu phủ, lúc này dần dần khuất dạng trong đám người, sau lưng con truyền tới kêu gào đút quăng của Thang Bằng: "Lâm chương quấy, ta thật xin lỗi người, xin người tha thứ cho ta!" Chỉ tiếc gã hiểu ra quá muộn, vì một tấm lựa vắn, gã hủy mình, hủy luôn cả gia tộc.

Lâm Dạm rời khỏi pháp trường trái lo phải nghĩ, luôn cảm thấy trong lời Thang Cửu có thâm ý. Cái gì gọi là đứng ra khỏi thành? Vì sao không thể rời thành? Trừ phi toàn thành giới nghiêm, lùng bắt trọng phạm triều đình, tỷ như vua Hung Nô lần trước... Chẳng lẽ sẽ có người tới cướp pháp trường?

Đúng rồi, nữ quyền phủ Vĩnh Định Hầu tất cả tự vắn, bao gồm Thang Quý Phi trong cung. Không có các nàng làm con tin, Vĩnh Định Hầu không bị cái gì cản tay, tất nhiên sẽ phái người tới cứu viện con trai dòng chính duy nhất của mình, nhưng điều kiện tiên quyết là bị Hoàng đế ép tạo phản.

Vĩnh Định Hầu sẽ phản sao? Vấn đề này Lâm Dạm đã lấy được câu trả lời từ miệng Thang Cửu, vì vậy lập tức quay đầu xe, đến ngõ hẻm. Lúc này đi ra cửa thành sợ rằng đã muộn, bên pháp trường muốn cứu thế từ trước khi hắn bị chém đầu, chắc hẳn lúc này đã loạn rồi.

Lâm Dạm đoán không lầm, có chân trước vừa rời đi, Thang Cửu chân sau đã phá tan gông xiềng, cứu người ra ngoài, cùng người tới tiếp viện gấp rút hội hợp ra cửa sau của thành. Bọn họ một đường chạy gấp, khí thế không thể cản, rất nhanh đã thuận lợi trốn khỏi thành. Lại qua nửa ngày, mọi người mới phát hiện Điện Kiểm Quận vương và tiểu Quận chúa cũng không thấy, Kinh thành nhất thời loạn thành một nỗi cháo.

Tám cửa thành đều đóng kín, trên đường phố thị vệ qua lại tìm kiếm, bầu không khí có chút kinh khủng. Lâm Dạm là người quen cũ của Thang Cửu, nếu tiếp tục đợi trong Kinh thành, nhất định sẽ có người tới thăm vấn cô có biết tung tích Thang Cửu không. Cô đang chuẩn bị giải tán người làm, một mình gánh vác hậu quả, cửa tiệm lại bị gỡ, một nam tử thể trạng cao lớn cường tráng mang tới một lá thư, để Lâm Dạm theo hắn rời thành.

Lá thư do Thang Cửu đích thân viết, kể lại nhiều chuyện lý thú xảy ra hồi họ còn bé. Lâm Dạm xác định độ thật giả của lá thư, lúc này mới theo nam tử rời đi. Bọn họ leo lên một cỗ xe ngựa quan trọng, không cần qua kiểm tra đã nghênh ngang ra khỏi thành, trước khi chia tay Lâm Dạm mới biết, nam tử họ là Vương gia nước Mông Cổ, được Thang Cửu nhờ vả, đặc biệt tới hộ tống mình.

"Hắn trước khi vào tù đã nói với ta, hẳn lần này lãnh đi dữ nhiều, nếu người tới đưa hắn đoạn đường cuối cùng, phải tiễn ta hộ tống người rời đi. Nếu người không đến đưa hắn, thì để ta giao chiếc hộp này cho người." Nam tử lấy ra một chiếc hộp

nặng trĩu, chấp tay một cái, sau đó giục ngựa rời đi.

Lâm Đạm mở nắp hộp lên, phát hiện bên trong phủ kín hoàng kim và châu báu, không khỏi ám áp trong lòng. Mười năm trước, cũng ở mười dặm ngoài Kinh thành, Thang Cửu phải sai vật tới đưa cho cô một hộp nhỏ đầy đủ tiền bạc, bị cô quấy cự tuyệt. Mười năm sau, cùng một cảnh tượng, cô lại muốn nhận. Trên cõi đời này, cô cuối cùng không cần lẻ loi bước đi, luôn có một hai người nhớ tới cô.

Ngày sau, Lâm Đạm rời đi Kinh thành phiêu bạt khắp nơi. Nước Đại Sở vốn yên bình sầm uất rồi vào chiến loạn, đầu tiên là Điền Kiểm Quận vương giờ lên cơ lớn Thanh quân, sau là vua Hung Nô dẫn quân ồ ạt xâm chiếm, lương thảo và quân lương của Vĩnh Định Hầu bị triều đình cắt đứt, cô ý muốn chống lại quân Hung Nô song không có biện pháp gì, không thể không bị buộc tạo phản.

Chiến hỏa kéo dài mấy tháng, chợt có một ngày, Điền Kiểm Vương không giải thích được chết trong trường, Điền Kiểm Quận vương lập tức kế vị, cùng thế tử Vĩnh Định Hầu liên hiệp chống lại Hung Nô, Đại Sở tràn ngập nguy cơ lúc này mới có cơ hội thối đoc. Lại không đoán được trong đoạn thời gian nguy cấp này, Hoàng đế lại hạ thánh chỉ, lệnh Uy Viễn Hầu dẫn quân đội giáp công đội quân của hai người từ phía sau, diệt trừ phản loạn.

Mệnh lệnh này không thể nghi ngờ là hết sức hoang đường, một khi hai quân bị bại, quân đội do vua Hung Nô cầm đầu có thể tiến công thần tốc, uy hiếp thủ phủ Trung Nguyên. Mà nước Đại Sở liên tiếp mất đi đại quân tây bắc và tây nam, số quân còn sót lại không có cách nào chống đỡ kỵ binh Hung Nô, thế cục một khi mất không chế, nước Đại Sở sẽ không còn tồn tại.

Nhưng Hoàng đế tựa hồ trong lòng có dự tính, liên tiếp phát ba thánh chỉ lệnh Uy Viễn Hầu xuất binh, đại chiến chạm nhẹ liền bùng nổ, hậu quả sau đó khó có thể tưởng tượng.

Chiến sự đang khàn trương, Lâm Đạm ẩn cư trong núi sâu lại mơ một giấc mơ. Cô mơ thấy Lâm Đạm còn nhỏ bị thua, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận dữ, đem kim dao, công thức nấu ăn, kể cả bài vị của sư công đều ném vào trong lửa. Thang Cửu và Nghiêm Lăng Tinh với vàng chạy tới vừa nhìn thấy một màn này, hết sức chán ghét cô bé, tuy có lão Hầu gia đứng ra bảo đảm, lưu cô bé lại, nhưng cũng không coi như cô bé tồn tại, thấy liền đi đường vòng. Thang Cửu ngày càng chán ghét cô bé, cô bé thì cứ dính chặt vào, còn bày ra đủ loại mưu kế độc ác hãm hại Nghiêm Lăng Tinh. Người nhà họ Nghiêm vốn bêu xấu cha cô, nhưng bởi sự lỗ mãng của cô mà ngược lại chứng thực tội danh khi sư diệt tổ của Lâm Bảo Điền, rơi vào kết quả trăm miệng không thể bảo chữa, thân bại danh liệt.

Dần dần, cô bé càng ngày càng cực đoan, đẩy Thang Cửu ra xa, làm mất đi tình cảm và lòng bảo vệ cuối cùng của lão Hầu gia với mình. Ngược lại, Nghiêm Lăng Tinh dần dần có được khẳng định của lão Hầu gia, dưới cái đập đầu mong mỏi của Thang Cửu mà sinh tình cảm sâu đậm với hắn, cuối cùng kết thành lương duyên. Bọn họ càng sống hạnh phúc, Lâm Đạm càng đau khổ.

Theo thời gian chảy trôi, Nghiêm Lăng Tinh dần dần trở thành Hầu phu nhân hợp cách, khắp nơi được người ngợi khen, ngay cả Hoàng đế cũng sinh ra tình cảm khác lạ với nàng, thường xuyên lấy cơ vào cung bầu bạn với Thang Quý Phi mà triệu nàng vào cung. Nhiều lần, nàng ta bị vài người để mất tới, bọn họ kết thành đảng ta thành con có hãm hại đứa con của Thang Quý Phi, cô ý hạ độc trong thức ăn của nàng ta, khiến Thang Quý Phi sinh non.

Hoàng đế tra tòi tra lui tra ra trên đầu Nghiêm Lăng Tinh, không nỡ động nàng ta, liền để Lâm Đạm luôn đối nghịch với nàng ta công oan uống, trước mặt mọi người trượng tử (đánh cho tới chết). Cuộc đời ngắn ngủi của Lâm Đạm cứ kết thúc như vậy, câu chuyện của Nghiêm Lăng Tinh vẫn tiếp tục.

Càng không có được, Hoàng đế càng nhớ mong, nghĩ cách điều Thang Cửu đi chiến trường, âm thầm sát hại, sau đó mượn tay tàn phi khác xử lý Thang Quý Phi, đòi Nghiêm Lăng Tinh vào cung, thánh sùng kéo dài không giảm. Lại qua mấy năm, vua Hung Nô tình cờ được Nghiêm Lăng Tinh cứu mạng bắt đầu hung mãnh tấn công Đại Sở, tuyên bố phải cướp Nghiêm Lăng Tinh về làm hậu. Hai người giao chiến nhiều năm, lưỡng bại câu thương, Thang Cửu vào lúc này "chết đi sống lại", gia nhập chiến cuộc. Điền Kiểm Quận vương thừa dịp loạn mưu phản, tự lập làm Hoàng, một thời thịnh thế đang yên đang lành, cuối cùng biến thành đại ngục trần gian. Đến nỗi Điền Kiểm Quận vương và tiểu Quận chúa, nắm xưa tự mình chạy trốn, bị Thang Cửu bắt về thì uống thuốc độc tự sát.

Số mạng của tất cả mọi người hoang đường tới vậy, cũng bị thảm tới vậy, mà hết thấy những thứ này, chẳng qua vì tranh đoạt một nữ nhân.

Lâm Đạm sau khi tỉnh lại có cảm giác đó khóc dở cười. Có tin tưởng, nếu mình không đến, số mạng của nguyên chủ, hay quỹ đạo phát triển của cả thế giới này cũng sẽ như thế. Vì một người đàn bà, nhà không phải nhà, nước không phải nước, dân chúng lâm than, chẳng lẽ đây là ý trời? Ý trời không khỏi quá nực cười rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lắm Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nữ đầu bếp (hoàn)

Suy nghĩ tới thời thái bình thịnh thế, cảnh tượng phồn hoa thuở trước, nhìn một chút gió lửa không ngớt, núi sông bề tan tành trước mắt, Lâm Đạm phát hiện mình không thể mất lạnh đứng ngoài nhìn được. Cô lấy vỏ rượu chôn sâu trong hang núi ra, trần trở một chuyến tới tiền tuyến, muốn gặp mặt Uy Viễn Hầu.

"Người nói ai muốn thấy bốn hầu?" Uy Viễn Hầu thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

"Bẩm Hầu gia, Lâm chương quầy Lâm Đạm muốn gặp mặt ngài. Nàng ở bên ngoài trại lính đợi ngài hơn hai mươi ngày rồi, nếu không phải hôm nay ta rời trại trùng hợp thấy nàng, còn không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào." Thủ lĩnh thị vệ của Uy Viễn Hầu từng ngày ngày theo chủ tử tới quán Món ngon quê nhà ăn cơm, sao không nhận ra Lâm chương quầy cho được. Nghĩ tới lúc đó Hầu gia bệnh tình nặng thêm, gây đến không còn hình người, cũng may có thủ nghệ tuyệt vời của Lâm chương quầy bồi bổ cho thần thể hắn.

"Nàng là một nữ tử tốt thân một mình, không thể bỏn ba ở ngoài, chạy tới bên ai làm cái gì!" Uy Viễn Hầu chau mày, dường như không vui, nhưng vẫn vội vàng đứng lên, tự mình ra cửa đón người.

"Hầu gia, nhiều năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?" Lâm Đạm mỉm cười hành lễ.

"Chớ đứng ở chỗ này, theo ta vào trong trường." Uy Viễn Hầu một đường nói chuyện: "Sao người lại chạy tới đây? Trên đường có gặp nguy hiểm gì hay không? Nơi này cũng không phải địa phương tốt lành gì, không lâu sau sẽ máu chảy thành sông, thấy phơi khắp nơi, người vẫn mau rời đi thì hơn, ta phải người hộ tống người."

"Hầu gia, ta tới đưa lễ vật cho ngài." Lâm Đạm đặt cái bình trong ngực lên bàn.

"Đây là rượu gì?" Uy Viễn Hầu rót cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày gần đây. Từ khi hắn quen ăn uống tại quán Món ngon quê nhà, thì rất ít khi uống rượu, bởi vì Lâm chương quầy không cho uống. Hắn cũng không biết vì sao mình nghe lời đến thế, có thể do sự thật chứng minh hắn không thể không nghe. Hắn vốn chìm trong bệnh tật, thân thể ngày càng suy nhược, lại được Lâm chương quầy chú tâm bồi bổ mà dần dần bình phục, nếu không, cõi đời này đã sớm không còn một người gọi là Uy Viễn Hầu.

"Đây là Thiên Nhật Tửu ngài luôn tâm niệm trong lòng." Lâm Đạm rót rượu vào chén không.

"Chúng ta chưa gặp không đến ba năm phải không? Được lắm Lâm Đạm, nói cái gì mà ù Thiên Nhật Tửu phải hao phí ba năm, vậy bình rượu này của người từ đâu tới? Người có ý lừa ta!" Uy Viễn Hầu tức giận trợn mắt.

"Đây là rượu ta để dành ở chỗ khác, đã chôn năm năm." Lâm Đạm cười yếu ớt nói: "Nhưng mà hôm nay ta tới, không phải để đưa rượu, mà là thứ ở trong rượu. Hầu gia ngài nhìn xem."

Uy Viễn Hầu định thần nhìn lại, thấy trong nước rượu trong suốt có một con sâu nhỏ dài, béo mập chui ra. Con sâu này vừa xuất hiện, mùi rượu vốn nồng đậm nay càng tàn mát ra mùi bá đạo hơn, khiến toàn bộ doanh trại đều ngửi thấy. Không để cấp tới hắn đang thêm nhỏ dài tới mức nào, ngay cả thần binh đứng ngoài trường cũng không nhận được hì mũi một cái, sau đó lắc lắc đầu, tựa như uống say vậy.

"Đây là sâu rượu?" Uy Viễn Hầu không dám tin vào con mắt mình.

"Không sai. Chỉ có rượu cao cấp mới có thể sinh ra sâu rượu, bỏ nó vào nước trong, qua một lúc, nước trong cũng có thể biến thành chén rượu ngon." Lâm Đạm lấy con sâu ra, bỏ vào chén nước trong, chốc lát, miệng chén tỏa ra mùi rượu nồng nặc.

Uy Viễn Hầu hít sâu một cái, nhất thời cười sang sảng: "Lâm Đạm, ta thích lễ vật của người!"

Lâm Đạm lại rù rì, từ từ nói: "Hầu gia ngài biết không? Con sâu rượu có thể sống trong rượu ngon, cũng có thể sống trong nước trong, nhưng nếu bỏ nó vào chất lỏng vẫn đục, nó sẽ lập tức chết đi." Cô vừa nói vừa lấy con sâu rượu bỏ vào một chén nước trong khác, rồi đổ nước trà nâu nâu vào. Chỉ thấy con sâu rượu lăn lộn kịch liệt, trong chốc lát từ trên cứng đờ, sau đó từ từ hóa thành một vũng máu.

Tâm tình như rơi điên của Uy Viễn Hầu trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, đôi mắt ung cảm tức nhìn Lâm Đạm, tựa như giận kinh khủng, lại không nỡ trách cứ có nửa câu. Con sâu rượu tràn quý nữa, vẫn kém sức nặng của người này trong lòng hắn.

Lâm Đạm không chút nào khiếp nhược, tiếp tục nói: "Hầu gia, nói khoác mà không biết ngượng, thì đôi tay này của ta có thể hóa mực nát thành thần kỳ, bất kể nguyên liệu nấu ăn quái dị thế nào, đến tay ta luôn có thể biến thành ngon, nhưng có một loại, vô luận ta cố gắng thế nào cũng không có cách biến nó thành thức ăn, ngài biết là cái gì không?"

"Là cái gì?" Uy Viễn Hầu nhìn con giận truy hỏi.

"Là đất quan âm (đất sét trắng). Ta một đường đi tới, thấy nhiều nhất là cánh máu chảy thành sông, người chết đói khắp nơi, mọi người sống lang thang phiêu bạt, tình hình hết sức nguy ngập, đói quai cái gì cũng ăn, từng ngum từng ngum lớn đất quan âm cứ thế nhét vào miệng, sau đó dà dầy không chịu được mà chết đi. Ngài ăn qua mùi vị của đất quan âm chưa? Ngài biết cái cảm thụ không nhà để về, mạng nguy trong sớm tối sao? Người dân nước Đại Sở, giống như con sâu rượu gây giữa trong chất lỏng vẫn đục vậy, sớm muộn sẽ có ngày hóa thành máu. Hầu gia, ngài tới bên ai đánh giặc, rồi cuộc để bảo vệ cái gì?"

Uy Viễn Hầu đang muốn trả lời, lại bị Lâm Đạm cắt đứt: "Thứ ngụy bảo vệ chính là hoàng quyền, là Hoàng đế, là sự thống trị tuyệt đối của hắn đối với nước Đại Sở. Ngài tự xưng là trung thành, trừ cái đó ra, ngài không hề nhìn thấy lễ dân bách tính đang giãy giụa trên đường xuống hoàng tuyền. Nếu ngài quá thật ghét công liên quân của Thang thế tử và tiểu Quận vương từ phía sau, thiết kỵ Hung Nô sẽ xông thẳng vào Trung Nguyên, đập bể núi sông. Đến lúc đó, Hoàng đế cắt mây tóa thành trí là có thể giữ được ngôi vị Hoàng đế của mình, nhưng ai có thể nhìn thấy bách tính trong mây tóa thành trí ấy đang giãy giụa mưu cầu sống sót. Người Hung Nô hung tợn thành tính, ngài không phải không biết, bọn họ chỉ biết xâm lược, không biết thống trị, bọn họ không e dè tu hoạch mạng sống của dân chúng trong thành, giết sạch tất cả mọi người, mà nước Đại Sở mất thành trì bị chia năm xẻ bảy sẽ ngày càng ngày càng suy yếu, không đến năm năm, một trận đại chiến nữa sẽ bùng nổ giữa hai nước, lần này, ai có thể cứu bách tính, ai có thể cứu thiên hạ, ngài sao?"

Lâm Đạm nhìn chăm chăm Uy Viễn Hầu, ép hỏi: "Hết thấy ngài làm bấy giờ, đến tốt cùng là muốn báo vệ Đại Sở, cứu bách tính, hay là nói giáo cho gác (1), vui dập lễ dân trong nước lửa? Trận chiến này của ngài, có lẽ có thể khiến Đại Sở có được vài năm thái bình, còn sau đó thì sao?"

Cô đỏ sạch chén nước đục đi, giọng nặng nề trở về ôn hòa: "Sống ở loạn thế, con người như kiến hôi, ai cũng không chạy thoát khỏi số mệnh đầu đá. Sống ở thịnh thế, rượu ngon thức ăn ngon sẽ có, chết một con sâu rượu, ta có thể nuôi ra hàng ngàn hàng vạn con sâu rượu khác. Hầu gia, thân phận ngài tôn quý, dù quốc gia suy tàn, dân chúng lâm than, ngài vẫn có biện pháp lấy được lương thực ù được rượu ngon như cũ, nhưng ngài có biết hay không, khi ngài hưởng thụ rượu ngon thức ăn ngon là lúc, bách tính đang ăn đất, thậm chí ăn thịt người?" Hầu gia, ngài lui binh đi, cho mọi người sống ngày kế tiếp trong thái bình, không có con sâu rượu này, sau này ta có thể nuôi ra nhiều sâu rượu hơn cho ngài, ngài nói có đúng hay không?"

Ngон lửa gần của Uy Viễn Hầu bị suy nghĩ sâu xa hơn thay thế, qua hồi lâu, lâu đến mức Lâm Đạm muốn buông tha, hẳn mới chậm rãi chuyển động đốt ngón tay, nói: "Lâm Đạm, hai ta đã nói xong rồi, người không thể đổi ý. Sau này ta muốn uống bao nhiêu rượu, người đều không thể ngăn cản."

Lâm Đạm mỉm cười gât đầu: "Đã nói rồi, tuyệt không đổi ý."

Ban đêm, Thang Cửu và Điền Kiểm Quân vương à không, giờ nên gọi là Điền Kiểm Vương, đang ngồi bên đống lửa uống rượu. Ngài mai vua Hung Nô sẽ phát động tổng tiến công, Uy Viễn Hầu chắc hẳn sẽ thừa dịp loạn đá một cước. Hai mặt giáp giáp công, cuộc chiến tranh có đến tận chân phần mười sẽ thất bại. Tuy nhiên họ không thể lui bước, lui một bước, Hung Nô sẽ tiến thêm một bước, bách tính Đại Sở sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

"Nếu có thể thuyết phục được lão thất phu Uy Viễn Hầu kia thì tốt." Điền Kiểm Vương trầm giọng mở miệng.

"Khuyến không được, trước khi khai chiến hẳn sẽ không gặp bất kỳ người nào." Thang Cửu lắc đầu một cái.

Điền Kiểm Vương cười lạnh một tiếng, cần rằng nói: "Vầy thì liều mạng thôi."

Đúng vào lúc này, Triệu Lục vợ và chạy tới, đưa lên một lá thư, dè dặt giọng nói: "Tướng quân, đây là thư Uy Viễn Hầu phái người đưa tới, ngài xem một chút đi."

Thang Cửu mở lá thư ra đọc nhanh như gió, gương mặt căng thẳng nhiều ngày lị ra biểu tình kinh ngạc. Điền Kiểm Vương đến gần nhìn thử, cũng hết sức ngạc nhiên. Trong thư, Uy Viễn Hầu chẳng những đồng ý rút quân, còn nguyện ý phối hợp với họ đóng một tuồng kịch, dụ vua Hung Nô vào cạm bẫy thất cố.

"Có thể có bấy hay không?" Điền Kiểm Vương không chút nghĩ ngợi nói.

"Đi điều tra xem mấy ngày gần đây Uy Viễn Hầu có gặp mặt người nào không. Thái độ của hắn thay đổi quá lớn, không thể nào không có dấu hiệu gì. Bất kể có phải lừa gạt hay không, tóm lại đây là một con đường sống." Thang Cửu trầm tĩnh phân tích nói.

Thịnh thái rất nhanh đã thấm đò được tin tức, nói có một nữ tử vóc người duyên dáng, dung mạo xinh đẹp ôm một bình rượu đi gặp Uy Viễn Hầu, rượu kia rất thần kỳ, chỉ mở ra miệng bình, mùi rượu nồng đậm đã bao phủ toàn doanh trại. Hai người mặt đầm trong sương trong chớp lát, nữ tử kia rời đi, Uy Viễn Hầu liền thay đổi chủ ý.

"Là Lâm chương quấy đúng không?" Điền Kiểm Vương cười trảm thấp, "Chỉ có Lâm chương quấy mới cắt ra được rượu ngon như vậy. Lão thất phu kia nghe lời Lâm chương quấy nhất, Lâm chương quấy bảo hắn chớ có uống rượu, hẳn ngay cả chén cũng không dám đụng. Lâm chương quấy bảo hắn nhất định phải ăn điểm tâm, trời chưa sáng hẳn đã đến quán Món ngon quê nhà ngồi đợi. Không nghĩ tới Lâm chương quấy thăm mình đại nghĩa (2) đến thế, thời khắc nguy nan còn một mình chạy tới biên ải khuyến lão thất phu rút quân, chúng ta thiếu nợ nàng một cái mạng."

Thang Cửu ánh mắt lóe lên, như vui như buồn, thật lâu sau mới nói giọng khàn khàn: "Đầu chi ta và ngươi, người dân toàn thiên hạ đều thiếu nợ nàng một tiếng cảm ơn. Nếu đã thế, tối nay ta tự mình tới gặp Uy Viễn Hầu. Triệu Lục, người phải người đón Lâm Đạm về đi, biên ải quá nguy hiểm, ta không yên tâm."

Song lời này đã quá trễ, Lâm Đạm biến mất rồi, cuộc chiến tranh này lấy việc người Hung Nô bại trận mà kết thúc, vua Hung Nô bị chém đứt một cánh tay phải, thật vất vả mới chạy thoát được, từ đây sợ người Trung Nguyên như sợ hổ dữ. Mặt thư Hoàng đế cầu kết Hung Nô bán đứng thành trì bị Thang Cửu tìm ra, lấy thứ này để ép vua thoái vị. Thang Bổng là tướng lĩnh đầu tiên xông vào Kinh thành, một đường tới hậu cung, bóp chết Nghiêm Lăng Tĩnh bị thất sủng đang sống sờ sờ, thi thể treo trên xà nhà tại lĩnh cung, chờ khi nào thời rứa thành xương trắng mới cho phép cung nhân đưa náng xuống. Đó cũng là nơi Thang Quý Phi treo cổ tự vẫn.

Quán cơm Nghiêm gia từng cực thịnh một đời sớm trở thành đồng phế tích, Lâm lão Nhị và Lâm lão Tam không nơi kiếm ăn, cuộc sống cực kỳ chật vật. Chợt có một ngày, họ đi qua ngõ hẻm nọ, thấy quán ăn Món ngon quê nhà lại mở cửa, làm ăn thịnh vượng. Thang Cửu đã lên ngôi cửu ngũ mệnh thường phục ngồi trong tiệm, nghiêm túc lật sách, giữa hai hàng lồng mây bao phủ thân thái hoà niêm và vui thích.

Đó là du ký cho Lâm Đạm viết, nhờ người mang trở lại Kinh thành, đưa cho Cầu tiểu đầu bếp làm tài liệu giảng dạy, quán cơm Món ngon quê nhà cũng do Cầu tiểu đầu bếp chèo lái. Cô dùng phương thức kể chuyện ghi lại các loại rượu ngon và mỹ thực mình gặp, các dung từ đặt câu hết sức hình tượng sinh động. Nhìn những chữ viết này, Thang Cửu có thể tưởng tượng ra cô là người phóng khoáng không câu nệ, tự do tự tại tới cực nào. Cô cách một thời gian sẽ gửi tới cho Uy Viễn Hầu một vô rượu ngon, chỉ tiếc toàn bị Thang Cửu chặn lại. Hắn cũng từng thử đi tìm cô, nhưng mỗi lần tiến gần thêm một bước, cô lại giống như con gió, tưởng rằng đã nắm được trong lòng bàn tay, không ngờ theo cô tay chạy trốn mất rồi.

Từng có người hỏi Thang Cửu bữa cơm bình sinh ăn ngon nhất của hắn là gì, Thang Cửu nhắm mắt suy nghĩ một chút, mỉm cười nói "Nói ra người có thể không tin, bữa cơm nĩ vĩ nhất mà trảm ăn, chính là bữa cơm tiễn trảm lên đoạn đầu đài..."

(1) Nói giáo cho gác: Nguyên văn câu này là "trợ Trụ vi ngược". Câu này có xuất xứ từ 《Sử ký Tư Mã Thiên - Lưu Hầu thế gia》.

Truyện kể rằng năm xưa khi Lưu Bang tiến vào thành Hàm Dương, thấy cung điện nguy nga, trần bảo vô số, người đẹp thành đoàn, liền muốn ở lại trong cung hưởng thụ một phen. Lúc đó vô tướng Phàn Khoái khuyên hắn không nên vì nhỏ mắt lớn, nhưng hắn không nghe, Trương Lương lại khuyên hắn rằng "Chúng ta có thể đi tới Hàm Dương, chủ yếu là bởi Tần quốc tàn bạo vô đạo. Chúng ta nên thay trời hành đạo, tiêu diệt thế lực còn sót lại, thay đổi triều nhà Tần xa xỉ hoang đường, thực thi sự giản dị giản khổ để hiệu triệu thiên hạ, bây giờ ngài mới chiếm lĩnh nước Tần, đã đi hưởng thụ cái vui vẻ lạc thú của Tần vương, đây là hành động "trợ Trụ vi ngược" (giúp Trụ làm điều ác)." Lưu Bang cho lời của Trương Lương có đạo lý, vì vậy rút lui khỏi thành Hàm Dương, trú đóng quân đội ở nước chư hầu.

"Trợ" ở đây chỉ Thương Trụ, hay gọi là Ân Trụ Vương, bạo quân nổi danh thời nhà Thương, tội ác của hắn không cách nào kể hết. Câu "trợ Trụ vi ngược" sau này được sử dụng như một thành ngữ nói đến hành động nổi giáo cho gác, giúp kẻ ác làm điều xấu.

(theo baidu)

(2) Thăm mình đại nghĩa: chỉ con người hiểu rõ thời thế, hiểu rõ đại cuộc, biết lo nghĩ cho tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thiên hạ vô song (1)

Lâm Đạm bị cơn đau tim kịch liệt đánh thức, vừa mở mắt thì phát hiện mình đang đứng ở một nơi hết sức chật chội âm u, đi tiếp mười bước có hai cánh cửa sắt, bên trong cửa đang khóa một nam một nữ, nữ mặt đỏ đò, dung mạo tuyệt đẹp, trong đôi mắt đang tròng Lâm Đạm tràn đầy tức giận và phẫn bĩ.

Nam tử có dung mạo còn đẹp hơn cả nữ tử, áo dài trắng đơn bạc trong bóng tối xóa ra tựa đóa hoa, mái tóc dài màu mực chạm tới đất, khi gió thổi qua đem theo mùi hương thoang thoảng, khuôn mặt như bạch ngọc cực kỳ xinh đẹp dường như đang sáng lên rực rỡ. Hắn an tĩnh ngồi xếp bằng sau cửa sắt, mắt phượng khép hờ, biểu tình không buồn không vui. Nếu không phải ngực hắn còn phập phồng, Lâm Đạm có thể nhầm thành một bức tượng điêu khắc quá mức sống động, cả người từ trên xuống dưới toả ánh sáng thuần khiết.

Chẳng qua, Lâm Đạm căn bản không có tâm tư đi quan tâm một nam một nữ này, cô nhàn nhạt liếc họ một cái, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, mọi câu cũng chưa nói rồi đi. Nơi này hiển nhiên là một tòa địa lao, bốn phía còn có tầng tầng thụ vệ trông coi, cũng không phải nơi tốt để sửa sang trị nhỏ.

Sau khi Lâm Đạm đi rồi, nữ tử váy hồng mới thanh tĩnh lại, tức giận nói "Su phụ, vừa rồi nàng muốn giết ta!"

Nam tử ngay cả mắt còn không mở ra, từ từ nói "Không cần để ý một người sắp chết."

Nữ tử váy hồng vội vàng nhào tới bên cửa tù, thấp giọng truy hỏi, "Su phụ, làm sao người biết nàng sắp chết?"

Nam tử tâm thần hợp nhất, hồ hấp dẫn ngưng, không ngờ tiến vào cảnh giới thiên định. Nữ tử biết lúc này mình có hỏi cái gì, sự phụ cũng không nghe được, không thể không dừng lại. Nàng cách cửa tù cẩn thận quan sát dung nhan hoàn mỹ vô song của su phụ, trong mắt lóe lên ái mộ, ghen giữa, kính sợ và ưu tư...

Lâm Đạm lại mất trí nhớ, trừ việc mình vốn tên Lâm Đạm, hoàn toàn không nhớ bất kỳ thứ gì khác. Tại sao dùng từ "lại"? Bởi vì hình như cô hết sức quen thuộc với loại chuyện thế này, cực kỳ giới ứng đối, cơ hồ ngay lập tức điều chỉnh lại suy nghĩ, không để cho người ngoài nhìn ra dấu hiệu, sau đó tìm một nơi tĩnh lặng sửa sang lại trí nhớ trong đầu.

Nguyên chủ cũng tên Lâm Đạm, là Tả hộ pháp Đông Thánh giáo, nơi này là tổng bộ của Đông Thánh giáo, sâu trong lòng núi Long An. Đông Thánh giáo làm việc không công bằng, khuếch trương nhanh chóng, mấy năm gần đây bị chính đạo coi là Ma giáo, muốn diệt trừ, là một hộ pháp trong giáo, Lâm Đạm tự nhiên bị coi thành yêu nữ.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, nàng tự nhiên từng làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng ai có thể biết, hết thấy đều do nàng bị bắt buộc. Nguyên chủ là một kẻ gái mở còi, khi còn bé được lão giáo chủ Đông Thánh giáo thu nuôi và dạy dỗ vô công. Vì cảm ơn ân tình của lão giáo chủ, nguyên chủ thế sẽ bảo vệ thiếu chủ thật tốt, cũng chính là con trai lão giáo chủ Hà Sùng Lăng. Đôi khi nàng vừa được mười hai mười ba tuổi, vô công có chút thành tựu, lão giáo chủ hỏi nàng có muốn tiến thêm một

bước hay không. Nàng không chút do dự nói có, vì vậy lão giáo chủ cho nàng uống một viên thuốc độc, giao sinh mạng vào tay thiếu chủ, lúc này mới truyền thụ một loại công pháp đỉnh cấp cho nàng.

Nguyên chủ đối với lão giáo chủ trung thành tuyệt đối, lại do thường ngày sống chung với thiếu chủ nên rễ tình thâm sâu, tự nhiên cam tâm tình nguyện bán mạng cho hai người. Lại qua mấy năm, lão giáo chủ qua đời, giáo chủ mới kế vị, nguyên chủ cũng dần dần trưởng thành, có suy nghĩ của chính mình, lúc này mới biết năm đó mình uống không phải thuốc độc, mà là một loại cở trùng. Cỏ trùng kia ẩn trong tim mạch, không có cách nào loại bỏ, chỉ cần nàng hơi có dị tâm với Hạ Sùng Lăng, sẽ gặp phải thống khổ thiên dao vạn quả, nếu nàng sinh ra sát ý với Hạ Sùng Lăng, không đợi tự mình động thủ tim sẽ nổ tung mà chết.

Lúc Lâm Đạm tới, nguyên chủ đang sống sờ sờ bị đau mà chết, may mắn cỏ trùng kịch liệt sôi trào kia được Lâm Đạm tạm thời trấn an, nếu không đúng là không có cách nào xoay chuyển căn khôn. Hiện tại, trái tim Lâm Đạm vẫn mơ hồ đau, nghĩ đến trái tim bị cỏ trùng gặm cắn thành nhiều lỗ hổng, không còn bao nhiêu thời gian để sống.

Trí nhớ khác Lâm Đạm không có, duy chỉ còn chấp niệm cực kỳ mạnh mẽ với hai chữ "vòn sống". Cỏ thật vất vả có cỏ cổ thần thể này, không phải dễ bỗng dưng nhận lấy cái chết. Cỏ liều mạng tìm kiếm đầu mối hữu dụng trong đầu, nụ cười khổ bên cằm miệng càng sâu.

Cuộc đời mà nguyên chủ trải qua chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung —— bi thảm. Khi còn bé bị lão giáo chủ huấn luyện như huấn luyện dã thú, chưa bao giờ qua một ngày tốt lành, trưởng thành yêu một người không có tim. Hạ Sùng Lăng kia lợi dụng cảm tình và cỏ trùng hoàn toàn không chế năng, không hề coi nàng là con người. Có vô số lần, nguyên chủ vì bảo vệ Hạ Sùng Lăng mà bị kẻ địch chém cho thương tích khắp người, suýt nữa thì chết, Hạ Sùng Lăng tùy ý vứt nàng ở trong đồng thì thế như vút đi thứ rác rưởi, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không có.

Ở trong mắt gã, nguyên chủ là một cây dao, lưỡi dao bị sứt mẻ có thể trực tiếp vứt bỏ, không đáng giá để tiếc nuối.

May mắn sức sống của nguyên chủ cực mạnh, nhiều lần sắp chết, nhưng lại kịp thời tỉnh lại, đây ra thì thể trên người, lau sạch vết máu trên mặt, lão đao lác lư trở về Đồng Thánh giáo. Nàng hết lần này đến lần khác bị vứt bỏ như giấy rách, nhưng hết lần này đến lần khác lại trở về bên người Hạ Sùng Lăng, không biết tuyệt vọng, không biết mệt mỏi, chỉ ở thời điểm đêm khuya vắng người buồn thương đau xót trong lòng mà thôi.

Chợt có một ngày, nắng đi ngang qua sông Thanh, gặp một nam tử mặt mày hoa mỹ, khí chất xuất trần ngồi thuyền trúc trôi dọc theo dòng nước, trong lúc lo lắng đối diện với đối mặt chết lạng của nàng, chậm rãi nở nụ cười yếu ớt. Biểu tình tương như tâm thường nhỏ bé này, lại lặng lẽ chôn một hạt giống mang tên vui vẻ trong lòng nguyên chủ, sau đó nở rộ thành đóa hoa xinh đẹp.

Nàng không không chế được ước vọng khó tả trong lòng, theo dõi nam tử một đường xuôi nam, vì hân bảo vệ. Nàng yên lặng nhìn hân gây đàn, uống rượu, ngắm hoa, nếu hân khẽ mỉm cười, nàng cũng sẽ cười rộ theo, nếu hân nháu chân mày một cái, nàng cũng sẽ đau đớn bực bội trong lòng. Nàng lúc này mới biết, "thích" của mình với Hạ Sùng Lăng không hề vui vẻ gì, chẳng qua là phục tùng và kính sợ, nếu nam tử này không xuất hiện, cả đời nàng sẽ bị vùi dập trong vùng bùn Hạ Sùng Lăng, thẳng đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Một khắc nghĩ thông suốt, nàng không chút do dự bắt nam tử mang về Đồng Thánh giáo, để cho người trong giáo chiếu cố thật tốt. Nàng không dám khinh nhờn nam tử nọ, chỉ cần xa xa nhìn hân một cái cũng đã đủ thỏa mãn. Nhưng dần dần, nàng phát hiện nam tử và thị nữ của mình càng ngày càng gần gũi, bọn họ thường xuyên ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, trên mặt đều mang theo nụ cười vui thích, tựa như cỏ chủ đề nói mãi không hết. Cái này thì thôi đi, ngay cả Hạ Sùng Lăng cũng không có trái tim vô tình vô nghĩa cũng đừng nghĩ mặt khác đối đãi với thị nữ kia, trực tiếp thẳng năng ta thành thành nư, dựa vị từng chút lần át nguyên chủ.

Nguyên chủ một mực nhẫn nhịn ghen tị cùng cảm hân trong lòng, bởi vì nàng biết Hạ Sùng Lăng nếu đã coi trọng thị nữ kia, liền nhất định không chừa thủ đoạn nào có được đối phương, đến lúc đó không cần nàng động thủ, thị nữ và nam tử cũng sẽ tách ra. Nàng nghĩ quả nhiên không sai, Hạ Sùng Lăng rất nhanh cường bách thị nữ gả cho mình, nhanh chóng chuẩn bị hôn lễ, thị nữ tuyệt thực phản đối, thủ đoạn chống cự hết sức kịch liệt. Cái gọi là "hém chuột sợ vỡ bình", Hạ Sùng Lăng lo lắng thị nữ tự làm mình bị thương, không thể làm gì khác hơn là nhốt nàng ta lại, dùng tính mạng của nam tử để uy hiếp. Hóa ra gã cũng phát hiện quan hệ đặc biệt của hai người, còn tiến hành lợi dụng, vì vậy thị nữ không thể không đi vào khuôn khổ.

Hai người quan trọng nhất trong cuộc đời một trước một sau bị thị nữ cướp đi, nguyên chủ rốt cuộc không thể kiềm chế được, chạy tới địa lao muốn giết chết đối phương, lại không đoán ra cỏ trùng bị Hạ Sùng Lăng hạ cấm chế, nếu sinh ra sát ý với thị nữ cũng sẽ dẫn tới cỏ trùng bạo động. Gã sớm coi thị nữ là nửa người của mình, bảo vệ gó thói không lọt.

Nguyên chủ vì Hạ Sùng Lăng vào sinh ra tử, máu trên người sắp chảy khô, nhưng không đời được một cái nhìn thẳng của gã, mà thị nữ không tốn chút sức nào đã đạt được hết thảy. Trước khi chết, nguyên chủ thừa nhận con đau thấu tim chỉ để lại một chấp niệm cuối cùng —— nếu có thể, nàng chỉ muốn thoát khỏi hết thảy thứ này, làm một người thật tốt, không chịu sự chà đạp của người khác nữa.

Làm người thật tốt, không chịu chà đạp, lời này nói thì dễ dàng, làm cỏ biết bao khó khăn! Lâm Đạm lắc đầu cười khổ, thậm nghĩ mạng không giữ được, còn làm người thể nào? Nhưng trong chớp nhoáng, trong đầu cỏ chợt hiện lên một đầu mối mơ hồ, vì vậy vội vàng tìm quyền công pháp lão giáo chủ truyền thụ cho nguyên chủ ra lật xem cẩn thận.

Quyển công pháp này có tên 《Tu La dao》, chương mở đầu cỏ nói rằng —— không tìm không phải không tình cảm, đó mới là Tu La, sinh sinh từ tử, không bao giờ tan biến, tiếp đó là khẩu quyết và dao quyết huyền ảo. Nguyên chủ dựa theo khẩu quyết và dao quyết tu luyện, đạt tới cảnh giới cao thì nhất lưu thì dừng bước không thể tiến thêm tấc nào nữa. Những năm này nàng một mực tìm của đột phá, nhưng thủy chung không đúng cách, chỉ cỏ thể từ bỏ.

Nhưng trong mắt Lâm Đạm, chỗ quan trọng nhất của quyển công pháp này là câu khẩu quyết đầu tiên, vừa vặn là phần chương mở đầu. Cái gì gọi là không tìm không phải không tình cảm, đó mới là Tu La? Cái gì gọi là sinh sinh từ tử, không bao giờ tan biến? Nguyên chủ vô số lần ngã trong vùng máu, vốn dĩ hân phải chết không nghĩ ngờ, nhưng mỗi lần đều sống lại như kỳ tích, theo Lâm Đạm, loại sức sống ương ngạnh tới mức này thực sự có thể nói là quái vật.

Không có người nào không thể giết chết, nhưng nguyên chủ phảng phất như một người không thể giết, chuyện này có liên quan tới thể chất của nàng, hay công pháp nàng tu luyện đây? Lâm Đạm nhanh chóng lật xem công pháp, sau đó khẳng định nói với mình —— tu luyện Tu La dao tới tận cùng, câu trả lời tự nhiên sẽ rõ.

Sinh sinh từ tử, không bao giờ tan biến, điều này hiển nhiên là đường sống duy nhất của Lâm Đạm, mà muốn thực hiện không tìm không phải không tình cảm, đối với người ngoài cỏ lẽ khó hơn lên trời, đối với Lâm Đạm mà nói lại rất đơn giản. Cỏ tựa như trời sinh đã thiếu đi thất tình lục dục, hoàn toàn ngăn cách với tình cảm của nguyên chủ, tâm cảnh lập tức bất đầu tăng lên. Cùng lúc đó, một cỏ cương khí sắc bén bỗng nhiên sinh ra trong đan điền của cỏ, đi qua kinh mạch tới tứ chi bách hải, đem mạch máu, xương, thịt của cỏ đập nát, đau nhức ùn ùn kéo tới như biển gầm tấn công cỏ.

Lâm Đạm đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vẫn duy trì tư thế tĩnh tọa không dám lay xốn. Giờ phút này thống khổ cỏ phải thừa nhận mãnh liệt hơn lần đầu tim trước đó không biết bao nhiêu lần. Những cương khí kia giống như từng lưỡi dao sắc bén, thể phải băm cỏ thành đồng máu, nhưng ngoại trừ thứ này, còn cỏ một cỏ sinh khí bùng bùng sinh ra trong đan điền, nhanh chóng tu bổ thần thể vô vãn lỗ thủng của cỏ. Xương của cỏ trở nên ngày càng vững chắc, thịt của cỏ trở nên càng ngày càng bền bỉ, kinh mạch của cỏ trở nên càng ngày càng rộng rãi..

Cỏ dường như từ chỗ chết trở về, còn một lần nữa trong tư vong trở nên bền chắc không thể đánh gãy. Dưới hành hạ người thường không thể chịu đựng được, cỏ từ đầu tới cuối chưa từng té xỉu, cỏ mơ hồ ý thức được —— chỉ cỏ vút đi thứ tình cảm không cần thiết kia, mình mới cỏ thể đạt được sự mạnh mẽ chân chính, chỉ cỏ người chân chính mạnh mẽ, mới cỏ thể không bị chà đạp. Mà hiểu ra như vậy, phải trải qua thống khổ và lựa chọn như thế nào, mới cỏ thể làm được?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lăn Vào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiên hạ vô song (2)

Cương khí một mực tàn phá, đau nhức vẫn cứ tồn tại, Lâm Đạm mỗi thời mỗi khắc đều như nằm trên đài hành hình, chịu đựng khổ sở thiên đạo vạn quả. Da thịt của cỏ rách ra, máu tươi chảy giàn giụa, tóc đen rơi rụng, nhưng rất nhanh, da thịt, máu tươi, tóc đen mới lại mọc ra, tựa như trái qua lột xác.

Nhưng chỉ cỏ mình Lâm Đạm biết, cỏ không phải sống lại, mà là mỗi giây mỗi phút đều trải qua cái chết. Thần thể cỏ biến thành chiến trường giữa từ khí và sinh khí, hai loại khí tức tuần hoàn qua lại trong cơ thể cỏ, người tới ta đi, chỉ cần cỏ còn sống từ đầu đến cuối, nỗi đau đớn như đao cắt sẽ từ đầu đến cuối tồn tại.

Lâm Đạm nắm chặt quyền công pháp, cười lạnh chế giễu. Khó trách lão giáo chủ chịu đem công pháp cao cấp nhất Đồng Thánh giáo giao cho một bé gái mồ côi tu luyện, khó trách Hạ Sùng Lăng để mặc một bù nhìn dễ tên sinh ra tình cảm ái mộ với mình. Quyển 《Tu La dao》 này đơn giản là một quyển công pháp tự mình hại mình, không loại bỏ hết tình yêu, nguyên chủ cả đời dừng bước không thể tiến tiếp, còn cỏ sức sống cực kỳ mạnh mẽ, cỏ thể dễ dàng giáo chủ và Hạ Sùng Lăng lợi dụng chèn ép tận tụy; may mắn luyện thành cũng phải chịu nỗi đau thiên dao vạn quả, sống không bằng chết.

Đi lại đau, ngủ nghỉ đau, thậm chí cả hít thở cũng thấy đau... Thứ hơi xem ai cỏ thể sống tiếp được trong loại đau đớn không ngừng nghỉ thế này? Sợ là không chống đỡ nổi ba năm, người này sẽ tự sát. Khó trách quyền công pháp này thần đi đến thể, cỏ thể khiến nguyên chủ trở thành cao thủ nhất lưu trong vòng ngàn năm năm, trong giáo vẫn chẳng ai tu luyện. Lão gia chủ và Hạ Sùng Lăng sợ rằng chỉ coi nàng thành một con chuột bạch để nghiên cứu, bất kể cỏ luyện thành hay không, nguyên chủ vẫn bị bọn họ vùi văng bóp trong lòng bàn tay, không tạo ra bọt sóng nào.

Thật là giới tính toàn ha! Lâm Đạm ánh mắt tối sầm lại, lúc này mới căt quyền công pháp vào hộp gỗ từ dân cần thận. Trái tim như muốn bể tan tành của cỏ liên tục được sinh khí bồi bổ, thể nhưng con cỏ trùng vẫn chưa cỏ cách nào từ bỏ. Nếu nó nấp ở chỗ khác, nhất định đã bị cương khí băm nát, nhưng hết lần này tới lần khác nấp ở trong tim, mà sinh khí đang vững vàng che chở trái tim, giúp nó bình yên sống sót.

Đôi một cách nói khác, bây giờ Lâm Đạm vẫn là bù nhìn của Hạ Sùng Lăng, gã muốn cỏ sống, cỏ cỏ thể sống, gã muốn cỏ chết, cỏ nhất định phải chết. Chẳng qua, trình độ nắm giữ này đã không còn uy hiếp được Lâm Đạm nữa, cỏ không thể băm nát cỏ con trong người mình, vậy trực tiếp băm vằm máu cỏ trong tim Hạ Sùng Lăng là được, máu cỏ vừa chết, cỏ con tự nhiên không sống được.

Cỏ không tìm không phải không tình cảm, vì vậy khi cỏ suy nghĩ giết chết Hạ Sùng Lăng, trong lòng không gom sóng chút nào, chứ đừng nói tới sát ý, cỏ con cũng hoàn toàn không cỏ phản ứng gì. Mà mẫu cỏ của Hạ Sùng Lăng cơ hồ không bao giờ đi chủ động cam ứng cỏ con, nên không thể nào bị cắn trả. Nghĩ cũng biết, Hạ Sùng Lăng cần bản không coi nguyên chủ là người, làm sao lại để cỏ con trong cơ thể nàng ảnh hưởng tới mình được. Nguyên chủ chết thì chết, với gã mà nói chẳng qua là chết một con sâu nhỏ, không quá mức gì đáng gờm.

Lâm Đạm tránh thị vệ đi tới dòng suối phía sau núi, rửa đi vết máu khắp người. Cỏ không lúc nào không phải chịu đựng nỗi đau thiên dao vạn quả, nhưng biểu tình trên mặt lại hết sức bình tĩnh, tựa như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì cả. Mặc dù cỏ mất đi trí nhớ, nhưng nỗi thống khổ hàng ngàn hàng vạn năm cỏ con chịu đựng được, chút đau đớn tí xíu nào cỏ là gì.

Hôm nay là ngày cưới của giáo chủ và thánh nữ, trong giáo khắp nơi giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Vì để phòng sau khi mình đi sẽ cỏ người hãm hại nam tử tuần nỹ, thánh nữ bắt kẻ ra sao cũng nhất quyết phải mang nam tử tới lễ đường. Hạ Sùng Lăng cũng kể năng ta. Gã thấy vậy rất tốt, để cho nam tử tuần nỹ tận mắt nhìn thấy mình và thánh nữ kết làm phu thê, mới cỏ thể hoàn toàn gạt gẩy tình cảm giữa hai người, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, gã tìm cơ hội giết người này sau cũng không muộn.

Một thị nữ đi vào khoảng sân vắng vẻ, đề đặt gọi: "Tà hộ pháp đại nhân, giờ lành sắp tới, ngài nên tới lễ đường."

Lâm Đạm tỉnh lại từ trong nhập định, từ từ nói "Mang cho ta một bộ y phục đen."

"Hôm nay là ngày vui của giáo chủ, hay là ngài mặc đồ đỏ nhé." Thị nữ cúi thấp đầu, không dám nhìn cô.

"Đồ đen đỡ bản." Lâm Đạm giọng hết sức lãnh đạm. Cô đi giết người, không phải tới uống rượu mừng.

Thị nữ không dám khuyên nữa, tìm một bộ y phục đen cho cô mặc, an ủi: "Tà hộ pháp đại nhân, ngài không cần trách cứ Bạch công tử, hẳn cũng bị Hạ Vũ Phi làm liên lụy. Ngài lần này tham gia hi yển xong thì mang hẳn về đi, tránh cho giáo chủ giận cá chém thớt với hẳn." Bạch công tử chính là nam tử mà nguyên chủ mang về, tên đầy đủ là Bạch Nham, Hạ Vũ Phi là thánh nữ mới thăng chức. Nàng ta vốn không tên không họ, chỉ có một số thứ tự, sau khi Hạ Sùng Lăng vừa ý thì ban tên ban họ cho. Mà ở Đồng Thánh giáo, họ "Hạ" là một chuyện hết sức thần thánh, là sự công nhận của giáo chủ.

Nguyên chủ vi Hạ Sùng Lăng vào sinh ra từ rất nhiều năm cũng không thể được gã ban tên, Hạ Vũ Phi chỉ cần cười một cái, hoặc tùy ý nói vài câu dí dỏm, là có thể lấy được yêu thích của tất cả mọi người. Hạ Vũ Phi là giọt sương dưới ánh nắng mặt trời, nguyên chủ là con kiến trong bóng tối âm u, số mệnh khác nhau hoàn toàn.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, hết thảy không còn giống trước kia nữa. Lâm Đạm sẽ vi nguyên chủ phá vỡ giam cầm, chặt đứt ràng buộc, đi lên đỉnh cao võ đạo, bởi vì cô biết, chỉ có người mạnh mẽ nhất mới không bị kẻ khác chà đạp.

Lúc Lâm Đạm tới, giáo chúng đã tụ tập đông đủ, họ nhìn bộ đồ đen trên người cô, đáy mắt toát ra thần sắc hoặc là khinh bỉ, hoặc là sáng tỏ, hoặc là đồng tình. Tà hộ pháp đối với giáo chủ rõ tình thâm sâu, chuyện này cơ hồ tất cả mọi người đều biết, dù sau đó nàng tìm được và hết mực cung chiêu một nam tử khác là Bạch Nham, thì ai cũng hiểu lắm đây là hành động chọc giận giáo chủ. Bọn họ cảm thấy Lâm Đạm không biết cái gọi là "không lên được mặt bản", ngày thường mặt lạnh như băng không thích nói chuyện, chẳng trách không chỉ giáo chủ coi thường nàng, thậm chí ngay cả nam sủng nàng nuôi cũng bị một thị nữ câu đi.

"Tà hộ pháp, ta khuyên người mau về đổi một cái váy khác, nếu không giáo chủ trách phạt xuống người không gánh nổi. Hôm nay dù sao cũng là ngày vui của giáo chủ, người ăn mặc giống như đưa tang thế này, không phải cố ý rủa hấn xui xẻo sao?" Hữu hộ pháp thấp giọng khuyên nhủ.

Lâm Đạm chỉ nhàn nhạt liếc hẳn một cái rồi ngồi xuống, uống cạn chén rượu mạnh. Máu da cô nhìn qua hết sức nhợt nhạt, môi lại đỏ thẫm như máu, đôi mắt đen láy bao phủ bằng sương, hết sức khiếp người. Hữu hộ pháp cũng có bốn mắt nhìn nhau, chẳng biết tại sao rừng mình một cái, lúc này không dám nói tiếp nữa.

Lâm Đạm buông chén rượu xuống, rũ mắt chờ đợi. Bạch Nham ngồi ở đối diện cô, nếu là thường ngày, cô đã sớm nhìn thẳng sang, nhưng hôm nay một cái liếc mắt cũng không cho, tựa như người xa lạ vậy. Bạch Nham cũng chỉ nhàn nhạt liếc có một cái rồi nhìn về hướng cửa, giữa hai hàng lông mày vẫn là thái mái trước sau như một.

Từ khi bị bắt tới Đồng Thánh giáo, hẳn như cô gây dần ngầm họa, mà mực mùa bút, hoàn toàn không thấy hốt hoảng. Đối với hẳn mà nói, bị người ta bắt cóc chỉ như đổi một chỗ ở mới, không có gì ghê gớm cả. Trong tay hẳn cầm một chén rượu nhỏ, cũng không uống, mà thờ ơ chuyển động cổ tay, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ miệng chén, tư thái hết sức nhàn tản.

Hắn vẫn trấn định như thường, ung dung không vội vã, khiến cho hẳn càng tỏa ra ánh sáng thần bí, cũng càng mê người hơn. Trong lễ đường không ngừng có người nhìn về phía hẳn, trai gái không chừa, nghĩ đến hẳn chỉ cần lộ ra nụ cười ôn nhã nhàn nhạt, liền lập tức có người nguyện ý vào đầu sợi lụa bông vi hẳn.

Có vài người không kiềm chế được đi về phía hẳn, vốn định rút cho hẳn một chén rượu, bị hẳn nhàn nhạt liếc một cái liền lui bước, nhất thời không dám đường đột. Dù không có võ công, thân thể nhu nhược, quý khí tự nhiên sẵn có của hẳn cũng không phải người thường có thể những chạm.

Đang lúc nói cười vui vẻ, ngoài cửa truyền tới tiếng nhạc, tán lang và tán nương tới. Nhi nữ giương hồ không câu nệ tiểu tiết, hai người mới tới tự nhiên không thất dấy dỏ, không lên kiệu hoa, không đội khăn trùm đầu cho tán nương, mà sóng vai đi tới. Hạ Vũ Phi vừa vào đã nhìn về phía Bạch Nham, thấy hẳn bình yên, trong bụng liền thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Sùng Lăng thì nhìn chăm chăm Lâm Đạm, ánh mắt hung ác. Trong lễ đường giăng đèn kết hoa, lụa hồng liễu rủ, người người ăn mặc hết sức tươi vui, duy chỉ có Lâm Đạm mặc một bộ y phục màu đen, gương mặt lạnh lùng, đây là muốn gì? Chẳng lẽ cô định phá hủy hôn lễ?

Hạ Vũ Phi cũng nhìn thấy Lâm Đạm, trong đôi mắt hạnh xẹt qua vẻ vui mừng. Chờ Lâm Đạm ồn ào, nàng ta sẽ thừa dịp loạn cứu sư phụ ra.

Mắt thấy bầu không khí vui mừng vi Lâm Đạm mà ngưng đọng lại, đúng vào lúc này, một giáo đồ chạy thật nhanh vào, lớn tiếng bẩm báo: "Giáo chủ, không xong! Người của Thanh Thành phái, Thiên Kiếm môn, Cửu Trọng sơn, các phái Âm Dương đánh lên núi, muốn diệt trừ Thánh giáo ta!"

"Trước đó vài ngày những môn phái này còn không có động tĩnh gì, vi sao hôm nay bỗng nhiên đánh lên núi?" Hạ Sùng Lăng giọng trầm ổn, thần thái ung dung, dường như không đặt mấy môn phái này vào mắt.

"Hỏi bẩm giáo chủ, thuộc hạ cũng không biết!" Giáo đồ xấu hổ chấp tay.

"Hử, tôi liền tôi, bốn tôn có gì phải sợ." Hạ Sùng Lăng coi hi bảo, sải bước đi về phía sơn môn, lại thấy một giáo đồ khác vội vã chạy vào, trên mặt toàn là hốt hoảng: "Không xong rồi giáo chủ, lần này vậy công chúng ta có tất cả mấy ngàn người, còn có nửa bước tông sư do Văn thành phái tới áp trận, riêng cao thủ nhất lưu có hơn trăm người, chúng ta sợ rằng đỡ không được!"

Lời này vừa ra, giáo chúng vốn hung hẳn lập tức thần thể cứng đờ, từ trong lòng sinh ra một cỗ khiếp đảm. Những thứ tự xưng danh môn chính pháp luôn thì thoảng tới trước sơn môn khiêu khích, bọn họ chưa bao giờ sợ hãi, nhưng đội hình không lồ như hôm nay thì trước giờ chưa từng nghe chưa từng thấy.

Cánh giới võ đạo chia làm năm: tam lưu, nhất lưu, siêu nhất lưu, nửa bước tông sư, đại tông sư, mỗi khi đi lên một cấp, chiến lực sẽ tăng lên theo hàng ngàn hàng vạn lần. Một nhất lưu cao thủ có thể tùy ý tàn sát mấy chục võ giả tam lưu thông thường, mà nửa bước tông sư có thể chống đỡ sự vây công của hơn mấy trăm cao thủ nhất lưu, còn đại tông sư, đó là cảnh giới trong truyền thuyết, lúc đối chiến có thể làm núi lở đất mòn, biến động sông khô, quả thật là sát khí nhân gian.

Đại lục Đồng Đường có tổng cộng năm đại tông sư, trong đó người mạnh nhất chính là thành chủ Văn thành. Hẳn là võ giả bước vào cánh giới đại tông sư trở nhất, nhưng liền tiếp khiêu chiến thắng lợi bốn vị tiền bối, đứng hàng đệ nhất thiên hạ, tôn hào Văn Đế, thành tri do hẳn quản lý cũng vì vậy mà có tên Văn thành.

Người mạnh nhất Đồng Thánh giáo là Hạ Sùng Lăng, nhưng cũng chỉ là một cao thủ siêu nhất lưu, cách nửa bước tông sư còn rất xa. Nếu chẳng qua chỉ có mấy môn phái lớn vây công, không có Văn thành những tay, gã còn có sức đánh một trận, nhưng lúc này cả nửa bước tông sư cũng đã phái tới, có con quái vật khổng lồ Văn thành áp trực, Đồng Thánh giáo không còn sức chống trả.

Hôm nay nếu chống cự, tất cả giáo chúng sợ rằng đều chạy không thoát khỏi một chữ "chết"!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Không Lấn Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.